

VEcordia

Izvilums L-MUNUS

Atvērts: 2007.04.07 15:29
Slēgts: 2007.06.03 22:21
Versija: 2018.09.05 20:14

ISBN 9984-9395-5-3

Dienasgrāmata «VECORDIA»

© Valdis Egle, 2018

ISBN

Disputus Internetā. «Munus»

© Valdis Egle, 2007

Parināzot Triju Zvaigžņu ordeņa vācu

Vakar, 4. jūnijā, Valsts prezidente Vaira
Vīķe-Freiberga pasniegta Triju Zvaigžņu
ordeņa vēstniekam profesoram Andrievam
Ezerģam

Foto: Toms Kaimiņš, A.F.I.

šajā, kas man kā studentam, iestājoties man
"pats" ir prieks!

Aina no Greizo Spoguļu Karaļvalsts dzīves

Disputus Internetā

MŪNUS

Dokumentu krājums trīs daļās

Impositum

Grīziņkalns 2018

Talis hominis fuit oratio,
qualis vita

Priekš citiem darbodamies attīsti
Pats savus spēkus negurstošā karā –
Un mūžīgs darba lauks būs tavā varā,
Un mūžam jaunots spēks un ieroči.

Bet sargies būt kā nabadzīgie garā,
Kas, sevi projām sviežot, laimīgi:
Uz tevi spļaus un samīs tevi barā.

Pats cīnies, palīdz, domā, spried un sver,
Pats esi kungs, pats laimei durvis ver.

Rainis, 1900

Ievads

2007.04.07 15:35 sestdiena
Lieldienu Sestdiena

Ar šo es savā dienasgrāmatā¹ «VECORDIA» atveru pasākumu, kuram dodu nosaukumu «Disputa MUNUS»².

Disputa tēma ir: Pasaule, tās likteņi un virzītājspēki; eiropiešu civilizācijas likteņi; latviešu tautas likteņi.

Disputa iesākumā es ievietoju materiālus no divām sarakstēm, kas man bija iepriekšējā, 2006.gadā un kuras skāra minētās tēmas pietiekoši plaši un pietiekoši augstā līmenī.

Pirmā no tām bija e-pasta sarakste ar Viktoru Daugmali, laikraksta «Diena» dibinātāju un pirmo galveno redaktoru, kurš bija mans priekšnieks tad, kad es biju šī laikraksta komentētājs. (Mēs aizgājām no «Dienas» gandrīz vienlaicīgi pēc tam, kad šo «Latvijas Republikas Laikrakstu» sagrāba un «prihvatizēja» Ašerādena un Ēlertes banda).

Mums ar Viktoru Daugmali ilgi nebija kontaktu, bet 2006.gada aprīļa sākumā es Internetā atradu viņa e-pasta adresi un nosūtīju viņam dažas savas elektroniskās grāmatas, ar ko tad arī sākās tā sarakste, kas šeit zemāk ir ievietota «Disputa MUNUS» otrajā daļā (Burtnīca DAUGMALIS).

Daļa no tās sarakstes neatrodas šajā sējumā, bet ir tagad pievienota Vekordijas grāmatu sējumiem {[L-IZJURA](#)}, {[L-POENA](#)} un {[L-GRIZIN](#)}. Viktors Daugmalis bija (līdz šim) vienīgais, kurš deva dziļu un vērtīgu ieguldījumu šo grāmatu apspriešanā.

Otra sarakste izvērtās 2006.gada rudenī slavenajā portālā «Delfi» kāda maznozīmīga rakstiņa sakarā starp mani un vienu citu komentētāju ar pseidonīmu «Amis», kurš pagaidām nav sevi pilnībā

---

¹ «Vecordia» tiek apzīmēta par «dienasgrāmatu», lai gan maz līdzinās tām burtnīcām, kur to īpašnieki reizi pa reizei ar roku ieraksta savus iespaidus. «Vecordia» ir plaša elektronisku tekstu sistēma, kurā ietilpst daudzu dažādu autoru un dažādu žanru sacerējumi. Par «dienasgrāmatu» tā ir nosaukta, pirmkārt, tādēļ, ka es patiešām pie tās strādāju praktiski katru dienu, un, otrkārt (galvenokārt) tādēļ, ka visiem tās materiāliem ir tāds pats juridiskais statuss, kāds būtu ierakstiem «parastajā» dienasgrāmatā, ko es vestu kādā papīra kladē. Man taču ir tiesības – vai ne? – pārrakstīt savā kladē stāstus no kaut kādām grāmatām un pievienot tiem savas piezīmes, ierakstīt tur vēstules, ko es saņemu un sūtu, atzīmēt jebkurus sīkumus (kas citiem varbūt var šķist mazsvarīgi), iedot šo kladi palasīt kādām citām personām un pat piedāvāt tām arī izdarīt kādu ierakstu manā kladē. Vienkārši mūsdienu tehniskie līdzekļi ļauj visu to īstenot daudz plašākos mērogos nekā tas būtu iespējams, ja es lietotu papīra burtnīcu un spalvaskātu.

² «Munus» (izrunā *mūnus*) latīniski nozīmē: 1) pienākums, uzdevums; 2) amats, nodarbošanās; 3) dāvana, balva, velte, pakalpojums; 4) izrāde, sarīkojums sacīkste (piemēram, *Munus gladiatorium* – gladiatoru cīņas). Bez tam Vekordijā «Munus» var uzskatīt par failvārdu saīsinājumu no «Mundus», kas latīniski nozīmē: 1) tīrs, spodrs, košs; 2) rota; 3) rīks, ierīce; 4) pasaule, visums (šī pēdējā nozīme ir vispazīstamākā: *Sic transit gloria mundi* utt.).

atklājis bet, pēc visa spriežot, ir kāds ASV dzīvojošs latvietis; e-pastā viņš identificēja sevi kā A. Grava (kas, protams, var nebūt viņa īstais vārds).

Minētā «Delfu» polemika ir ievietota zemāk šajā sējumā kā «disputa MUNUS» ievadījums (Burtnīca AMIS). Lai gan «Delfu» polemikas sākums ir hronoloģiski vēlāks nekā sarakstes ar Daugmali sākums, tomēr es to šeit ievietoju pirmo, lai pasvītrotu, ka viss «disputa MUNUS» pēc savām nostādnēm ir līdzīgs «Delfu» diskusijām. Arī te ir uzdots sākotnējā tēma, un ikviens var piedibroties, lai izteiktu savu viedokli, taču faktiskā diskusija, kā tas reāli dzīvē bieži notiek, var arī novirzīties no sākotnēji uzdotās tēmas. (Ir zināms dabisks skaistums, līdzīgs upes straumes līkločiem vai leduspuķu rakstiem ziemas logu rūfīs, tādu diskusiju brīvajā plūdumā, ja vien tās paliek pietiekoši augstā intelektuālā un morālā līmenī).

Tādējādi šīs divas sarakstes veido «Disputa MUNUS» starta materiālu, un – tā automātiski iznāk – disputa starta brīdī tajā esam iesaistīti mēs trīs: «Amis», Viktors Daugmalis un es.

Taču jebkuram no šiem trim sākuma dalībniekiem ir tiesības iesaistīt jaunus dalībniekus, piedāvājot to kādiem saviem draugiem vai paziņām, kam tas varētu būt interesanti – un tiem atkal, savukārt, – vēl jaunus utt.

Visumā tāpat «Disputa MUNUS» notiek uz tādiem pašiem nosacījumiem kā diskusijas «Delfos» – tikai augstākā intelektuālā līmenī un saglabājot visiem disputa dalībniekiem sarunu protokolu *Word* faila veidā. Te var visu sacīto ilgāk un labāk pārdomāt, pievienot attēlus u.c. materiālus.

Tāpat kā «Delfos», katrs var uzstāties ar savu īsto vārdu vai ar «niku»; var aiziet un atgriezties utt.

Tāpat kā «Delfos», šajā disputā pastāv cenzūra un darbojas moderators. Tā kā disputes notiek manā dienasgrāmatā, tad cenzors, dabīgi, esmu es – es izlemju, kādus materiālus ievietot manā Dienasgrāmatā un kādus nē.

Taču es apsolu, ka tiks ievietots un publicēts VISS disputantu sacītais, izņemot lamas un demagoģiju.

Man ir ilga – vairāk nekā ceturtdaļgadsimtu gara – pieredze dažādās rakstiskās diskusijās. Tieši šī pieredze rāda, ka:

1) gandrīz visās diskusijās ar laiku parādās cilvēki, kuri, nespējami neko pateikt pēc būtības, pāriet uz lamām, ķengām un demagoģiju, tādējādi degradējami diskusijas atmosfēru, – un tāpat ir vajadzīgs jau iepriekš paredzēt līdzekļus cīņai ar viņiem;

2) nereti tiek izteikti pārmetumi, ka citi dalībnieki ir diskriminēti, ka diskusijas nosacījumi nav taisnīgi, jo es, lūk, esot piesavinājies sev tādas (moderatora) tiesības, kādu nav viņiem; tāpēc ir vajadzīgs jau iepriekš viņiem pateikt: «Taisnība un vienlīdzība izpaužas ne tādējādi, ka ikviens var brīvi saimniekot MANĀ dienasgrāmatā, bet gan tādējādi, ka ikviens var atvērt un uzturēt pats SAVU dienasgrāmatu (vai cita veida izdevumu), kur tad viņš būs saimnieks un cenzors».

Cilvēkus, kuri ir spējīgi izteikt savu viedokli korekti un sakarīgi, šie nosacījumi nekādi neierobežo un neaizskar; es arī pats esmu piedalījies Interneta diskusijās dažādos portālos, kur portāla uzturētājam ir analogiskas «izņēmuma» tiesības cenzūras ziņā, un man nekad nav nācis prātā nedz tās apstrīdēt, nedz arī es esmu jutis, ka šīs tiesības mani reāli ierobežotu.

Savā laikā es ierosināju diskusiju «Revisere» par Vēras teoriju (viens tās pamatu izklāsta variants ir atrodams grāmatā {[L-REVIS](#)}). Diemžēl Latvijā (acīmredzot) nav NEVIENA cilvēka – arī starp (tā saucamajiem) zinātniekiem – kurš spētu apspriest TĀDAS lietas.

«Disputa MUNUS» tēma ir vienkāršāka. Tāpēc te – varbūt? – atradīsies cilvēki, kas spētu izteikties par šeit skartajiem jautājumiem: pasaules likteni, eiropiešu civilizācijas likteni, latviešu tautas likteni. Nu, bet ja neatradīsies,³ tad šis «disputa» pārvērtīsies par manu monogrāfiju.

Ņemt dalību «Disputā MUNUS» var trīs veidos caur e-pastu:

- 1) atsūtīt savu tekstu vienkārši vēstulē;
- 2) atsūtīt tekstu *Word* failā, kas pievienots (tukšai) vēstulei;
- 3) ierakstīt savu tekstu kārtējā, vēl nepabeigtā MUNUS faila beigās un atsūtīt šo failu atpakaļ.

Manas e-pasta adreses priekš «Disputa MUNUS» ir: Valdis.Egle@gmail.com un MikusRainis@inbox.lv.

Un tagad seko «Disputa MUNUS» starta materiāli.

Valdis Egle

2007. gada 7. aprīlī

³ Stingri ņemot, nav garantijas, ka pat Viktors Daugmalis un «Amis» turpinās agrāk pastāvējušo saraksti šādos – jaunos – apstākļos (lai gan es, protams, ceru, ka tas notiks).

1. DAĻA. Burtnīca «AMIS»

Kur uzpūš kāda strāva
Vai nieka vēsmaņa,
Jūs aizklīstat tām līdzī
Bez paša satura.

Tik daudz jūs gaisos griezti,
Ka gluži apjūkat,
Ka vairs nevienai vēsmai,
Ne strāvai neticat...

Rainis, pirms 1905

1. Delfu rakstiņš

Visupirms sākotnējais «Delfu» raksts:

Irākas prezidents: ASV karaspēka izvešana būtu «katastrofāla»

LETA 31. oktobris 2006 18:38

ASV bruņoto spēku tūlītēja izvešana no Irākas radītu «katastrofālas» sekas reģionam un visai pasaulei, otrdien publicētajā intervijā laikrakstam «*Le Figaro*» paziņoja Irākas prezidents Džalals Talabani.

«Irākā visi politiskie spēki ir vienisprātis, ka tūlītēja karaspēka izvešana dotu katastrofālus rezultātus mūsu valstij, kā arī Tuvajiem Austrumiem un visai pasaulei,» teica Talabani.

Pēc viņa teiktā, daudznacionālās koalīcijas spēku izvešana notiks vienīgi tad, «kad Irākas drošības spēki būs gatavi vieni paši pildīt smago kārtības uzturēšanas uzdevumu.»

Talabani arī noraidīja ierosinājumu izstrādāt grafiku ārvalstu karaspēka izvešanai no viņa valsts. «Diskusijās galvenā uzmanība jāvelti nevis amerikāņu karaspēka izvešanas grafiku izstrādei, bet gan mērķiem, kas jāizvirza Irākas spēkiem, lai tie varētu pārņemt drošības garantēšanu šajā reģionā,» viņš teica.

Talabani trešdien ieradīsies savā pirmajā oficiālajā vizītē Francijā. Ceturtdien viņam paredzētas sarunas ar prezidentu Žaku Širaku, kurš kategoriski iestājās pret ASV vadīto karu, kurā tika gāzts bijušais Irākas līderis Sadams Huseins.

Jautāts par Francijas pretošanos karam, Talabani sacīja: «Pagātne ir pagātne. Es neskatos atpakaļ, bet tikai uz priekšu (...) Mums karš nebija labākā izvēle, taču tā bija vienīgā.»

2. Komentāri Delfos par šo rakstu

1. Komentētāju sākotnējā polemika

Ivo, 31.10.2006 18:51

Slikts miers ir labāks par labu karu.

Pamaacosha, 31.10.2006 19:11⁴

Karaspēka izvešana būtu katastrofāla – letāla amerikāņu ieliekteņiem.

---

⁴ **V.E.:** Faktiski «Delfos» tiek rakstīts ļoti nekvalitatīvi, bieži ar gramatiskām kļūdām, bez pieturas zīmēm, ar mazajiem burtiem teikuma sākumā un īpašvārdos, bez garumzīmēm utt. Lai neapgrūtinātu lasīšanu, es šeit rakstību pietuvināju normai tik, cik nu tas bija iespējams, saglabājot autoru teikumus kā tādus. Nerediģētus es atstāju tikai nikus. Savas (zemsvītras) piezīmes, pievienotas ne pašas polemikas, bet šī sējuma radīšanas laikā, atzīmēju ar «**V.E.:**».

Ivo, 31.10.2006 20:29

Karaspēka **ievešana** bija katastrofa!

Ainārs, Ivo, 31.10.2006 20:32

Atceries, ka pirms iebrukuma bija pamatotas aizdomas par MII esamību Irākā. Un pats iebrukums jau nemaz nebija tik liela katastrofa – ASV jau speciāli nebombardēja civilos, bet gan armijas un *Bath* partijas bāzes utml.

Ainārs, Pamaacosha, 31.10.2006 19:11, 31.10.2006 20:34

Nepiekrītu Tavam formulējumam par ielikteņiem. Jo parlamentu ievēlēja vairāk nekā 70% balsttiesīgo. Un parlaments apstiprināja valdību.

aināriņam, 31.10.2006 20:54

Ir pamatotas aizdomas, ka «Preiļu niknais» tiek ražots tavā dzīvoklī.

PēterisP, 31.10.2006 21:06

Vo, ko nozīmē izjaukt dabisko līdzsvaru: amīši, ienākot Irākā, būs kļūdījušies savā *cost/benefit* analīzē un *cost* vietā 345 miljardi vajadzēja ierakstīt 834650293465290348562908346 triljoni. *Benefiti* diez vai jebkad segs to *costu*, ko USA valdība ir nodarījusi saviem un Irākas pilsoņiem.

Ainārs, aināriņam, 31.10.2006 20:54, 31.10.2006 21:06

Nē, šajos apgalvojumos ir atšķirība. Par Irāku jau bija zināms, ka tās rīcībā ir bijuši MII – 80.gadu beigās no tiem cieta šīti, ja nemaldos, un tie tika pielietoti karā ar Irānu. Tāpat bija arī tāds aspekts, ka Sadams bija no 98.gada beigām līdz 2002.gadam neļāvis ANO ieroču inspektoriem veikt inspekcijas. Radās pamatotas aizdomas, ka Sadams MII ir kārtīgi paslēpis. Sadarbošanās ar ANO, kas sākās 2002.gadā, arī nebija vienmērīga, jo tā kļuva intensīvāka, pieaugot ASV spiedienam – tārad radās pamatotas šaubas par Irākas labo gribu.

FAU-1-Aināram, 31.10.2006 21:19

Nebāz, lūdzu, batonu ausīs, bet izlasi K. Pauela atzīšanos par to, kā tas viss notika. To var izlasīt «SestDienā» (28.10).⁵

Kas, Ainārs, 31.10.2006 21:21

Ainār, izlasi pēdējo Sestdienu, to rakstu par K. Pauelu. Varbūt tev beidzot atvērsies acis un tu sapratīsi cik pamatotas bija tās aizdomas.

Grizli, 31.10.2006 21:25

Vispār ar kaunu jāatzīst ka iebrukums Irākā bija kļūda. Lai kāds Sadams nebija maita, bet viņš varēja savaldīt savus tautas brāļus. Tagad kad sācies karš *visi pret visiem*..... Pat nezinu kāds varētu būt risinājums!!

Ainārs, Kas un FAU-1, 31.10.2006 21:25

Jā, palasīt derētu, bet Pauela grēksūdze nevar izmainīt faktus pirms kara – manis minētie fakti ir realitāte.

Ainārs, Grizli, 31.10.2006 21:25, 31.10.2006 21:26

Nu, bet savus tautiešus jau slepkavo nemiernieki, nevis ASV.

Aināram, 31.10.2006 21:27

<http://diena.lv/sestdiena/lasit.php?id=289579>

Grizli, Ainārs, 31.10.2006 21:30

---

⁵ **V.E.:** «Dienas» 2006.gada 28.oktobra raksts par Pauelu ir ievietots šajā sējumā zemāk, burtnīcas AMIS pielikumā Nr.1 (gan sliktā tulkojumā, bet vismaz oriģināla iespiedkļūdas manā pārpublicācijā ir izlabotas).

Tur jau ir tā problēma! Šīti pret Sunnītiem un vēl kurdi pa vidu. Velns viņu zina, ja viņi dzīvo kompakti savās teritorijās tad varbūt izeja ir valsts sadalīšanā, bet, domāju, tad sāks brēkt turki, kurdu dēļ. Tās nu tādas manas fantāzijas!! Bet ASV tagad no turienes tiešām nevar!

Bobiskom, Par K.Paelu, 31.10.2006 21:34

Baigi interesantais raksts bija. Drusku bij žēl Paela. Man viņš vēl arvien liekas jēdzīgs vecis.

Man vēl vairāk pastiprinājās aizdomas, ka tas īstais cūkcepure Baltajā namā ir nevis W. Bušs, bet gan Diks Čeinijs.

Un apstiprinājās tēze, ka tie «krutie džeki», jeb kā angļiski saka tie, kuriem ir izturīgas olas, kad nonāk līdz atbildīgu lēmumu pieņemšanai, ir visai viduvēji vai pat vāji.

Lūk, Irākas lieta – principiāli nepareizs lēmums + lēmums kļūdu izpildes procesā.

Tagad ir klasiska «sliktā situācija» – izvest karaspēku būtu katastrofa, bet ja neizvest, tad arī velk uz katastrofu. Lūk šo var saukt par tiešām nepatīkamu situāciju

Ainārs, Aināram, 31.10.2006 21:27, 31.10.2006 21:35

Fragments no The Washington Post žurnālistes Karenas de Jangas grāmatas.

Protams, raksts ir jāizlasa. Bet nedrīkst nepamanīt varbūt ne izšķirošo, bet tomēr interesanto faktu, kurā laikrakstā viņa strādā. Tas laikraksts sadarbojas ar MSNBC – esmu redzējis, ka tas ir drusku tendenciozs liberāļu medijs. Varu derēt, ka vēlēšanās viņa balsoja par Keriju.

Es nesaku, ka tas ir ietekmējis faktus, bet kaut kādu lomu ideoloģija spēlē. Piemēram, jūs ticat visam, ko rāda FOX NEWS?

Ainārs, Bobiskom, Par K.Paelu, 31.10.2006 21:34, 31.10.2006 21:43

Bet vairāki fakti tomēr paliek, atkārtot:

Par Irāku jau bija zināms, ka tās rīcībā ir bijuši MII – 80.gadu beigās no tiem cieta šīti, ja nemaldos,⁶ un tie tika pielietoti karā ar Irānu. Tāpat bija arī tāds aspekts, ka Sadams bija no 98.gada beigām līdz 2002.gadam neļāvis ANO ieroču inspektoriem veikt inspekcijas. Radās pamatotas aizdomas, ka Sadams MII ir kārtīgi paslēpis. Sadarbošanās ar ANO, kas sākās 2002.gadā arī nebija vienmērīga, jo tā kļuva intensīvāka, pieaugot ASV spiedienam – tāpat radās pamatotas šaubas par Irākas labo gribu.

Kamis, 31.10.2006 21:53

Kur palicis swiesc? Tik sen nav redzēts. Varētu atkal kauč ko glupu pavāvuļot.

Ainārs, Kamis, 31.10.2006 21:53, 31.10.2006 21:54

Beidz apvainot swiescu.

Grizli, Kamis, 31.10.2006 21:59

Swiests mums kareivīgs!!

SoftS, Pamaacasha, 31.10.2006 19:11, 31.10.2006 22:10

Iraqi PM ends some joint checkpoints <http://news.yahoo.com/s/ap/20061031/ap...>

SoftS, 31.10.2006 22:12

Saskaņā ar pretkara web saitu www.iraqbodycount.net kopš 1 Jan 2003 Irākā ir gājuši bojā (maximums) 50`000 civiliedzīvotāju. (Nedaudz rupji) parēķināsim:

50`000 iedzīvotāju daļīt ar 3 gadiem un 10 mēnešiem (1395 dienas) = 36 iedzīvotāji dienā.

Vācijā autokatastrofās 2002.gadā katru dienu bojā gāja 228 cilvēki (<http://www.police999.com/traffic/rtastats-04...> Irākas iedzīvotāju skaits ir 28`807`000 cilvēku (<http://en.wikipedia.org/wiki/Iraq>).

Vācijas iedzīvotāju skaits ir 82`438`000 cilvēku (<http://en.wikipedia.org/wiki/Germany>).

Par kādu te pilsoņu karu iet runa, ja bojā gājušo militārās darbība rezultātā uz 1000 iedzīvotājiem katru dienu ir gandrīz 3 reizes mazāks nekā bojā gājušo skaits Vācijā autokatastrofās?!

---

⁶ V.E.: Galvenokārt kurdi.

Padomājiet tagad, cik droši ir uz Latvijas ielām. Sanāk, ka iziet uz ielas Latvijā ir daudz bīstamāk⁷ nekā pašlaik dzīvot Irākā!

Par paziņojumu, ka karā ir bojā gājušo pusmiljons: *Reality checks: some responses to the latest Lancet estimates* <http://www.iraqbodycount.org/press/pr14...>

Ainārs, SoftS, 31.10.2006 22:12, 31.10.2006 22:15

Karš Irākā sākās, ja nemaldos, 2003.gada 20.martā – tā ka 1.janvāri ņemt par atskaites punktu ir vienkārši neloģiski.

Ainārs, SoftS, 31.10.2006 22:12, 31.10.2006 22:16

Un lielu daļu civiliedzīvotāju nogalināja nemiernieki.

juju, Kas, Ainārs, 31.10.2006 21:21, 31.10.2006 22:16

Lasīju. Bet nekā incanta neuzzināju.

Pirmkārt – tas nav Pauela raksts. Bet gan kaktu žurnālista raksts par Pauelu. Dies viņu zina, cik tur patiesības cik ne. Pārāk jau par pajoliņu tas Pauels uztaisīts. Kas vispār nezina ne bē ne mē.

Un nekā konkrēta jau arī nepateica. A kādus datus viņam iedeva, to arī nolasīja. Un ne mazāko pazīmju, ka šis būtu apzināti melojis.

SoftS, Ainārs, 31.10.2006 22:12, 31.10.2006 22:15, 31.10.2006 22:16

Tas nav svarīgi. Svarīgi ir tas, cik daudz ik dienas.

SoftS, 31.10.2006 22:17

Es nekad neesmu bijis augstās domās par musulmiem, bet, kad es izlasīju šito...

Mass sexual assault in downtown Cairo

<http://forsoothsayer.blogspot.com/2006...>

<http://www.sandmonkey.org/2006/10/30/the-eid-sex...>

Lai vēl kāds man te pasaka, ka musulmaņi ir morāli augstāk par kristiešiem...

juju, SoftS, 31.10.2006 22:12, 31.10.2006 22:21

Pareizi. Nepiesiešos aritmētikai, bet princips pareizs. Tas pierāda, ka reizēm šis tas šur tur sprāgst. Vai šauj. Teroristi uzdarbojas. Bet apgalvot, ka tas ir «pilsonu karš», ir idiotisms.

Un ir acīmredzami, ka šobrīd pārvietoties/ dzīvot Irākā nav nemaz bīstamāk kā jebkurā citā valstī.

divreiz divi, 31.10.2006 22:24

Šī situācija atgādina Afganistānas padomijas ielikteņu nevarību, kad prezidenta vara izbeidzās ārpus savas pils mūriem. Tiešām nožēlojami tie amīšu ielikteņi. Kaut tik nu šos nesagaida tāds pats liktenis kā līdzīgos Afganistānā!

Ainārs, juju, 31.10.2006 22:27

Es arī tagad lasu un tīri izskatās, ka aizdomas patiešām pamatotas bija – taču šī kļūdīšanās parāda, ka nevar vienmēr uzticēties specdienestu informācijai.

Bobiskom, Ainārs, 31.10.2006 22:36

Nav jēga tagad runāt par MII Irākā Huseina laikā. Kļūdas ir pieļautas. Tās vairs nevar atcelt. Daudzi cilvēki ticēja, ka ir. Es arī. Nu, kļūdities ir cilvēcīgi. Tagad vajadzētu padomāt – ko darīt tālāk.

juju, Bobiskom, Ainārs, 31.10.2006 22:36, 31.10.2006 22:44

MIJ bija, jo tika pielietoti. Cik daudz un kur palika – cits jautājums.

Jenķi visu salaida dēļ, kad beidzās tā saucamā «Kara fāze». No militārā viedokļa viss bij paveikts perfekti.

Bet tālāk – «miera laika» pārvalde ar cīņu pret terorismu – galīgi dēļ. Bet mēs tur nevaram neko darīt – atliek skatīties, ar ko viss beigsies.

---

⁷ **V.E.:** Ja Irākā katru dienu no teroristiem un karadarbības iet bojā vidēji 36 cilvēki, ja Irākā ir 28 milj. iedzīvotāju, bet Latvijā 2, tad Irākas terorisma līmenis Latvijas mērogos būtu apmēram tāds: katru dienu Latvijā teroristi noslepkavo 3 cilvēkus. Tātad ik dienu TV ziņās stāsta par 3 jauniem upuriem. Latvija to tomēr justu.

2. Mans 2003.gada raksts par VVF motīviem Irākas karā

V.E., 31.10.2006 23:26

From: «Valdis Egle»
To: feedback@president.lv
Subject: Iraka
Date: Tue, 11 Feb 2003 13:11:19 +0200

Šodien «Latvijas Vēstnesī» ir publicēta Valsts prezidentes lekcija LLU aulā vakar, 10.februārī. Tur ir runa par Latvijas iestāšanos Eiropas savienībā un par Latvijas nostāju Irākas jautājumā. Pret Prezidentes teikto par Eiropas savienību nebūtu ko iebilst, jo Latvijai tur, protams, ir jāiestājas, bet Irākas jautājums gan prasa komentārus.

Pirmkārt, ir jāapzinās, KĀDĒĻ šī Irākas problēma šodien vēl vispār pastāv. Divpadsmit gadus atpakaļ, kad 1991.gada sākumā pār Latviju bija savilkušies Rubika apvērsuma draudi un plosījās omonieši, tālos krastos sākās Līča karš un Sabiedrotie deva Irākai militāru triecienu. Atcerieties, ar kādu sajūsmu mēs to Latvijā uzņēmām gandrīz visi (skat., piem., V. Egle, «Vētra tuksnesī», «Diena», 1991.01.18). Un es atceros, kāda vilšanās nomainīja šo sajūsmu, kad Sabiedroto karaspēks piepeši apstājās, tā arī nesasniedzis Bagdādi un negāzis šo asiņainā diktatora režīmu. Huseina armija bija pilnīgi sakauta, demoralizēta, gatava bezierunu kapitulācijai, Irākā bija notikusi kurdu un citu opozicionāru sacelšanās; nekas vairs nestāvēja Sabiedroto karaspēkam ceļā uz Bagdādi, un Irākas tauta sagaidītu viņus ar sajūsmu, bet...

...Bet prezidents Džordžs Bušs seniors deva pavēli karaspēkam apstāties; Huseins pamazām atjēdzās no nāves bailēm, sita pieri pret zemi pateicībā Allāham par negaidīto glābiņu, izkāva kurds un citus opozicionārus un uzsāka visas tās spēlītes ar ANO ieroču inspektoriem. Atzīstos, es toreiz absolūti nevarēju saprast un attaisnot prezidenta Buša rīcību, un tad daudzi latvieši, savā parastajā godbijībā pret Rietumiem, stāstīja man, cik rūpīgi ASV valdība esot apsvērusi katru soli, visus iespējamus variantus utt. Viņi stāstīja man to tik ilgi, līdz es jau sāku šaubīties: «Nu nezīnu – varbūt patiešām Buša rīcībā bija kaut kāda dziļa jēga, kuru es nesaprotu...»

Šodien mēs varam pateikt jau bez kādas šaubīšanās: NEBIJA toreiz prezidenta Buša rīcībā nekādas dziļas jēgas; tā bija parastā Rietumu politiku muļķība, kuru mēs esam varējuši novērot jau tik daudzas reizes. Ja prezidents Bušs toreiz 1991.gadā būtu rīkojies tā, kā tas pat man tad likās pats par sevi saprotams, tad šodien nekāda Irākas krīze nepastāvētu (un būtu dzīvi tūkstošiem Sadama noslepkavoto cilvēku; un jau 12 gadus Irākas tauta būtu baudījusi brīvību un demokrātiju un... utt.).

Tātad pirmām kārtām ir jāapzinās, ka tagadējā krīze ir agrākās muļķīgās Rietumu politikas rezultāts; šīs krīzes nebūtu, ja tā politika toreiz būtu bijusi saprātīga (tāpat kā nebūtu bijis Otrā pasaules kara, ja Rietumu politika 1920–1930. gados būtu bijusi saprātīga; sacītais, protams, nenonem atbildību no Huseina vai Hitlera).

Tagad prezidents Džordžs Bušs juniors grib atriebties Sadamam Huseinam par to, ka tas «pievīla viņa tēva cerības un par izdarīto «apkaunojumu Savienotajām valstīm» (un Bušu dzimtai) – tieši tāpat, kā Čemberlens, 1939.gadā pieteikdams karu Vācijai, gribēja atriebties Hitleram par Mīnhenē likto cerību pievīlšanu. Tas fakts, ka tagadējo prezidentu Bušu vada dziļi personisks atriebības motīvs, ir acīm redzams katram, kurš kaut ko saprot no psiholoģijas.

Bet padomāsim, kā pašreizējā situācijā būtu pareizāk rīkoties, ja cilvēks domā ar skaidru galvu, un nevis atriebības vai citu personisku jūtu dzīts. Ka Huseins ir noziedznieks, ka viņam ir masu iznīcināšanas ieroči un ka viņš vazā aiz deguna ANO inspektoros, tas visiem, kas kaut ko saprot politikā, ir skaidrs jau gadu desmitiem, un Kolina Pauela 5.februāra ziņojums tur neko jaunu nedod. Ar šo noziedznieku varēja viegli un bez sāpēm tikt galā 1991.gadā, bet ja nu tas toreiz netika izdarīts, tad vai labākais variants ir šodien sākt uzbrukumu «ne no šā, ne no tā»?

Nē, tas NAV labākais variants. Ja jau Bušs seniors toreiz, 1991.gadā, tādu muļķību izdarīja, tad tagad labākais variants ir – nogaidīt. Sadams nav nemirstīgs – un gan jau viņš atbrīvos pasauli no sevis, tāpat kā 1953.gadā to izdarīja Staļins, – un tad viss ieies normālās sliedēs pats no sevis bez asinsizliešanas. Pats Sadams (līdzīgi Staļinam pēc 1945.gada) lielu agresiju vairs neuzsāks. Ar 11.septembra terora aktiem Sadams ir saistīts tikai tādejādi, ka tiem simpatisēja, bet nevis tieši tos organizēja. Un tas, ko tagad grasās darīt Bušs juniors (sākt militāru uzbrukumu Irākai) ir jauna muļķība – viņa tēva izdarītās muļķības cienīga (nu kā te neatcerēties to latviešu literātu, kurš ir teicis, ka «Rietumu demokrātiskajiem politiķiem piemīt patiešām patoloģiska nespēja pieņemt pareizus lēmumus).

Ja uzbrukums sāksies, tad simtiem (bet drīzāk – tūkstošiem)⁸ amerikāņu un britu karavīru zaudēs dzīvību (nerunājot jau par irākiešiem); viņi visi paliktu dzīvi, ja politika būtu nogaidoša; viņi paliktu dzīvi, mīlētu savas līgavas un sievas, un pasaulē nāktu viņu bērni...

Tagad paskatīsimies šajā kontekstā uz Vairu Vīķi-Freibergu un uz Sandru Kalnieti – kādi motīvi vada viņas? Viņu parakstītais un organizētais «Desmit valstu paziņojums (kurš, starp citu, kaut kā nav redzēts Latvijā publicēts, vismaz oficiāli) – šis paziņojums tika izplatīts tūlīt pēc Kolina Pauela ziņojuma – un tāpat gatavots tas tika ilgi PIRMS tā. Ko grib panākt šīs sievietes, dodot tik kareivīgu atbalstu tik kareivīgajam Bušam?

Atbilde ir ļoti vienkārša. Viņas grib panākt to, ko grib panākt vispār visas sievietes, un proti: pievērst sev uzmanību. Prezidents Bušs! Pasaules visvarenākās lielvalsts prezidents! (Arī kā vīrietis tīri izskatīgs, bet tas nu tā... ne jau par seksu te ir runa, bet par Latvijas tēlu...). Un šim prezidentam ir jāredz un jājūt, kā latvju sievas cenšas, kā tās viņu atbalsta un kā viņš var uz tām paļauties! Tad varēs sagaidīt, ka nākamajā «sammitā» viņš atkal apņems kādu no viņām ap pleciem, pamās ar pirkstu kādas izbijušas lielvalsts ārlietu ministram un sacīs: «Igi, panāc šurp, es tevi iepazīstināšu...»

Tādi man izskatās Latvijas pašreizējās ārpolitikas slēptie dzinuļi.

Valdis Egle 2003. g. 11. februārī

Nosūtot uz adresi feedback@president.lv, vēstule tika ievietota Prezidentes saitā 9 dienas pirms ASV iebrukuma Irākā.

3. Mans 2003.gada raksts pret Irākas karu

V.E., 31.10.2006 23:55

Vairas Vīķes-Freibergas galvenā interese, pēc savas iniciatīvas organizējot Austrumeiropas valstu «desmitnieka» atbalstu ASV prezidentam Bušam Irākas jautājumā, bija izpelnīties viņa ievērību un atzinību. To viņa arī panāca, kā mēs redzējam viņas nesenās vizītes laikā ASV. Tagad, Vācijā viņa mēģina, pirmkārt, pasvītrot, ka tas nav tikai viņas personīgais viedoklis, bet saskaņots ar valdību un parlamentu, un, otrkārt, mēģina mīkstināt savu pozīciju, runājot par «Irākas atbrūnošanu», bet nevis militāru triecienu tai. Pašreizējā situācijā (kad ir kļuvis skaidrs, ka uzbrukums būs, bet ANO sankcijas nebūs), Latvijas pozīcija vispār nav pietiekoši skaidri deklarēta – ko tad īsti Latvija atbalsta, un ko nē. Var izšķirt vairākas pozīcijas, piemēram, vismaz divas:

1) Latvija atbalsta militāru Irākas atbrūnošanu ar ANO sankciju, un ANO Ģenerālajā Asamblejā (vai Drošības Padomē, ja būtu tās locekle) balsotu par šādu rezolūciju, taču neatbalsta uzbrukumu Irākai bez ANO rezolūcijas;

2) Latvija atbalsta ASV uzbrukumu Irākai arī bez ANO sankcijas.

Ir skaidrs, ka Prezidente piekrīt punktam (1) un ir par to saņēmusi Valdības un Saeimas atbalstu; bet nav skaidrs, vai Prezidente piekrīt punktam (2) un vēl jo vairāk ir šaubas par to, vai punktu (2) atbalsta Ministru kabinets un Saeima.

Bet starpība starp punktiem (1) un (2) ir kolosāla. Punkts (1) paliek demokrātijas ietvaros: nu, mums ir tāds viedoklis, mēs par to balsojam (bet, ja pārējie nobalso savādāk, tad mēs piekāpjamies). Punkts (2), turpretī iziet ĀRPUS demokrātijas ietvariem. Tā ir tāda pati domāšana, kāda bija Ļeņinam vai Hitleram: balsošana un vienošanās nav svarīgas; svarīgi ir, ka MAN IR TAISNĪBA (tieši tā taču uzskatīja gan Ļeņins, gan Hitlers, un tagad uzskata Bušs), un ka MANĀS ROKĀS IR SPĒKS. Tā ir tāda pati domāšana, kā Linča tiesā: nav svarīgas procedūras, nav svarīgi lēmumi; galvenais ka VIŅŠ IR VAINĪGS (tā es uzskatu) – un tāpēc es viņu situ.

Kāpēc Irāku «sodīt» grib tieši ASV (un nevis, teiksim, Japāna, Argentīna vai Tanzānija)? KAS ir devis vienai (vienalga kurai!) valstij tādas tiesības? Ja šodien tā drīkst rīkoties ASV, tad rīt tā drīkstēs rīkoties arī, teiksim, Čīle, ja uzskatīs, ka Peru dara nepareizi un tur valda nevēlams diktators. Atkal tā ir runāšana tikai no spēka, un nevis no tiesību pozīcijām.

Mūsdienu pasaulē tādas lietas drīkst darīt tikai un vienīgi ar Starptautiskas Organizācijas lēmumu – pretējā gadījumā tā nav mūsdienu pasaule, bet gan tā pati 1939.gada pasaule. Un tai ir jābūt negrozāmai Latvijas pozīcijai, savādāk Latvija nevar saukt sevi par demokrātiju atbalstošu valsti.

Bet cita lieta ir, ka ANO ir novecojusi un nederīga organizācija (kas bija zināms jau sen; vēl 1992.gadā es ieteicu Latvijas valdībai griezties ANO ar priekšlikumu šo organizāciju reformēt).

⁸ V.E.: 2007.gada sākumā Irākā kritušo ASV karavīru skaits pārsniedza trīs tūkstošus – tas ir jau tagad vairāk nekā gāja bojā amerikāņu 11.septembra terora aktos. Tāpat Bušs ir sarīkojis «jaunu 11.septembri» – vēl lielāka mēroga. Ir krituši arī trīs Latvijas karavīri.

Nevienai valstij ANO nedrīkst būt veto tiesības. Šīs veto tiesības vispār ir Staļina izgudrojums un ievadums. Kad dibināja ANO, Staļins zināja, ka jebkurā konflikta balsošanā viņš zaudēs (pret Lielbritānijas, ASV, Francijas un Ķīnas balsīm, pat ja ņem tikai Drošības Padomes pastāvīgās locekles). Tāpēc viņš uzstāja uz veto tiesībām, lai varētu nobloķēt jebkuru rezolūciju, un Rietumi galā bija spiesti piekāpties, jo savādāk ANO vispār nevarēja nodibināt. Un, lūk, tagad «ģeniālais Tautu Tēvs» jau 50 gadi kopš miris, bet viņa idejas dzīvo! (Un vēl kur? Pašā ANO!!!).

Skaidrs, ka ANO ir jāreformē tā, lai tā būtu demokrātiska organizācija, kur visām valstīm ir vienādas tiesības. Lūk, ar šādu iniciatīvu tad arī varētu nākt klajā Latvija un tās Prezidente. Loģiska un konsekventa Latvijas pozīcija tad būtu:

– Uzbrukums jebkurai valstij – TIKAI ar ANO lēmumu; bet pati ANO – bez veto tiesībām, ar demokrātisku balsošanas mehānismu.

Valdis Egle, 2003.g. 18.martā

Divas dienas pirms ASV iebrukuma Irākā šis teksts tika nosūtīts uz Prezidentes portālu, uz Ministru Prezidenta viesu grāmatu (kur reģistrēts ar numuru 322), uz Ārlietu Ministrijas un Saeimas portāliem. Drīz pēc tam sākās VVF aktivitātes ANO.⁹

Nu tā... Mazas pagātnes atmiņas... Velloš, bija taču toreiz skaidrs, ka būs slikti, bet gandrīz visi – gan Amerikā, gan te, Latvijā, bija zirgos kā Teksasas kovboji un Kvebekas kovgirlas...

4. Polemikas turpinājums

E. H., V. E., 31.10.2006 23:55

Tu aizmirsi vienu lietu par Līča karu. Bušs senjors savu armiju apturēja, jo baidījās, ka Huseina sagrāve atvērs vārtus Irānas islama revolūcijai.

No ASV un Izraēlas viedokļa solis bija saprātīgs. Arī tagad vajadzēja rīkoties līdzīgi, nevis atbalstīt šīrtus – savus niknākos pretiniekus.

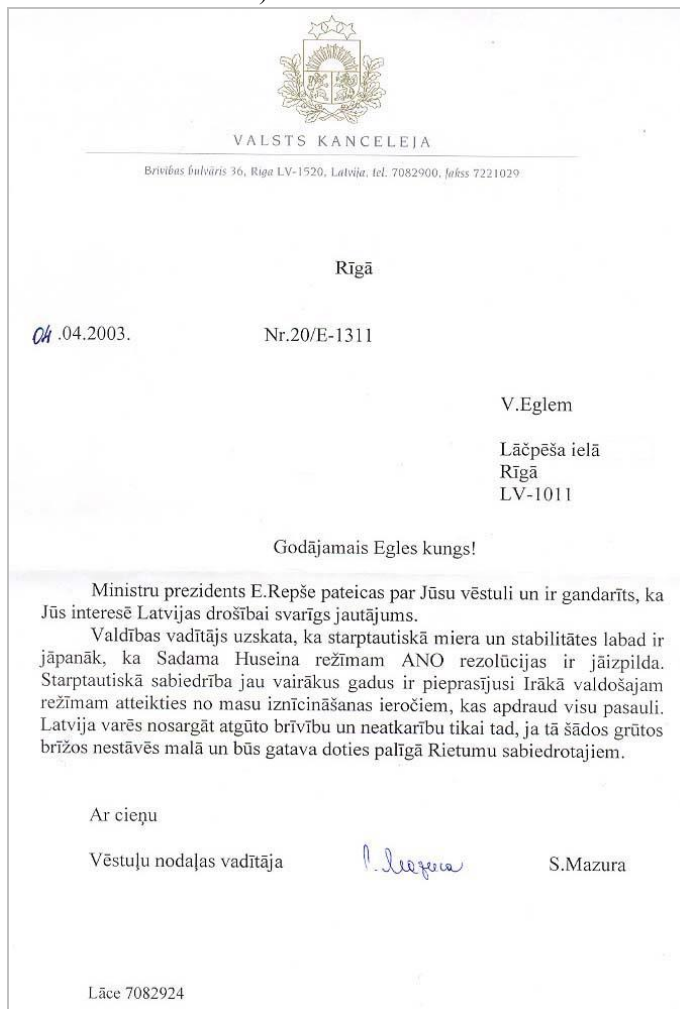
Arī toreiz, likvidējot Sadamu, procesi notiktu līdzīgi tagadējiem, tikai varbūt ar lielāku revolucionāru spar.

V.E., E. H., V. E., 31.10.2006 23:55, 01.11.2006 00:04

Nedomāju vis, 1991.gadā neviens par to nerunāja, bet gaidīja, ka Huseina režīms kritīs pats. Šīti Irākā toreiz bija PRO-amerikāniski noskaņoti, un tieši toreizējā amerikāņu nodevība viņus noskaņoja tā kā tagad – PRET ASV.

Aigars, 01.11.2006 00:17

Jebkurā gadījumā pašreizējo Irākas marionešu režīmu sagaida katastrofa – ja tas notiks agrāk, tas viņiem var vieglāk beigties, tāpēc, jo ilgāk ASV karaspēks tur paliks, jo viņiem sliktāk, tāpat kā arī pašiem amerikāņiem.

Vēstule, kuru man Einara Repšes vārdā uzrakstīja Lāce un parakstīja S. Mazura par atbildi uz ierakstu Nr.322 Ministru prezidenta «Viesu grāmatā» Internetā. Prezidente, Ārlietu ministrija un Saeima neatbildēja.

⁹ V.E.: ANO reformēšanā.

amis,¹⁰ V.E., 01.11.2006 05:11

Nu par abiem liča kariem Tev lielas skaidrības nav. Tavi uzskati kāpēc Bušs seņiors neturpināja karu un Bagdādes ieņemšanu ir galīgi garām. Pirmkārt viņam nebija ANO mandāta Irāku okupēt, un otrkārt kara turpināšana būtu momentā izjaukusi visu koalīciju. Tāpat Tu kļūdi par Irākas karu šodien. Tādus «Neokonus» laikam neesi dzirdējis. Palasi viņu filozofiju, pamācies. Arī VVF motivācija atbalstīt šo karu Tev nav skaidra.¹¹ Laikam par tādu NATO neesi dzirdējis..., tāpat vai Latvija tur vēlās/jās iestāties un kurš pie iestājas «konkursa» bija galvenais tiesnesis. Tā tad palasi, pamācies, pirms Tu Delfos sāci lekcijas lasīt/rakstīt.

Repšes vārdā man nosūtītās vēstules aploksne

sāra, 01.11.2006 09:17

Tie, kas te klāsta, ka dzīve Irākā ir tikpat droša, vispirms lai aizbrauc uz Irāku un tik pēc tam izsaka savus komentārus. ASV iebrukuma mērķis Irākā ir izraisīt tajā pilsoņu karu un sadalīt to 3 sīkās valstiņās, kuras būtu viegli ietekmējamas. Skaldi un valdi politiku Irākā jau mēs redzam – patlaban jeņķi dara visu, lai Irākā izraisītu pilsoņu karu, un, ņemot vērā irākiešu neprasmī saskatīt kopsakarības un spēcīga līdera trūkumu, tas arī notiks. Aber vāja/sadalīta Irāka ir vajadzīga, lai Izraēla spētu stiprināt savas pozīcijas tajā reģionā un okupēt vēl plašākas apkārtējās teritorijas. Redzēsiet – nākamais uzbrukums būs vērsts uz Irānu ☺

muna, 01.11.2006 09:30

-uk-uk- Visdziļākajā un vismelnākajā...

!, 01.11.2006 09:38

Tāpēc jau Irāna cenšas tikt pie «bumbiņas», lai viņus nepiemeklētu kaimiņu liktenis.

Hi, Hi, 01.11.2006 09:41

Tagadējam Irākas prezidentam noteikti, jo galva lidos, ja šis neizbrauks dzīvot kaut kur uz štatiem vai kādu citu mierīgāku vietīņu.

Jupis, 01.11.2006 09:51

Ir pamatotas aizdomas, ka Aināram ir pamatotas aizdomas par pamatotām aizdomām, ka ASV bija pamatotas aizdomas par pamatotām aizdomām pamatoti aizdomīgu MII eksistēšanu pamatoti

¹⁰ **V.E.:** Šeit mūsu stāstā pirmoreiz parādās šī stāsta galvenais varonis **Amis**. Mēs redzam, ar kādu augstprātības un nicinājuma lādiņu pret saviem oponentiem viņš ienāk. «Laikam par tādu NATO neesi dzirdējis... palasi, pamācies, pirms Tu Delfos sāci lekcijas lasīt/rakstīt...». Es nevienu no Delfu komentētājiem netiku pazemojis, bet Amis tieši ar to **iesāk**. (Tas varētu būt mazs psiholoģisks «mājas darbs» mūsu lasītājiem: padomāt, KĀPĒC viņš tā rīkojas). Skaidrs, ka viņš no manis dabūs pretī. (Citas viņa latviešu pareizrakstības kļūdas es šajā izdevumā izlaboju, bet vārdu «neesi» speciāli atstāju oriģinālrakstībā ☺.)

¹¹ **V.E.:** Pastāv ārējā motivācija (ar kuru cilvēki pamato un attaisno priekš citiem cilvēkiem savu rīcību) un pastāv iekšējā, dziļākā psiholoģiskā motivācija, kura **faktiski** nosaka cilvēka rīcību (bet kura tikpat kā nekad netiek izpausta uz āru). Tādi faktori kā NATO ir tipiski ārējās motivācijas elementi, un tie mani tikpat kā neinteresē. Mani interesē **iekšējā** motivācija, un to es savos rakstos arī parādu. Taču, lai saskatītu cilvēku iekšējo motivāciju, ir vajadzīgas ne tikai zināšanas psiholoģijā, bet arī zināmas iedzīmtas spējas, līdzīgas muzikālajām spējām. Ne katrs, kurš sāks mācīties mūziku, kļūs par labu muzikantu, un ne katrs, kurš sāks mācīties psiholoģiju, kļūs par labu psihologu. Jau šeit parādās tas apstāklis, ka «Amim» nav nedz zināšanu, nedz spēju psiholoģijā, tāpēc psiholoģiskas dabas jautājumus viņš ir absolūti nespējīgs saprast. Zemāk mēs par to pārliecināsimies ne reizi vien.

aizdomīgā Irākas Huseina režīma ļoti pamatotā aizdomīguma kontrolē. Un tas viss ir ārkārtīgi pamatoti un aizdomīgi.

Aizdomas būtu bijušas pamatotas, ja kaut viens sūda masu ierocis būtu ticis atrasts Irākā. Netika atrasts. Tev nav tiesību tās aizdomas saukt par pamatotām, jo pēc tā, kas šobrīd ir zināms, šīs aizdomas ir pilnīgi nepamatotas, vienalga, vai pagātnē Huseinam ir vai nav bijuši MII.

sāra, Ainārs, 01.11.2006 10:00

Attiecībā uz MII – ANO ieroču inspektors savā ziņojumā teica, ka nekādu MII Irākā nav, taču tas jeņķiem netraucēja propagandas nolūkos apgalvot pretējo un ar šādu aizbildinājumu iebrukt Irākā.

Iesaku tev mazāk ticēt propagandai, bet vairāk paļauties uz savu personisko spriestspēju.¹²

Jupis, Sāra, 01.11.2006 10:00

Nezin, vai ASV vajadzīgas 3 valstiņas... Loģiskāk izdevīgāka būtu stabila, taču federatīvi ļoti sašķelta un līdz ar to ārpolitiski vāja viena Irāka. Trīs valstu variants ļoti nepatīktu turkiem (kurdu dēļ), kas ir stratēģiskais ASV sabiedrotais reģionā un ievērojami stiprinātu Irānas ietekmi.

Taču trīs valstu variants ir vienīgais reālais ilgtermiņa risinājums, jo ir debīli uzturēt koloniāla laikmeta mākslīgās robežas, līdzīgi kā Āfrikā, tikai tāpēc, lai ievērotu kaut kādu salīmētu teritoriju, kas nodēvēta par nāciju, suverenitāti.

Hi, Hi, Jupis, 01.11.2006 10:06

Vienu ziņās rullīti redzēju ar pamatotiem ieročiem Irākā.

Sižets, traļi vaļi, mūsējie Irākā atraduši noziedzīgu ieroču noliktavu. Tumsa, tumsā redz tumšu zaļganu koridoru ar vairākām durvīm bez uzrakstiem. Durvis izskatās taisītas apmēram pēc tādas pašas tehnoloģijas kā mūsu Latvijas ofisu atēju durvis, kas taisītas no gaiši krāsotas papes. Nobruņojušies kareivji vienas durvis atver vaļā un ievēlas tumšā istabā, tur atkal spīdina ar luksturi un patumšajā istabā pamanāmas ieroču kastes ar kaut kādiem uzrakstiem, izmantojot latīņu burtus. Atsevišķi uzraksti atgādina angļu valodas vārdus. Atver vienu kasti tur kaut kas bazukām līdzīgs, atver otru, tur kaut kāda munīcija. Rullītis beidzas.

Jocīgi, ka uz kastēm nav nedz uzraksti arābu, nedz krievu, nedz ķīniešu hieroglifos. Mana stereotipiskā domāšana nespēja pieņemt kastes ar uzrakstiem angļu valodā.

No otras puses, 01.11.2006 10:32

Tīri taktiski drīzāk būtu panākumi – izved sabiedrotie karaspēku, Irākā izceļas pilsoņu karš, kurā visi šitie sunnīti, šiīti un kas tik vēl ne, aplskatē viens otru, bet pēc tam atkal ievēd armiju un atlikušiem vairs nav spēka karot!

Bet tas būtu LAUNI! Un tā darīt – nevajag!!!

Yevpla, 01.11.2006 10:35

Interesanti, kā tiem, kuri mēdz apgalvot, ka vēlēšanas Čečenijā nevar uzskatīt par likumīgām, jo tās, redz, notikušas okupācijas karaspēka klātbūtnē, paveras mute runāt par vēlēšanu likumību Irākā, kuras tāpat notika okupantu klātbūtnē un bija okupantu inspirētas? Vai tie nav tie paši bēdīgi slavenie divkārsšie standarti, ar kuriem, šķiet, ir neārstējami inficēta viena otra latviešu bāleliņa mentalitāte...

who cares, Ainārs, 01.11.2006 10:55

«Atceries, ka pirms iebrukuma bija pamatotas aizdomas par MII esamību Irākā.»

☺ Nesmīdini tautu!

who cares, ..., 01.11.2006 10:57

Visādi savādāk – ja reiz ziepes ir savāritas, tad šobrīd ir jāpaliek un jāmēģina izstrēbt.¹³ Bez amīšiem tur būs vēl bišķi lielāks haoss.

who cares, amis, 01.11.2006 10:59

¹² V.E.: Starp citu, ļoti labs ieteikums, ko es rekomendētu arī Amim.

¹³ V.E.: Izstrēbt ziepes (ne putru!) ☺

«Arī VVF motivācija atbalstīt šo karu Tev nav skaidra. Laikam par tādu NATO nēsi dzirdējis..., tāpat vai Latvija tur vēlās/jās iestāties un kurš pie iestājas «konkursa» bija galvenais tiesnesis.»

Nope. Iestājai NATO bija sakars ar kariņu Afganistānā. Piedalīšanās Irākā (galvenais nav uzvarēt, galvenais ir piedalīties), protams, arī bija lēmums no tās pašas valstisko interešu sērijas, tomēr ne gluži vairs par iestāšanos.

swiesc, who cares, 01.11.2006 11:01

... bet ar piedalīšanos. Sastāvēt organizācijā, kuru neatbalstām, ir neloģiski.

who cares, swiesc, 01.11.2006 11:22

As far as I know, kampaņa Irākā nav gluži NATO kampaņa, savukārt organizācijā «Amerikas Savienotās Valstis» mēs (vismaz oficiāli) vēl neesam iestājušies...

111, 01.11.2006 12:06

Lai amerikāņi atgriež Sadamu Huseinu, un viss būs labi, tikai Amerika paliks bez naftas.

swiesc, 01.11.2006 12:36

Principā es nekur nebiju pazudis, tikai sacerēju iestāšanās lūgumu, lai mūs uzņemtu Amerikas Savienotajās Valstīs. Bez tam arī viņiem darīju zināmu, ka nekad neesmu slēpis to, ka esmu lesbiete.

Ha, 01.11.2006 12:36

Taisnība prezidentam, viņam kā ārzemju ieliktenim pēc okupantu karaspēka izvešanas būs vāks!

Arvīds Kalme, 01.11.2006 12:37

Nu kā tad sastāv ar to irākiešu «atbrīvošanu» un Irākas «demokratizāciju»? Nu negrib un negrib tie tumsoņi ne par ko pieņemt amerikānisko «demokrātiju»! Pasaulē patlaban ir divas atklāti agresīvas valstis – ASV un Izraēla. Nez vai kādā nākotnes «Nirnbergā» tām arī nāksies atbildēt par izdarītajiem noziegumiem?

Koments, var teikt tikai vienu, 01.11.2006 14:04

Dievs tas Kungs visu redz – un visiem būs pēc to nopelniem!!!

Tāpēc nevajag gvelzt muļķības!!! Karš Irākā nav ne ar ko attaisnojams un tā tam būs būt!!! :)

Good luck!!!

V.E., amis, V.E., 01.11.2006 05:11, 02.11.2006 03:25

A tu, amīt, esi uzpūtīgs un dumjš kā jau visi (gandrīz visi) amīši. Ja jūs, amīši, nesēdētu Irākā (un daudzās citās vietās) sūdos, tad varētu mūs mācīt. Bet jūs bezcerīgi sēžat mēslos un nu tik čivināt, cik gudri jūs esot. Tā ka pamāciet labāk no maniem rakstiem par PATIESAJIEM (un nevis tevis safantazētajiem) psiholoģiskajiem notikumu motīviem.

V.E., Arvīds Kalme, 01.11.2006 12:37, 02.11.2006 03:31

ASV un Izraēla ir viena un tā pati valsts. (ASV ir Izraēlas kolonija kopš Džona Kenedija nošaušanas – tāpēc jau arī viņu nošāva).

5. Individuāls disputs Delfos starp V.E. un ASV

asv, V.E., 02.11.2006 06:17 ¹⁴

Kurš nu kuru te grib mācīt? Kurš te, no malas skatoties, grib dot citas valsts prezidentam pamācības, ko un kā vajadzēja darīt? Kurš te fantazē, kā būtu bijis, ja būtu darīts citādi.

Karu Irākā 1991.g. Bušs I nevarēja turpināt bez plašākas militārās sagatavošanas un plānošanas, bez jauniem cilvēku upuriem – irākiešu un amerikāņu – un bez ASV Kongresa piekrišanas; tādas varas ASV prezidentam nav. Amerikāņu stratēģiskie plānotāji sagaidīja, ka Huseins kritīs tāpat, vai ar uzspiestu noteikumu un sankciju palīdzību. Demokrātiskām valstīm karš ir pēdējais līdzeklis, tad, kad citi vairs nedarbojas. Tāpat, kā pirms 2.PK. Tas ir, vienlaicīgi, demokrātijas vājums un stiprums. Un Huseins nebūtu varējis noturēties pie varas bez saņemtās Krievijas un Francijas palīdzības.

---

¹⁴ **V.E.:** Es esmu pārliecināts, ka ar niku «asv» uzstājas tas pats «Amis».

V.E., asv, 02.11.2006 20:13

Tavi vārdi nepārlicina. Kas atšķir 1991.gada karu no 2003.gada kara? Kāpēc Otrajā karā stratēģiskais mērķis varēja būt Huseina gāšana, bet Pirmajā nevarēja? Objektīvas atšķirības nav. Jau Pirmajā karā VARĒJA būt tāds stratēģisks mērķis, un tādām tam VAJADZĒJA būt. Un ja tā nebija – nu tad tā arī bija tā stratēģiskā kļūda, kuru izdarīja Bušs I un par ko es runāju. Demokrātiskā valstī ikvienam (arī man) ir tiesības kritizēt gan savas valsts politiku (piemēram, VVF), gan citu valstu politiku rīcību (piemēram, Buša). To es arī darīju savos rakstos. Ar citiem komentētājiem Delfos es sarunājos pieklājīgi, nevienu neapvainojot (pašķir atpakaļ lapas un paskaties!). Turpretī «Amis», nespēdams neko iebilst pēc būtības, tūdaļ ķērās pie apvainojumiem un pie sava oponenta pazemošanas («*neesī dzirdējis, kas ir NATO*»... «*ej palasi*»... utt.). Nu tad viņam arī vajag dot pretī tā, kā viņš to ir pelnījis, lai neiedomājas (kā to parasti jeņķi dara), ka viņš ir milzīgi gudrs tādēļ vien, ka dzīvo ASV, bet mēs te, Latvijā, lūk, esam tikai tādi muļķīši, kam no jeņķiem viss jāmacās...

Arī pirms II pasaules kara Rietumu politiķi darīja milzumu muļķību, un nedarīja to, kas būtu varējis novērst karu. Ja vēlies, mēs varam šeit, Arhīvā, nomaļus no citiem, par to divatā padiskutēt – bet tikai tad pieklājīgi un ar savstarpēju cieņu. Par apvainojumiem es situ pretī bez žēlastības – tāds ir mans princips.

V.E., asv, 03.11.2006 02:52

Tagad būšu Internetā tikai pirmdien, bet pirmdien paskatīšos, vai esi ko ierakstījis. Tā ka raksti vien droši.

asv, V.E., 04.11.2006 16:26

«...uzpūtīgs un dumjš kā jau visi (gandrīz visi) amīši... Tā ka pamācies labāk no maniem rakstiem par PATIESAJIEM (un nevis tevis safantazētajiem) psiholoģiskajiem notikumu motīviem... lai neiedomājas (kā to parasti jeņķi dara), ka viņš ir milzīgi gudrs»

Esmu ar mieru debatēt par šeit apskatīto politiku un stratēģiju, tikai ne kā ierindas kareivis ar Napoleonu, kam pieder PATIESĪBA un nekādi citi fakti nav vajadzīgi.

Sāksim ar Līča karu:

«Kāpēc Otrajā karā stratēģiskais mērķis varēja būt Huseina gāšana, bet Pirmajā nevarēja? Objektīvas atšķirības nav. Jau Pirmajā karā VARĒJA būt tāds stratēģisks mērķis un tādām tam VAJADZĒJA būt. Un ja tā nebija – nu tad tā arī bija tā stratēģiskā kļūda, kuru izdarīja Bušs I un par ko es runāju.»

Atšķirība ir tāda, ka pirms Pirmā kara ir pieņemtas ne mazāk kā 10 ANO DP rezolūcijas un neskaitamās debatēs un dokumentos iespējas ir pārrunātas ASV valdības un militārās aprindās. Nevienā no tām (vismaz atklātībā) neparādās doma par Huseina gāšanu. Vēl 10 dienas pirms kara sākuma Bušs piedāvāja Huseinam saglabāt savu valsti un armiju, ja vien viņš izpildīs ANO prasības.

ANO DP pēckara rezolūcija No.687 (1991.g. 3. aprīlī) plaši apraksta toreiz iecerēto un vēlamo pēckara izkārtojumu; ir vērts ar to iepazīties. Attiecībā uz Buša VARĒŠANU karu turpināt, ir jāatšķir militārās iespējas no politiskajām un VAJADZĪBA ir jāsver ar tanī brīdī saskatāmām cilvēku upuru un Irākas okupācijas konsekvencēm.

Var vēl runāt par Buša pilvaru «pastiepšanu» un Irākas spēku vajāšanu Irākas teritorijā. Bušs pats par to raksta: «*Trying to eliminate Saddam, extending the ground war into and occupation of Iraq, would have violated our guideline about not changing objectives in midstream... would have incurred incalculable human and political costs.... The coalition would instantly have collapsed, the Arabs deserting in anger and other allies pulling out as well....*» Kā nekā, Amim šai ziņā ir pilnīga taisnība.¹⁵

asv, V.E., 04.11.2006 16:37

Manuprāt, kardināla kļūda Tavā (un daudzu citu) ASV politikas vērtējumā (Irākā, WW2 vai citur) ir pieņēmums, ka ASV prezidents var rīkoties līdzīgi Eiropas diktatoriem un (kā Brežņevs par Afganistānu) dažu dienu laikā un tuvāko līdzstrādnieku atbalstā pieņemt lēmumu sākt karu. ASV (cik zinu, arī citās demokrātiskās iekārtās) kara sākšanu var nolemt tikai Kongress vai parlaments, nevis

¹⁵ V.E.: Tā kā es domāju, ka «asv» un «Amis» ir viena un tā pati persona, tad domāju arī, ka šeit viņš slavē pats sevi, izlikdamies par «cilvēku no malas».

prezidents. Pie tam, tikai pēc publiskām debatēm un dažādu viedokļu uzklaušanās. Ja kāds vēlas, var to saukt par kļūdu vai iekārtas vājumu, tikai nevar ignorēt arī otro pusi – pārsteidzīgas rīcības novēršanu.

asv, V.E., 04.11.2006 17:01

«Arī pirms II pasaules kara Rietumu politiķi darīja milzumu muļķību, un nedarīja to, kas būtu varējis novērst karu»

Tīri teoretiski, jā, bet kāda reāli iespējama rīcība būtu karu novērsusi? Pret Vāciju saudzīgāks Versaļas miera līgums? Jeb stingra pastāvēšana, ar militāriem draudiem, uz noslēgtā līguma ievērošanu? Demokrātijā politisko kursu nosaka tauta, vai, vismaz, izvēlas tā noteicējus. Versaļā Francijas Klemanso bija stingrākais Vācijas atbrūošanas prasītājs, bet Minhenē Francijas Daladjē, sociālistu spiediena rezultātā, meklēja saprašanos ar Hitleru. Kļūda? Protams, bet muļķība, vai, pareizāk, nespēja saskatīt Hitlera nodomus pieder tautai, nevis prezidentam. Čemberlens varēja nepieņemt, bet varas ierobežot Hitleru viņam nebija.

ASV tauta pēc 1.PK gribēja izolēties no pasaules konfliktiem, nepiedalīties citu valstu karos. Kļūda vai muļķība? Ja tā, tad vainīgi ir miljoni. Politiķi nevar patvarīgi noteikt valsts ārpolitiku, nostājoties pret tautas viedokli – viņus neievēlēs. Kad 2.PK jau bija sācies, Amerikā esot bijušas trīs grupas, kas vēlējušās Ameriku ievilkt karā: žīdi, angļi un Ruzvelts; pie tam Ruzvelts 1940.g. vēlēšanās bija solījis karā neiejaukties. Tāpēc arī ASV nebija karam gatavas; pat pēc Japānas uzbrukuma un Vācijas kara pieteikuma, angļu ģenerālštābs novērtēja ASV militāras spējas «bērnu dārza līmenī».

V.E., asv, 06.11.2006 19:58

Esmu ar mieru debatēt par šeit apskatīto politiku un stratēģiju, tikai ne kā ierindas kareivis ar Napoleonu, kam pieder PATIESĪBA un nekādi citi fakti nav vajadzīgi.

Tas bija «Amis», kurš mēģināja debatēt ar mani kā Napoleons ar ierindas kareivi; atgādinu vēlreiz, ka es tā nekad nedaru ar oponentu, kurš uzvedas pieklājīgi; asā atbilde viņam bija tieši REAKCIJA uz TĀDU viņa ieņemto pozū.¹⁶

Labi, ja jau Tu esi piekritis padebatēt šeit par aplūkotajiem jautājumiem, tad vispirms ir jāvienojas par PRINCIPIEM (vai arī, ja mēs nevaram par tiem vienoties, tad vismaz jāapspriež šie principi un jākonstatē, par ko tad īsti mēs nevaram vienoties – principiālā, teorētiskā līmenī). Nav jēgas, kā to dara savos strīdos muļķi, kraut vienu otram virsū arvien jaunus un jaunus faktus, kuri atšķirīgās principu sistēmās tiek arī absolūti dažādi interpretēti.

Iesākumam es šeit iekopēju vienu savu rakstu, kurš bija (daļēji un ar grozījumiem) publicēts laikrakstā «Diena» 1991.gadā. Tas skar toreizējās aktualitātes (starp citu, viena otra lieta ir aktualitāte arī vēl šodien, piemēram Gruzijas-Krievijas attiecību sakarā), bet vispār es to rakstu kopēju šeit tādēļ, ka tur ir izklāstīta zināma PRINCIPU SISTĒMA (nacionālo jautājumu risināšanai); šī principu sistēma ir pietiekoša, lai dotu viennozīmīgu slēdzienu par II pasaules kara priekšvakaru (jo tas karš bija tipiski nacionāla rakstura karš), bet šī principu sistēma nav pietiekama, lai risinātu Irākas kara jautājumus (jo tas nebija tīri nacionāla rakstura konflikts); Irākas kariem ir jādeklarē vēl citi principi, tomēr tā paša «ģenerālprincipa» gultnē.

Taču pa priekšu mans toreizējais raksts, dots tajā versijā, kādā es to iesniedzu Redakcijā. (Ja Tev ir pieejama 1991.gada «Diena», tad Tu vari salīdzināt, ko Redakcija ir grozījusi, mīkstinājusi, vispār izmetusi utt.):

6. Mans 1991.gada raksts par Armēniju

V.E., 06.11.2006 19:59

Par Armēnijas atzīšanu

1991.12.07 14:16 sestdiena

Valdis Egle, «Dienas» komentētājs

Latvijas parlaments 4.decembrī nobalsoja par Ukrainas neatkarības atzīšanu. Tagad acīmredzot ir pienākusi kārtā Armēnijai, kuru decembra sākumā apmeklēja mūsu premjers. Bet, ja Ukrainas jautājumā nekādu īpašu problēmu nebija, tad Armēnijā ir citāds stāvoklis. Tās Augstākā Padome, kā zināms, savā laikā tika pieņēmusi lēmumu par Kalnu Karabahas autonomā apgabala (KKAA) pievienošanu Armēnijai pēc atbilstoša Karabahas apgabala padomes lēmuma un pēc tās lūguma. Tāpēc Armēnijas neatkarības

¹⁶ V.E.: Es šeit apzināti izliekos, it kā nesaprastu, ka «asv» un «Amis» ir viena un tā pati persona.

atzīšanas jautājuma galvenā problēma ir – kādās robežās mēs atzīstam Armēnijas Republiku? Vai mēs atzīstam Kalnu Karabahu (Arcahu pēc armēņu nosaukuma) par šīs republikas sastāvdaļu vai neatzīstam?

Armēnijai apkārtesošo zemju valdības un arī sabiedrība savā attieksmē pret Karabahas problēmu vienmēr ir vadījusies pirmām kārtām no pašu interesēm. Tā M. Gorbačova un Kremļa vadības pozīcija krīzes sākumā 1988.gadā izrietēja nebūt ne no taisnīguma apsvērumiem, bet gan no bažām, ka šo divu republiku robežu pārskatīšana varētu radīt bīstamu precedentu un izraisīt Savienībā jaunu prasību un konfliktu lavīnu, kura beigu beigās pat sāktu apdraudēt pašu PSRS pastāvēšanu (tikai pirms 3,5 gadiem tas bija!). Tāpēc Kremlis toreiz nostājās robežu neaizskaramības pozīcijā, kas faktiski nozīmēja Azerbaidžānas atbalstīšanu konfliktā (taču no konfliktu lavīnas un no PSRS sabrukuma tas, kā mēs redzam, vienalga nepaglāba).

Armēnijas tuvākais kaimiņš – Gruzija – arī atbalstīja republiku robežu neaizskaramības politiku (tas atkal praksē izvērtās par nostāšanos Azerbaidžānas pusē). Tāda Gruzijas pozīcija ir izskaidrojama ar varbūtību, ka Azerbaidžānai atņemtā Kalnu Karabaha varētu radīt precedentu Dienvidosetijas un Abhāzijas atšķelšanai no Gruzijas.

Pat daudzi Latvijas politiķi tajā laikā izturējās ļoti piesardzīgi pret Karabahas problēmu, turēdami prātā Daugavpils un Krāslavas rajonu potenciālo atdalīšanās iespēju no Latvijas. Tagad šī varbūtība it kā būtu samazinājusies, taču acīmredzot Latvijas diplomātijas piesardzība Karabahas jautājumā saglabāsies, motivējot to tagad ar nepieciešamību uzturēt labas attiecības kā ar Armēniju, tā arī ar Azerbaidžānu (kura šajās dienās jau ir apsolījusi mums dažas benzīna cisternas). Nu ko, tā ir par valsts ārpolitiku atbildīgu cilvēku saprotama tieksme. Tomēr prese un sabiedriskā doma, ko neapgrūtina tik augsta atbildība, var atļauties uzlūkot problēmu arī bez slēptas domas par pašu egoistiskajām interesēm, uzlūkot tikai un vienīgi no «tīra taisnīguma» viedokļa.

Taču kas tad ir «taisnīgums» šādos jautājumos? Es izdalītu trīs dažādus «taisnības» veidus, kuri darbojas šādu nacionālo konfliktu analīzē.

Pirmo veidu varētu nosaukt par «vēsturisko taisnību». To interesē, kam konkrētā teritorija ir piederējusi agrāk, kura tauta tajā ir pamatiedzīvotāji, bet kura – atnācēji, un kādos apstākļos viņi ir nokļuvuši šajā teritorijā.

Otro veidu var nosaukt par «pilsonisko taisnību». To neinteresē reģiona vēsture. Tā ņem vērā tikai pašreizējo lietu stāvokli, vēlēšanu un referendumu rezultātus dotās teritorijas pašreizējo iedzīvotāju vidū.

Trešo veidu varētu apzīmēt ar vārdiem «juridiskā taisnība». Tā ir vienaldzīga pret vēsturi un referendumiem. Svarīgi ir tikai juridiskie akti un to likumība vai, tieši otrādi, nelikumība (starptautiskie līgumi, diplomātiskās atzīšanas, konstitūcijas, parlamentu lēmumi utt.).

Jebkuru nacionālo konfliktu var izanalizēt šajos trīs aspektos, un tagad mēs to īsumā izdarīsim, piemērojot minētos principus ne tikai Karabahas problēmai, bet salīdzinoši arī Dienvidosetijai un Daugavpils rajonam.

Arcaha jeb tjurku valodās Kalnu Karabaha ir senās Armēnijas daļa. Izspiežot, domājams, Kaukāza albāņus, tagadējo lezģīnu senčus, armēņi sāka šajā teritorijā dominēt apmēram valdnieka Tigrana II laikā, gadus simt pirms Kristus dzimšanas – ap to laiku, kad pirmie slāvi, nākdami no tagadējās Polijas, šķērsoja nākamo PSRS robežu un uzsāka Ukrainas un tālāk Krievijas kolonizāciju, izspiežot sarmātus, baltus un somugrus. Gandrīz divus tūkstošus gadu Arcaha neapšaubāmi skaitījās armēņu zeme. 1048.gadā Armēnijai uzbruka turki-seldžuki. Tie bija oguzu atzarojums, kas, apejot Kaspijas jūru no dienvidiem, ieradās no Vidusāzijas, kamēr cits oguzu zars (pazīstams kā polovcieši) apgāja Kaspiju no ziemeļiem un uzbruka Krievzemei. Pēc nemitīgas daudzu gadsimtu ilgas cīņas seldžuku pēcteči, kurus tajā laikā sauca jau par «Aderbeidžānas tatāriem», 1747.gadā nodibināja iekarotajā Arcahā Karabahas hanisti, kurā armēņi bija pakļautais iedzīvotāju vairākums, bet azerbaidžāņi – feodālā virsotne. Vēsturiskais taisnīgums tādējādi ir pilnīgi armēņu pusē.

Ja citas armēņu zemes tagadējā Azerbaidžānā un Turcijā līdz mūsdienām turki bija pilnīgi «attīrījuši» no armēņiem, tad Kalnu Karabaha šajā ziņā bija izņēmums: vēl 1988.gadā 3/4 iedzīvotāju tur bija armēņi, un par jebkura referenduma iznākumu nav jāšaubās, tā ka arī pilsoniskā taisnība pieder armēņiem.

Pēc Krievijas impērijas sabrukuma, kad 1918.gada maijā nodibinājās trīs Aizkaukāza republikas, Arcaha piederēja Armēnijai. Tās nodošana Azerbaidžānas PSR notika pēc VK(b)P CK lēmuma ar vienu nolūku: nodibināt labas attiecības ar Turciju un pārraut beidzot boļševiku režīma starptautisko izolāciju. Tā 1923.gada 7.jūlijā Azerbaidžānas sastāvā tika nodibināts KKA, kurā 90% iedzīvotāju bija armēņi. Tā kā nav iespējams atzīt, ka VK(b)P CK būtu tiesīga izšķirt armēņu zemju likteni, tad nekāda tiesiska pamata šādai nodošanai nebija, tātad arī juridiskā taisnība ir armēņu pusē.

Tādējādi visi trīs analīzes aspekti viennozīmīgi norāda, ka Arcaha (precīzāk sakot, tā viņas daļa, kura tagad saucas par Kalnu Karabahu, jo visa Arcaha ir plašāka) ir jāatdod Armēnijai.

Savādāks ir stāvoklis Dienvidosetijā. Šeit vēsturiskais taisnīgums ir gruzīnu pusē, jo šis apgabals tūkstošiem gadu piederēja Gruzijai līdz pirmo osetīnu atnākšanai; bet osetīni sākumā parādījās tur, slēpdamies kalnos no mongoļu uzbrukuma, taču jo īpaši nostiprinājās pagājušajā gadsimtā, kad Kaukāza kara laikā krievi viņus uz turieni organizēti pārvietoja savu aizsardzības līniju celtniecībai. Turpretī pilsoniskais taisnīgums šeit ir osetīnu pusē, jo tagad viņi šajā apgabalā ir vairākums (vismaz bija vairākums līdz konflikta sākumam). Trešajā, juridiskajā aspektā stāvoklis nav noteikts: Dienvidosetijas Apgabala padomes lēmumiem pretī stāv Gruzijas parlamenta lēmumi, bet starptautiski līgumi vai lēmumi šajā lietā neeksistē.

Situācija Daugavpilī atkal ir atšķirīga. Vēsturiskā taisnība ir Latvijai, jo latgaļi, viena no senlatviešu ciltīm, apdzīvoja ne tikai šo rajonu, bet arī zemes austrumos no tā. Pilsoniskā taisnība pēc 3.marta referendumu rezultātiem arī ir Latvijas pusē. Pat ja šīs aptaujas rezultāti būtu citādi, tad rastos jautājums, kam ir un kam nav tiesību piedalīties tādā referendumā, jo Daugavpilī, atšķirībā no Karabahas un Osetijas, pastāv starptautiski atzītās Latvijas Republikas pilsonības jēdziens. Juridiskais taisnīgums šajā gadījumā balstītos uz 1920.gada miera līgumu ar Krieviju un uz toreizējiem un tagadējiem aktiem par Latvijas diplomātisko atzīšanu tādās robežās, kurās ietilpst arī Daugavpils.

Un tā, mēs redzam, ka problēmu analīze trīs iepriekš definētajos aspektos dod tieši pretējus rezultātus Karabahas un Daugavpils jautājumos: ja vienā gadījumā visi trīs aspekti viennozīmīgi prasa apgabala atdošanu citai republikai, tad otrajā gadījumā visi trīs skatījumi tikpat viennozīmīgi nosaka rajona atstāšanu republikai. (Nu, bet Dienvidosetijas gadījums ir kaut kur vidū). Mēģinājumi – kā tas bieži tiek darīts – mehāniski novilkt paralēles starp dažādiem konfliktiem, neanalizējot tos pēc būtības, liecina vienīgi par pieejas paviršību.

Atgriežoties pie jautājuma par Armēnijas Republikas atzīšanu tajās vai citās robežās, jāsecina, ka galvenā dilemma ir: vai nu vadīties pēc sava izdevīguma egoistiskajām interesēm, vai arī pēc augstāka taisnīguma principiem.

* * *

Raksts tika publicēts 1991.gada 19.decembrī «Dienā» latviski un krieviski.

Tas «ģenerālprincips», par kuru es runāju iepriekš, tātad varētu tikt formulēts tā:

ĢENERĀLPRINCIPS:

Vajag pieņemt augstākā taisnīguma principus un rīkoties saskaņā ar tiem, bet nevis saskaņā ar šībrīža apstākļiem, egoistiskām interesēm un tamlīdzīgiem momentiem.

Atkarībā no cilvēka (biežāk politiķa, bet ne tikai) attieksmes pret šo Ģenerālprincipu, mēs (diezgan nosacīti, protams), varam izdalīt divus «politikas» veidus, kurus (tāpat nosacīti, protams), varam nosaukt par «ideālpolitiku» (vadās no ideāliem, nevis apstākļiem), un «reālpolitiku» (vadās no apstākļiem, nevis no ideāliem). «Dabā», protams, «ideālpolitika» un «reālpolitika» ir parasti sajauktas tajā vai citā proporcijā, bet nu mēs te izdalām tās kā tādās «tīras esences».

Tad lūk, ja pasaulē visi cilvēki (un politiķi tajā skaitā) dzīvotu pēc ideālpolitikas principiem, tad pasaulē tikpat kā nebūtu konfliktu (nerunājot jau nemaz par kariem). Piemēram, visi nacionālie konflikti (kā tie, kas minēti manā rakstā, tā arī visi pārējie) tiktu viegli atrisināti, ja visas puses vadītos pēc vieniem un tiem pašiem principiem (tiem, kas izklāstīti manā rakstā).

Skaidrs, ka patiesībā pasaulē «ideālpolitika» tikpat kā netiek vesta; visi ved «reālpolitiku» (visumā katrs savās interesēs), un TAS tad arī ir galvenais iemesls mūžīgajiem pasaules konfliktiem.

Arī Latvija no paša sākuma (kopš neatkarības atgūšanas) sāka vest «reālpolitiku»; mani «ideālpolitikas» garā ieturētie raksti tika arvien vairāk žmiegti, līdz galu galā es tiku vispār padzīts no Latvijas preses. Latvijas diplomātija (sekojot Rietumu diplomātijas tradīcijām vispār), absolūti nevadās no taisnīguma principiem, bet gan tikai no izdevīguma principiem. Latvija neatzīst Piedņestras republiku (kurai ir taisnība pēc visiem manā rakstā minētajiem kritērijiem), klusē par Karabahu, nupat mūsu Prezidente sagaidīja vizītē Azerbaidžānas diktatoru – utt.

Mūsu pasaulē cilvēki, kuri vadās no ideāliem, bet nevis no «realitātes», gandrīz vienmēr tiek (no «reālpolitikas» masas) nostumti malā, diskreditēti, nomelnoti utt. Tā no Latvijas preses padzina mani; tā Latvijas politikā ar intrigām atstūma malā, diskreditēja, nomelnoja un «neitralizēja» Einaru Repši.

Tas ir praktiski neizbēgams rezultāts ikvienam, kurš mēģinās vadīties no augstākiem ideāliem, nevis no pašlabuma.

Vai tāpēc ir jāatsakās no Ģenerālprincipa, jāpieņem «reālpolitika»?

Nē! Katram cilvēkam ir jādzīvo tā, lai viņš varētu teikt par sevi: «Ja visi dzīvotu tā, kā es, tad pasaule būtu ideāla un lieliska». Katram ir jādzīvo šādi, neskatoties uz to (un zinot to), ka tādas dzīves rezultātā viņš tiks atstumts, nomelnots vai pat fiziski iznīcināts.

Un, kad viņš dēļ savas uzticības ideāliem ir atstumts malā un nomelnots, tad viņam IR TIESĪBAS teikt par «uzvarētājiem», «reālpolitiķiem»: «Jūs rīkojāties NEPAREIZI!». Tieši tas apstākļi, ka viņš pats ir vadījies pēc ideāliem un tādēļ cietis, dod viņam šādas tiesības vairāk nekā jebkuram citam.

Es ar nolūku neķeros tagad pie prezidenta Buša vai pie premjera Čemberlena darbības analīzes visu šo principu gaismā, jo vēlos vispirms dzirdēt Tavu apstiprinājumu šiem principiem vai arī Tevis izvirzītus alternatīvus principus; ar vārdu sakot, es gribu redzēt, kā mums apstāv ar vienotību šajā – principiālajā līmenī.

7. Polemika par Sadamu Huseinu

asv, V.E., 07.11.2006 15:24

Pilnīgi pievienojos Tavam «taisnīguma principam» un man loģiski un pieņemami šķiet arī Tavi trīs kritēriji (veidi) pēc kuriem taisnīgums būtu noskaidrojams. Tikai, man nav pārliecības, ka reālajā pasaulē, tie (ar atsevišķiem izņēmumiem) varētu darboties.¹⁷ Tīri teorētiski, divu iemeslu dēļ: 1. Katrā no šiem kritērijiem katra konfliktā iesaistītā puse var saskatīt savu taisnību, ar saviem faktiem un argumentiem; 2. Šie kritēriji, paši par sevi, var būt «pretējās nometnēs» un pie tās pašas taisnības nenonākt.

Varam šinī jautājumā ieiet dziļāk, šoreiz tikai izteikšu savu novērojumu, ka pasaule nav ne kompetenta, ne spējīga taisnību dalīt un, ka konfliktējošās puses citu lēmumus nepieņems. Bez tam, pasaulei nav vienotu priekšstatu par tautu tiesībām, ne arī par tautām (nācijām, nacionalitātēm utt.) pašām.

Ar retiem izņēmumiem, nacionālas valstis ir relatīvi jauns politisks veidojums, jaunāks par 200 gadiem. Monarhijās valstu robežas noteica kari, precības un troņmantniecība, pavalstnieku tautībai bija, labākā gadījumā, tikai sekundāra loma. Arī mozaīka, kas izveidojās monarhijām brūkot, nebija pilnībā taisnīga pret visām tautām.

Neesmu jurists, tomēr, puslīdz droši varu apgalvot, ka diplomātiskā atzīšana neattiecas uz robežām, bet gan uz valdības tiesiskumu valdīt kādā tikai aptuveni definētā teritorijā.¹⁸ Tādēļ šaubos, vai Armēnijas un Azerbaidžānas atzīšana un diplomātisko attiecību nodibināšana no Latvijas puses jebkādā veidā ir attiecināma uz šo divu valstu robežu strīdiem. Neesmu arī vēsturnieks, kaut gan nelielas zināšanas šai laukā sev negribu liegt. Tomēr, atzīstos, ka nevaru tās attiecināt uz Kaukāza apgabalu. Nav man arī praktisku ideju, kā šādus jautājumus varētu risināt pasaules mērogā.¹⁹

¹⁷ V.E.: Es tikko kā rakstīju: «Mūsu pasaulē cilvēki, kuri vadās no ideāliem, bet nevis no «realitātes», gandrīz vienmēr tiek (no «reālpolitiķu» masas) nostumti malā, diskreditēti, nomelnoti utt. (...) Tas ir praktiski neizbēgams rezultāts ikvienam, kurš mēģinās vadīties no augstākiem ideāliem, nevis no pašlabuma». Tātad «Amis», apšaubīdams, ka «reālajā pasaulē» minētie principi varētu darboties, izsaka to pašu, tikai vājākā formā – ne tik kategoriski. Svarīgāk tomēr tagad būtu nevis atkārtot tēzi vājinātā formā, bet gan apzināt KĀPĒC «reālajā pasaulē» Principi nevar darboties. Vai 1) tādēļ, ka vispār nav iespējams izanalizēt katra konflikta vēsturiskos, pilsoniskos un juridiskos aspektus no minēto Principu viedokļa; vai 2) tādēļ, ka «reālpolitiķi» to nemaz nevēlas darīt, jo vēlas vadīties no pavisam citiem apsvērumiem. Un mana atbilde ir viennozīmīga: tikai otrā iemesla dēļ. Kaut kādas sīkas nesaskaņas vēsturisko u.c. faktu interpretācijā, protams, var rasties, taču, ja nebūtu (2) faktora, ja visi **patiešām** gribētu vadīties no Principiem, tad šīs nesaskaņas būtu tik niecīgas, ka ne par kādiem bruņotiem konfliktiem ne runa nevarētu būt. «Amja» atbildē nav redzama un nav jūtama šī apstākļa skaidra apzināšanās. Viņa stāstā tas, kas īstenībā ir «reālpolitiķu» negodīguma un muļķības (starp šīm abām lietām atšķirības faktiski nav, jo abas ir vienkārši smadzeņu nepareiza darbība) – Amim tas, kas īstenībā ir cilvēku negodīguma un muļķības auglis, parādās it kā objektīva, it kā no cilvēkiem un viņu gribas neatkarīga lieta.

¹⁸ V.E.: Ja ir kaut kādu iemeslu dēļ vajadzīgs, Latvijas atzīšanu Armēnijai var sadalīt divos atsevišķos atzīšanas aktos: 1) atzīt Erevānas valdību un 2) atzīt tās suverenitāti pār Kalnu Karabahu. Tas ir tikai tehniskas dabas jautājums un neskar mana izklāsta būtību.

¹⁹ V.E.: Mums nav nedz iespēju, nedz arī tāda uzdevuma risināt šīs lietas pasaules mērogā (un pat ne dot rekomendācijas tādām risinājumiem). «Delfu» diskusiju (un tagad «Disputa MUNUS») reālais mērķis ir katram priekš sevis izstrādāt un pēc tam publiski izteikt savu **attieksmi** pret to, kas notiek vai ir noticis «reālajā dzīvē» un «pasaules mērogā». Bet šī attieksme var veidoties dažādos ceļos un balstīties uz dažādiem principiem. Tā var rasties, piemēram, akli pieņemot apkārtējā pasaulē izplatītos stereotipus, un var rasties, būvējot savu prāta celtni patstāvīgi – ja vajadzīgs, pretī vispārpieņemtajām shēmām. Un šīs attieksmes veidošanā NAV nekādu šķēršļu, kas neļautu pielietot Ģenerālprincipu un citus principus neatkarīgi no tā, vai tos var vai nevar pielietot «reālajā dzīvē». Ja, būvējot savu celtni pēc noteiktiem principiem un nepakļaujoties stereotipiem, attieksme pret kaut ko – teiksim,

V.E., asv, 08.11.2006 02:03

Viss, ko Tu uzrakstīji augstāk, ir pilnīgi pareizi. «Reālajā pasaulē» šie principi «nedarbojas», pasaule «nav ne kompetenta, ne spējīga taisnību dalīt», un «konfliktējošās puses citu lēmumus nepieņems». «Pasaulei nav vienotu priekšstatu par tautu tiesībām, ne arī par tautām pašām»... – un tā tālāk.

Tas viss tā ir, – un tieši tāpēc visa cilvēces vēsture arī ir viena vienīga nemiņīgu kautiņu virkne. Bet tagad sākas tas, kā dēļ visa šī runa tika iesākta. Ko tādos apstākļos darīt MAN? (Tu, protams, visu tālāk sacīto vari attiecināt arī uz sevi, ja tas sakrīt ar Tavām iekšējām nostādnēm; es te runāju par sevi tikai tāpēc, ka manas domas un izjūtas man ir zināmas, kamēr par Tavējām es tikpat kā neko nezinu un tāpēc nemēģinu izteikties).

Un tā: tālākā mana domu gaita ir tāda. Lūk, man ir zināmi principi, kurus ievērojot, visas minētās problēmas tiktu atrisinātas praktiski uzreiz, vai nu vismaz minimizētas līdz pakāpei, pilnīgi nesalīdzināmai ar to, kas ir novērojams «reālajā pasaulē». Cilvēce (cilvēki) šos principus neievēro, tāpēc, ka... (seko garš uzskaitījums, bet rezumējošais teikums varētu būt tāds: «...tāpēc, ka viņiem ir nepareiza domāšana»). Vai man tādēļ atteikties no saviem principiem un dzīvot «kā visi», tas ir – pēc viņu principiem? Otrais jautājums: «Kādu vērtējumu dot tiem «visiem»?» Trešais jautājums: «Ko man atbalstīt, kam atdot savas simpātijas?»

Atbildes uz šiem jautājumiem ir tādas: 1. Nē, no saviem principiem es neatteikšos (pat ja izrādītos viens pret visu pasauli), un pēc «viņu» principiem es nedzīvošu; 2. Mans vērtējums «viņiem» ir ārkārtīgi zems: principā «viņi» ir muļķu un neliešu bars (var saukt arī par «pērtiķiem», «mērkaķiem», jehūziem – *yahoos* – utml.; viegli iedomāties, kāda būs sabiedrības attieksme pret cilvēku, kurš ir TĀDĀS domās par sabiedrības vairākumu); 3. Manas simpātijas tiks atdotas tiem, kuri minētos principus ievēro vai nu vismaz cenšas ievērot (kaut vai neveiksmīgi), bet atņemtas tiem, kuri tos ignorē – un jo tālāk kāds politiķis no šiem principiem, jo asāks būs mans nosodījums viņam.

Šeit runa nav tikai par tiem trim «nacionālā taisnīguma» kritērijiem, kuri bija minēti manā rakstā; tie ir tikai principi vienā jomā, bet katrai jomai ir savi, analogiski principi, un katrā no jomām darbosies tīrs iepriekšējā rindkopā minētās atbildes.

Pie šādām vispārīgām lietām, es ceru, mēs vēl atgriezīsimies, bet tagad uz brīdi pieskarsimies praktiskākām lietām un konkrēti, tam jautājumam, ar kuru šī saruna vispār iesākās, un proti: Irākas kariem.

Kā jau es teicu, «Līča karš» (atšķirībā no II pasaules kara) nebija karš par izteikti nacionālu jautājumu, tāpēc manā rakstā minētie kritēriji te nav galvenie. Te galvenais ir cits princips. Es varētu to nosaukt par «Noziedznieku neitralizēšanas principu».

Es ilustrēšu to ar piemēru no kriminoloģijas. Pieņemsim, kāds ir aplaupījis banku. Kā ir jārikojas sabiedrībai? Vai atrast noziedznieku un atņemt viņam nolaupīto naudu? Nē – sabiedrībai, kad tā atrod (notver) noziedznieku, ir ne tikai jāatņem viņam nolaupītā nauda, bet arī jāsoda noziedznieks. Viņš nedrīkst palikt uz brīvām kājām; sabiedrības pienākums ir viņu neitralizēt – padarīt nespējīgu izdarīt jaunus noziegumus. (Bet ja laupīšana ir bijusi saistīta ar slepkavībām, tad vainīgais ir vispār fiziski jāiznīcina; nu, šo pēdējo prasību neietilpināsim «Noziedznieku neitralizēšanas principā» – tas ir atsevišķs princips, par kuru varam parunāt citreiz).

Tu pats saproti, ka «Noziedznieku neitralizēšanas princips» ir vispārpieņemts un elementāri skaidrs krimināltiesībās visā pasaulē. Tiktāl būtu labi, – bet kādēļ lai tas nebūtu tikpat vispārpieņemts un elementāri skaidrs arī starptautiskajās tiesībās?

Un tā, 1990.gads. Sadams Huseins sagrābj Kuveitu. Akts, ekvivalents bankas aplaupīšanai sadzīves līmenī. Noziedznieks ir zināms un arī labi pazīstams: jau iepriekš viņš ir gan uzbrucis Irānai, gan indējis ar gāzēm kurdus, gan šāvis šīitus, gan spīdzinājis savus pretiniekus cietumos. Pat psihiatriskā diagnoze viņam jau uzstādīta: maniakāli depresīvā psihoze. Starptautiskā sabiedrība ar Džordžu Bušu I priekšgalā organizē pret viņu karagājienu...

---

pret Rietumu politiķiem vai pret «žīdiem» – iznāk negatīva, nu tad viņa iznāk negatīva – neko nevar darīt. Es uzskatu, ka mana Sistēma ir būvēta patstāvīgi un pēc skaidriem loģiskiem principiem, kamēr vairumam Rietumu latviešu (tajā skaitā Amim, Vairai Vīķei-Freibergai, Ezergailim u.c.) tādas Sistēmas nav, bet ir tikai tādu viņu apkārtņē izplatītu un pieņemtu stereotipu kopums, kurus ir izstrādājuši un izplatījuši tie paši negodīgie (un arī nebūt ne gudrie) «reālpolitiķi», un kuru izplatībā šie politiķi ir bijuši un joprojām ir ieinteresēti tieši sava negodīguma dēļ. Taču šī apgalvojuma pamatotība vai nepamatotība ir jānoskaidro visam «Disputam MUNUS» kopumā, un es to necenšos šeit ātrumā pierādīt.

...pēc kādiem principiem? Vai pēc «Noziedznieku neitralizēšanas principa»? Hā, izrādās, nemazam ar nē! Tu pats raksti: *«pirms Pirmā kara ir pieņemtas ne mazāk kā 10 ANO DP rezolūcijas un neskaitāmās debatēs un dokumentos iespējas ir pārrunātas ASV valdības un militārās aprindās. Nevienā no tām (vismaz atklātībā) neparādās doma par Huseina gāšanu. Vēl 10 dienas pirms kara sākuma Bušs piedāvāja Huseinam saglabāt savu valsti un armiju, ja vien viņš izpildīs ANO prasības».*

Nu? – un kā viņus pēc TĀ var cienīt? Tas ir tikpat daudz kā ja Bušs Huseinam teiktu: «Zini, mēs abi esam bandīti, es tevi pilnīgi saprotu, atdod man naudu, tad es tevi nesitīšu un vari iet!»

KĀPĒC nemaz «neparādās doma par Huseina gāšanu»? Tā taču bija gandrīz vai vienīgā doma, kurai tieši VAJADZĒJA parādīties. Labi, ja tā doma būtu atklāti izteikta un aizstāvēta ANO (ar tādiem argumentiem kā es te izklāstīju, tikai, protams, daudz pilnīgāk), ja Bušs būtu cīnījies tur kā lauva par Huseina gāšanu, bet, tie ANO Drošības padomes muļķi viņam nebūtu ļāvuši – nu, tad es saprastu: Bušs nav vainīgs, viņš neko nevarēja padarīt!

Bet viņš taču PATS bija pirmais, kurš pārkāpa «Noziedznieku neitralizēšanas principu», viņš NEVADĪJĀS no šī principa savā rīcībā, viņš vadījās no vells zin kāda cita principa... – un rezultātā viņa dēls dabūja Otro karu, un tūkstošiem amerikāņu nolika savas galvas – un kas zina, cik daudzi vēl noliks: gaisma tuneļa galā nemaz nav redzama...

Šaidienai pietiks.

asv, V.E., 08.11.2006 05:22

Simpatizāju Tavam domu gājienam, tomēr, gribu palikt realitātes robežās. Pie tam, ne tikai esošās un paciešamās, bet arī vēlamās un civilizācijai vajadzīgās.

Sāksim ar to pašu bankas aplaupītāju. Kam ir tiesības un pienākums viņu arestēt? To nevar darīt kurš katrs garāmgājējs, bet tas ir jā dara policijas priekšniekam un viņa aģentiem. Un, ja laupītājs iebarikādējas kādā dzīvokļu ēkā, policijas priekšniekam nav tiesību šo ēku sagraut, lai tiktu viņam klāt. Policija var tikai laupītāju ielenkt, izolēt, liegt viņam pārtiku, ūdeni, gaismu vai siltumu, bet nevar viņam tuvoties ar varas līdzekļiem, kas apdraud arī citus. Un, par viņa, reiz sagūstīta, tālāko likteni nevar lemt policija, bet tikai tiesa.

Pārnesot šo analogiju uz pasaules politiku, izrādīsies, ka tur policista funkciju, vispār, nav un tāds iestādījums kā ANO, šādu autoritāti nekad nedos ASV prezidentam. Pat par ļoti necīgiem soļiem tādā virzienā, pasaules policista lomu ASV prezidentam piekabina un pārmet ne tikai citur pasaulē,²⁰ bet arī paša mājās. Arī ASV Kongress tādas pilnvaras ASV prezidentam nekad nedos.

Kas attiecas uz «Noziedznieku neitralizēšanas principu», Rietumos ļoti stipra ir vainas pierādīšanas vajadzība un to var veikt tikai tiesa, kuras lomu šinī gadījumā varētu uzņemt tikai ANO.

Mēs runājam par stratēģiju. Protams, Bušs I varēja ANO DP prasīt Huseina gāšanu. Paliek tikai jautājumi, ar kādiem līdzekļiem, precīzi, un ar kādu nolūku viņš to būtu darījis? Vai, lai tikai parādītu sevi ideālākā gaismā, vai, lai deklarēto mērķi arī sasniegtu? Katrai stratēģijai (pēc klasiskās fon Klausevica teorijas) ir jā sākas ar mērķu apzināšanos un mērķiem ir jābūt 1) vēlamiem, 2) izšķirošiem un 3) sasniedzamiem. Nespējot izpildīt vienu no šīm prasībām, stratēģija ir bez vērtības. Neprasot Huseina gāšanu, Bušs ANO rezolūcijām izvēlējās sasniedzamus mērķus. Un, jādomā, arī prasot ASV Kongresa piekrišanu kara darbības uzsākšanai.

asv, V.E., 08.11.2006 07:55

Vēl par «Noziedznieku neitralizēšanas principu.»

«Tu pats saproti, ka «Noziedznieku neitralizēšanas princips» ir vispārpieņemts un elementāri skaidrs krimināltiesībās visā pasaulē. Tiktāl būtu labi, – bet kādēļ lai tas nebūtu tikpat vispārpieņemts un elementāri skaidrs arī starptautiskajās tiesībās?»

Tik tālu labi un saprotami. Bet problēma nav pašā principā, bet līdzekļos, kā «neitralizēšanu» panākt. Šis princips pats par sevi neattaisno noziegumā nevainīgu cilvēku nogalināšanu, ne civilā dzīvē, ne arī kara apstākļos, ne savējos, ne arī noziedznieka kalpībā esošos. Karā viena cilvēka nogalināšanu var morāli attaisnot tikai ar otra glābšanu vai pasargāšanu. Manuprāt, šis uzdevums – glābšana un pasargāšana – arī karā ir jāstāda augstāk par noziedznieku sodīšanu. Ejot vēl soli tālāk, man nav tiesību rādīt uz kādu citu ar pirkstu un prasīt, lai viņš citiem piešķir nāvi manu ideālu vai principu sasniegšanai.

²⁰ **V.E.:** Šis jautājums ir tomēr sarežģītāks un savādāks. Lai kādi nebūtu ārēji izteiktie vārdi (cilvēki parasti nespēj precīzi formulēt savas domas (kuras pašas arī reti kad ir skaidras)) – lai kādi nebūtu vārdi, īstenībā amerikāņiem pārmet nevis policista lomu, bet gan **negodīga** policista lomu; ja uzskatītu, ka policists ir godīgs un rīkojas pareizi, neviens neko nepārmestu.

Piemēra pēc, es neattaisnoju 2PK turpināšanu līdz pilnīgai Vācijas kapitulācijai. Es esmu pārliecināts, ka karš varēja beigties daudz agrāk, ar daudz mazākiem upuriem un mazāku postu visās pusēs, ar kaut kādu pamieru, pēc kura ar Hitleru tiktu galā vācieši paši.²¹

V.E., *asy*, 08.11.2006 23:09

Pamatvilcienos es, protams, piekrītu visām Tavām nostādnēm. Tomēr gribu norādīt uz dažām niansēm.

1. 1980.gadu beigas un 1990.gadu pats sākums bija tieši tas laiks, kad (vispirmām kārtām pats Bušs) sāka runāt par «jauno pasaules kārtību», kura kļūstot iespējama līdz ar «Aukstā kara» beigām, līdz ar Padomju savienības atteikšanos tālāk pretimstāvēt «Brīvajai pasaulei». Nezinu detaļās, ko tieši Bušs gribēja ielikt šajos vārdos par «jauno pasaules kārtību», bet vismaz es tos sapratu tā, ka tagad – beidzot! – kļūst iespējama (kaut minimāla) «ideālpolitikas» realizācija tās mūžīgās «reālpolitikas» vietā. Nu skaidrs, ka pret PSRS, kurai bija kodolarsenāls un iespēja iznīcināt visu dzīvību uz Zemeslodes, «ideālpolitika» bija praktiski neiespējama; nevarēja patiešām gāzt un sodīt Staļinu par Latvijas (un daudzu citu valstu) okupāciju. Bet apmēram ap 1990.gadu tas pirmoreiz kļuva iespējams: nekavējoties gāzt un sodīt jebkuru diktatoru, kurš (mūsu dienās! Jaunās pasaules kārtības dienās!) iedrošinās rīkoties kā Staļins. Tāds sods un tāds liktenis būtu arī mācība jebkuram turpmākam diktatoram: lai ikviens no viņiem zina, KAS ar viņu notiks, līdzko viņš mēģinās darīt tādas lietas, kādas notika «vecajā pasaules kārtībā».

Un lūk, gluži kā ar īpašu nolūku pārbaudīt, ir vai nav patiešām pasaulē sākusies «jauna kārtība», Liktenis tajā pašā 1990.gadā liek vienas valstiņas diktatoram sagrābt bagātu kaimiņzemīti. Atzīšos, es gaidīju, ka nu patiešām «pasaules jaunā kārtība» sevi parādīs (es par to pat rakstīju avīzē...); un atzīšos, es biju ļoti ļoti vīlies, kad izrādījās, ka, neskatoties uz visām skaļajām runām, nekādas jaunas kārtības pasaulē nav, bet joprojām ir tā pati vecā kārtība, un Huseins izrādījās faktiski uzvarētājs, nodedzināja Kuveitas naftas atradnes, apkāva sacēlušos šītus un kurdus – un Pasaule tikai žēli noskatījās uz liķu kaudzēm tā, it kā tas būtu nevis kaut kāds tur nieka Sadams Huseins, bet ar ūdeņraža bumbām apkāries pats Josifs Staļins.

Viss pārējais ir tikai tāda atrunāšanās un attaisnošanās, lai ko tur rakstītu atmiņās pats Bušs un citi memuaristi... «Sliktam deļotājam olas traucē» – saka krievu paruna; nu, tā arī viņiem: – viss, viss, patiešām viss traucēja izdarīt to, kas bija jādara...

Un piedevām: to, ko neizdarīja Bušs-tēvs, izdarīja Bušs-dēls: bez ANO sankcijas, pretī Francijai un vispār lielai daļai Eiropas un pasaules, viņš gāja un gāza Huseinu tad, kad tas NEBIJA izdarījis nekādus jaunus noziegumus, salīdzinot ar Buša-tēva laikiem; tad, kad nebija sākusies pret viņu šītu un kurdu sacelšanās un kad, tieši otrādi, tie jau uzskatīja amerikāņus par melīgiem nodevējiem, kuriem nevar ticēt, jo viņi pirms 12 gadiem bija pametuši tos Huseina varā. Bušs-dēls parādīja, ka VAR darboties pretī ANO, pretī sabiedrotajiem un pat pretī loģikai.

2. Valsts prezidents vienmēr ir zināmā mērā nācijas simbols; to, ko pārmet prezidentam, lielā mērā pārmet visai nācijai, visai tās valsts iekārtai, politiskajai un juridiskajai sistēmai. Labi, lai tur ir kaut kādi attaisnojumi Bušam kā atsevišķai personai un viņa grūtībām ASV Kongresa un ANO Drošības padomes priekšā. Tas tikai pāradresē pārmetumus uz Kongresu un uz ANO. Vispār cilvēce nebija spējīga realizēt «jauno pasaules kārtību» tad, kad fiziski tas jau bija iespējams.

3. «*Šis princips pats par sevi neattaisno noziegumā nevainīgu cilvēku nogalināšanu, ne civilā dzīvē, ne arī kara apstākļos*» – Tu raksti. Tur jau tā lieta, ka 1991.gadā militāri uzvarējušie (bet morāli zaudējušie) Sabiedrotie bezpalīdzīgi noskatījās, kā Huseins aplaktē tūkstošiem šītu un kurdu, – un neiejaucās. Tur jau tā lieta, ka galu galā izrādījās vajadzīgs (ja bija vajadzīgs?) Otrais karš, kur nogalināja daudz daudz vairāk cilvēku gan vienā, gan otrā pusē, nekā būtu gājis bojā vēl vienu vai divas

---

²¹ V.E.: Par to, ka karš varēja vispār nesākties, es rakstu atbildē Amim, bet šeit, vēlākā zemsvītras piezīmē, piebildīšu vēl, ka Rietumos galvenais spēks, kurš prasīja (un panāca) tādu karu «līdz bezierunu kapitulācijai», bija žīdi (tāpat kā viņi bija galvenais spēks Rietumu pusē, kuri darīja visu iespējamo, lai karš vispār sāktos). (Staļina loma gan pirms kara, gan kara un pēckara laikā ir tēma atsevišķai sarunai; šeit mēs apskatām tikai situāciju Rietumos). Žīdi neapmierinājās arī ar «bezierunu kapitulāciju»: jau 1944.gadā Rūzvelta ilgstošais finansu ministrs un padomnieks, žīds un cionists Henrijs Morgentau izstrādāja plānu pēckara Vācijai. «Morgentau plāns» paredzēja sadalīt Vāciju sīkās valstiņās, iznīcināt tās rūpniecību, uzspriest fabrikas, appludināt raktuves un šahtas, ar vārdu sakot, novest Vāciju līdz agrāras valsts, līdz «kazu ganību» līmenim. Plānu Kvebekā parakstīja Čērčils un Rūzvelts (vēlāk abi publiski taisnojās, ka tas esot iznācis nejauši, viņi neesot iedziļinājušies utt.). «Morgentau plāns» vēlāk tika publicēts brošūras veidā, taču tā arī netika realizēts (gan nežīdu sabiedrības sašutuma dēļ, gan arī tādēļ, ka ātri vien sākās «aukstais karš», un Vācija kļuva Rietumiem vajadzīga kā sabiedrotais pret PSRS).

dienas turpinot Pirmo karu. Upuru MINIMIZĀCIJA ir tā vēlāmā stratēģija, nevis viena cilvēka glābšana, kad pēc tam iet bojā simts.

4. «*Rietumos ļoti stipra ir vainas pierādīšanas vajadzība, un to var veikt tikai tiesa*»... Vainas pierādīšanas mērķis ir noskaidrot, ir vai nav dotā persona izdarījusi doto noziegumu. Vai tad 1990.gadā bija kādas šaubas, ka Kuveitu ir okupējusi tieši Huseina vadītā Irāka?

5. «*Pārnesot šo analogiju uz pasaules politiku, izrādīsies, ka tur policista funkciju, vispār, nav un tāds iestādījums kā ANO, šādu autoritāti nekad nedos ASV prezidentam*»... Tomēr, raugoties no mūsu pozīcijas, gandrīz nav redzama starpība, kāpēc ASV prezidents (1991.gadā) varēja vadīt koalīciju Kuveitas atbrīvošanai, bet nevarēja vadīt koalīciju agresora atstādināšanai no valsts varas. Kāpēc otrā operācija ir «pasaules policista loma», bet pirmā nav?

Un «Pasaules policists» IR vajadzīgs. Bez tā nekādas patiešām jaunas «pasaules kārtības» nebūs. IR vajadzīgi Pasaules policisti, Pasaules tribunāli (un pat Pasaules bendes ☺). Un visu šo aparātu vajadzēja radīt un pielietot jau 1990.gadā.

Par Hitleru un Vāciju Tev ir labas domas – pareizā virzienā, tikai man tās ir vēl radikālākas: vispār bija iespējams un vajadzēja izvairīties no kara ar Vāciju, bet par to, es ceru, parunāsim kādreiz nākotnē.

asv, V.E., 09.11.2006 06:23

Man jāatzīstas, ka «Jauno Pasaule Kārtību» nekad neesmu sapratis, vai, pareizāk, nekad neesmu spējis tai ticēt. Man šķiet, ka tā nekad nav bijusi izstrādāta, nekad nav bijusi definēta, ka tā nav daudz vairāk kā dažu pasaules politiķu sapņu formulējums. Starp pirmajiem šīs «kārtības» izsapņotājiem bija arī Gorbačovs. Par to izteicās arī Bušs. Savā būtībā tā ir ideja, ka Aukstais karš ir beidzies un lielvalstis pasaules problēmas turpmāk risinās miera ceļā. Tā paredz atbrūošanu, lielvalstu sadarbību, likumību un atturēšanos no varas lietošanas. Kā ideja, tā parādījās jau pēc Pirmā Pasaules kara.

Nezinu, vai un kādā veidā šinī «kārtībā» bija paredzēta arī pasaules sīko konfliktu risināšana, bet esmu dzirdējis, ka Bušs bijis priecīgs par Gorbačova atbalstu pret Irāku vērstajām ANO rezolūcijām. Problēma esot bijusi ar arābu valstīm (Jordānu?), kas pārliecinājušās tikai redzot lielu Irākas spēku koncentrēšanos Kuveitā pie Saudi Arābijas robežas.

Kā jau iepriekš minēju, koalīcijas veidošana un ANO rezolūcijas negāja tālāk par Huseina izdzīšanu no Kuveitas. Man šķiet, ka Bušs ar lielāko prieku būtu redzējis Husi krītam, tikai nebija gatavs spert vajadzīgos soļus. Iespējams, nevēlējās uzņemties atbildību par zaudētām dzīvībām, iespējams, baidījās no pārmetumiem un, varbūt, pārrēķinājās, domādams, ka Huseina gāšanu paveiks irākieši paši.

Tu saki, ka «*Vispār cilvēce nebija spējīga realizēt «jauno pasaules kārtību» tad, kad fiziski tas jau bija iespējams.*» Es gribētu to vēl papildināt ar to, ka jaunas reālas kārtības vispār nebija. Un, nepārprotami, vecā kārtība sāka atjaunoties, kad pēc gada Krievija cēla Huseinu atkal uz kājām.

Jaunā Pasaules Kārtība ieguva jaunu niansi ASV prezidenta Klintona laikā. Tā bija ideja, ka ASV, kā vienīgajai pasaules «supervarai» ir arī tiesības un pienākums iejaukties noziedzīgos notikumos citās valstīs. Pasaules viedoklis pret šo ideju nebija pārāk labvēlīgs un pēc uzbrukuma Sadamam pagriezās uz negatīvo pusi.

V.E., asv, 10.11.2006 00:45

Tu rakstīji: «*Koalīcijas veidošana un ANO rezolūcijas negāja tālāk par Huseina izdzīšanu no Kuveitas. Man šķiet, ka Bušs ar lielāko prieku būtu redzējis Husi krītam, tikai nebija gatavs spert vajadzīgos soļus. Iespējams, nevēlējās uzņemties atbildību par zaudētām dzīvībām, iespējams, baidījās no pārmetumiem un, varbūt, pārrēķinājās, domādams, ka Huseina gāšanu paveiks irākieši paši.*»

Nu lūk, tas ir 100% precīzs situācijas raksturojums, pret kuru man nav absolūti nekas ko iebilst, un ar to mēs, šķiet, varam beigt Līča kara iztirzājumu, tā sakot, «faktoloģiskā plāksnē».

Bet tālāk tagad (manā galvā) seko vispārinājumi un sasaistes ar citām faktu grupām.

Tātad – secinājums mazliet abstraktākā veidā, nekā to izteici Tu. Bušs-vecākais (rīkodamies ne tikai pats savā vārdā, bet arī kā visas ASV nācijas un pat vispār visu «Rietumu demokrātu» pārstāvis) Līča kara sakarā rīkojās jeb veica tādas darbības, kuras NENOVEDA pie tā, ko gribēja viņš pats, ko gaidīja daudzi cilvēki visā pasaulē (tajā skaitā es, tajā skaitā sacēlušies šīti un kurdi Irākā, un daudzi daudzi citi). Viņa rīcība, protams, nebija ļaunprātīga, taču tā NEDEVA tos rezultātus, kādiem vajadzēja būt.

Vai šos rezultātus varēja sasniegt – principā, teorētiski? Es uzskatu, ka VAREJA. Kas bija vajadzīgs, lai tos sasniegtu? Bija vajadzīga savādāka DOMĀŠANA. Bija vajadzīgs, lai Buša galvā (un viņa sabiedroto, un ASV kongresmeņu, un vispār «Rietumu demokrātu» galvās) būtu tā jēdzienu,

principu un uzskatu sistēma, kuru es (īsumā) izklāstīju šeit iepriekš: par principiem, par mērķiem un paņēmieniem, par rīcību un darbībām, kas no tiem izriet.

Ja Buša (un pārējo, kam bija «teikšana») galvās būtu bijusi šī uzskatu sistēma, tad – pie pavisam nelielām izmaiņām kopējā scenārijā – Huseins būtu gāzts un nodots tiesai Pirmā Līča kara rezultātā; tūkstoši šītu un kurdu paliktu dzīvi, ASV (un vispār Rietumu) autoritāte viņu (un visas pasaules) acīs būtu ļoti izaugusi; visa pasaule būtu sajutusi, ka nu patiešām ir iestājusies Jauna kārtība; nebūtu Otrā Irākas kara un ar to saistīto domstarpību...

Taču, kā mēs zinām, viņu galvās bija savādāka uzskatu sistēma (pašreiz mums nav pat svarīgi, kāda īsti), viņi rīkojās saskaņā ar šo savējo uzskatu sistēmu, un rezultāti bija tādi, kādi nu tie ir...

Ja ņemam plašāku kontekstu, tad Līča karš ir tikai viena epizode. Šajā vienā epizodē mēs redzam, ka Bušs (un vispār «Rietumu demokrāti») rīkojās ne pēc precīzas un skaidras uzskatu, kritēriju un principu sistēmas, bet pēc citas – izplūdušas, neskaidras, neprecīzas – un redzam, ka tieši šī viņu uzskatu sistēma bija par iemeslu viņu neveiksmēm, nesasniegtiem mērķiem, autoritātes krišanai Pasaules acīs.

Pārvirzot skatienu uz citām epizodēm apkārtējā kontekstā, mēs visur redzam to pašu ainu: gandrīz nekur un nekad viņiem nav precīzas un skaidras uzskatu un principu sistēmas; gandrīz vienmēr un visur viņi rīkojas pēc miglainiem, juceklīgiem, neskaidriem principiem un kritērijiem – un rezultāti, protams, ir bēdīgi: viņu autoritāte pasaulē bezcerīgi krīt, viņus sāk nicināt un ienīst, pret viņiem sāk vērsties «globālais terorisms» (kuru viņi, kā allaž, nespēdami skaidri saskatīt lietu patiesās sakarības un cēloņus), cenšas piedēvēt kaut kādam tur savu pretinieku patoloģiskam «fanātismam»...

Ja vēlies, mēs varam izskatīt arī citas epizodes, kur vērojama tā aina, par kuru es runāju. Tur ir ļoti ļoti daudz par ko runāt. Būtībā tā ir saruna vispār par Zemes civilizācijas likteni un nākotni...

Arī epizodē ar Otro pasaules karu ir redzama šī pati aina. Precīza, konsekventi loģiska principu sistēma un no tās izrietoša atbilstoša rīcība nenovestu pie pasaules kara. «Hitlera agresija» bija reakcija – neadekvāta, nepareiza, bet tomēr tikai reakcija – uz tādu Rietumu rīcību, kuru bija nodiktējusi tā pati juceklīgā, nekonekventā, miglainā uzskatu sistēma «Rietumu demokrātu» galvās. Nebūtu toreiz šīs uzskatu sistēmas – nebūtu arī reakcijas, un nebūtu Pasaules kara.

Un «globālais terorisms» šodien, tāpat kā «Hitlera agresija» vakar, arī ir reakcija – neadekvāta, nepareiza, bet tomēr tikai reakcija – uz tādu Rietumu rīcību, kuru ir nodiktējusi tā pati juceklīgā, nekonekventā, miglainā uzskatu sistēma «Rietumu demokrātu» galvās.

Es tagad atkal nebūšu Internetā līdz pirmdienai. Tam gadījumam, ja mūsu diskusija turpinātos, informēju arī uz priekšdienām, ka es vispār gandrīz vienmēr uz *weekend*'u (ieskaitot piektdienu) esmu «off». Līdz pirmdienai!

asv, V.E., 10.11.2006 17:49

«Bušs-vecākais (rīkodamies ne tikai pats savā vārdā, bet arī kā visas ASV nācijas un pat vispār visu «Rietumu demokrātiju» pārstāvis) Līča kara sakarā rīkojās jeb veica tādas darbības, kuras NENOVEDA pie tā, ko gribēja viņš pats, ko gaidīja daudzi cilvēki visā pasaulē (tajā skaitā es, tajā skaitā sacēlušies šīti un kurdi Irākā, un daudzi daudzi citi).»

Par daudz ko esam vienojušies, bet šinī jautājumā man jāsaka, ka esmu nostādīts uz cita garuma viļņiem. Kāda nozīme ir «gibētajam», ja tā sasniegšanai nav tādu līdzekļu, kas neprasa nevainīgu cilvēku dzīvības? ²²

Protams, mēs varam argumentēt, ka karā tas arvien notiek, ka tas notika Kuveitas atbrīvošanā un tas notika arī vēlākajā karā. Tomēr, mēs nevaram neredzēt vai ignorēt morālās atšķirības. Es varu attaisnot negribētu vai neparedzētu cilvēku nogalināšanu, aizstāvoties vai ar nolūku sargāt un glābt citus. Ja arī skaidra līnija šinī argumentācijā nav vienmēr novelkama, tomēr, apzinīga tās pārkāpšana nav attaisnojama.

Var vēl runāt par nepieciešamiem, ienaidnieka pozīciju aizstāvētāju upuriem un arī par nejaušiem, jeb blakusstāvētāju upuriem, bet tīšu pretoties nespējīgu vai negribīgu karavīru aplaktēšanu es par pieļaujamu nevaru atzīt. ²³

²² **V.E.:** Amis raksta tā, it kā nebūtu dzirdējis, vai sapratis, vai ievērojis manus pirms divām dienām viņam teiktos vārdus: «Tur jau tā lieta, ka galu galā izrādījās vajadzīgs (ja bija vajadzīgs?) Otrais karš, kur nogalināja daudz daudz vairāk cilvēku gan vienā, gan otrā pusē, nekā būtu gājis bojā vēl vienu vai divas dienas turpinot Pirmo karu. Upuru MINIMIZĀCIJA ir tā vēlamā stratēģija, nevis viena cilvēka glābšana, kad pēc tam iet bojā simts». Tieši tas, ka **netika minimizēti** upuri, var tikt izvirzīts abiem Bušiem kā galvenais pārmetums, bet Amis raksta tā, it kā es prasītu nerēķināties ar upuriem. Tas jau mazliet kaitina.

²³ **V.E.:** Šeit Amim (drīzāk tomēr negribēti nekā gribēti) iznāk jau pilnīga demagoģija. «...tīšu pretoties nespējīgu vai negribīgu karavīru aplaktēšanu es par pieļaujamu nevaru atzīt». Bet kurš tad tādu aplaktēšanu ir

Mēs šoreiz runājam par diviem specifiskiem kariem. Jāņem vērā, ka Irāka abas reizes bija nopietni un atkārtoti brīdināta par sagaidāmām sekām. To nevarēja nezināt arī augstākie virsnieki un, līdz ar to, arī viņiem pienākas liela daļa atbildības par sagaidāmo un notikušo. Bet, to pašu nevar apgalvot par ierindas karavīriem, par kuriem var droši teikt, ka liela daļa no viņiem tur atradās pret savu gribu.

Amerikāņiem karā, tradicionāli, ir smaga roka, pēc manas pārlicības pat pārāk smaga. Toties, tā ir ļoti saudzīga pret sakautajiem. Manas domas ir, ka Līča karu vajadzēja izbeigt divas dienas agrāk, nevis to turpināt vēl divas dienas ilgāk. Iespējas Sadamu gāzt, tādā gadījumā, varēja būt pat reālākas. Tādēļ, ka viņa militāro nespēju un viņa politisko un morālo bankrotu Huseinam nepiedotu viņa paša sunnītu ģenerāļi. Šie ģenerāļi, drīzāk, gāztu Husi paši, nekā atļautu to darīt šītiem vai kurdiem.

Huseins saviem ģenerāļiem neuzticējās. Pēc Līča kara, ANO sankciju laikā, Huseins spēlēja dīvainu politiku. Nozīmīgu ieroču krājumu (MII), kā vēlāk izrādījās, viņam nebija; ANO inspektoros viņš, tomēr, vazāja aiz deguna, kaut ko slēpa un savās mājās neoficiāli uzturēja mītu, ka ieroči viņam vēl ir. ANO inspektori ir izteikuši domu, ka bez šāda mīta, paša mājās uzturētas pārlicības, par viņa varenību, Huseins pie varas nebūtu varējis noturēties.

Gaidu Tavas domas par iespējām novērst 2.PK.

V.E., asv, 14.11.2006 01:47

«Kāda nozīme ir «gibētajam», ja tā sasniegšanai nav tādu līdzekļu, kas neprasa nevainīgu cilvēku dzīvības?» – Tu raksti.

Es tomēr nesaprotu, kādu atšķirību Tu saskati starp to, kas bija LĪDZ amerikāņu (sabiedroto) karaspēka apturēšanai, un kas būtu PĒC TAM, ja apturēšana nenotiktu. Kāpēc pirms tam bija pieļaujami līdzekļi, kas prasīja (arī) nevainīgu cilvēku dzīvības, bet tālāk tādi līdzekļi vairs nav pieļaujami?

Acīmredzot lieta tomēr ir nevis līdzekļos, bet mērķos.

Brīdī, kad amerikāņu karaspēku apturēja, Huseina armija bija jau pilnīgi demoralizēta un kaujas nespējīga; irākieši masveidīgi padevās gūstā, un ceļā uz Bagdādi vairs nekādu nopietnu kauju nebūtu. Tā ka aiz muguras bija 95% upuru, bet priekšā 5% – toties sasniegts pavisam cita kalibra mērķis.

Pie Taviem «citiem viņiem» es vēl atgriezīšos, jo tā ir FUNDAMENTĀLA lieta: «viļņi» patiešām ir «citi» – domāšanas veids, «piegājiens» ir cits – Rietumiem raksturīgs.

Bet pagaidām vēl sīkumiņi par Huseinu. Man ir grūti arī saprast, kāpēc Huseinu gāzt viņa ģenerāļiem būtu bijis vieglāk, ja amerikāņi apstātos 2 dienas agrāk. Kāpēc tad nevarēja gāzt, amerikāņiem vēl ejot uz priekšu (un tad slēgt pamieru, kam Bušs noteikti piekristu), vai arī gāzt tad, kad amerikāņi apstājās?

Huseina izturēšanās pret ANO inspektoriem patiešām izskatās grūti izskaidrojama. Es domāju, ka viņš reāli ir mazliet psihiski nenormāls, un ka tur loma bija viņa lepnumam, viņa stājai – kāds viņš izskatīsies padoto acīs; vai viņš «dancos» pēc ārzemnieku stabulēm, vai arī izturēsies ar puicisku lepnumu un pasūtīs viņus... Nu, un sevišķi gudrs un tālredzīgs viņš jau arī nebija.

* * *

Sākot sarunu par «2.PK», es šeit zemāk iekopēju savu Atklāto vēstuli LR Valsts prezidentam Guntim Ulmanim, rakstītu tieši Mīnhenes sanāksmes 60. gadadienā (tā nejauši sanāca). Vēstule sacerēta (un izplatīta) sakarā ar referendumu par grozījumiem Pilsonības likumā. Referendumā toreiz vinnēja ne tā līnija, pie kuras turējos es, bet tā, pie kuras turējās Ulmanis (un kuru ieteica Rietumi; «mūsējie» toreiz vinnēja Kurzemē, Zemgalē un Vidzemē, bet «ulmanieši» Rīgā un Latgalē, taču summa viņiem iznāca lielāka). Vēstulē ir skarts arī 2.PK jautājums – gan nedaudz, bet arī apkārtējais ir būtisks mūsu diskusijai.

8. Mana 1998.gada Atklātā vēstule Ulmanim

1998.09.28 06:36 pirmdienā

.30.²⁴

Viņa Ekselencei

---

prasījīs? Es vai? (Un ja ne es, tad kāpēc tas jāpiemin tā, it kā tas būtu kāds arguments pret mani?) Pirmā kara turpināšana nebūt nenozīmē *pretoties nespējīgu vai negribīgu karavīru aplaktēšanu*; tie, kas negrib vai nevar pretoties, padodas gūstā, kur viņus neviens neslaktēs.

²⁴ **V.E.:** Šī vēstule minētajā datumā tika nosūtīta Guntim Ulmanim (kā arī daudziem preses izdevumiem un daudzu toreizējo politisko partiju vadībām); vēlāk tā līdz ar citiem materiāliem bija publicēta krājumā LASE1 (grāmatā «Tur tālumā, kur ziemas nepazīst», Jura Egles apgāds, Cēsis, 1999); pēc tam Veddas grāmatā «SKATI». No šīs pēdējās, ar datorsistēmu veidotās grāmatas tad arī nāk te redzami punktu numuri (vēstule ir iekopēta no {SKATI} faila).

Latvijas Valsts prezidentam
Guntim Ulmaņa kungam

atklāta vēstule.

.31. Vakar «masu saziņas līdzekļi» ziņoja, ka Jūsu Ekselence gatavojoties uzrunāt tautu pirms Latvijas vēsturē pirmā referendumā. Jautājums, kas iznests šajā referendumā, kā allaž, ir ļoti vienkāršs, bet, tāpat kā parasti, šajos pašos «masu saziņas līdzekļos» tas pa lielākai daļai tiek attēlots galīgi greizi, tāpēc es nolēmu uzrunāt Jūsu Ekselenci pirms Jūsu Ekselences uzrunas tautai.

.32. Jautājumos, kas līdzīgi mūsu referendumā jautājumam un skar starptautiskās intereses sadursmes, loģiski un dabiski būtu rīkoties sekojoši: ieņemt šajā jautājumā taisnīgu pozīciju un tad konsekventi stāvēt šajā pozīcijā.

.33. «Rietumu demokrātiju» izturēšanās šādās situācijās gandrīz vienmēr ir bijusi tieši pretēja: ieņemt dotajā jautājumā netaisnīgu pozīciju un tad nekonekventi stāvēt šajā pozīcijā.

.34. Viskatastrofālākās sekas šādai politikai mūsu XX gadsimtā bija Otrā pasaules kara izraisīšana. Kad sabruka Austroungārijas impērija un no tās atdalījās Čehoslovākija, Ungārija un citi apgabali, «atlikušās» tīri vāciskās Austrijas parlaments 1918.gada 30.oktobrī pasludināja par savas zemes pievienošanu Vācijai. Taču vecās paudzes Uzvarētāju politiķi (Klemanso, Lloid-Džordžs u.c.) viņiem to aizliedza. Vēl vairāk, vāciešu apdzīvotais Sudetu apgabals tika atdots Čehoslovākijai. Dabīgi, ka šie un citi Sabiedroto soļi izraisīja vāciešu neapmierinātību un, kad pēc 20 gadiem viņi atkal bija kļuvuši stipri, Hitlers prasīja tos anulēt.

.35. Šīs prasības bija neapšaubāmi taisnīgas, taču jaunās paudzes Rietumu politiķi (Čemberlens, Daladjē u.c.) pirmie uzņēma to kursu, pie kura Rietumi pamatos turas vēl arī šodien: nepētīt, kur ir taisnība, kur netaisnība, bet censties konfliktu noslēpt, nolīdzināt, pēc iespējas neko pastāvošajā situācijā nemainīt utt., – bet darīt to visu nekonekventi, atkāpjoties no savas pozīcijas, ja lieta sarežģās.

.36. Kad Hitlers neatkāpās no savām prasībām un nupat nupat vajadzēja sākties karam, pēkšņi piekāpās Čemberlens un Daladjē; 1938.gada 29.septembrī – tieši 60 gadus atpakaļ – noslēdzot Minhenes vienošanos. Līdz ar to viņi it kā teica Hitleram un visai pasaulei: «Runa jau nav par taisnību vai netaisnību, runa ir par izdevīgumu, par spēku, par bailēm, – par visu ko, tikai ne par taisnību!». Un pēc pusgada, 1939.gada 15.martā Hitlers, nosaucis viņus par «Minhenes tārpiem», okupēja atlikušo Čehijas daļu, tādējādi sperot savu pirmo netaisnīgo ārpolitisko soli.

.37. Ja 1930.gadu Rietumu politiķi būtu konsekventi pieturējušies pie loģiskas stratēģijas un no paša sākuma paziņojuši: «Jā, Klemanso un tie pārējie izdarīja netaisnību, aizliedzot Austrijai pievienoties Vācijai un atdot Sudetus Čehoslovākijai; tagad pasaulē jāvalda taisnībai, izvedīsim tikai Austrijā un Sudetos referendumus, lai pārliecinātos, ka tie, tāpat kā 1918.gadā, vēl joprojām grib pievienoties Vācijai, un, ja referendumu rezultāti būs pozitīvi, tad – lai tā notiek, bez kādiem kara draudiem un bez kādām Minhenes vienošanām. Mēs stāvam par taisnību, bet arī tev, Hitler, draudziņ, jāpieturas pie taisnības!» – ja viņi būtu tā izturējušies, tad, ļoti iespējams, nekāds Otrais pasaules karš, vismaz Eiropā, nebūtu izcēlies, vai arī, ja nu tomēr izceltos, tad vismaz viņus nevarētu tajā vainot.

.38. Tagad, turpretī, viņi ir tikpat vainīgi kara izraisīšanā kā Hitlers – un tāpat vainīgi arī tajās nelaimēs, ko šis karš atnesa Latvijai. Ar visu savu izturēšanos viņi rādīja Hitleram, ka pasaulē valda spēks un drosmē, nevis taisnība, bet Hitlers nedarīja neko citu, kā vien centās atdarināt angļus un, izmantojot savu spēku un drosmi, radīt vāciešiem tādu pašu «Britu impēriju».

.39. Paņemsim mūsdienām tuvāku piemēru. Ja Jūsu Ekselence atvērtu 1991.gada jūnija avīzes, tad varētu tur izlasīt neskaitāmus ziņojumus par to, kā Eiropas Savienība un citas Rietumu institūcijas brīdina Horvātiju un Slovēniju, ka neatzīs viņu neatkarību, ja tā tiks pasludināta «vienpusīgā kārtā», bez vienošanās ar Dienvidslāvijas centrālo varu. Horvātijā un Slovēnijā tikko kā bija notikuši referendumi, kuros ar pārliecinošu vairākumu bija nobalsots par neatkarību.

.40. Ja Rietumi pieturētos pie loģiskas stratēģijas, tad viņiem būtu vajadzējis toreiz paziņot: «Referendumu rezultāti ir viennozīmīgi; taisnība ir horvātu un slovēņu pusē; mēs bez ierunām atzīstam Horvātijas un Slovēnijas neatkarību un brīdinām Dienvidslāvijas centrālo varu, ka lietosim NATO bruņoto spēku triecienus, ja tiks izraisīts militārs konflikts». Tad droši vien serbi neuzdrošinātos uzsākt bruņotu cīņu, nebūtu nopostītas simtiem pilsētu un nogalināti tūkstoši un atkal tūkstoši cilvēku.

.41. Īstenībā tomēr Rietumu politiķu 1991.gada vasaras paziņojumi stimulēja serbus uzsākt cīņu, izcēlās ilgs un asiņains karš, kurš beidzās ar NATO spēku triecieniem pa serbu pozīcijām Bosnijā.²⁵

²⁵ V.E.: 1998.gadā, kad šis teksts tiek rakstīts, vēl nebija notikuši NATO triecieni pa pašu Serbiju; vēlāk nāca arī tie.

.42. Tātad mēs redzam, ka Rietumu politiķu visu izturēšanos nu jau 60 gadu laikā raksturo tieši pārsteidzošs neloģiskums, nekoncekvence un tuvredzība.

.43. Cik ir vērts viena pati ASV prezidenta Buša atteikšanās no iespējas «Līča kara» laikā ieņemt Bagdādi, gāzt Sadama Huseina režīmu un nodibināt Irākā demokrātisku iekārtu, kad irākiešu armija bija jau pilnīgi sakauta un demoralizēta, un nekas vairs nestāvēja Sabiedrotājiem ceļā! Ja tas būtu izdarīts, tad nebūtu noslepkavoti tūkstošiem kurdu, kuri sacēlās, «Līča kara» iedvesmoti, un kurdu bēgļi nemitinātos tagad pa visu pasauli bēgļu patversmēs, tajā skaitā Olainē, tad nebūtu pastāvīgo konfliktu par «izraidītajiem ANO novērotājiem» un mūžīgo jauna kara draudu.

.44. Pēc visa tā šie neloģiski, nekoncekventi un tuvredzīgi domājošie politiķi sūta mums vienu pēc otras dažādas rekomendācijas, kādā veidā arī mums būt neloģiskiem, nekoncekventiem un tuvredzīgiem. Un – lai cik tas dīvaini – Latvijā tās tiek visai uzmanīgi uzklausi.

.45. Interesants un analīzes vērts ir jau pats jautājums: kurš kuram īsti var dot rekomendācijas? Ja Tēvs Jahve Mozum Sinaja kalnā būtu nodiktējis, ka Viņa radītajā pasaulē Eiropas Padome dod rekomendācijas Latvijai, tad vismaz būtu skaidrs, ka tāda ir Tā Kunga griba un no kurienes nāk šī nostādne. Bet tā kā par šādu Dieva diktātu it kā nekas nebūtu dzirdēts, tad atliek pieņemt, ka īstenībā situācija ir simetriska un ka cilvēki vispār ir tiesīgi viens otram sūtīt dažādas rekomendācijas.

.46. Tad nu mēs varētu sagatavot un aizsūtīt Eiropas Padomei un citām ieinteresētajām institūcijām un valdībām rekomendāciju beidzot atteikties no pēdējos 60 gados Rietumu piekoptās stratēģijas «Ieņemt netaisnīgu pozīciju un tad nekoncekventi tajā stāvēt», – politikas, kura ir devusi tik bēdīgus rezultātus –, un pāriet uz stratēģiju «Ieņemt taisnīgu pozīciju un tad koncekventi pie tās turēties».

.47. Latvijai priekšā stāvošā referendumā lietā var izdalīt trīs plāksnes. Pirmā, pati dziļākā un būtiskākā, ir jautājums par taisnīgumu. Ir vai nav taisnīga prasība, lai tie, kas saņem Latvijas pilsonību, zinātu latviešu valodu? Ja šī prasība ir taisnīga, tad referendumā ir jābalso PAR šo prasību ignorējošo likuma labojumu atcelšanu.

.48. Otrā plāksne ir jautājums par «uzticību» Rietumu politiķu stratēģijai un viņu rekomendācijām. Ja mēs atzīstam viņu politiku par saprātīgu, tad ir jāievēro viņu rekomendācijas, bet ja mēs uzskatām to par neloģisku, kļūdainu un tuvredzīgu, tad ir jābalso PAR grozījumu atcelšanu un līdz ar to par viņu rekomendāciju noraidīšanu.

.49. Trešā plāksne ir jautājums par to, vai pasaulē valda taisnība, vai spēks un bailes. Tie, kas aģitē balsot «pret» grozījumu atcelšanu, apelē pie viena vienīga argumenta: pie bailēm. «Ja jums ir bail no Rietumiem un Austrumiem, – viņi sauc, – tad balsojiet «pret»; tad mēs tomēr jutīsimies tādi mazliet drošāki un drusku mazāk drebēsim! Nedomājiet par taisnīgumu, nedomājiet par Rietumu politikas loģiskumu, atmetiet šīs divas pirmās lietas un risiniet tikai vienu jautājumu: par drebēšanu!».

.50. Diemžēl drebēšana vēl nekad nevienai tautai nekādu labumu nav atnesusi. Pirms apmēram desmit gadiem mazā un no visām pusēm azerbaidžāņu marodieru ielenktā Kalnu Karabahas Republika, kurā ir apmēram tikpat iedzīvotāju, cik Rīgas Latgales priekšpilsētā, pasludināja savu neatkarību. Protams, sekojot savai parastajai politikai – nekādā gadījumā neskatīties uz taisnīgumu! – viņus neatzina Rietumi; protams, viņus neatzina Padomju Savienība (mums par kaunu neatzina arī Latvija). Veltīgi viņu pārstāvji skraidīja pa Maskavas un Briseles gaitenītiem, kamēr azerbaidžāņu pulkos nāca un nāca klāt islamisti no Turcijas, Irānas, Sīrijas un citām zemēm. Beidzot Karabahas armēņi atmeta ar roku visiem taisnības meklējumiem ārzemēs... Un, kā Jūs, Ekselence, domājat, ko viņi izdarīja? – Viņi ņēma un sakāva azerbaidžāņus, kaut gan to bija 50 reizes vairāk!

.51. Ak, kaut mums būtu Karabahas armēņu drosme! Bet pie mums līdz karam nenonāks – tas ir praktiski izslēgts –, tā ka drebēšanai īstenībā nekāda nopietna iemesla nav. Atcerēsimies, ka Rietumu politikas fundamentāla īpašība ir nekoncekvence. Gan jau, pārliecinājušies, ka mēs tomēr nedrebam viņu priekšā, viņi pabrīnīsies un sāks domāt, ko darīt tālāk. Un nekas sevišķs nenotiks. Ja nu vēl mums atrastos tik gudrs ārlietu ministrs, kurš spētu pilnīgi loģiski un pamatoti izskaidrot, ka īstenībā viņiem pašiem ir jāmaina sava politika...

.52. Un tā, Ekselence, es ceru, ka, vērsoties pie tautas savā uzrunā referendumā priekšvakarā, Jūs aicināsi tautu vadīties TIKAI no referendumā pamatjautājuma – ir vai nav taisnīga prasība, lai Latvijas pilsoņi zinātu latviešu valodu, – un aicināsi nemēģināt šo jautājumu aizstāt ar kādiem citiem: par bailēm, par izdabāšanu kaut kādām rekomendācijām utt.

.53. Un būtu labi, ja Jūs, Ekselence, pie reizes uzdotu arī attiecīgām Valsts iestādēm izstrādāt un izplatīt dokumentu, kurā skaidri formulēt mūsu nostāju: nedrīkst veidot politiku, vadoties nevis no fundamentāliem apsvērumiem par taisnīgumu, bet gan no dažādiem sīkiem šībrīža taktiskiem

apsvērumiem, kā to jau 60 gadus ir darījuši Rietumu politiķi. Skaidra loģika dažreiz ietekmē cilvēkus – pat tad, ja viņi ir auguši Rietumos un nav pieraduši domāt.

Valdis Egle

1998.gada 28.septembrī

V.E., asv, 14.11.2006 02:07

Sīkāk kara priekšvēsturi skatīsim vēlāk, bet tagad es varu izteikt pašas galvenās tēzes:

1. Minhenes vienošanās bija nevis «modevība un kapitulācija Hitlera priekšā», bet gan TAISNĪGS toreizējo problēmu risinājums (gandrīz vai atrisinājums, palika vēl tikai Danciga).

2. Netaisnīga bija Rietumu pretošanās Hitlera prasībām. Un šī pretošanās rādīja Hitleram piemēru: lietas risina nevis pēc taisnības, bet ar spēku.

3. Vadīdamies no tādām domām, Hitlerš 1939.gada 15.martā okupēja atlikušo Čehijas daļu. Tas bija PIRMAIS (!) viņa netaisnīgais solis;²⁶ visi iepriekšējie bija taisnīgi un pareizi.

4. Ja Rietumu toreizējie politiķi (Čemberlens un Daladjē) vadītos no tās kritēriju sistēmas, kas ir man, tad viņi bez vārda runas – uzreiz – atdotu Hitleram visu, ko atdeva Minhenē (plus vēl Dancigu), bet vienlaicīgi arī iedvestu Hitleram domu, ka pasaulē valda TAISNĪBA, nevis spēks.

5. Hitlerš bija histeroīda personība, un ļoti sāpīgi uztvēra to, ka Rietumi par viņu atklāti ņirgājās (presē utt.)²⁷, neturēja par cilvēku, bet par noziedznieku. Tas viņā izraisīja «pretestības reakciju» – darīt par spīti! Ja viņu uzskatītu par cilvēku un atzītu, ka viņam ir taisnība (tur, kur viņam bija taisnība), tad šādas «par spīti!» reakcijas nebūtu, un ar viņu pilnīgi varētu vienoties.

asv, V.E., 14.11.2006 06:10

«Es tomēr nesaprotu, kādu atšķirību Tu saskati starp to, kas bija LĪDZ amerikāņu (sabiedroto) karaspēka apturēšanai, un kas būtu PĒC TAM, ja apturēšana nenotiktu. Kāpēc pirms tam bija pieļaujami līdzekļi, kas prasīja (arī) nevainīgu cilvēku dzīvības, bet tālāk tādi līdzekļi vairs nav pieļaujami? Acīmredzot lieta tomēr ir nevis līdzekļos, bet mērķos.»

Nē, atšķirība ir, vispirms, līdzekļos: militāra darbība pirmā stratēģiskā mērķa sasniegšanā, Kuveitas atbrīvošanā. Cilvēku upuri ir pieļaujami citu cilvēku glābšanai un pasargāšanai. Tālākam stratēģiskam mērķim nav, katrā ziņā, nepieciešami tie paši līdzekļi, šinī gadījumā Huseina karaspēka fiziska iznīcināšana un, neizbēgami, arī jauni amerikāņu dzīvā spēka zaudējumi.

Huseina armija Kuveitā bija sakauta, tikai tā nebija visa viņa armija. Rezervē bija palikušas 20–24 divīzijas, ko ceļu un sakaru izpostīšanas dēļ Irāka nespēja kaujās iesaistīt. Bez tam 2 labākās (?) Huseina divīzijas izbēga no Kuveitas ar maziem zaudējumiem. Bagdādes aizstāvēšanai spēku vēl pietika.

Irākieši padevās, dezertēja un panikā bēga. Amerikāņu spēki viņus nesaudzīgi vajāja un no gaisa apšaudīja. Mana teorija ir tāda, ka, piedāvājot visu spēku netraucētu atvilkšanu un piedraudot nesaudzīgi uzbrukt visiem spēkiem, kas virzās uz Kuveitas pusi, pamiers, ar mazākiem zaudējumiem būtu panākts, varbūt, 2 dienas agrāk. Ja jau bija zināms, ka ģenerāļi Huseinam ir tikai nosacīti padevīgi, Huseins nevarētu viņus (un zemākos komandierus) piespiest karu turpināt. Sāktos grēkāža meklēšana Irākas neveiksmē; konflikti būtu neizbēgami.²⁸

Notika tā kā notika. Bušs esot cerējis (vai pieņēmis padomu), ka šīti un kurdu sacelšanās pārsviedīsies arī uz sunnītu apgabaliem. Diezgan naivi, pēc tagad zināmā. Sunnītu ģenerāļi drīzāk nomainītu Huseinu ar kādu no savējiem, nekā atļautu, lai viņu gāž šīti vai kurdi. Valsts varā viņi nebija gatavi ar citiem dalīties.

Par Eiropu citā reizē.

²⁶ **V.E.:** Jau pēc šī teksta uzrakstīšanas es vienā grāmatā izlasīju, ka Čehijas jaunā valdība pēc Beneša gāšanas un bēgšanas uz ārzemēm esot pati prasījusi Vāciju pieņemt Čehiju savā protektorātā. Būs jāpapēta tie notikumi sīkāk: varbūt arī 1939.gada 15.marts īstenībā bija pavisam savādāks, nekā tas aprakstīts padomju un Rietumu propagandā? Varbūt arī šī Hitlera agresija izrādīsies mīts, kā mīts ir izrādījies daudz kas cits no propagandas sludinātā?

²⁷ **V.E.:** Bet lielākā daļa preses Rietumos tajā laikā jau sen piederēja žīdiem vai citādi atradās viņu kontrolē; tā sauktais «Rietumu sabiedriskais viedoklis» īstenībā bija žīdu viedoklis, un tie bija žīdi, kas nepārtraukti ņirgājās par Hitleru, visvisādi viņu kacināja un, no vienas puses, kūdīja Rietumu nežīdus pret Hitleru bet, no otras puses, faktiski provocēja Hitleru uz asiem un pat nežēlīgiem atbildes soļiem.

²⁸ **V.E.:** Grūti gan saprast šo Amja teoriju... Kāpēc tad konflikti nebija neizbēgami pie tās situācijas, kāda izveidojās faktiski? Kāpēc ģenerāļi TAD negāza Huseinu? Kāpēc Huseinam labāka situācija to visu izraisītu, bet Huseinam sliktāka situācija neizraisīja?

V.E., asv, 15.11.2006 00:01

«Bagdādes aizstāvēšanai spēku vēl pietika»

Tomēr tos spēkus 2003.gadā sakāva elementāri pat tad, kad viņi bija atkopušies pa 12 gadiem...

Labi, – gaidu viedokli par Eiropu.

9. Polemika par Vāciju

asv, V.E., 15.11.2006 04:28

Pilnīgi pievienojos domai, ka tautu un valstu starpā ir jāvalda taisnībai. Arī tam, ka taisnība palīdz novērst karus. Bet, mazāk uzskatām, ka taisnību var uzturēt ar varas vai varas draudu līdzekļiem. Cilvēku, tautu vai valstu konfliktos taisnība nav absolūta, pārāk bieži saskaras divas vai vairāk taisnības. Kad katrs pastāv uz savējo, tad miera uzturēšanai labākais ir kompromiss. Piekrītu Tev arī, ka, reālā dzīvē iejaucas citi aprēķini.

Ar tādu viedokli paskatīšos uz 2.PK priekšspēli. Versaļas miera līgums bija tā sēkla, no kuras Vācijā auga neapmierinātība un nodarītas netaisnības sajūta. Vai Vācijai labvēlīgāki noteikumi būtu aizkavējuši Hitlera nākšanu pie varas? Ļoti iespējams, bet arī jāatzīst, ka tālākā notikumu gaita nebūt nebūtu paredzama. Militārisms Vācijā bija stiprs un varēja celt galvu arī bez Hitlera. Vai teritoriju atņemšana Vācijai bija taisnīga, ir diskutējams jautājums. Austrumos Vācija zaudēja senas slāvu zemes un Rietumos 1870.g. Francijai atņemtu teritoriju.

Tu norādi uz Sabiedroto rīcību attiecībā uz Austriju 1918.g. oktobrī. Droši vien, aprēķins. Karš ar Vāciju tad nebija vēl beidzies, Vācijas stiprināšana nebija pieļaujama. Bet, no taisnības viedokļa, kādas Vācijai varēja būt pretenzijas uz Austriju? Austrija bija citas impērijas centrālā vara. Ne tās valdība, ne tauta nebija agrāk izrādījusi interesi apvienoties ar Vāciju. Pēc Taviem taisnības kritērijiem, apvienošanās prasītājiem vēsturiskās un juridiskās taisnības nebija, pilsonisko Sabiedrotie neļāva tautai izteikt. Kāda tā būtu bijusi, var tikai minēt. Nevar automātiski pieņemt, ka katurāli atšķirīgie, katoliskie austrieši būtu vēlējušies pievienoties protestantiskajai Vācijai.²⁹

asv, V.E., 15.11.2006 04:31

Sudetu apgabali agrāk bija Austroungārijas, un ne Vācijas daļa. Vācijai tie nekad nebija atņemti. Tādēļ, ar juridisko taisnību tos Vācijai nevarēja pievienot. Par vēsturisko, attiecībā uz pamattautu, neesmu drošs. Čehu viedoklis ir tāds, ka čehi tur ir dzīvojuši jau viduslaikos, vācieši masveidā ienākuši tikai 19. g.s. Zīmīgi ir tas, ka, dalot Austroungāriju, Vilsona 14 punktus, t.i., sadalīšanu nacionālās valstīs, Sabiedrotie neattiecināja uz vāciešiem; to varētu apzīmēt par netaisnību, bet tikai tad, ja tā brīža nacionālo taisnību stāda pāri vēsturiskajai.

Prasība atdalīties no Čehijas apgabalos ar vāciešu vairākumu nesākās no tautas. To kurināja Hitler ar masīvu Vācijas finansētu propagandu. Par to, vai viņa nolūks, tiešām, bija nacionāla taisnība, var šaubīties.³⁰ Jau 1937.gadā viņš saviem bruņotajiem spēkiem esot izteicis savu nodomu Čehoslovākiju iznīcināt.³¹ Čehi nopietni gatavojās karam, bet līdz ar Sudetiem zaudēja arī savu aizsardzības līniju, un valsts okupācijai nespēja pretoties.

²⁹ V.E.: Šeit Amim atkal kaut kas «nogājis greizi». To, ko viņš raksta, varētu uzskatīt par argumentu tad, ja apvienošanās būtu prasījusi VĀCIJA. Bet 1918.gadā to taču prasīja **Austrija**.

³⁰ V.E.: Nē, Hitlera nolūks nebija nacionāla taisnība – priekš visām tautām vienāda. Viņa nolūks bija taisnība tikai priekš vāciešiem, kā to arī parāda viņa tālākā rīcība. Bet Amis kaut kā joprojām nesaprot pašu galveno: ka šādu Hitlera nolūku viņam pārmest **nav tiesību** tiem, kuri paši **arī** nebija ievērojuši nacionālo taisnību attiecībā pret citiem (konkrēti, pret vāciešiem). Pie tās rīcības, kāda bija Rietumiem attiecībā pret Vāciju, Rietumi neko nedrīkst Hitleram pārmest, jo Hitler vienkārši viņus pašus atdarināja – tikai pretējā virzienā. Turpretī, ja Rietumi **būtu** ievērojuši nacionālā taisnīguma principu, tad viņi **drīkstētu** Hitleram pārmest tā neievērošanu. Bet es domāju, ka TAD Hitler arī pats nemaz netaisītos šo principu ignorēt un pārkāpt (pat ja viņš būtu nonācis pie varas, kas īstenībā droši vien nemaz nenotiktu). Amis vispār slikti saprot cilvēku psiholoģiju, un tajā skaitā arī Hitlera psiholoģiju. Hitler nebija patstāvīgs domātājs, spējīgs izstrādāt tādas fundamentālas principu sistēmas, kādas piedāvāju es, un tad vadīties pēc tām. Viņa smadzeņu darbības algoritms bija daudz vienkāršāks; tās strādāja pēc principa: «Kā citi, tā arī es!». Viņš atdarināja apkārtējos (tikai paveršot apkārtējo metodes savā labā). Ja apkārt ir laupītāji, kas vadās pēc spēka, tad arī Hitler ir laupītājs, kas vadās pēc spēka. Ja apkārt ir cilvēki, kas vadās pēc principiem, tad arī Hitler vadās pēc principiem. No psiholoģijas viedokļa tas ir elementāri – tā rīkojas visi tā psiholoģiskā tipa pārstāvji, pie kura Hitler piederēja.

³¹ V.E.: Tas tā varētu būt, taču ir jāprecizē, ko nozīmē «Čehoslovākiju iznīcināt» (oriģinālā droši vien: «likvidēt»). Protams, likvidēt TO valsti un TAJĀ formā, kādā tā toreiz pastāvēja. Bet ko radīt vietā? Sudetu Hitler, dabīgi, gribēja pievienot Vācijai, un tas neapšaubāmi sakrita ar Sudetu vāciešu absolūtā vairākuma

Kopsavilkumā, es neredzu pamatu domai, ka Sudetu atdošana Vācijai bija taisnības atjaunošana un ka Rietumu pašu lēmums par to būtu Hitlera tālākos nodomus pārtraucis. Ja Hitleris būtu, tiešām, domājis par taisnību, viņš būtu centies to panākt referendumā ceļā.³²

V.E., asv, 15.11.2006 20:38

Vispirms atbildēšu uz atsevišķiem momentiem Tavā rakstā, pēc tam vispārīgi (varbūt ne šodien, ja neiznāks laiks).

1. «*Militārisms Vācijā bija stiprs un varēja celt galvu arī bez Hitlera*». Tas vācu «militārisms» ir tāds bubulis, izdomāts, lai noveltu vainu par karu izcelšanos uz vāciešiem. Tikpat labi var teikt, ka «Francijā militārisms bija stiprs», «Britānijā militārisms bija stiprs», «Krievijā militārisms bija stiprs» utt. Vācija nebūt nebija agresīvāka par citām lielvalstīm.

2. «*Austrumos Vācija zaudēja senas slāvu zemes un Rietumos 1870.g. Francijai atņemtu teritoriju*». Uz tām teritorijām, kuras Vācija «zaudēja austrumos» pēc 1.PK, atdodot tās Polijai un kuras tādēļ varētu apzīmēt kā «senas slāvu zemes», Hitleris arī sevišķi nepretendēja: katrā ziņā tās nefigurēja viņa prasībās līdz kara sākumam tā, kā figurēja Austrijas «anšluss», Sudetu apgabali, Mēmele un Danciga. To teritoriju, kuru Bismarcks 1870.gadā atņēma Francijai, viens no franču Lujiem iepriekš bija atņēmis Vācijai. Strasburga (tagadējā Strasbūra), Elzasas-Lotringas centrs, ir veca VĀCU pilsēta (tur taču pat, ja pareizi atceros, Gutenbergs darbojās).

3. Austrijas parlaments lēmumu par pievienošanu Vācijai pieņēma 1818.gada 30.oktobrī. Tajā mirklī Vācija vēl karoja, bet Sabiedrotie savu atbildi deva ne jau tajā pašā dienā, bet gan Versaļas miera sarunu laikā, tā ka atsaukties uz karu kā aizlieguma iemeslu nevar. Sabiedrotie vienkārši NEGRIBĒJA pieļaut vācu zemju apvienošanu vienā valstī (kamēr paši vācieši to gribēja izdarīt).

4. «*Austrija bija citas impērijas centrālā vara. Ne tās valdība, ne tauta nebija agrāk izrādījusi interesi apvienoties ar Vāciju*». Tomēr 1918.gada 30.oktobrī Austrijas parlaments pieņēma tādu lēmumu.

5. «*Nevar automātiski pieņemt, ka katurāli atšķirīgie, katoliskie austrieši būtu vēlējušies pievienoties protestantiskajai Vācijai*». Katoliska ir arī, piemēram, Bavārija.

6. «*Sudetu apgabali agrāk bija Austroungārijas un ne Vācijas daļa. Vācijai tie nekad nebija atņemti*». Vācija vispār tajā laikā bija ļoti jauns (tikai apmēram pusgadsimtu nodzīvojis) veidojums. Pirms tam vācu tautības apdzīvotajās teritorijās bija pastāvējušas Prūsija, Bavārija un vesels lērums vēl citu vācu valstiņu. Pats Vācijas valsts veidošanas process bija pasākums ar ideju apvienot visas vācu apdzīvotās zemes vienā valstī, līdzīgi kā to 19.gadsimta vidū izdarīja Garibaldi ar itāļu tautības apdzīvotajām zemēm. Ja mēs atzīstam par taisnīgu Itālijas apvienošanu, tad mums jāatzīst par taisnīgu arī Vācijas apvienošanu. Līdzīgus apvienošanas procesus vēl agrāk veica arī citas tautas, piemēram, Francija, Krievija, Spānija, Rumānija u.c.

7. «*Čehu viedoklis ir tāds, ka čehi tur ir dzīvojuši jau viduslaikos, vācieši masveidā ienākuši tikai 19. g.s.*» Tas nav taisnība. Sudetos vācieši bija pamattauta, salīdzinot ar čehiem. Vispār slāvu ekspansija sākot ar apmēram 6.–7.gadsimtu ir interesants fenomens. No maza reģiona tagadējā Polijā viņi sagrāba un pa lielāku daļu arī noturēja milzīgus reģionus, ieskaitot tādus kā visa Krievija un Dienvidslāvija. Reģioni, kurus viņiem neizdevās noturēt, ir tādi kā Austrija un Grieķija (kur arī viņi savā laikā ir dzīvojuši lielā daudzumā). Vispār «vecās slāvu zemes» uz ģermāņu-slāvu robežām pa lielāku daļu ir vēl vecākas ģermāņu zemes, tikai savā laikā pazaudētas un atdotas slāviem. Taču tik veci argumenti 2.PK sakarā nefigurēja. Pietika ar to, ka Sudeti jau viduslaikos bija vācu apdzīvota zeme līdzās citām vācu apdzīvotām zemēm. Monarhi savā laikā novilkta robežas tā, ka viena daļa šo zemju galu galā nonāca Vilhelma Vācijas sastāvā, bet otra – Franča Jozefa Austroungārijas sastāvā.

8. «*Prasība atdalīties no Čehijas apgabalos ar vāciešu vairākumu nesākās no tautas. To kurināja Hitleris ar masīvu Vācijas finansētu propagandu*» Protams, kādam ir jāuzņemas iniciatora un organizatora loma. Ja Valmieras apriņķis piederētu Igaunijai, bet to apdzīvotu latvieši kaimiņos Latvijas valstij, tad ir dabīgi, ka Valmieras apriņķa latvieši gribētu (un prasītu) pievienošanu Latvijai. Nav

---

vēlēšanos. Bet ko darīt ar pārējo Čehoslovākiju? Hitleris atbalstīja slovāku separātismu, tā ka Slovākiju acīmredzot viņa plānos gaidīja neatkarība. Kādi bija 1937.gadā Hitlera nodomi attiecībā uz pašu Čehiju, grūti spriest. Galu galā viņš to padarīja par «protektorātu», taču 1937.gadā tāda nodoma varēja arī nebūt. Tādā gadījumā viņa plāns būtu – Čehu valsts, kurā ir gandrīz tikai čehu iedzīvotāji.

³² V.E.: Hitleris taču nevarēja sarīkot referendumu kaimiņvalstī. Tādu referendumu varētu sarīkot tikai Čehoslovākijas valdība, taču viņa to nerīkoja un nedomāja rīkot, bet gan, kā Amis nupat izteicās, «*nopietni gatavojās karam*».

vajadzības izdomāt pasakas par to, ka tādu Valmieras latviešu gribu esot radījusi masīva Rīgas latviešu biedrības finansēta propaganda.

9. «Jau 1937.gadā viņš saviem bruņotajiem spēkiem esot izteicis savu nodomu Čehoslovākiju iznīcināt». Nu, protams, Čehoslovākija bija mākslīgs veidojums, kur trīs dažādas tautas, kuras nemaz negribēja dzīvot kopā, bija iesprostotas vienā būrī. Čehoslovākija pašlikvidējās tūlīt, līdzko šis valsts pastāvēšanu vairs nediktēja svešu lielvalstu varas, sadaloties Čehijā un Slovākijā. Tā ka Hitlers tikai izteica to, ko gribēja paši čehi, slovāki un (toreiz vēl arī) Sudetu vācieši.

Tas par detaļām. Par vispārībām vēlāk – kad būs laiks.

V.E., asv, 16.11.2006 02:18

«Kopsavilkumā, es neredzu pamatu domai, ka Sudetu atdošana Vācijai bija taisnības atjaunošana un ka Rietumu pašu lēmums par to būtu Hitlera tālākos nodomus pārtraucis. Ja Hitlers būtu, tiešām, domājis par taisnību, viņš būtu centies to panākt referenduma ceļā.»

Hitlers, protams, nerīkojās izsvērti un pareizi. Tāpēc vaina par kara izraisīšanu gulstas arī uz viņu, kā jau es to rakstīju arī Atklātajā vēstulē G. Ulmanim. Arī viņš (tāpat kā Rietumu politiķi) nespēja nostāties konsekventā taisnības pozīcijā.

Taču šajā ziņā viņš atdarināja tos, kas bija viņam apkārt. Viņš redzēja, ka apkārt valda netaisnība (tajā skaitā pret vāciešiem), un pieņēma šo stāvokli kā dotumu, nemēģinādams izvīrīt patstāvīgas idejas par taisnīguma principiem, bet tā vietā tikai uzskatīdams, ka šajā nežēlīgajā pasaulē vienkārši vajag būt stiprākajam (kā lauvam savannās – un vācieši – augstākā rase! – tādi būs).

Taču tas tikai pierāda, ka viņa domāšana NEBIJA diezko patstāvīga (lai gan pats viņš uzskatīja sevi par ģēniju); viņš centās atdarināt apkārtējos, tikai tos pārspēt.

Un tas, savukārt, nozīmē, ka, ja viņam apkārt būtu bijuši godīgi un taisnīgi politiķi, tad – visticamāk – viņš atdarinātu TOS – tādējādi arī pats izturēdamies taisnīgi un godīgi. Katrā ziņā, ja viņš

Slāvu izplatšanās shēma mūsu ēras 1.gadu tūkstoši³³. Karte no Lielās Padomju enciklopēdijas³⁴, šķirklis «Slāvi»³⁵ (23.sēj., 1976.g.)

³³ V.E.: Ar krustotām līnijām apzīmēta slāvu apdzīvotā teritorija mūsu ēras sākumā. Ar punktiem apzīmētas teritorijas, kuras slāvi bija jau ieņēmuši m.ē. pirmā gadu tūkstoša beigās (tātad ap 1000.gadu). Tagadējās valstu robežas nav apzīmētas, taču orientēties var pēc upju kontūrām. Tā upe, kas ar savu augšteci iesniedzas «vecajās slāvu zemēs», ir Visla. Upe, kura «patek apakšā» Dānijai, ir Elba (slāvu Laba). Pie Elbas pašas augšteces atrodas Prāga. Redzam, ka «vecās slāvu zemes» (krustotās līnijas) neaptver pat īsti Elbas augšteci (tātad Prāgas rajonu); slāvi dzīvo tikai uz austrumiem no Prāgas. Jautājums «Amim»: kas tādā gadījumā tajā laikā dzīvoja Sudetos – krievi vien rietumos no Prāgas?

³⁴ V.E.: «Lielā Padomju enciklopēdija» ir KRIEVU (un līdz ar to slāvu) enciklopēdija, un viss tās gars ir izteikti prokrievisks. Nevar būt ne runas, par faktu sagrozīšanu vāciešu labā. (Tieši otrādi: neskaitāmās šīs enciklopēdijas vietās fakti tiek sagrozīti par labu krieviem – tajā skaitā arī «Latvijas jautājumā».)

³⁵ V.E.: Ar krustotām līnijām apzīmētā slāvu teritorija ir dota uz mūsu ēras sākuma brīdi. Bet tā ir jau zināmas ekspansijas rezultāts. Slāvu etnoģenēze sākās dažus gadsimtus pirms mūsu ēras, un tajā laikā slāvu teritorija aptvēra vēl mazāku reģionu Vislas augštecē. Nekādi Čehoslovākijas rajoni tajā neietilpa vispār. Karti skat. krievu arheologa V.V. Sedova darbos (man to mājās nav, lasīju tikai Akadēmiskajā bibliotēkā, un ieskenēt datorā tagad ir visai sarežģīti – tas prasītu ilgu laiku un lielas pūles).

pie taisnīgas apkārtnes viens pats darītu netaisnības, tad viņš būtu 100% vainīgs, bet tagad – viņš ir tikai 50% vainīgs, un 50% vainīgi ir Rietumi.

Apgalvot, ka Hitlers arī pie godīgas un taisnīgas Rietumu politikas būtu rīkojies negodīgi un netaisnīgi nedrīkst: tas nozīmē VAINAS PREZUMPCIJU pret viņu, bet NEVAINĪBAS prezumpcija ir katra godīga un taisnīga cilvēka morāles stūrakmens attiecībā pret citiem cilvēkiem³⁶ (starp citu, šī prezumpcija arī ASV tiesību sistēmai nav gluži sveša).

Hitlers, protams, atradās ellišķīga intrigu mezgla vidū, vezdams savu (viegļprātīgo un lēticīgo!) politiku. Hitleru (Vāciju) ievilkta karā gribēja pat veseli divi ļoti ļoti vareni, gudri, viltīgi un tālredzīgi spēki.

Viens spēks bija žīdi. Jau kopš brīža, kad Hitlers nāca Vācijā pie varas, žīdi (savu ietekmīgāko un aktīvāko pārstāvju kā arī vairāku organizāciju personā) apzināti centās panākt karu starp Vāciju un Rietumiem, lai iznīcinātu Vācijas nacionālo un (sākumā vēl mēreni) antisemitisko valsti. Tas vēl būs ilgi jāpēta, ar kādām tieši svirām žīdi, no vienas puses, provocēja Hitleru uz nenosvērtiem atbildes soļiem un, no otras, neļāva Rietumiem ieņemt saprātīgāku un taisnīgāku pozīciju pret Vāciju. Ebreju organizācijas jau 1933. gadā pieteica Vācijai karu un deklarēja to pat publiski.

Un otrs spēks bija Staļins: viņš darīja visu, pat iznīcināja Vācijas kompartiju un sociāldemokrātus, kuri varētu būt Hitleram konkurenti nākot pie varas – lai tikai Vācijā nodibinātos tāds režīms, kurš nonāktu karastāvoklī ar Rietumiem. Bet tas ir ļoti garš stāsts; visellišķīgākās lamatas Hitleram izlika «Molotova-Ribentropa pakts». To izplānoja Staļins ļoti tālredzīgi, un Kremlī, līdzko Ribentrops, parakstījis paktu, izgāja pa durvīm, Staļins sāka aiz prieka lēkāt, sist plaukstas un saukt: «Apšmaucu Hitleru! Apšmaucu Hitleru!»

asv, V.E., 16.11.2006 16:43

Mūsu diskusiju sākumā jau teicu, ka neesmu vēsturnieks. Tāpēc, lai varētu argumentēt ar vēstures faktiem, ieskatījos grāmatās un internetā. Tomēr, gribu arī pateikt, ka nepretendēju uz absolūtu patiesību un necentīšos savu viedokli aizstāvēt «līdz pēdējam».

1. Vācijas militarisms, no Bismarka laikiem, ir vispārīgi atzīts novērojums. Tas izpaužas militāro aprindu ietekmē valsts pārvaldē, stipru armiju uzturēšanā, varas līdzekļu attaisnošanā, uzvaru glorificēšanā. Tāds Vācijā pastāvēja arī ķeizara Vilhelma II laikā, un tāds atjaunojās arī pēc I.PK. Iepriekš es tikai izteicu jautājumu, vai tāds būtu atjaunojies arī pie mīkstākiem Versaļas noteikumiem.

2. Senās slāvu zemes... Hitlers visu uzreiz, protams, neprastā, teritorijas viņš ņēma pa vienai. Bet, reiz paņemtas, tās viņš, nepārprotami uzskatīja par savām, izmeta poļus, pievienoja Vācijai, nosauca vāciskos vārdos un tur nometināja Baltijas vāciešus.³⁷ Elzasa/Lotringa bija apstrīdēti apgabali jau 17.gs.³⁸ Par tiem nekā speciāli nemeklēju. Par iedzīvotāju tautību tur nozīmīgāka loma esot bijusi dzelzsrūdai.

3. 4. Sabrūkot Austro-Ungārijai, nodibinājās t.s. Vācu Austrija, kas ietvēra visus (diezgan izkaisītus) vāciešu apdzīvotus apgabalus. Tās pagaidu valdība tad pieprasīja pievienošanu Vācijai.³⁹ Čehoslovākija savu neatkarību pasludināja jau dažas dienas agrāk. Taisnība, ka Sabiedrotie negribēja apvienošanu pieļaut. Nedomāju, ka Austrijas pašas (nevis Vācu Austrijas) pievienošanu Vācijai vēlāk Sabiedrotie būtu lieguši, ja tas būtu noticis brīvas balsošanas ceļā.⁴⁰

³⁶ V.E.: Šeit ir runa ne par juridisko, bet par ētisko «nevainīguma prezumpciju»: lai gan tās ir diezgan līdzīgas, bet tomēr mazliet atšķiras. Ētiskā prezumpcija liek godīgam cilvēkam starta pozīcijā uzskatīt, ka arī otrs cilvēks ir godīgs un vadās no saviem izskaidrojamiem un saprotamiem motīviem. Juridiskā prezumpcija liek tiesai visas šaubas pierādījumos tulkot apsūdzētā labā.

³⁷ V.E.: Tā viņš rīkojās tad, kad bija jau izcēlies karš. Bet jautājums ir – vai viņš tā rīkoties arī tad, ja kara nebūtu? Vai tas ietilpa viņa nodomos no paša sākuma, vai arī tas bija atbildes reakcija uz kara izraisīšanu, atmaksa vainīgajiem? (Lieki būs skaidrot, ka ne jau sevi viņš uzskatīja par vainīgu kara izraisīšanā).

³⁸ V.E.: Tieši otrādi: kopš 17.gadsimta Elzasa-Lotringa ar tās pievienošanu Francijai **kļuva** apstrīdēta teritorija; līdz tam nevienam nekādu šaubu nebija, ka tā ir vācu zeme.

³⁹ V.E.: Par pagaidu valdību nezinu, varbūt prasīja arī tāda; man pieejamās enciklopēdijas raksta, ka tādu lēmumu pieņēma Austrijas parlaments, precīzāk – tie Austroungārijas parlamenta deputāti, kuri bija ievēlēti no vācu apdzīvotajām zemēm, tādējādi pārstāvēdami tās, un kuri bija šajā parlamentā palikuši pēc tam, kad (līdz ar savu valstu neatkarības pasudināšanu) aizgāja ungāri, čehi un citi slāvi.

⁴⁰ V.E.: Nepamatotas domas. Tūlīt pēc kara Sabiedrotie pilnīgi noteikti neļāva Vācijai un Austrijai apvienoties, neskatoties uz nepārprotami izteiktu abpusēju gribu, un nekādus referendumus rīkot Sabiedrotie netaisījās (zinādami, kāds būs rezultāts). Bet 1938.gadā situācija jau bija cita: Austrija jau bija 20 gadus pastāvējusi kā patstāvīga valsts savās jaunajās robežās, eksistēja jau zināma tradīcija, cilvēki bija pieraduši. Tāpēc atbalsts apvienošanai bija jau krietni mazāks; daudzus atbaidīja arī Hitlera režīms (viņi varbūt piekristu apvienošanai ar

5. Attiecībā uz Sudetu apgabaliem bija divas taisnības, vācu un čehu. Jautājumu var izšķirt vispārīgi pieņemts princips attiecībā uz «vēsturisko taisnību». Čehi (vai viņu slāvu priekšteči) tur (Morāvijā) ir dzīvojuši jau 6.gs. No apm. 900 g. līdz 1300. g. tur bijusi čehu karaļvalsts. Vēlāk tā kļuvusi par Habsburgu impērijas daļu. Trīsdesmitgadu reliģiskajā karā (1618–48) tā bijusi smagāko kauju centrs, ļot izpostīta, pilsētas sagrautas, iedzīvotāji izdzīti vai izbēguši. No 3 miljoniem palikuši 180 tūkstoši. Tā laika dokumenti stāsta, ka «ienākuši cilvēki, kas nerunājuši čehu valodu».⁴¹ Arī vēlākie Habsburgu valdnieki veicinājuši vāciešu ieceļošanu.

6. «Vācijas valsts veidošanas process bija pasākums ar ideju apvienot visas vācu apdzīvotās zemes vienā valstī.» Taisnība, tikai tā nebija universāla vēlēšanās. Bismarks to panāca ar varu, pie kam viņa nolūks bija savas impērijas paplašināšana.

7. «Sudetos vācieši bija pamattauta, salīdzinot ar čehiem.» No kurienes tāda informācija? Tādu meklēju, bet neatradu. Vispār, Viduslaiki ir raksturīgi ar ģermāņu tautu pārvietošanos, pie kam tās neiegāja tukšumā. Tāpat, pārvietojās arī slāvi. Kura brīža vairākumu kādā zemē Tu uzskati par vēlākas dominācijas tiesību⁴² nodibinātāju? Čehi ir sena tauta, ar savu valodu, tradīcijām, kultūru. Tikai ilgu laiku nav bijuši kungi savā zemē.⁴³

8. Nepareizs salīdzinājums. Ja Krievija tagad, ar masīvu propagandu, prasītu Latgales vai Daugavpils apgabala pievienošanu Krievijai, tas daudz vairāk atbilstu Sudetu situācijai pirms 2.PK.⁴⁴

9. «Čehoslovākija bija mākslīgs veidojums, kur trīs dažādas tautas, kuras nemaz negribēja dzīvot kopā, bija iesprostotas vienā būrī.» Taisnība. Tāpat, kā Austro-Ungārija. Čehoslovākija bija Austro-Ungārijas fragments. Bet čehi, gadu simteņiem dzīvojuši zem svešiem monarhiem, gribēja savu valsti. Uz to viņiem bija tiesības.⁴⁵ Liekas, ka gribēja būt arī kungi pār slovākiem, bet šķīrās labprātīgi. Bet

---

demokrātisku Vāciju, bet bija piesardzīgi pret nacionālsociālistu valsti). Hitlers to zināja, tāpēc tagad tas bija viņš, kurš baidījās no referendumā, bažīdamies, ka tas varētu dot viņam nevēlamu rezultātu. Tāpēc viņš atzina par labāku referendumu nerīkot, bet balstīties tikai uz atmiņām par 1918.gada noskaņojumu. (Starp citu, vēl viens moments, kur viņš atdarina Sabiedrotos: 1918.gadā Sabiedrotie nepieļauj referendumu; 1938.gadā Hitlers nepieļauj referendumu). Tomēr atbalsts «anšlusam» Austrijā bija liels, un pilnīgi ir iespējams, ka Hitlera bažas bija veltīgas un ka referendumu viņš būtu vinnējis.

⁴¹ V.E.: Tādus rakstus es esmu redzējis čehu avotos, bet tie attiecās uz Prāgu, nevis uz Sudetiem. Pašreiz man nav drošu ziņu, kas apdzīvoja Sudetus pirms Trīsdesmitgadu kara – vācieši vai čehi? Katrā ziņā mēs varam droši konstatēt, ka 1) ģermāņiem Sudeti un vispār visa Morāvija piederēja agrāk nekā slāviem (skat. krievu enciklopēdijas karti augstāk); 2) ja arī ģermāņi uz kādu laiku tika no šī reģiona izspiesti un atgriezās tikai pēc Trīsdesmitgadu kara, arī tad viņi tur bija pēc tam nodzīvojuši jau 300 gadus jeb apmēram desmit paaudzes (taču iespējams, ka viņi tur dzīvoja vispār bez pārtraukuma; tas, ka reģions bija čehu karaļvalsts nomale, vēl nenozīmē, ka to arī patiešām apdzīvoja čehi).

⁴² V.E.: Tauta, kura kādā zemē nodzīvojusi 300 gadus jeb desmit paaudzes kā praktiski vienīgais šīs zemes apdzīvotājs, ir jau ieguvusi visas tiesības uz šo zemi; vecākas vēsturiskas prasības vairs nav ko izskatīt savādāk, kā vien zinātniskā līmenī tīri informatīvos nolūkos. Līdz ar tiesībām uz šo zemi tāda tauta ir ieguvusi arī pašnoteikšanās tiesības – t.i. tiesības pašai noteikt, kādā valstī tā vēlas dzīvot. Princīpā tas mūsdienu pasaulē ir vispārātzīts; atcerēsimies, kā Pasaule vērsās pret serbiem, kad viņi mēģināja izdarīt «etniskās tīrīšanas» Bosnijā un Kosovā. XX gadsimta vēsturē ir tikai divi izņēmumi no šī principa. Pirmais ir – «etniskās tīrīšanas» pret vāciešiem Austrumprūsijā, Pomerānijā, Silēzijā un Sudetos; otrais – Izraēlas valsts nodibināšana Palestīnā, pamatojoties uz divtūkstoš gadu vecām pretenzijām. Tas, kurš atzīst šos divus aktus par taisnīgiem, ir divkosis, ja viņš vienlaicīgi neprasa eiropiešu (un pārējo imigrantu) izdzīšanu no ASV un indiāņu valsts nodibināšanu tur.

⁴³ V.E.: To neviens šeit neapstrīd, taču tas nekādi neattaisno tādu apgabalu pievienošanu Čehu valstij, kuros tikpat kā nav čehu iedzīvotāju, kur dzīvo gandrīz tikai vācieši, dzīvo jau (vismaz) desmit paaudzes un no pašas sākuma (1918.gada) nevēlas ietilpt Čehu valstī.

⁴⁴ V.E.: Pilnīgi absurds apgalvojums. Situācija Latgalē atbilstu situācijai Sudetos pirms 2.PK tad, ja 1) krievi būtu bijuši Latgales pamatiedzīvotāji no Romas impērijas laikiem līdz kādam 9.gadsimtam; 2) pēc tam latvieši Latgali būtu pievienojuši savai valstij, saglabājot tomēr vismaz daļēji krievu iedzīvotājus; 3) Zviedru-poļu kara laikā 17.gadsimtā atnākušie latvieši būtu izkauti, un krievi atkal kļuvuši par vienīgajiem Latgales iedzīvotājiem; 4) pēc tam, kad krievi Latgalē kā vienīgie pamatiedzīvotāji būtu nodzīvojuši 300 gadus jeb 10 paaudzes, Latgale 1918.gadā būtu varmācīgi un pretēji skaidri deklarētajai Latgales iedzīvotāju (t.i. krievu) gribai tikusi pievienota Latvijas valstij. Lūk, TAD varētu salīdzināt Latgali ar Sudetiem. (Un tad nekāda Krievijas propaganda Latgalē nebūtu vajadzīga, lai TĀDAS Latgales krievi gribētu pievienoties Krievijai – tāpat kā nekāda Vācijas propaganda nebija vajadzīga, lai Sudetu vācieši gribētu pievienoties Vācijai; tieši otrādi – mīts par «Vācijas propagandu» pats ir acīmredzama un tipiska Vācijas ienaidnieku propaganda).

⁴⁵ V.E.: Bija tiesības uz Čehu valsti bez Sudetiem.

Hitlers čehu valsti gribēja padarīt par Vācijas provinci (Boehmen und Maehren), kur čehiem nevarētu būt vairāk kā kalpu loma.⁴⁶

Atgriežoties pie sākuma tēmata, neticu, ka Hitlers jebkad būtu gribējis apstāties pēc Sudetu okupācijas. Pārāk daudz viņš runāja par vācu tautas «Lebensraum» paplašināšanu.⁴⁷ Bet par saviem tautiešiem Šveicē vai Luksemburgā nekādas rūpes viņš neizrādīja.⁴⁸

V.E., asv, 16.11.2006 20:06

1. «Vācijas militarisms, no Bismarka laikiem, ir vispārīgi atzīts novērojums.» Vispārīgi atzīts starp Vācijas pretiniekiem. Man vienmēr ir bijusi liela piesardzība pret to, ko par kādu stāsta viņa ienaidnieki. (Es taču zinu, piemēram, ko interfrontieši stāsta par latviešu leģionāriem un par latviešiem vispār). Uzvaras glorificē visi (frančiem, teiksim, Parīzē stāv Uzvaras arka, krieviem ir Uzvaras svētki, militārās parādes šajos svētkos utt., utjpr...). Lai mani pārliecinātu par tādu īpašu vācu militarismu, būtu vajadzīga kaut kāda precīza statistika, kas parādītu, ka vāciešiem patiešām militarisms ir bijis lielāks nekā pārējiem. Katrā ziņā britiem, krieviem, frančiem un pat spāņiem ģeopolitiskie panākumi ir bijuši daudz lielāki nekā vāciešiem – un ne jau bez militāra spēka tie sasniegti. 19.gadsimta vislielākais «militārists» bija Napoleons, un viņš nebija vācietis, bet gan spaidīja vāciešus kā plastilīnu.

2. Es teicu tikai, ka pirms kara Hitlers neizvirzīja prasības uz poļu zemēm; pēc uzbrukuma Polijai viņš rīkojās tā, kā Tu apraksti. Es domāju, ka savā ziņā viņš to uzskatīja par atiebību Polijai⁴⁹: iepriekš viņš bija piedāvājis Polijai savienību – tādu pašu kā ar Musolini Itāliju. Poļi to noraidīja. Ja būtu piekrituši, Hitlers pretenzijas Polijai neizvirzītu. Protams, poļiem nebija pienākuma veidot savienību ar Vāciju, un Hitlera rīcība bija netaisnīga; tas tikai parāda viņa psiholoģiju: viņa uztverē pasaule bija sākotnēji un fundamentāli netaisnīga, un valda tur tikai spēks. Jautājums ir tikai par to, vai tāds uzskats viņa psiholoģijā dominētu arī tad, ja savā dzīvē viņš būtu sastapies pārsvarā ar taisnīgiem un godprātīgiem cilvēkiem un lēmumiem.

Arī Elzasu-Lotringu Hitlers neprasija frančiem atpakaļ tikmēr, kamēr nebija sācies karš. Nezinu, kas varēja būt strīdīgs Elzasas-Lotringas jautājumā 17.gadsimtā, kad franču karalis to ar spēku

⁴⁶ V.E.: KAD gribēja? No paša sākuma? vai tad, kad neskaitāmas netaisnības pret vāciešiem bija jau gandrīz novedušas pie kara? Un kad karš jau bija sācies? Vispār Amis kaut kā absolūti nespēj 1) atdalīt Čehu valsts taisnīgu risinājumu no Sudetu jautājuma taisnīga risinājuma – viņam nezina kāpēc iznāk, it kā eksistētu tikai divi varianti: vai nu Čehija ar Sudetiem vai Čehija kā vācu kalpi, citu risinājumu iznāk, ka nav; un 2) Amis nespēj izprast cilvēku – šajā gadījumā Hitlera – psiholoģisko dinamiku, to, ka cilvēku uzskati vispār nepastāv gatavā un mūžīgā veidā, bet veidojas procesā, kurā milzīga loma ir pretreakcijai; tos uzskatus, kas Hitleram izveidojās pie noteiktas pretdarbības viņa centieniem, Amis uzdod par imanenti Hitleram piemītošiem; īstenībā, protams – kā vienmēr pie cilvēkiem – ja būtu cita pretdarbība, būtu arī citi uzskati.

⁴⁷ V.E.: Arī šeit Amja uzskati nav precīzi. Pirmkārt, KAD runāja par «Lebensraum»? Pirms kara nemaz tik daudz nerunāja. Jā, tā «dzīves telpa» un tās paplašināšana, ja tāda izdevība rastos, figurēja kā abstrakts princips, salīdzinot, kādas platības savā laikā sagrāba spāņi Dienvidamerikā, kādas koloniālās impērijas pieder Anglijai un Francijai, kādas teritorijas sagrāba krievi Sibīrijā, kamēr vācieši ir palikuši iespiesti Eiropas centrā. Taču runas par «Lebensraum» nekad nav ietekmējušas **praktiskos** politiskos lēmumus. Neviens karš netika iesākts ar nolūku paplašināt «Lebensraum». Arī uzbrukums Padomju Savienībai 1941.gada 22.jūnijā notika absolūti bez jebkāda sakara ar «Lebensraum». (Hitlers zināja, ka Staļins viņam uzbruks – un pareizi zināja! – tāpēc viņa paša uzbrukums Staļinam **patiešām** bija preventīvs). Cita lieta, ka tad, kad karš jau bija sācies, – nu, tad vajadzēja iedvesmot vāciešus šim karam, un TAD sāka ļoti daudz runāt par «Lebensraum». Tāpēc atsauce uz «Lebensraum» kā uz «Hitlera agresijas» **iemeslu** ir tikai vēl viens akords no vāciešu ienaidnieku propagandas simfonijas.

⁴⁸ V.E.: Nez vai Amis pats arī saprot, ko viņš šeit ir pateicis? Kādas tad rūpes Hitleram vajadzēja izrādīt par Šveices vāciešiem? Okupēt Šveici? Tādā gadījumā par Luksemburgu viņš šīs rūpes izrādīja, jo Luksemburga **tika** okupēta. Bet Luksemburgas vācieši **netika** iesaukti vācu armijā. Vai varbūt tā būtu tā «rūpju neizrādīšana»?

⁴⁹ V.E.: Atriebības motīvam vispār bija ļoti liela loma Hitlera psiholoģijā (kā tas ir visām histeroīdām personībām). Arī daudzos citos gadījumos notikumi risinājās pēc shēmas: «Piedāvāju draudzēties!», «Negribat?! Nicinat mani!?», «Nu, tad še, saņemiet, ko pelnījuši!». Tieši šī apstākļa izprašana liek secināt, ka, ja pirmajā posmā būtu saņemta atbilde «Labi, draudzēsimies», tad nekāda trešā posma nebūtu. Bet propaganda (kurai turpina sekot arī Amis) tēlo visu tā, it kā Hitlers jau no paša sākuma būtu gribējis un plānojis uzreiz trešo posmu. Priekš psihologa tāds uzskats ir analfabētisks, taču es domāju, ka nebūt ne psiholoģiskais analfabētisms šo uzskatu ir radījis un gadu desmitiem neatlaidīgi, neatlaidīgi uztur pie dzīvības. Tādu uzskatu apzināti, tīši uztur un izplata tie, kuri ir atbildīgi par to, ka mieru nesošā atbilde «Labi, draudzēsimies» **netika** dota. Tie, kuri bija ieinteresēti un darīja visu, lai tā netiktu un nevarētu tikt dota. Un tie bija – žīdi. Hitlera valsts bija nacionāla valsts un kā tāda jau nedaudz antisemitiska (sākumā pavisam nedaudz – bet tomēr par labu vāciešiem tā mazliet ierobežoja žīdus). Ar to vien pietika, lai «draudzēšanās» ar tādu valsti uzreiz būtu no žīdiem stingri «aizliegta», un lai pret šo valsti tiktu vērsta visa žīdu propagandas mašīna, visa viņu politiskā ietekme Rietumu valdībās un sabiedrībā.

pievienoja Francijai un mākslīgi romanizēja (piemēram, aizliedza iedzīvotājiem nēsāt vācu tērpus un ievēda, kur vien spēja, franču valodu). Ir taisnība, ka Franču revolūcijas laikā, izmantojot jukas, Elzasa-Lotringa principā būtu varējusi prasīt atdalīšanos no Francijas, taču neprasīja to un apstiprināja savu piederību Francijai.

3. 4. Galu galā Rietumi akceptēja Austrijas «anšlusu» pat tādā formā, kā tas notika. Un tieši tas ir slikti. Tas ir viens no faktiem, kas parāda, ka Rietumi, kā es izteicos, «gandrīz vienmēr ieņem netaisnīgu pozīciju un tad nekonsekventi tajā stāv». Sākumā viņi neļāva apvienoties vācu apdzīvotajiem apgabaliem, bet, nobijušies no spēka, tam piekrita. Tas šķitās apstiprinām Hitlera pārliecību, ka pasaulē valda nevis taisnība, bet spēks, un ka arī tālāk ir jārikojas ar spēku, ja gribi ko sasniegt. Tas, par ko es runāju, ir: vai Hitlera (un vispār daudzu vāciešu) šāda pārliecība pie citādas sākotnējās Rietumu nostādnes nebūtu tikusi saļodzīta un neizzustu?

5. Tas varētu tā būt, ka Sudetu apgabali bija vāciski kopš Trīsdesmitgadu kara laikiem 17.gadsimta pirmajā pusē (arī vēl agrāk gan bija ļoti asiņaini kari: husīti utt. jau 15. un 16.gadsimtā). Katrā ziņā Sudetu vācieši nebija nesenī – 19.gadsimta ienācēji. Pat kopš Trīsdesmitgadu kara laikiem – tas ir: senāki nekā anglosakši Ziemeļamerikā, nerunājot jau nemaz par anglosakšiem Austrālijā.

6. «*Bismarks to panāca ar varu*». Garibaldi arī. Un cik asiņaina bija Francijas vai Krievijas apvienošana, par to vispār nav ko runāt, jo tas notika kādus gadsimtus agrāk.

7. Protams, ka čehi ir sena tauta ar savu kultūru un ka viņiem ir tiesības uz savu valsti. Tāpēc jau es rakstīju augstāk, ka Čehijas sagrābšana 1939.gada 15.martā bija pirmais īsti netaisnīgais Hitlera ārpolitikas solis. Kopš šī mirkļa Hitlers no (varbūt ne gluži korekta, bet tomēr) taisnības cīnītāja pārvērtās par agresoru. (Pats Hitlers Čehijas okupāciju un tās padarīšanu par «protektorātu» komentēja tā, ka čehi tie paši vācieši vien esot, tikai nerunājot vāciski).

8. Nedomāju gan. Uzskatu, ka Sudetu vāciešiem BIJA tiesības tautu pašnoteikšanās kārtībā pievienoties Vācijai un ka šai idejai bija pietiekoši liels atbalsts Sudetu vāciešu vidū arī bez kādas īpašas propagandas. Bet, lai uzsāktu reālas darbības, protams, ir vajadzīga zināma organizācija. Apgalvojumi par Hitlera propagandu izklausās tieši tāpat, kā 1980.gados Padomju Savienība sludināja, ka «separātismu» Baltijas republikās, lūk, esot «inspirējusi» Rietumu propaganda caur «Amerikas balsi» un radio «Brīvība». Ja ne šie graužošie radio, tad, protams, ne latvieši, ne lietuvieši, ne igauņi nekādu atdalīšanos neprasītu... Skaidrs, ka tie ir tipiski «separātisko kustību» pretinieku apgalvojumi – kā Baltijas, tā Sudetu gadījumā.

9. Dabīgi, ka čehiem bija tiesības uz savu valsti, bet – bez Sudetu apgabaliem. Pirmskara Čehoslovākijā vācieši bija ap 25% iedzīvotāju, kuri dzīvoja kompakti noteiktās teritorijās valsts pierobežā. Trīs – četri miljoni kompakti dzīvojošu «cittautiešu» teritorijās, kur tikpat kā nav čehu iedzīvotāju, nevar piederēt Čehijas valstij.

10. «*Neticu, ka Hitlers jebkad būtu gribējis apstāties pēc Sudetu okupācijas*». Ja būtu gribējis, būtu apstājies (un tā bija viņam «zelta izdevība», kuru viņš, diemžēl, palaida garām). Viņš, protams, negribēja arī lielu karu ar Rietumiem (un jo vairāk, vienlaikus vēl arī ar Krieviju!). Jautājums nav par to, ko viņš gribēja pie tās priekšvēstures un tajā situācijā, kas faktiski bija izveidojusies. Tas jautājums, kuru es izvīrāju, ir 1) par to, ko viņš GRIBĒTU, ja priekšvēsture un līdz ar to arī situācija būtu bijusi cita; un 2) par to, ka Hitlers vispār nenonāktu pie varas, ja priekšvēsture būtu bijusi citāda.

Ar «priekšvēsturi» es šeit domāju to politiku, kuru Rietumi veda attiecībā uz Vāciju un vāciešiem starplaikā starp abiem pasaules kariem. Realitātē šī politika bija tāda, ka Rietumi allaž sākumā ieņēma netaisnīgas pret vāciešiem pozīcijas, taču stāvēja tajās nekonsekventi un vienmēr atkāpās spēka demonstrācijas priekšā. Netaisnīgā pozīcija noveda Hitleru pie varas un pie pārliecības, ka pasaulē neviens ar taisnīgumu nerēķinās un ka arī viņam tātad nav jāreķinās ar to, bet pastāvīgā atkāpšanās spēka priekšā nostiprināja viņā pārliecību, ka jautājumi ir risināmi tikai ar spēku.

Ja Rietumi pēc 1.PK būtu ieņēmuši pret vāciešiem taisnīgu pozīciju, tad, pirmkārt, Hitlers droši vien vispār nenonāktu pie varas, bet ja arī nonāktu, tad, ļoti iespējams, viņam nebūtu tik kategoriskas pārliecības, ka tikai spēks var atrisināt jautājumus (jo tad būtu bijuši precedenti, piemēri, kā jautājumus risina taisnīgi un bez spēka).

V.E., asv, 17.11.2006 02:52

Tā, nu mēs esam izklāstījuši katrs savu argumentāciju, un būtiskas izmaiņas tur diez vai turpmāk tiks veiktas. Nezinu, vai Tu biji agrāk dzirdējis tādu viedokli kā manējais; varbūt Tev tas bija lielāks jaunums nekā man Tavējais, jo Tavējais viedoklis principā ir tas «oficiālais», kuru var izlasīt daudzās grāmatās.

Es domāju, ka Rietumos praktiski neeksistē objektīvi pētījumi un vērtējumi par XX gadsimta galvenajiem notikumiem – jo visai Rietumu kultūrai un vēstures zinātnei virsū guļ milzīgs žīdu zīmogs. «Oficiālā» Rietumu versija ir tā versija, kuru vēlas redzēt ebreji, un viņi nospiež un nogremdē jebkuru domu un darbu, kas ceļas pretī viņu versijai.

Viņu versijā, savukārt, pamatpostulāts ir: Vācija bija 100% vainīga, un tāpēc viņai ir jāmaksā (žīdiem) miljardi un atkal miljardi visvisādos veidos. Jebkurai domai, ka Vācijai un vāciešiem varētu būt arī sava taisnība, nekavējoties seko žīdu uzbrukums un, tā kā Rietumi tagad ir pilnīgi bezspēcīgi žīdu priekšā, tad tāda doma un tāds darbs arī nekur tālāk netiek: to tūlīt apzīmogo par «nacistisku» un aprok uz mūžiem.

Man būtu interesanti uzzināt, ja Tu patiešām dzīvo ASV, kā tur pie jums apstāv ar krievu pētnieka Viktora Suvorova izvirzītās un aizstāvētās teorijas zināšanu. Vai Tu zini šo teoriju? Suvorovs veselā grāmatu sērijā praktiski neapgāžami pierāda, ka Staļins gatavojās 1941.gada 6.jūlijā uzbrukt Vācijai un visi sagatavošanās darbi gāja pilnā sparā, kad Hitlers negaidīti uzbruka pirmais, ar šo izmisīgo soli izjaukdams Staļina plānu. Staļins kara sākumā cieta tik katastrofālu sakāvi tieši tāpēc, ka viss bija sagatavots uzbrukumam, nevis aizsardzībai.

Kā jau varēja gaidīt, pirmie Suvorovam uzbruka žīdi: kāds Izraēlas rakstnieks tūlīt pat publicēja «atspēkojumu» grāmatu – pilnīgi nevarīgu, salīdzinot ar Suvorovu, bet tomēr. Cik es varu spriest no sava redzes punkta, Rietumi pilnīgi ignorē Suvorovu un viņa pierādījumus.

Līdz pirmdienai!

asv, V.E., 17.11.2006 16:22

Pēc visa, ko esmu lasījis par Bismarku un Vilhelmu II, es nevaru atmet viedokli, ka viņi atklāti atbalstīja ideju par Vācijas (vai Prūsijas) varenību un tās sasniegšanai bija gatavi lietot militāru spēku. Ka līdzīgs militarisms ir pastāvējis citās valstīs un citos laikos, ir šinī sakarībā pilnīgi bez nozīmes. Vācijas militarisms, no kura atjaunošanās Sabiedrotie baidījās, bija ļoti nozīmīgs faktors Versaļas noteikumu bardzībā. Nevienai Vācijai neapstrīdami piederošu un vāciešu apdzīvotu teritoriju Vācijai neatņēma. Ja neļāva pievienot jaunus, agrāk Vācijai tiesiski nepiederošus apgabalus, tam arī varēja būt pamatā bailes no Vācijas spēka atjaunošanās.⁵⁰

Rietumu izpratnē tautības jēdziens nav tas pats kā Austrumeiropā. Tautība Rietumos vairāk nozīmē piederību kādai valstij, nekā dzimtajai valodai.⁵¹ Francijas krievi un nēģeri ir franči, Anglijas žīdi ir angļi un D-Amerikas spāniski runājošie pieder daudz un dažādām tautām – ne pēc savas izcelsmes, bet pilsonības. Tāpat, Šveices pilsoņu tautība ir šveiciešu un Austrijas ir austriešu, ja arī viņu pirmā valoda ir vācu. Mēs varam nepiekrist, bet ar tādu domāšanu Sabiedrotie dalīja Eiropu.⁵² Pavisam sveša Austrumeiropas izpratne viņiem gan nebija. Vilsona 14 punkti bija domāti kā praktisks risinājums Austro-Ungārijas sadalīšanai pēc tur dzīvojošo cilvēku tautības, lai katra izvēlas savā apgabalā sev valdību un vēlamu iekārtu. To neattiecināja uz izkaisītām grupām un arī uz vāciešiem. Katrā jaunajā valstī palika arī minoritātes. Starp tām vācieši – Čehoslovākijā (ne tikai Sudetos). Ungārijā, Rumānijā un citur. Tāpat, kā citas tautas bija minoritātes A-Ungārijā. Vai arī kopienas vairāku tautu valstīs, kā Šveicē vai Beļģijā. Robežām jābūt praktiskām arī ekonomiskā nozīmē.

Tava tautu «vēsturiskās taisnības» izpratne Rietumos ir ļoti vāja, pat neeksistējoša pēc dažām paaudzēm. Teritorijas piederību kādai valstij nosaka šī apgabala iedzīvotāji, izslēdzot, varbūt,

⁵⁰ V.E.: Protams, tādas bailes bija. Taču situācijā, kad es apgalvoju «Rietumi rīkojās nekonsekventi, netaisnīgi un tuvredzīgi», šis apstāklis tikai (daļēji) izskaidro KĀPĒC viņi tā rīkojās, bet nevis apstrīd vai apgāž pašu manu apgalvojumu.

⁵¹ V.E.: Tāda situācija arī ir žīdu ietekmes rezultāts. Viņi vienmēr ir bijuši ieinteresēti noslēpties, nomaskēties apkārtējo tautu vidū tā, lai viņi pēc iespējas netiktu identificēti kā žīdi. Kāds, teiksim, Rotšilds Parīzē ir franču banķieris – franču, un cauri! Analogiski banķieri vai kādi citi darboņi Anglijā, Vācijā utt. Tādējādi (it kā: priekš pasaules) darbojas franči, angļi, vācieši, kaut gan faktiski darbojas žīdi, taču pasaulei tas nav jāzin. Tāda slēpta darbošanās dod milzīgas priekšrocības, un žīdi dara visu, lai tas būtu iespējams. Viņi panāk, lai no pasēm tiktu dzēsts tautības ieraksts, visvisādi diskreditē un devalvē nacionālas valsts jēdzienu un iestādījumu, pašu nacionalitātes būtību. Bet, pats par sevi saprotams, ka tāda tautības un nacionālas valsts devalvācija attiecas tikai uz «goju» tautām; par pašu žīdu tautības un Žīdu valsts degradāciju un devalvāciju nevar būt ne runas, tikai arī tas tiek noklusēts tā, lai pārējiem pēc iespējas paliktu nemanāms. Tomēr arī Rietumi nevar iztikt pilnīgi bez (īstā) tautības jēdziena, un tad veidojas tāda kurioza situācija kā tagadējā angļu valodā: *Latvians* ir visi Latvijas iedzīvotāji, bet *ethnic Latvians* ir latvieši. (Šis ir viens no – neskaitāmajiem – gadījumiem, kad tā sauktais «Rietumu viedoklis», vērtīgāk ieskatoties, izrādās tas viedoklis, par kuru žīdi vēlas, lai pie tāda turētos «goji»).

⁵² V.E.: Šis Amja apgalvojums ir ekvivalents apgalvojumam, ka Sabiedrotie dalīja Eiropu ar žīdu domāšanu. Tam nu es vienreiz piekritu simtprocentīgi.

ieceļotājus, bet ne tur dzimušos viņu bērnus. Mēs (un vācieši) varam debatēt par Sudetu, Rietumpolijas vai Elzasas-Lotringas vēsturisko vāciskumu, bet angļu, franču un amerikāņu izpratnē nekādas tiesības no tā neizrietēs.⁵³

Apskatījos internetā par Elzasas-Lotringas situāciju. Pēc Kārļa Lielā valsts sadalīšanas, tur bijušas sīkas, Vācu Svētās Romas Impērijai piederīgas valstiņas līdz pat 30 gadu karam. Ar Vestfāles miera līgumu tās piešķirtas Francijai.⁵⁴

Hitlera čehu novērtējumu par vāciešiem nezināju, bet tas mani nepārsteidz. Vāciešiem tautība nav asinīs, viņi labprāt asimilē citas tautas, starp tām latviešus. Arī nacistu rasu teorija robežas starp tautībām nevelk. Ar tādu domu gājieni, kādēļ tad vācieši nevarēja būt arī čehi?

asv, V>E>, 17.11.2006 16:26

Atgriezīšos pie kara novēršanas iespējām. Pieņemsim, ka miera līguma noteikumi ir netaisni, ka tiem pamatā ir atbaidība, aprēķini vai arī bailes no jauna kara. Laika gaitā bailes izzūd, aprēķini mainās, varbūt, ierodas arī kāda vainas apziņa. Demokrātiskās valstīs mainās valdības un jaunajām nav nekāda pienākuma turēties pie iepriekšējo politikas. Bet, līgumi ir līgumi, un likumi ir likumi. Tos var mainīt, bet tikai ar vienošanos.

Ja Hitlers būtu pasniedzis savu roku un teicis: «Dzīvosim mierā un saskaņā. No Vācijas jums nav jābaidās. Revidēsim dažus Versaļas punktus, un Vācija savu militāro spēku neatjaunos», vācu tauta būtu ieguvusi daudz vairāk. Sudetu netaisnība bija risināma miera ceļā, tā nebija tik liela, lai tās dēļ gatavotos karam.⁵⁵

Nevaru ticēt, ka Hitlers savus uzskatus pēc Minhenes būtu mainījis, vai to būtu darījis mazliet citādos apstākļos. Tālākais bija jau iepriekš aprēķināta un sagatavota stratēģija. Polijai Hitlers piedāvāja kaut kādu tautas nobalsošanu Poļu koridorā un, pēc tās, robežu un iedzīvotāju pārvietošanu.⁵⁶ Nezinu

⁵³ **V.E.:** ... un tas izraisīs Otro pasaules karu. Tādējādi vēlreiz apstiprinās mana tēze par to, ka Rietumu (nepareizajam) domāšanas veidam bija milzīga loma gan minētā kara, gan daudzu citu karu izraisīšanā. Ja viņu domāšanas veids būtu citāds, šo karu nebūtu (kas arī bija jāpierāda).

⁵⁴ **V.E.:** Piešķirtas Francijai... Amis runā tā, it kā to piešķiršanu būtu veikusi kaut kāda taisnīga tiesa. Trīsdesmitgadu karš, ja to aplūkojam lielos vilcienos un abstrahējamies no detaļām, sākās kā reliģijas karš starp katoļiem un protestantiem «vācu tautības Svētās Romas impērijā» (kur tajā laikā valdīja Habsburgi), bet ļoti ātri pārvērtās par (pirmo Eiropas vēsturē) Viseiropas karu par hegemoniju Eiropā – starp katolisko Habsburgu Vāciju un tāpat katolisko Burbonu Franciju. Galu galā Vācija (ar zviedru palīdzību) tika sakauta, un tieši tad hegemonija Eiropas kontinentā arī pārgāja no vāciešiem pie frančiem. Napoleons šo hegemoniju vēlāk apstiprināja, bet Bismarks vēl vēlāk tiecās revidēt Trīsdesmitgadu kara rezultātus. Tā sauktais «Vestfāles miers» (1648) iestājās pēc diviem miera līgumiem, kas tika noslēgti divās vācu zemes Vestfāles pilsētās: Osnabrukā starp Impēriju un Zviedriju, un Minsterē starp Impēriju un Franciju. Tieši Minsteres līgums tad arī nodeva Elzasu un Lotringu Francijai. Līgumu slēdza uzvarētājs ar zaudētāju, un ne par kādu «vēsturisko taisnīgumu» tur runāt nevarēja. Vestfāles miers nostiprināja Vācijas politisko sadrumstalotību (ja Habsburgi būtu vinnējuši, Vācija būtu apvienota jau tad, nevis Bismarka laikā). Šīs burtnīcas (AMIS) pielikumā Nr.2 ir dots tulkojums no manā Dienasgrāmatā 1991.gadā izdarīta ieraksta par Elzasu un Lotringu; tie ir fragmenti no 1904.gada krievu enciklopēdijas raksta par Elzasu un Lotringu – raksts tapis laikā, kad šī teritorija piederēja pēcbismarka Vācijai.

⁵⁵ **V.E.:** Nē, nu ir tiešām apbrīnojami, kā cilvēki (šajā gadījumā, tāpat, Amis) var runāt ne par tēmu un par «argumentiem» uzdot tādus apstākļus, kuri nekādā veidā neapstrīd viņu oponenta tēzi. Mana tēze **NAV**, ka Hitlers rīkojās viscaur godīgi un taisnīgi; mana tēze ir, ka Rietumi **ne viscaur** rīkojās godīgi un taisnīgi. Un šīs tēzes gaismā es varu Amim atnest atpakaļ viņa paša jautājumu: *Ja Rietumi būtu pasnieguši savu roku un teikuši: «Dzīvosim mierā un saskaņā. No mums Vācijai vairs nav jābaidās. Revidēsim dažus Versaļas punktus, un likvidēsim netaisnības», tad vācu tauta būtu ieguvusi daudz vairāk. Sudetu netaisnība bija risināma miera ceļā, tā nebija tik liela, lai tās dēļ gatavotos karam.* (Bet personīgi es domāju, ka Rietumu politiķi – un, protams, arī Rietumu tautas – tieši tā arī **būtu** rīkojušies, ja šajā «spēlē» nejauktos iekšā vēl viens – grūti saskatāms, faktiski slepens – spēks, un proti: žīdi. Visa nelaime tā, ka Vācija bija «antisemitiska» valsts, kura žīdus ierobežoja – sākumā nedaudz, minimāli, bet tomēr ierobežoja – tāpat kā Krievija pirms 1.PK. Taču abos gadījumos ar to pietika, lai žīdi **gribētu** šīs valstis sagraut un aizstāt ar tādām, kur žīdus neierobežo – kā Rietumos. Un, lai sagrautu šīs valstis, bija vajadzīgs karš. Lielas valstis – liels karš. Un žīdi «vaiga sviedros» strādāja, lai abi šie kari sāktos: formēja «sabiedrisko domu» pret šīm valstīm kā pret (it kā) noziedzīgām, izdarīja spiedienu uz savu mītnes zemju valdībām, lai tās nepieķaptos un nerīkotos taisnīgi, solīja kredītus un finanses, arī rīkoja tiešas provokācijas un atentātus...).

⁵⁶ **V.E.:** 1938.gada 24.oktobrī (tātad drīz pēc «Minhenes») Vācijas ārlietu ministrs fon Ribentrops (dabīgi, Hitlera uzdevumā) izsauca Polijas sūtni Juzefu Lipski un caur viņu piedāvāja Polijas valdībai «ģenerālā noregulējuma» plānu (protams, sarunas bija notikušas arī jau iepriekš). Saskaņā ar šo plānu, Polija neiebilst pret (vāciešu apdzīvotās) «brīvpilsētas» Dancigas (kas **nebija** Polijas teritorija) pievienošanu Vācijai; Polija ļauj

pateikt, vai sarunas par to turpinājās, vai poļi projektu noraidīja. Bet, pēc uzbrukuma sākuma Hitlers saviem bruņotajiem spēkiem izdeva pavēli, apm. šādu: Mans mērķis nav kaut kādas līnijas sasniegšana; mans mērķis ir nesaudzīga poļu iznīcināšana, lai radītu «Lebensraum» vāciešiem.

Par pēdējo vēlāk.

asv, V.E., 18.11.2006 17:52

Jā, dzīvoju Amerikā. Esmu dzīvojis arī Vācijā.

Tieši tādu viedokli kā Tavējais, dzirdējis nebiju. Bet daudz ir runāts par to, ka mazāk bargi Versaļas noteikumi būtu vēsturi pagriezuši citā virzienā. Ne pārāk specifiski, pa paragrafiem, bet vispārīgi, ka vācu tautas pazemošanai Hitlera vai līdzīga tipa nākšana pie varas ir tikai dabīgas sekas. Versaļas līgumu uzskatīja par kļūdu, ko pēc 2.PK neatkārtoja. Bez tam, tos pašus argumentus attiecināja arī uz Japānu. Šādas politikas rezultāts ir uzplaukums abās karā sakautajās valstīs.

Vēstures pētījumu Rietumos ir bezgala daudz. Vairāk par specifiskiem, šauriem tematiem, no dažādiem skata punktiem, gan objektīvi, gan tendenciozi. Bet, objektīvie nenodarbojas ar spekulatīviem jautājumiem – kā būtu, ja būtu... vai kā būtu, ja nebūtu bijis... Tādi pieder pie kategorijas – ja cūkai būtu spārni, vai viņa lidotu? – Spārnu nav, cūka nelido un punkts.⁵⁷

Rietumiem nav «oficiālas» versijas.⁵⁸ Ir tikai vēsturnieku viedokļi, no kuriem viens dominē, vairāk gan tāpēc, ka «tas bija mūsu karš, taisnība ir mūsu pusē utt.» Žīdi ir aktīvi pētītāji, rakstītāji un publicētāji; pie tam 2.PK Eiropā ir vairāk viņu uzmanības lokā nekā nežīdu vēsturniekiem. Citus viedokļus neviens neaizliedz, katrs var rakstīt un publicēt, ko vien vēlas.⁵⁹ Žīdi gan «lec kājās», ja kāds

---

Vācijai izvest cauri t.s. «Poļu koridoram» eksteritoriālu satiksmes līniju, kas ļautu atdalītajai Austrumprūsijai kontaktēt ar pārējo Vāciju ne tikai pa jūru, bet arī pa sauszemi (bez poļu robežkontroles); par to Vācija atsakās no jebkādam teritoriālām pretenzijām pret Poliju, atzīst robežu negrozāmību, pagarina 1934.gadā ar Poliju noslēgto Neuzbrukšanas paktu vēl uz 25 gadiem. Vienlaicīgi Vācija aicina Poliju pievienoties Antikominternes paktam (t.i. Vācijai, Japānai un Itālijai), un atzīst Polijas tiesības uz Ukrainu (t.i., atzīst Polijas robežas austrumos tādas, kādas tās bija Rečpospoļitas ziedu laikos; poļi to bija prasījuši 1920.gada poļu-krievu kara laikā, tikai toreiz nespēja savas prasības īstenot). Tūlītējas nozīmes šādai poļu prasību atzīšanai no Vācijas puses nebija, taču nākotnē, ja situācija mainītos, Vācija tāpat atbalstītu Poliju. Polijas valdība apdomāja šos priekšlikumus gandrīz pusgadu un 1939.gada martā tos **noraidīja**. Hitlers jutās ārkārtīgi aizvainots, jo uzskatīja, ka ir izteicis Polijai ļoti labvēlīgus un izdevīgus priekšlikumus. **Tad** viņš sāka prasīt «Poļu koridora» likvidāciju (t.i. sāka izvirzīt Polijai jau teritoriālas pretenzijas) un, kad Staļins (veikli izmantodams situāciju) pēc dažiem mēnešiem piedāvāja viņam «Ribentropa-Molotova paktu», Hitlers, mazliet pasvārstējies, tam piekrita (tādējādi savos plānos iekļaudams Polijas valsts likvidāciju vispār). Psiholoģiskais viņa domu gājiens ir acīmredzams: «Negribējāt draudzēties ar mani? Tad draudzēšos ar krieviem pret jums!». Savukārt, lai saprastu, **kāpēc** Polija noraidīja Hitlera priekšlikumus, vajag tikai atcerēties, **kāda** mēroga žīdu kopiena tolaik dzīvoja Polijā.

⁵⁷ V.E.: Ir jāprot atšķirt rakstītās literatūras žanri un katra žanra specifika. Viena lieta ir vēstures doktora disertācija, un otra lieta ir filosofiska domātāja eseja. Pirmajā «cūkas nelido, un punkts», bet otrajā autora pienākums tieši arī ir padomāt, «kas būtu, ja cūkas lidotu». Cilvēki bieži vien nespēj žanrus atšķirt un to, kas ir sacīts par vienu žanru, trūli pārnes uz otru.

⁵⁸ V.E.: Nav versijas, kuru viņi nosauktu un atzītu par «oficiālo», bet praktiskajā ziņā atšķirība starp pašreizējo situāciju Rietumos un situāciju Padomju Savienībā komunistiskā perioda beigās (kad opozicionārus vairs nešāva kā Staļina laikos) – šī atšķirība ir novesta gandrīz līdz nullei. Pamēģini tos uzskatus, ko es tagad te paužu, mācīt kādā Rietumu universitātē – ha, ha! – paskatīšos, kas Tev tur iznāks! Tur var mācīt tikai «oficiālo» viedokli, lai gan to nesauc par «oficiālo». Arī vienkārši publicējot tūlīt būs grūtības – «lielajā presē» Tevi nelaidīs; ja būsī agrāk tur bijis – izdzīs; nu, kaut kur nomaļās – gandrīz vai pagrīdes lapiņās – pagaidām vēl vari nodrukāt, bet tad arī: tāda vai citāda veida vajāšanas būs Tev praktiski neizbēgamas. Rietumu jaunieši, augdams Rietumu sabiedrībā **negūst** patiesu priekšstatu par XX gadsimta vēstures notikumiem; viņš izaug ar jau «iepētētu» «oficiālo» versiju.

⁵⁹ V.E.: Nupat nesen ziņās dzirdēju, ka Eiropas Parlaments pieņēmis lēmumu, ka Holokausta noliegšana būšot sodāma ar ieslodzījumu līdz trīs gadiem cietumā. Vācijā un dažās citās valstīs tas bija jau agrāk, bet tagad acīmredzot tā būs visā Eiropas Savienībā un skars arī Latviju. (Tā kā dzirdēju pa radio, tas ir, netiku redzējis uzrakstītu tekstu, kuru varētu izlasīt otrreiz uzmanīgāk, tad nevaru arī pateikt precīzāk). Baltijas un Polijas deputāti esot prasījuši, lai arī komunisma noziegumu noliegšana tiktu sodīta, bet tas noraidīts. Šis lēmums vien jau neapgāžami pierāda, ka Rietumos **NEVAR** «rakstīt un publicēt, ko vien vēlas», kā to apgalvo Amis. Šis EP lēmums arī neapgāžami pierāda, ka Rietumos **PASTĀV** praktiski nepārvarama žīdu vara – ja jau vesela kontinenta kopīgs parlaments varēja pieņemt tik kliedzoši absurdu lēmumu. Šis lēmums **IZNĪCINA** vārda brīvību (par kuru kā par «Rietumu demokrātijas» neatņemamu sastāvdaļu ir ticis tik bezgala daudz runāts), jo aizliedz cilvēkiem sacīt to, ko kāda vara negrib, ka viņi saka (bet teikt to, ko vara grib, lai cilvēki saka, – to jau drīkstēja arī Staļina laikā; vārda brīvība vienmēr un visur ir tikai un vienīgi tiesības teikt to, ko vara **negrib** dzirdēt izsakām). Šis apkaunojošais Eiropas Parlamenta lēmums atgriež Eiropu Viduslaikos, kad nedrīkstēja teikt, ka Zeme riņķo ap

mēģina Holokaustu noliegt vai attaisnot. «Publika» vairāk vērības pievērš ASV karam pret Japānu – daudz raibāks, smagāks un drāmatisku notikumu pilnāks nekā karš Eiropā.

Esmu drošs, ka Hitlera laikmets ir Vācijā izpētīts un izanalizēts visās detaļās.⁶⁰ Tuvāku zināšanu par to man nav.

Par Suvorovu dzirdējis esmu, lasījis viņa darbus neesmu. Zinu, ka viņa domas un publikācijas ir apskatītas, kritizētas vai atbalstītas akadēmiskās aprindās, bet ne vairāk. Tas ir vēsturnieku precīzu pētījumu darba lauks, vienkāršajam cilvēkam vai pat politiķiem tur nav vairs intereses.⁶¹ Man pašam neloģiska liekas tik drīza uzbrukuma gatavošana. Kāpēc Staļins negribēja gaidīt,⁶² līdz Hitleris būtu iestrēdzis Anglijā?

Šodien mums Latvijas Valsts Svētī, ar Ģ.V. Kristovska piedalīšanos.

V.E., asv, 21.11.2006 03:32

Tu izskaidro man Rietumu politiķu viedokli un izturēšanās motīvus: baidījās no Vācijas militārisma atdzimšanas; tas, ka paši bija militāristi, «*ir šinī sakarībā pilnīgi bez nozīmes*»; tautības jēdziens viņiem nebija tas pats, kas Austrumeiropā; viņu izpratnē no «vēsturiskās taisnības» nekādas tiesības neizrietēs; līgumi ir līgumi un likumi ir likumi, un tos var mainīt tikai ar vienošanos – utt., utjpr.

Tu izskaidro man to tā, it kā es to nezinātu. Bet es to zinu – un sen. Lai gan ne kategoriski, bet tomēr Tavos vārdos it kā skan arī doma, ka viss šis (Rietumu) uzskatu komplekss ir pareizs (gandrīz vai tikai tāpēc vien, ka tas ir RIETUMU uzskatu komplekss – un Rietumu uzskati taču nevar būt kļūdaini!).

Mana tēze – kuras dēļ es vispār iesaistījos šajā diskusijā – bija tomēr tāda, ka viss šis (Rietumu) uzskatu komplekss, viss šis domāšanas veids, – ir pašos pamatos kļūdainis. Un kļūdainis nevis tāpēc, ka man (vai vēl kādam) kaut kas cits patiktu labāk, bet kļūdainis tāpēc, ka tas OBJEKTĪVI (neatkarīgi no tā, ko šie cilvēki paši grib) noved pie ļoti smagām sekām (no kurām būtu iespējams izvairīties, ja tiktu pielietota cita uzskatu sistēma un cits domāšanas veids).

Lūk, tikai tie momenti, kas JAU ir tikuši pieminēti mūsu diskusijā:

1. Pēc 1.PK pielietoja Rietumu domāšanas veidu – un dabūja Otro pasaules karu.
2. Komunistiskajam režīmam brūkot Dienvidslāvijā, pielietoja Rietumu domāšanas veidu – un dabūja Balkānu asinspirti.
3. Irākai sagrābjot Kuveitu, pielietoja Rietumu domāšanas veidu – un dabūja Otro Irākas karu un asinspirti Irākā.

Sauli – par to varēja sadedzināt uz sārta. (Prātā nāk slavenie Voltēra vārdi: es nepiekrītu jūsu viedoklim, bet es esmu gatavs mirt par jūsu tiesībām to izteikt!). Labi, – kāds apgalvo, ka Zeme ir plakana. Nu, un tad? Tas nav taisnība, bet vai tādēļ viņš jāliek cietumā? Labi, kāds apgalvo, ka Holokausta nebija, – kāda ir atšķirība starp šiem apgalvojumiem? – pat ja tie abi ir vienādi nepatiesi? Un atšķirība ir tikai viena – pirmais neskar žīdu intereses un varu, bet otrais skar. Vai Eiropas Parlamenta deputāti nesaprata sava lēmuma absurdumu? Skaidrs, ka saprata, – visi jau nevar būt tik stulbi. Tad kāpēc viņi nobalsoja par to? Un atbilde ir ļoti vienkārša: tāpēc, ka viņi visi ļoti labi zina un saprot, ka Rietumos pastāv – **pastāv!** – pilnīgi reāla, taustāma, draudīga žīdu vara, un ka viņam, konkrētajam deputātam, būs beigas – ja ne fiziski, tad politiski, – ja viņš uzdrošināsies kaut vai tikai iepīkstēties pret šo žīdu varu.

⁶⁰ **V.E.:** Ar detaļām vien ir vēl par maz: vajadzīgi arī vispārīgāki. Un te nu tad sāk darboties praktiskie aizliegumi atkāpties no «oficiālās versijas». Rezultātā Rietumu «oficiālā versija» izrādās totāli dezorientēta: tā sludina globāli, pilnīgi nepareizus priekšstatus par kara cēloņiem, par dažādu spēku lomu notikumos utt. Visumā par to nav arī jābrīnās: tieši otrādi, būtu jābrīnās, ja tāda briesmīga un asiņaina kara uzvarētāji – gan Rietumos, gan Austrumos – būtu attēlojuši notikumus nevis paši savā labā, bet gan objektīvi un patiesi. Bet gudram vērotājam – tādām kā mēs? – ir jāprot saskatīt patiesību cauri propagandas meliem.

⁶¹ **V.E.:** Dīvains apgalvojums: man **ir** interese, tad kā – iznāk, ka es neesmu vienkāršs cilvēks?

⁶² **V.E.:** Suvorovs uz šo jautājumu atbildi **sniedz**. Nevarēja gaidīt tāpēc, ka karš – jo vairāk liels, milzīgs karš – nevar tikt iesākts, kad vien ienāk prātā. Karam ir ļoti rūpīgi jāgatavojas: saskaņoti jāveic tūkstošiem visdažādāko lietu, sākot ar fabriku palaišanu munīcijas ražošanai un beidzot ar jauniesaucamo apmācīšanu un demobilizēšanu. Aprakstot visas šīs lietas, Suvorovs ļoti pārliecinoši parāda, ka viss padomju rūpnieciskais un militārais mehānisms sākot ar 1939.gada 19.augustu (kad Staļins pieņēma lēmumu noslēgt «Ribentropa-Molotova pakto» un tādējādi sākt Pasaules karu, lai vēlāk arī pats tajā iestātos) – ka viss šis mehānisms darbojās pēc precīza plāna, kura galapunkts bija 1941.gada 6.jūlijā. Ja karš nesāktos 1941.gada vasarā, tad iestātos krahs. Miljoniem karavīru, kuri bija iesaukti ar tādu aprēķinu, lai viņiem miera laika karaklausības termiņš beigtos 1941.gada vasarā, būtu jāatlaiž mājās, rūpniecība, kura pilnībā pārvesta kara sliedēs, jāvērs atpakaļ uz civilo ražošanu, desmitiem izvērsto un pārdislocēto armiju paliktu bez ziemas mītnēm utt. Tā ka uzbrukuma termiņš bija noteikts jau divus gadus iepriekš, un to nevarēja pēkšņi mainīt. Protams, Staļins nezināja 1939.gada augustā, kas tieši notiks pa šiem diviem gadiem – iestrēgs Hitleris Anglijā vai neistrēgs, bet tam nebija arī sevišķas nozīmes. (Vienīgais, ko Staļins nu nekādi nespēja paredzēt, bija tas, ka Hitleris – jau karodams ar Rietumiem! – **pats** uzbruks Staļinam pirmais!).

4. Pielietoja Palestīnā Rietumu domāšanas veidu – un dabūja globālo terorismu.

Un galvenā nelaime nav pat tā, ko viņi JAU ir dabūjuši pagātnē; galvenā nelaime ir tā, ka viņi TURPINA pielietot šo domāšanas veidu – un vēl šī paša gadsimta laikā dabūs globālu katastrofu un Zemes civilizācijas bojāeju. Pat ja kaut kādas cilvēces atliekas arī izdzīvos, tad tā vairs nebūs tā civilizācija, kuru mēs tagad pazīstam.

Lūk, kur ir tā galvenā lieta!

Runājot par Huseinu, Tu teici, ka esot «noskaņots uz cita garuma viņiem»; es Tev toreiz piekritu, ka tā tiešām ir, un apsolīju vēlāk parunāt par to, ar ko tad īsti mūsu «viņi» atšķiras, kāda tieši ir tā fundamentālākā atšķirība starp Rietumu domāšanas veidu un to domāšanas veidu, kuru pārstāvu es. Tagad šī reize ir pienākusi.

Pati būtiskākā, pati dziļākā atšķirība ir tā, ka Rietumu domāšanas veids nav orientēts uz mērķiem, bet gan uz līdzekļiem.

Tiek, piemēram, aizstāvētas demokrātijas, brīvības, cilvēktiesību, brīvā tirgus utml. idejas. Tās tiek turētas prātā; tiek ņemtas vērā tās vien, bet netiek domāts par to, kur tas novedīs un ar ko tas beigsies. Tiek (kaut kā noklusēti, kā pašu par sevi saprotamu lietu) pieņemts, ka tas, protams, novedīs pie uzplaukuma, pārticības, gandrīz vai ideālas sabiedrības. Bet vai tā būs? Kādu laiciņu un kādās vietās varbūt arī bija, bet vai tā būs vienmēr?

Pretējā (manējā) domāšanas veidā domu gaita ir otrāda. Tiek vispirms stādīts mērķis, un pēc tam, vadoties no mērķa, tiek meklēti līdzekļi, ar kuriem šo mērķi var sasniegt. Protams, mērķim jābūt taisnīgam, līdzekļiem jābūt pieļaujamiem un godprātīgiem, bet tomēr domāšanas sākuma punkts ir MĒRĶIS, un tikai pēc tam nāk līdzekļu izvēle.

Pie šī domāšanas veida ļoti ātri atklājas, ka godprātīgs mērķis nav savienojams ar tiem līdzekļiem, kuri tiek kultivēti Rietumu domāšanas veidā un Rietumu vērtību sistēmā. Tam cilvēkam, kurš ir spējīgs loģiski domāt, nākas izvēlēties: vai nu Rietumu līdzekļi (kā vērtību sistēma), kuri novedīs pie katastrofālām sekām, vai arī godprātīgs mērķis, – bet tad Rietumu līdzekļi nekam neder, un līdz ar to Rietumu vērtības vairs nav nekādas vērtības.

Konkrētāk runājot, aplūkosim pašu globālāko no godprātīgajiem mērķiem. Tas ir: Zemes civilizācijas saglabāšana, teiksim, tuvāko desmitūkstoš gadu laikā, pie tam uzturot pieņemamu dzīves kvalitāti visiem Zemes iedzīvotājiem. Uzreiz, no pirmā acu uzmetiena, ir redzams, ka Rietumu vērtību sistēma, Rietumu kultivētie līdzekļi novedīs cilvēci pie globālas katastrofas jau 21.gadsimta laikā. (Faktiski katastrofa jau ir sākusies).

Te ir ļoti daudz ko runāt, bet ir jau ļoti vēls; šodien man neiznāca daudz laika rakstīt, tāpēc es aprobežojos ar šo dilemmas pasludināšanu, un Tu vari pagaidām to apdomāt, nedzirdot no manis vairāk detaļu.

V.E., 22.11.2006 01:39

Padomāsim tagad, kas pirmām kārtām būtu vajadzīgs, lai sasniegtu augstāk deklarēto mērķi: nodrošināt cilvēces eksistenci tuvākajos 10'000 gados un pienācīgu dzīves līmeni visiem Zemes iedzīvotājiem. Deklarēsim vismaz galvenās vadlīnijas, ja ne detaļas.

1. Pirmām kārtām, protams, vajag skaidri apzināt, ka tieši tāds (un ne citāds) ir mūsu mērķis, un atklāti to deklarēt. Jau apzināšanai un deklarēšanai vien būtu milzīgas ģeopolitiskas sekas. Tas automātiski nobīda otrajā plānā pašreiz deklarētās vērtības (tādas kā demokrātija, indivīda brīvības, cilvēktiesības, privātīpašums un privātā iniciatīva, tirgus ekonomika utml.); protams, mēs visam minētajam neuzbrūkam un negrasāmies to likvidēt, tomēr tās visas ir otršķirīgas vērtības un, ja gadījumā tās kaut kādā veidā nonāks pretrunā ar pamatvērtību (cilvēces saglabāšana un dzīves standarta nodrošināšana), tad mēs esam gatavi ziedot šīs otršķirīgās vērtības tādā mērā, kādā tas nepieciešams pamatvērtības nodrošināšanai. Un, bez tam, tāda mērķa apzināšana un deklarēšana pati par sevi jau liktu cilvēcei apzināties tās briesmas, kas tai draud, apzināties situāciju un visiem kopā meklēt izeju (pašreiz cilvēce, neskatoties uz atsevišķu zinātnieku brīdinājumiem, faktiski neapzinās situācijas nopietnību un – izņemot dažu atsevišķu cilvēku bezrezultatīvu runāšanu – nedara praktiski neko no tā, kas būtu jādara).

2. Ir pilnīgi skaidrs, ka Zeme ir pārslogota ar cilvēkiem un ka pie tiem resursiem, kādi ir cilvēces rīcībā uz šīs planētas, pienācīgu dzīves līmeni visiem nodrošināt NAV iespējams. Tāpēc Zemes apdzīvotāju skaits ir JĀSAMAZINA. To vajadzēja darīt jau 20.gadsimta sākumā, nevis tagad, 21.gadsimta sākumā (lai gan arī pat tagad tas netiek darīts, un katastrofālā, ārprātīgā vairošanās turpinās). Zemes iedzīvotāju skaitu var samazināt, protams, ne ar slepkavībām, bet nosakot par likumu, ka nevienai sievietei nevar būt vairāk par diviem bērniem. Divi bērni ir pilnīgi pietiekami, lai apmierinātu ikvienas ģimenes visas dabiskās vajadzības, un tajā pašā laikā Zemes apdzīvotāju skaits ne

tikai pārstatu augt, bet arī sāktu samazināties (jo ne visi bērni radīs arī savus pēcnācējus). Atkal: vajag pilnīgi skaidri apzināt un deklarēt, ka mērķis ir cilvēku skaita samazināšana uz šīs planētas, bet pret tām valstīm – ja tādas atrastos – kuras turpina katastrofālo vairošanos, ir jāieved sankcijas, lai piespiestu tās pakļauties globālajam mērķim (nekādu palīdzību «bada cietējiem» utt., ja šo badu izraisa nevēlēšanās izturēties saprātīgi un ievērot cilvēces kopīgās intereses).

3. Ir skaidrs, ka tā orientācija uz izšķērdīgu dzīvi, kura pašreiz dominē Rietumos (daudzas mašīnas, milzu mājas ar baseiniem, pastāvīgā blandīšanās pa pasauli kā tūristiem utt.) NEVAR tikt realizēta attiecībā uz visiem planētas iedzīvotājiem, un tāpēc atzīstama par dezorientējošu, kaitīgu un ir apkarojama. Cilvēce ir orientējama uz (ne jau nu nabadzīgu, bet) saprātīgi pieticīgu dzīvi materiālajā ziņā (un bagātu intelektuāli); pašreizējā Rietumu orientācija ir tieši pretēja: truli stulbeņi, bet milzīgi bagāti.

4. Kad planēta un civilizācijas eksistence ir apdraudēta, nav pieļaujama dažādu egoistu «tiesību» absolutizēšana; cilvēces sastāvā jau tā ir pārāk daudz noziedznieku un citu veidu egoistu, kuri ir gatavi meklēt pašlabumu uz pārējo cilvēku rēķina, un viņu eksistence, viņu proporcija cilvēces sastāvā nopietni apdraud jebkuru civilizācijas glābšanas plānu. Tāpēc šie noziedznieki attiecīgu nodarījumu gadījumā ir iznīcināmi, bet cilvēcei vispār ir jāieved eigēnikas u.c. pasākumi, kas uzlabotu cilvēku kvalitāti. (Tagad, tieši otrādi, tādi pasākumi tiek uzskatīti par amorāliem – tāpat kā nāvessodi daudzās valstīs).

Nu lūk, jau šie pasākumi vien (nerunājot par citiem) kardināli izmainītu stāvokli uz Zemeslodes un padarītu Zemes civilizācijas saglabāšanu cik necik reālu.

Jautājums: Kas neļauj šos pasākumus realizēt?

Atbilde: pirmām kārtām Rietumu domāšanas veids un «vērtību» sistēma.

asv, V.E., 22.11.2006 02:52

Man ir grūti debatēt, ja Tu man pieraksti apgalvojumus, kurus neesmu teicis un viedokļus, kuru man nav... *tas, ka paši bija militāristi*, «ir šinī sakarībā pilnīgi bez nozīmes» nav mani vārdi⁶³ un... *gandrīz vai tikai tāpēc vien, ka tas ir RIETUMU uzskatu komplekss – un Rietumu uzskati taču nevar būt kļūdaini!* nav manas domas.⁶⁴

Dzīvojot Rietumos, esmu iemācījies saprast Rietumu domu gājienu un rīkošanās iemeslus, bet nekad neesmu tos visus uzskatījis par pareiziem, ne arī visus par nepareiziem. Šeit pat, šinī diskusijā, esmu izteicis kritiku par Versaļas līgumu, par Līča karu un par 2.PK turpināšanu līdz Vācijas beznoteikumu kapitulācijai.

Atgriezoties pie tēmas, man nesaprotams ir apzīmējums «Rietumu uzskatu komplekss», vai «kļūdainais Rietumu domāšanas veids», ko Tu atkal un atkal piemin. Gribētu redzēt tā aprakstu, īpatnības un salīdzinājumu ar citiem «domāšanas veidiem». Neredzu domāšanā vienvēidību, pavisam ne Rietumos; tieši dažādība ir tā, kas neļauj saskatīt tālākā nākotnē kopīgus mērķus un līdzekļus to sasniegšanai. Salīdzinājumā ar Austrumiem, Rietumu cilvēki neseko «autoritātei»⁶⁵, bet vairāk katrs savai personīgajai «zvaigznei», tai pašā laikā respektējot citu viedokļus un meklējot kompromisus.

Zemes civilizācijas saglabāšana, protams, ir ļoti nopietns jautājums, tikai tā ir visas pasaules un ne tikai Rietumu problēma.⁶⁶ Pie kam, visas idejas pasaules sadarbībai ir nākušas no Rietumiem.

⁶³ V.E.: Citēju: asv, V.E., 17.11.2006 16:22. *Pēc visa, ko esmu lasījis par Bismarku un Vilhelmu II, es nevaru atstāt viedokli, ka viņi atklāti atbalstīja ideju par Vācijas (vai Prūsijas) varenību un tās sasniegšanai bija gatavi lietot militāru spēku. Ka līdzīgs militarisms ir pastāvējis citās valstīs un citos laikos, ir šinī sakarībā pilnīgi bez nozīmes. Vācijas militarisms, no kura atjaunošanās Sabiedrotie baidījās, bija ļoti nozīmīgs faktors Versaļas noteikumu bardzībā...*

⁶⁴ V.E.: Varbūt arī nav gluži Tavas domas (vismaz Tu pats tās noformulētu savādāk), taču tāda ir tā «aura», kas dveš no jums (Rietumu latviešiem, vai tas būtu Andrievs Ezergailis, Nils Muižnieks, Vaira Vīķe-Freiberga vai vēl kāds cits), kad mēs ar jums sastopamies (konkrēti, es runāju par sevi). Manos Rakstos ir fiksētas ļoti daudzas epizodes, kas par to liecina, un ar tām Tu vēl sastapsies (ja turpināsi lasīt, protams).

⁶⁵ V.E.: Mans viedoklis ir diametrāli pretējs: Rietumu cilvēki savā absolūti absolūtajā vairākumā **nedomā** patstāvīgi, bet gan akli seko autoritātēm (lielā mērā pat Tu), un arī tas manos Rakstos ir parādīts ļoti daudzās epizodēs, ar kurām Tev tiks dota iespēja iepazīties. Tas, ko Tu dēvē par «personīgo zvaigzni», ir vienkārši «personīga autoritāte», kurai sekot. Vienam autoritāte ir kristietība, otram Agni joga, trešam t.s. «demokrātijas ideāli» utt. Tas, ka Rietumu cilvēki akli seko autoritātēm, protams, nenozīmē, ka Austrumos būtu savādāk, – tur tāpat absolūti absolūtais vairākums arī akli seko autoritātēm. Vienkārši Rietumu ideoloģija šajā ziņā ne ar ko nav pārāka par Austrumu ideoloģijām. Patstāvīga domāšana primātu sugas «*Homo sapiens*» indivīdu vidū ir ārkārtīgi rets izņēmums (un viens no šiem nedaudzajiem izņēmumiem esmu es ☺).

⁶⁶ V.E.: Protams, ka tā ir visas pasaules problēma, un, ja jau Tu nesaproti, kāpēc mani pārmetumi ir adresēti tieši Rietumiem, tad paskaidrošu to sīkāk. XX gadsimta sākumā Rietumi (eiropieši) bija pasaules valdnieki. Britu,

asv, V.E., 22.11.2006 02:58

Nosūtīju šo jau agrāk, kaut kāda iemesla dēļ nav aizgājis:

Man ir grūti debatēt, ja Tu man pieraksti apgalvojumus, kurus neesmu teicis un viedokļus, kuru man nav... tas, ka paši bija militāristi, «ir šinī sakarībā pilnīgi bez nozīmes» nav mani vārdi un... gandrīz vai tikai tāpēc vien, ka tas ir RIETUMU uzskatu komplekss – un Rietumu uzskati taču nevar būt kļūdaini! nav manas domas.

Dzīvojot Rietumos, esmu iemācījies saprast Rietumu domu gājienus un rīkošanās iemeslus, bet nekad neesmu tos visus uzskatījis par pareiziem, ne arī visus par nepareiziem. Šeit pat esmu izteicis kritiku par Versaļas līgumu, par Līča karu un par 2.PK turpināšanu līdz Vācijas beznoteikumu kapitulācijai.

Atgriežoties pie tēmata, man nesaprotams ir apzīmējums «Rietumu uzskatu komplekss», vai «kļūdainais Rietumu domāšanas veids», ko Tu atkal un atkal piemini. Gribētu redzēt tā aprakstu, īpatnības un salīdzinājumu ar citiem «domāšanas veidiem». Neredzu domāšanā vienvēidību, pavisam ne Rietumos; tieši dažādība ir tā, kas neļauj saskatīt tālākā nākotnē kopīgus mērķus un līdzekļus to sasniegšanai. Salīdzinājumā ar Austrumiem, Rietumu cilvēki neseko «autoritātei», bet vairāk katrs savai personīgajai «zvaigznei», tai pašā laikā respektējot citu viedokļus un meklējot kompromisus.

Zemes civilizācijas saglabāšana. protams, ir ļoti nopietns jautājums, tikai tā ir visas pasaules un ne tikai Rietumu problēma. Pie kam, visas idejas pasaules sadarbībai ir nākušas no Rietumiem.

asv, V.E., 22.11.2006 16:43

Zemes iedzīvotāju skaita ierobežošana ir cits temats, par kuru neesmu gatavs debatēt. Varu izteikt tikai dažas vispārīgas domas, bet specifisku soļu potenciālās sekas neuzņemos paredzēt.

1. Nedomāju, ka Zemes pašreizējais iedzīvotāju skaits ir par lielu,⁶⁷ tomēr, saskatu vajadzību tā ierobežošanai nākotnē.

2. Nereāli ir to panākt ar likumu palīdzību, kad pasaulei nav autoritātes, kas tos varētu pieņemt un ilgstoši uzturēt.

3. Par aizliegumiem un tautām nesaprotamiem rīkojumiem «no augšas» labāka ir vispārīga izglītība un sociālas maiņas «trešajā pasaulē», kur cilvēku mentalitātē lielāks bērnu skaits ir savu vecuma dienu nodrošinājums.

4. Rietumu pasaulē demogrāfiskais pieaugums ir jau praktiski apstājies. Tāpēc, nesaprotu Tavus atkārtotos pārmējumus Rietumiem.⁶⁸ Problēma ir Austrumos un Dienvidos.

Franču, Krievu u.c. impēriju sastāvā atradās lielākā daļa Zemeslodes. Līdz ar to eiropieši (Rietumi) **bija atbildīgi** par planētas tālāko likteni. Priekš domājošiem cilvēkiem problēmas bija skaidras jau toreiz. Vajadzēja pieņemt plānu civilizācijas saglabāšanai un saskaņā ar šo plānu realizēt nepieciešamo pasākumu kompleksu (diezgan stingru un varbūt reizēm pat cietsirdīgu). Taču, lai pieņemtu tādu plānu un realizētu tādas pasākumus, bija vajadzīgs noteikts domāšanas veids, noteikta ideoloģija. Un, lūk, šī domāšanas veida, šīs ideoloģijas nebija (precīzāk sakot, bija gan, bet tā nekļuva par dominējošo, tika atzīta par «nehumānu», nosodāmu utml.). Uz civilizācijas saglabāšanu orientētas ideoloģijas vietā tika izvirzīta pavisam cita – uz «indivīda brīvību», «cilvēktiesībām» utt. orientēta ideoloģija. Tā kļuva par dominējošo, pie kam tā bija ļoti agresīva ideoloģija (un paliek tāda vēl šobaltdien): tā uzbrūk saviem pretiniekiem, citādi domājošajiem, apvainojot viņus «cilvēknīšanā», «nehumanitātē», «rasismā», «fašismā», visādās «kseno-», «homo-» un tamlīdzīgās «fobijās». Šī uz «indivīda brīvību» orientēta ideoloģija (kura tad arī noveda pasauli pie katastrofas, tajā skaitā viena gadsimta laikā iznīcināja eiropiešu varu pasaulē, pazemoja balto rasi līdz minoritātes līmenim un kolonizēja Eiropu ar afrikāņiem un aziātiem) – šī ideoloģija nāca tieši no Rietumiem (un vēl arī šodien tieši Rietumi turpina šo pašnāvības ideoloģiju visiem spēkiem aizstāvēt un propagandēt, sludinot, ka tā, lūk, esot tā vispareizākā un – kā arvien – agresīvi uzbrūkot visiem, kas mēģinātu šai ideoloģijai kaut vai tikai teorētiskā līmenī pretstatīt citu, saprātīgāku ideoloģiju). Par to, no kurienes šī «pašnāvības ideoloģija» nāca, kāds ir tās izcelšanās avots, – par to parunāsim citreiz; patlaban pietiks ar tā neapšaubāmā fakta konstatēšanu, ka šī ideoloģija izcēlās tieši Rietumos un tieši Rietumi to turpina aizstāvēt un izplatīt vēl arī šobrīd (tajā skaitā Tu).

⁶⁷ V.E.: Nesen lasīju Internetā kādu ekspertu ziņojumu (nepievērsu uzmanību un neiegaumēju, kas tie bija par ekspertiem – ANO vai kādi citi). Šajā ziņojumā bija teikts, ka maksimālais Zemes iedzīvotāju skaits, ko planēta varētu ilgstoši uzturēt bez katastrofālām sekām «siltumnīcas efekta», klimata pārmaiņu utml. ziņā, – ir 2 miljardi cilvēku (faktiski bija 6 miljardi jau ap 2000.gadu). Tā kā ekspertu norādītais skaitlis sakrīt ar to, ko es jau pats biju agrāk izdomājis un izrēķinājis, tad es tikai atzīmēju pie sevis, ka (beidzot!) arī kāds cits pasaulē ir sācis saprātīgi domāt, un aizgāju uz citiem portāliem. (Laikam vajadzēja tomēr nofiksēt šo avotu, bet nu jau ir par vēlu: neatceros, kur tas bija un kā saucās). Divi miljardi cilvēku uz Zemes bija 1930.gados. Lūk, toreiz arī vajadzēja iekonservēt situāciju vai – vēl labāk – pat mazliet agrāk: ap 1900.gadu. Par demogrāfijas problēmām skat. šīs grāmatas (MUNUS) trešo daļu – Burtnīcu UNESCO.

⁶⁸ V.E.: Kā jau teicu augstāk, Rietumi ir vainīgi zināmas ideoloģijas (t.i. noteikta ideju kompleksa) pieņemšanā un izplatīšanā, un tieši šī ideoloģija noveda Zemi līdz katastrofai, bet pašus Rietumus – pie pazemojuma, ietekmes zaudēšanas un faktiskā bankrota.

5. Katrā ziņā, pilnīgi atbalstu Zemes neatjaunojamo resursu taupīšanu un saprātīgu izmantošanu. Bet, ar to nepietiks; to izbeigšanos mēs varam tikai novilcināt.

6. Resursi ir atjaunojami, ja tikai ir pieejama enerģija. Tādēļ, pasaulei jāpievērš lielāka vērība jaunu enerģijas avotu atrašanai. Intensīvs darbs šinī virzienā notiek gandrīz tikai Rietumos.

V.E., asv, 22.11.2006 23:17

Neesmu Tev pierakstījis nekādus uzskatus savādāk kā ar frāzi «*Lai gan ne kategoriski, bet tomēr Tavos vārdos it kā skan arī doma, ka...*» Nu, manās ausīs «it kā skan...»; formulējums ir pietiekoši piesardzīgs, lai atstātu daudzas iespējas precizēšanai.

Protams, Rietumos pastāv dažādi viedokļi, bet, dzīvojot Latvijā un nekontaktējot ar individuālām personībām, Latvijas cilvēkam Rietumi parādās kā kaut kas puslīdz vienāds, kam ir savs vienots viedoklis gandrīz visos dzīves jautājumos un piedevām arī ļoti augsta pašapziņa par sava viedokļa absolūto pareizību. Latvija nepārtraukti saņem no dažādām Rietumu institūcijām dažādas «rekomendācijas» (lūk, arī šīsdienas ziņās kārtējā «rekomendācija» nepilsoņu jautājumos no Eiropas Padomes Parlamentārās Asamblejas), Latvija saņem «vērtējumus», cik mēs esam labi vai slikti. No otras puses, Latvijas valdība (kuru te, Delfos lamā par «kangariem») gandrīz vienmēr ar apbrīnojamu gatavību metas izpildīt visas šīs «rekomendācijas», pilnīgi ignorējot tos argumentus, kurus pretī Rietumu viedoklim varētu izvirzīt tādi cilvēki kā es. Šie argumenti nekad netiek atspēkoti, bet vienmēr tikai ignorēti, bez vārda runas pieņemot Rietumu rekomendācijas kā pašsaprotami pareizas. Tādā pašā garā rīkojas arī Rietumu latvieši, kas darbojas šeit, piemēram, Vaira Viķe-Freiberga.

Tā ka Tev varbūt Rietumi izskatās raibi un dažādi, bet mums viņi izskatās monolīti ar savu skaidri definētu «oficiālo» nostādni praktiski jebkurā dzīves jautājumā, sākot no Otrā pasaules kara vēstures, no Holokausta un līdz nostādnei homoseksuālisma jautājumā.

Jebkura atkāpšanās no šīs «oficiālās» Rietumu nostādnes tūlīt tiek kvalificēta kā mūsu nezināšana, nesaprašana, neizglītība, atpalcība, «padomiskā domāšana» utt. Tiek tā kvalificēta no Rietumu oficiālo pārstāvju puses (sabiedriskās organizācijas, diplomāti); tiek tā kvalificēta no šejienes Rietumu latviešu (tādu kā VVF vai Nils Muižnieks) puses; no vietējās latviešu elites vadošo pārstāvju puses. Arī Rietumu filmas, TV pārraides, tādas, piemēram, kā «*Discovery Channel*»), lai gan, protams tām piemīt zināma dažādība, tomēr visumā ir tendētas vienā virzienā – tajā pašā virzienā, kā visi iepriekšējie.

Tā ka man nav nekādu grūtību apzināt, ko es saprotu ar vārdiem «Rietumu uzskatu komplekss», vai «klūdainais Rietumu domāšanas veids». Tā ir realitāte, ar kuru es sastopos katru dienu; ar Rietumu «dažādību», turpretim, es praktiski nesastopos. Teorētiski es zinu, ka tā eksistē, bet līdz mums tā nonenāk.

Varu arī vēl piebilst, ka šis monolīts, ar kuru es sastopos kā ar «Rietumu uzskatu kompleksu» katru dienu, ir ŽĪDU radīts – kā es ar katru gadu vairāk un vairāk pārliecinos. (Nekad neaizmirsīšu, cik augstprātīgi pamācošā tonī Latvijas televīzijā runāja ASV valsts sekretāre Madalēna Olbraita, un ar kādu verdzisku padevību Latvijas elite viņā klausījās un tūlīt skrēja izpildīt visu, ko viņa lika; – tieši šī – neciešami riebigā! – incidenta dēļ es uzrakstīju un izplatīju to Atklāto vēstuli Guntim Ulmanim, kura bija ievietota te augstāk). Šo epizodi var uzskatīt par simbolisku visos aspektos; citās reizēs bija principā tas pats, tikai runātāja varbūt nebija žīdiete (tikai pauda žīdu idejas), tonis varbūt nebija tik riebigi augstprātīgs... Bet visumā pēc būtības tas pats vien bija.

Tātad tas, kas līdz mums nonāk kā «Rietumu oficiālais viedoklis», īstenībā ir žīdu oficiālais viedoklis. Jau Rietumi žīdu priekšā mūsdienās ir praktiski bezspēcīgi, bet Latvija viņu priekšā ir vispār vienkārši izsmērēta pa grīdu. (Nupat valdība virza Saeimai likumu par daudzu nekustamo īpašumu atdošanu žīdiem un vēl 32 miljonu latu «kompensācijas» izmaksāšanu – kad 90% Latvijas iedzīvotāju burtiski mirst badā; arī es nevaru atļauties sev nopirkt tādu maizi, kādu gribu; man jāpērk lētākā sēnalainā maize...).

Par citiem jautājumiem nākamreiz.

asv, V.E., 23.11.2006 05:45

Mēģinu sūtīt, **DELFI** neņem pretī.

asv, V.E., 23.11.2006 05:49

«*Latvijas cilvēkam Rietumi parādās kā kaut kas puslīdz vienāds, kam ir savs vienots viedoklis gandrīz visos dzīves jautājumos un piedevām arī ļoti augsta pašapziņa par sava viedokļa absolūto pareizību.*»

Kamēr precīzāk nezinu, tieši kas te domāts,⁶⁹ varu teikt, ka kaut ko ļoti analoģu esmu vairākkārt dzirdējis arī attiecībā uz Latviju. Atšķirība varētu būt tāda, ka latvieši Latvijā nedod rietumniekiem padomus, bet rietumnieki to dara. Bet, kā nekā, tā ir Latvija, kas šinī brīdī ir pārejas procesā no kontrolētas uz brīvu sabiedrību, gan ekonomiski, gan arī sociāli, un ne otrādi. Tādēļ arī notiek, ka ekonomiskai palīdzībai līdzī nāk arī padomi un sarūgtinājums vienā pusē, ka tos uzspiež, un otrā, ka tos nepieņem. Zinu trīs gadījumus, kur Amerikas latvieši ir mēģinājuši Latvijā sākt uzņēmumus, bet atgriezušies bez sekmēm vai pat ar kapitāla zaudējumu.⁷⁰

Nezinu, vai esmu uz pareizā ceļa un, vai kaut ko līdzīgu var saskatīt valstu līmenī. Varu gan teikt, ka Rietumu pasaule ir ļoti standartizēta «business» lietās, savstarpējos līgumos, kontraktos, norēķinos un arī daudzos likumos. Manuprāt, ir tikai dabīgi, ka to pašu noteikumu pieņemšanu sagaida arī no jaunajām valstīm. Par Magdalēnu esmu dzirdējis tikai atskaņas, tās bija kaut kādā sakarā ar *Coca Colu*, kas sūdzējās par kaut kādu starptautiski atzītu principu neievērošanu.⁷¹

Par Eiropas Savienību nezinu pārāk daudz, bet gan viedokli, ka tā ir iestrēgusi birokratijā; ka no tās nāk nekonceptīvi un neloģiski norādījumi. Saprotu, ka tie daudziem liekas nepareizi, pat nepieņemami, un, ka ar tiem ir neapmierināti arī daudzi Rietumos.

Man personīgi nepatīk pēdējā laika ultra-liberālisma izplatīšanās – viss atļauts, viss citāds ir respektējams, likuma un valsts priekšā visi ir vienādi. Morāles standartus valsts nedrīkst noteikt. Īpaši tas parādās Eiropā, Amerikā ir vēl jūtama pretestība.

Man ir sajūta, ka lielai daļai no Tava saskatītā «Rietumu uzskatu kompleksa», esmu pagājis garām.⁷² Laikam man ir «grūta galva», ka nevaru to atšifrēt.

Par žīdiem šoreiz pateikšu, ka tiem ir sava loma, bet ne tik vienveidīga un universāla, kā no tālienes Tev izskatās. Par to citu reizi.

asv, V.E., 23.11.2006 18:44

Žīdi nav ne tik vareni un ne tik vienoti, kā Latvijā daudzi apgalvo. Rietumeiropā un Amerikā žīdus uzskata vairāk par reliģisku grupu nekā tautu. Arī viņi paši, pie kam reliģija viņu dzīvē sniedzas no fanaticisma līdz gandrīz nullei. Bet žīdus tur kopā kaut kāda apziņa, ka viņi ir citādi, kaut kāds grupas pašsargsardzības instinkts. Pilnībā saprast to nevaru,⁷³ savā starpā domstarpību viņiem ir daudz, bet, pret ārējo pasauli viņi viens otru ļoti sargā un atbalsta.⁷⁴

---

⁶⁹ V.E.: To es disputā MUNUS parādīšu ar daudziem piemēriem. Viens piemērs jau te figurē: Olbraita runa Latvijas TV 1998.gadā un Latvijas politiskās elites suniski padevīgā reakcija uz to. Citi piemēri būs: Andrievs Ezerģails, Vaira Vīķe-Freiberga, Nils Muižnieks – un vēl citi...

⁷⁰ V.E.: Nav brīnums, jo gandrīz visas atjaunotās Latvijas valdības ir bijušas blēžu valdības, bet latvieši paši savā lielumlielajā vairumā ir muļķi.

⁷¹ V.E.: Ar *Coca Colu* – tas ir pavisam cits, sīks incidents; tas bija nesen, kādu gadu atpakaļ (kad Olbraita bija uzrakstījusi Vairai Vīķei-Freibergai vēstuli, lai skolās neizliedz tirgot *Coca Colu*; VVF vēstuli nodeva attiecīgajai ministrijai, bet tā – šoreiz – noignorēja, un aizliegumu neatcēla). Es runāju par citu epizodi: kad Olbraita vēl bija ASV valsts sekretāre un bija ieradusies oficiālā vizītē Latvijā 1998.gadā. Tad viņa runāja Latvijas televīzijā un mācīja mums, kā mums esot jāizturas pret cittautiešiem Latvijā. (Un darīja to tādā tonī un tādā veidā, ka man asinis vārijās, un es tūdaļ pat sāku rakstīt «atklāto vēstuli» Ulmanim (viņš tad vēl bija prezidents) par «astes luncināšanu» Rietumu priekšā un tamlīdzīgi). Precīzi Olbraitas vārdus es vairs neatceros, bet būtība bija tāda, ka «demokrātija» prasa no mums, lai mēs aizmirstu, ka Latvija ir bijusi okupēta un (nelikumīgi) kolonizēta ar iebraucējiem; mums bez vārda runas esot jādod šiem iebraucējiem tādas pašas pilsoņu tiesības kā pamatiedzīvotājiem. Ar vārdu sakot, viņa pauda Interfrontes un Ždanokas viedokli, pauda ASV vārdā un nepārtraukti lika saprast, ka mēs nezīnām, kas tās tādas «demokrātiskās vērtības».

⁷² V.E.: Viss vēl priekšā, ja vien paliksi diskusijā MUNUS.

⁷³ V.E.: To arī es izskaidrošu šajā disputā, tikai vēlāk, droši vien Otrajā grāmatā.

⁷⁴ V.E.: Jā, domstarpību daudz, bet atbalsta. Man šajā sakarībā vienmēr nāk prātā viena epizode no psiholoģijas grāmatām. Daudzās no tām ir tikušas aprakstītas skudras (nu, kad psiholoģijas izklāstu sāk no «zemākajiem intelekta līmeņiem» no kukaiņiem, tad pāriet uz dzīvniekiem utt.). Tad lūk, mēs visi esam redzējuši, kā skudras velk uz savu pūzni kādu vaboli vai kāpuru. No pirmā acu uzmetiena liekas, ka viņas rīkojas vienoti un saskaņoti. Tomēr rūpīgāki novērojumi liecina, ka skudras darbojas katra par sevi: viena velk uz vienu pusi, otra uz otru, kādreiz pat atpakaļ, cita var uzrāpties kāpuram uz muguras un nevilkt nekur. Taču gala rezultāts vienmēr ir viens – un tieši tas, kāds ir vajadzīgs skudru pūzīnim kā kopienai: vabole vai kāpurs nonāk pūznī. Un tieši tāpat ir ar ebrejiem: katrs žīds it kā darbojas pats par sevi un, ja mēs skatāmies uz viņu kā uz individu, viņš var vilkt kopīgo vezumu uz jebkuru pusi. Bet summārais gala rezultāts vienmēr būs viens un tas pats: vezums nonāks tieši tur, kur tas ir vajadzīgs žīdiem kā kopienai. Un tieši tāpēc, neskatoties uz visām individuālajām atsevišķu ebreju atšķirībām, tomēr var (un vajag) runāt par žīdu (kā kopuma) interesēm, centieniem, mērķiem utt.

Vairāk zinu par Amerikas žīdiem, bet man šķiet, ka citur viņi nav daudz citādāki. Vairums Amerikas žīdu ir liberāļi, pat sociālisti, kas vēlas lielāku valdības lomu sociālo problēmu risināšanā. Arī internacionālisti.⁷⁵ Žīdisma vispārīgā vērtību skāla man nepatīk, bet nevaru teikt, ka tā citiem būtu uzspiesta.⁷⁶ Vēlēšanās žīdi, vairākumā, atbalsta Demokrātu partiju, pat līdz 90%.

Žīdi ir labi izglītota, profesionāli un sociāli aktīva ļaužu grupa. Nekādā ziņā viņi «nenosaka visu» un ne viss, ko viņi dara ir sabiedrībai nevēlams. Piem., lokālā līmenī, viņi vienmēr iestājas par labu izglītību, skolām un naudas (nodokļu) līdzekļiem skolu uzturēšanai. Bet, viņi ir aktīvi skolu pārvaldēs un, līdz ar to, arī mācību programu noteikšanā. Eiropas vēstures stundās, noteikti, ir jāuzņem Holokausts.⁷⁷ Zinu gadījumu, kad latvieši un citi austrumeiropieši, Aukstā kara laikā, mēģinot skolu programās ierakstīt PSRS noziegumus, atdūrās uz žīdu pretestību – nevarot to darīt bez pierādījumiem.⁷⁸

Kā jau teicu, žīdi ir politiski aktīvi, ja žīdu skaits starp ASV iedzīvotājiem ir apm. 2%, tad viņu ietekmi vispārīgā likumdošanā es vērtēju uz apm. 5%. Lielāka tā var būt ārpolitikā, jo liela tās daļa šīnī brīdī saistās ar Izraēlu. Bet to nevar saukt par žīdu dominēšanu, Izraēlu atbalsta arī lielākā daļa nežīdu. Ja reiz tāda valsts ir nodibināta un ir dzīvotspējīga, amerikāņi nepiekrītis mēģinājumiem to varas ceļā likvidēt. Varbūt, arī nevēlas Izraēlas žīdu bēgšanu uz Ameriku.

Žīdi prot izmantot viņiem kara laikā nodarīto netaisnību un tagadējo likumu paragrāfus, lai izspiestu sev maksimālo kompensāciju. Par tiem 32 miljoniem, diemžēl, nezīnu vairāk, kā lasu **DELFI** ziņās un komentāros. Varētu saprast īpašumu atdošanu vai kompensāciju agrāko īpašnieku mantiniekiem; nesaprotama man ir vienas kopienas bezmantinieku īpašumu atdošana citai kopienai, kuru ar iepriekšējo saista tikai reliģiskas saites. Bet, precedentu jau, laikam, netrūkst, ne Latvijā, ne citur Eiropā – piem., kristīgo baznīcu un citu īpašumu atdošana citām draudzēm. Pēc manas saprašanas to varētu attiecināt tikai uz tukšu, neizmantotu īpašumu, bet žīdi ir jau pazīstami kā eksperti likumu zināšanā un stāipīšanā.

****

Vakar pārtikas veikalā sastapu kādu sen pazīstamu, bet ilgi neredzētu žīdu. Priecīgs nāca man klāt. Galvā cepure ar uzrakstu «Rīga». Vasarā bijis Latvijā meklēt savu senču pēdas, ļoti priecīgs par Latvijā redzēto. Viņa vectēvs, ieceļojot Amerikā no Rīgas pirms 1.PK, ieguvis uzvārdu «Riga».⁷⁹ Tāds ir vēl viņa mazdēlam.

V.E., Par žīdiem, 24.11.2006 00:42

Mans viedoklis par žīdiem (jeb ebrejiem, kā bija pierasts teikt manas jaunības laikā) ir sekojošs.

Pirmām kārtām žīdi ir cilvēki ar visām no tā izrietošajām cilvēku īpašībām (atceries, ko es rakstīju augstāk par cilvēkiem vispār: pērtiķi, jehūzi utt., tā ka šis apzīmējums ir tikai daļēji glaimojošs

⁷⁵ **V.E.:** Mana dzīves pieredze ir pārliecinājusi mani, ka **nedrīkst** ticēt tam, ko žīds saka. Gandrīz vienmēr viņam galvā ir divi plāni: viens ir «priekš sevis», un otrs ir «priekš manis» (t.i. – priekš nežīdiem). To pirmo (īsto) plānu viņš man nekad neteiks un nerādīs; tas, ko es redzēju un dzirdēju, būs tikai tas otrais plāns. Lūk, šajā otrajā plānā viņš būs «sociālists» vai «internacionālists» utt. Bet, tur, pirmajā plānā, viņš būs žīdu nacionālists tā, ka tas «internacionālists» – tas ir tikai priekš mums, nežīdiem.

⁷⁶ **V.E.:** Skatoties, ko nozīmē vārds «uzspiesta». Pēdējā gadsimta laikā eiropieši (tajā skaitā latvieši) **IR** gandrīz pilnīgi pametuši paši savu ideoloģiju un milzīgos apmēros pieņēmuši žīdu ideoloģiju (tā ka tagad viens otrs latvietis ir lielāks žīds nekā daudzi ebreji). Kas tur vairāk vainīgs – žīdi vai eiropieši (latvieši) – tas ir pētāms un apspriežams jautājums. Katrā ziņā mans niknums šajā laukā vēršas vairāk pret eiropiešiem (latviešiem) par viņu padevību, gļēvulību, nodevību – nekā pret žīdiem par viņu izdarīto «uzspiešanu». (Vellos! **Man** taču viņi nejaudāja neko uzspiest – es viņu ideoloģiju noraidu fundamentāli un pilnīgi; tad kāpēc ar citiem eiropiešiem (latviešiem) nevarēja tāpat būt?).

⁷⁷ **V.E.:** Protams, bet tikai aplūkots no **abām** pusēm: nevis vienkārši kā (it kā) nemotivēts vāciešu noziegums, bet arī iztīrājot cēloņus – **kāpēc** tas viss radās un notika. Mana personīgā pieredze rāda, ka žīdi absolūti nav gatavi (t.i. negrib) aplūkot jautājumu no abām pusēm, un vienmēr kategoriski vēršas pret tādu pieeju, laižot darbā demagoģiju, intrigas un visu, ko vien spēj.

⁷⁸ **V.E.:** Interesanti būtu uzzināt, **kad** tas bija? Vispārīgā tendence ir tāda, ka žīdi (kā kopiena, neņemot vērā individuālās atšķirības – atcerēsimies skudras!) lūkojās (savā «pirmajā plānā» – priekš sevis, ne priekš nežīdiem) uz Padomju Savienību kā uz žīdu valsti (un tāpat aizstāvam) no 1917.gada līdz 1948.gadam (līdz Izraēlas nodibināšanai). Tad viņu ceļi šķīrās, un PSRS kļuva par «antisemitisku» valsti, kura ir diskreditējama, nevis aizstāvama.

⁷⁹ **V.E.:** Tā ir žīdiem diezgan parasta lieta. XIX gadsimta Krievijā bija vairākas skaļas krimināllietas par t.s. žīdu rituālajām bērnu slepkavībām. Viena bija 1823.gadā Veļižā, otra 1852–1853.gadā Saratovā. Abās lietās centrālā loma bija žīdu dzimtai ar uzvārdu «Berlin». Acīm redzams, ka uzvārds veidots pēc tā paša principa.

ebrejiem). Kā cilvēki viņi ir savā starpā atšķirīgi un to, ko saka par vienu, nevar automātiski attiecināt uz otru.

Starp žīdiem pastāv viena viņu grupa (varbūt kādi 10%, lai gan šis vērtējums nebalstās ne uz kādiem pētījumiem), kura apzināti realizē zināma veida izturēšanās stratēģiju jeb politiku. Tā ir viltīga politika, kurā patiesās domas NESAKRĪT ar tām domām, kuras izrāda uz ārieni. Tāpēc, ja cilvēks (piemēram, Tu) notic tam, ko viņš redz izrādītu uz ārieni, tad viņš ir ticis maldināts un viņam rodas NEPAREIZS priekšstats par šīs ebreju grupas mērķiem, nodomiem un politiku.

Pati šī ebreju grupa ir ļoti ieinteresēta, lai citi cilvēki (Tu, es u.c.) noticētu, ka tas, ko viņi izrāda uz āru, ir patiesā viņu būtība. Ja cilvēki ir viņiem noticējuši, tad tas dod viņiem milzīgas priekšrocības savas faktiskās politikas izvešanā un triumfā.

Es arī kādreiz ticēju un raudzījos uz ebrejiem kā uz tādiem pašiem cilvēkiem kā es, taču laika gaitā daudzi konkrēti gadījumi lika man pamazām noprast, ka žīdiem NEDRĪKST pielietot to pašu «piegājienu» kā citām tautām, jo tad tu būsi maldināts; vajag ņemt vērā šīs DUBULTĀS (iekšā viens; uz āru otrs) morāles eksistenci. Tā ka no mana viedokļa Tu vēl atrodies tajā stadijā, kurā es biju kādreiz.

Ebreji ir cilvēki, un viņi ir dažādi, bet vispār žīdu lomu pasaulē (un arī attieksmi pret viņiem) nosaka ne tie pārējie (varbūt) 90%, bet tie (varbūt) 10%, kurus es augstāk minēju, jo tie ir aktīvi, tālredzīgi, viltīgi un gudri; tieši viņi izdomā un pēc tam realizē milzīgas, tālejošas kombinācijas, kuras bieži paliek apslēptas mazāk vērtīgam skatītājam (bet cik tad ir to vērtīgo?), taču kurām ir milzīga loma pasaules likteņos.

Protams, pat viņi nav visspēcīgi, arī viņiem gadās neveiksmes un nepārvarami šķēršļi, tomēr nav pasaulē otras cilvēku grupas, kura spētu sacensties ar viņiem tālredzīgu kombināciju izstrādāšanā un realizēšanā – un līdz ar to ietekmes ziņā uz pasaules likteņiem.

Man personīgi nav ne mazāko šaubu, ka Otrais pasaules karš bija būtībā žīdu lobija darbs: viņu spiediena rezultātā Anglija un Francija ieņēma tik nesamierināmu pozīciju pret Vāciju; tā žīdu grupa, par kuru es runāju augstāk (tie «10%») apzināti gribēja karu un Vācijas (tās Vācijas, kāda tā toreiz bija) iznīcināšanu – un viņi to panāca. (Hitlera reakcija bija – genocīds pret ebrejiem).

Man tāpat nav arī šaubu, ka viena no visspilgtākajām šīs ebreju grupas kombinācijām XX gadsimtā bija ASV prezidenta Džona Kenedija nošaušana. Es jau kopš 1963.gada 22.novembra nelaižu garām nevienu ziņu par šo lietu, un jo vairāk es par to lasu, jo vairāk man jāatzīst, ka tas bija savā ziņā īsts meistardarbs – pat neskatoties uz to, ka viss gandrīz nojuka, kad Lī Harvejs Osvalds netika nošauts savā grāmatu noliktavā, un Džekam Rubijam (Jēkabam Rubiņšteinam) nācās ziedot savu dzīvību, lai glābtu ebreju kopienu no katastrofālas izgāšanās un atmaskošanas.

Bet citādā ziņā: nu patiešām meistardarbs! Šitā apdullināt pasaules varenāko nāciju, lai tā (vismaz daļēji) noticētu, ka viņas vissimpātiskāko XX gadsimta Prezidentu (nezin kāpēc?) nošāva vieglprātīgs puika Lī Osvalds; šitā izgudrot visvisādas viltīgas teorijas, lai «pierādītu», ka tas tā tiešām bijis; šitā uz katra soļa apstrīdēt katru savvērestības pierādījumu; iziet tādus tiesu, publikāciju un juridiskos labirintus – nevienai citai kopienai tas nebūtu bijis pa spēkam, tikai žīdiem!

Prezidenta Kenedija (un pēc tam viņa brāļa Roberta) noslepkavošana nebija vienkāršs atentāts. Viss vēstures rats tika pagriezts citā virzienā. ASV pārvērtās par Izraēlas «vislabāko sabiedroto» (par ko tās samaksāja ar 2001.gada 11.septembri – kas gan vēl nav pēdējā cena). Visa mūsdienu pasaules seja ir iezīmēta lielā mērā ar 1963.gada 22.novembri...

* * *

Ir jau vēl daudz ko teikt. Atkal ir nedēļas nogale, es nebūšu Internetā, un šoreiz pat nezinu, kad īsti atgriezīšos: sākas «NATO samits», tā norises dienas ir izsludinātas par brīvdienām, un nākošnedēļ viss būs savādāk nekā citreiz...

asv, V.E., 25.11.2006 16:11

«Tā ka no mana viedokļa Tu vēl atrodies tajā stadijā, kurā es biju kādreiz.»

Paldies par komplimentu. Arī es Tev gribu teikt tieši to pašu.⁸⁰ Arī es kādreiz domāju, ka visas apsūdzības pret žīdiem, ļaunuma pierakstīšana un savvērestības teorijas, nacistu argumenti u.t.t. nevar būt bez pamata.⁸¹ Tikai vēlāk iemācījos atšķirt faktus no fantāzijas, saskatīt motīvus fantāziju radīšanai

⁸⁰ V.E.: Pateikt jau Tu vari, tikai tas neatbilst īstenībai, kamēr mans apgalvojums īstenībai atbilst: es patiešām kādreiz (un diezgan ilgi – līdz kādam 45–55 gadu vecumam) domāju par žīdiem apmēram tāpat kā Tu tagad. Turpretī Tu nekad neesi domājis tā, kā es tagad, un neesi izgājis to ceļu, ko izgāju es, pirms pie tagadējiem uzskatiem nonākt.

⁸¹ V.E.: Cilvēki savā domāšanā lieto vairākus atšķirīgus paņēmienus (algoritmus), kā nonākt pie tā vai cita uzskata pieņemšanas vai noraidīšanas. Izdalīsim trīs galvenos. 1) Viens paņēmienus ir – pievērsties pašai lietas

un atzīt, ka indivīdu nodarījumos nekad nevar vainot tautu.⁸² Es nevainoju arī, piem., vācu, krievu, ķīniešu un japāņu tautas, lai gan viņu valdības 20.g.s. ir pasaulei nodarījušas milzīgu postu.

«Starp žīdiem pastāv viena viņu grupa (varbūt kādi 10%, lai gan šis vērtējums nebalstās ne uz kādiem pētījumiem), kura apzināti realizē zināma veida izturēšanās stratēģiju jeb politiku. Tā ir viltīga politika, kurā patiesās domas NESAKRĪT ar tām domām, kuras izrāda uz ārieni.»

Negribu noliegt, ka tāda grupa varētu pastāvēt. Tikai neticu, ka tā varētu aptvert 10% žīdu. Pat 1% man liekas pārāk augsts. Iemesli ir divi: 1) Tik lielā, ģeografiski izklaidētā grupā nebūs saskaņas un 2) tā nevarēs noslēpt savu darbošanos ārpusē acīm, žīdu vai nežīdu. Pie tam, lai kaut ko gribētu sasniegt, ir jādarbojas kādas valsts politikā, kur darbība ir redzama un patiesās domas nav ilgi noslēpjamas.⁸³

Drīzāk gribu teikt, ka žīdi, vai nozīmīgas viņu grupas, apzinās kopīgus mērķus vai uzdevumus, kuru sasniegšanai viņi darbojas atklāti. Jo vairāk nežīdu var pārliecināt, jo tuvāk mērķim. Šai kategorijā iederas mūžīgā Holokausta pieminēšana, «nacistu» vajāšanas un, vairāk par visu, atbalsts Izraēlai.

---

būtībai dotajā jautājumā. Piemēram, lai noskaidrotu, vai Zeme ir plakana vai lodveidīga, cilvēks izpēta un izsver pašus tos apstākļus, kas liecina par vai pret viena vai otra uzskata pareizību. Tā rīkojas cilvēki ar spēcīgu domāšanu, jo pašas lietas būtības izskatīšana neatkarīgi no apkārtējo cilvēku viedokļa prasa gan zināšanas, gan noteiktu domāšanas patstāvību un drosmi, lai (ja vajadzīgs) ietu pretī «sabiedriskajam viedoklim». 2) Otrs paņēmieni – un to parasti lieto cilvēki ar vājāku domāšanu (it īpaši bieži – sievietes) ir: ieklausīties apkārtējo cilvēku viedoklī. Tieši tad arēnā iznāk tādi argumenti kā «nevar būt, ka viņi visi kļūditos...», «nevar būt bez pamata...». Ir acīmredzams, ka šeit tā vietā, lai pētītu pašu lietas būtību, tiek pēfīts «sabiedriskais uzskats» par šo lietu, un tad cilvēks pievienojas vairākuma (vai arī kaut kādu iemeslu dēļ simpātiskāko personu) viedoklim. 3) Un, beidzot, trešais paņēmieni ir līdzīgs iepriekšējam ar to, ka tāpat netiek izskatīta pati lietas būtība, tāpat tās vietā tiek uzlūkots sabiedriskais viedoklis, bet, atšķirībā no iepriekšējā, tiek pieņemts tieši sabiedrības viedoklim pretējs uzskats. Tā bieži rīkojas histeroīdas personības, un vadmotīvs viņām tad ir: nodemonstrēt savu originalitāti, savu īpatnību un atšķirību: «es, lūk, neesmu tāds kā citi!».

Līdz ar frāzi «Arī es kādreiz domāju, ka ... nevar būt bez pamata» Tu esi (publiski, jo tas bija Delfos) atzinies, ka esi lietojis (2) domāšanas paņēmieni (tātad vājajai domāšanai raksturīgo) – lietojis ja arī ne vienmēr savā dzīvē, tad vismaz «žīdu jautājumā» un vismaz kādreiz agrāk, ja ne pēdējā laikā. Tālāk, lietojams savā frāzē vārdu «arī», Tu (ņemot vērā konkrēto kontekstu) apgalvo, ka arī es lietojot tādu pašu, t.i. (2) domāšanas algoritmu. Taču šis Tavš apgalvojums neatbilst patiesībai. Es lietoju (1) algoritmu, pētītu pašu lietas būtību, nevis vados pēc kādu citu cilvēku domām. Algoritms (2) absolūti neatbilst manai intelektuālajai organizācijai; lai lietu algoritmu (2), cilvēkam ir jābūt intelektuāli vājam un nespējīgam pašam izlemt un izšķirt lietas būtības jautājumus, bet es jau nu gan tā nebiju. Ja Tu man piedēvētu «dieluma māniju», tad es vēl varbūt varētu pasmīnēdams neiebilst, bet kad Tu man piedēvē iekšēju intelektuālu nedrošību, nu tad – atvaino, draudziņ! – vai tad visi mani teksti (ieskaitot arī šo zemsvītras piezīmi) neliecina par tieši pretējo? Es lietoju domāšanas algoritmu (1), bet ja nu es kādreiz no tā atkāptos un gribētu izmantot kādu no pārējiem diviem, arī tad es drīzāk ķertos pie algoritma (3), nevis pie (2), jo man vispār patīk – sagādā zināmu prieku un baudu – ja es, lietojams algoritmu (1), esmu atklājis kaut ko tādu, kas ir pretrunā ar vispārpieņemto sabiedrības viedokli.

Tātad pie saviem tagadējiem uzskatiem par žīdiem es nonācu nebūt ne tādā ceļā kā Tu (saskaņā ar Tavu atzīšanos) nonāci pie kādreizējiem savējiem; apsvērumam, ka «. nevar būt bez pamata» Hitlera un citu antisemitu uzskati, manā domu gaitā nekādas lomas nebija (**VAR** būt bez pamata viss, ko cilvēki – tie dumjie jehūzi! – apgalvo). Manu uzskatu evolūcija atspoguļojas manos dažādu laiku sacerējumos; visnozīmīgākā šajā konkrētajā jautājumā ir brošūra ANTIS {**L-ANTIS**} (Tu to saņēmsi, ja vien nenotiks kaut kas ārkārtējs). Es augu pie «sarkanajiem» senčiem; manu vectēvu 1941.gadā nošāva, jo viņš atdeva žīdiem savu vietu padomju iestāžu evakuācijas automobili un pats palika zem vāciešiem. Atgriezušies pēc kara, tie žīdi bija manas vecāsmātes draugi. Nevarēja būt ne runas par kaut kādu antisemitisku atmosfēru manā bērnībā un jaunībā. Man arī pašam bija žīdu draugi un, kā likās, attiecības ir skaidras, visādi tur antisemitismi – acīmredzamas muļķības. Tieši ar tādu noskaņojumu un ar tādu pasaules uztveri es aizsoļoju līdz Latvijas neatkarības atjaunošanai 1990.gadu sākumā; tieši no tādām pozīcijām sacerēju savus rakstus presē – godīgus un atklātus, sagaidot tādu pašu godīgumu un atklātību no citiem – arī no žīdiem... Un dabūju pa galvu. Vienreiz, otrreiz... Es ne uzreiz sapratu, kas ir noticis, sākumā domāju, ka tas ir kaut kāds pārpratoms, gribēju «viņus» par to pārliecināt, bet veltīgi (tagad varu iedomāties, kā «viņi» par manu naivumu smīnēja). Tikai pamazām es pārliecinājos, ka visa mana agrākā pasaules uztvere ir bijusi maldi – totāli, globāli maldi. Ka pastāv, – **reāli pastāv** slēpta, oficiāli neatzīta un oficiāli noliedzama «žīdu vara», un es, nemaz nezinādams par to un neticēdams tās eksistencei, biju ar to sadūries... Tad es arī pamazām ieraudzīju citā gaismā daudzus man jau agrāk zināmus, bet tolaik savādāk interpretētus faktus, kā arī, īpaši pēfīdams, uzzināju daudzus jaunus faktus... Bet par detaļām citreiz šajā pašā disputā vai citos sacerējumos.

Tāds, lūk, Amīt, bija patiesais mans ceļš – un nevis tas, ko Tu man gribēji piedēvēt.

⁸² **V.E.:** Diezgan primitīvs apgalvojums. Te man būtu daudz ko Tev izskaidrot, tāpat kā iepriekšējās piezīmēs saliekot visu «pa plauktiņiem», bet lai nu šoreiz paliek. Disputa «Mūnus» visā garumā pamazām izskatīsim.

⁸³ **V.E.:** Milzums faktu runā tam pretī; arī tos pamazām izskatīsim.

Cilvēktiesību jēdziens pasaules politikā nenāk no žīdiem, bet viņi to pieņēma un efektīvi izmantoja cīņā par savu tautiešu izceļošanu no PSRS. Meklēja arī citu tautu atbalstu un sūdzējās, ka no bagātajiem žīdiem tādu nesaņem. Tai pašā laikā citas žīdu grupas iesaistījās «pīšņiku» kustībā: miera vārdā aktīvi atbalstīja PSRS mērķus.⁸⁴

Taisnība, ka žīdu organizācijas pieteica Vācijai «ekonomisko karu» tūlīt pēc Hitlera nākšanas pie varas. Tikai tā bija atklāta deklarācija un nevis kādas grupas slēpts mēģinājums Vāciju iznīcināt.⁸⁵ Tā bija žīdu cīņa pret Hitleru, kurš savus pretžīdu uzskatus jau sen bija deklarējis.

Par žīdu lomu (teoriju) Kenedija⁸⁶ nošaušanā pastāsti man ko vairāk. Dažādajām spekulācijām esmu sekojis tikai pavirši un zinu tikai vienu argumentu, kas atbalsta Tavu viedokli – Osvalda nošāvējs, *Jack Ruby*, būdams žīds, nav gribējis pieļaut Osvalda nopratināšanu, kas varētu atklāt žīdu lomu Kenedija nogalināšanā. Bet daži fakti runā tam pretī, un Kenedija nāvē nav saskatāma nekāda žīdu motīvācija, ne arī ieguvums.

Sekundes desmitdaļu pirms Jēkaba Rubenšteina šāviena...

V.E., MikusRainis@inbox.lv, 30.11.2006 01:54

«Kenedija nāvē nav saskatāma nekāda žīdu motīvācija, ne arī ieguvums.»

Te tomēr vajadzētu precizēt, KAM nav saskatāma, un attiecīgi – kam IR saskatāma. Man personīgi ir zināmi divi pamatmotīvi (un trešais blakusmotīvs). Vissvarīgākais, protams, bija Izraēlas atbalsta motīvs. Kenedijs veda neitrālu politiku starp Izraēlu un arābu valstīm (un nevis aklā, viennozīmīgu atbalstu Izraēlai, kāds sākās pēc viņa nāves). Kenedijs atbalstīja Naseru Ēģiptē un Alžīrijas neatkarību; Izraēlu tāda arābiem labvēlīga pozīcija nekādi neapmierināja. (Jo vairāk tāpēc, ka toreiz Izraēla bija krietni agresīvāka nekā tagad: toreiz viņi vēl cerēja savu valsti paplašināt, bet tagad vairs necer). Otrs motīvs bija tas, ka Kenedijs izdeva rīkojumu par dolāru emisijas (izlaišanas) kārtības maiņu. No žīdu baņķieriem dolāru emisijai vajadzēja pāriet amerikāņu valdības ziņā. (Detaļas es neatceros, bet to var atrast Internetā). Abi šie motīvi ir pietiekoši svarīgi zināmai žīdu grupai, lai darītu

⁸⁴ V.E.: Vai gluži tajā pašā laikā? Ūdensšķirtne ir 1948.gads – Izraēlas valsts nodibināšana. Līdz tam žīdi atbalstīja PSRS; pēc tam – nē (varbūt kādi atsevišķi indivīdi par dažiem gadiem aizkavējās, nedaudz nogulējuši notikumus).

⁸⁵ V.E.: Apgalvojums, kurš ir pretrunā ar psiholoģiju vispār un ar žīdu psiholoģiju konkrēti. Apgalvojums, kurš deklarē tādu lietu, kuru pat tīri fiziski nav iespējams realizēt. Kur beidzas «ekonomisks karš» un sākas provokācija asiņaina kara izraisīšanai? Tādas robežas nav. Būtisks ir jautājums, ko kurš gribēja panākt. Vai pasaules vadošie žīdi gribēja panākt Hitlera nacionālsociālistiskās valsts iznīcināšanu? (Ja vēlies, vari teikt: «nacistu režīma gāšanu Vācijā» – tas ir tas pats). Gribēja vai negribēja? Jā vai nē? (Vai tiešām Tev pietiks dūšas teikt: «nē, negribēja?»). Bet, ja atbilde ir «jā», tad tas arī ir tas, ko es sacīju.

⁸⁶ V.E.: Latviski ir pieņemts rakstīt «Kenedijs» (sekojot principam, ka ar latviešu burtiem attēlo to, ko dzird, nevis atkārtoti oriģinālvalodas rakstību); divus «nn» raksta tikai tajos vārdos, kur «n» arī faktiski izrunā gari, kā «Anna», «kanna» utt.

visu ko. Trešais (blakusmotīvs) bija tas, ka nebija arī cerību vienkārši nogaidīt, kamēr «Kenedija laiki» beigsies un atnāks žīdiem labvēlīgāks prezidents. Bija skaidrs, ka Kenediju ievēlēs uz otro termiņu, un arī tas vēl nav viss: bija skaidrs, ka pēc Džona Kenedija nāks viņa brāļi: Roberts, Edvards... Kenediju klans bija spējīgs turēt savās rokās ASV valdības grožus vismaz ceturtdaļgadsimtu. Tāpēc Kenediju klanu vajadzēja sagraut ar spēku...

Vecais Kenedijs – brāļu tēvs – žīdu aprindās skaitījās «antisemīts», jo viņam jau agrāk bija bijuši konflikti ar vareniem žīdiem. Šī «antisemitisma» ēna krita arī uz Džonu Kenediju. (Īstenībā jau viņš droši vien diezko nemīlēja vis žīdus; tajā laikā cilvēki vēl tik ļoti nebaidījās no žīdiem un vairāk ļāvās patiesajam noskaņojumam).

Lai izprastu, KAS notika Dalasā 1963.gada 22.novembrī, pastāv viena «zelta atslēdziņa». Vajag tikai (izprotot cilvēku psiholoģiju – kas gan ne katram ir dots) padomāt, kas par cilvēku bija Džeks Rubijs un attiecīgi – kāds motīvs varēja vadīt TĀDU cilvēku.

Kas par cilvēku bija Džeks Rubijs, ir labi aprakstīts Vorena komisijas ziņojumā (to arī var dabūt Internetā). Tas bija nevis vienkārši ebrejs, bet kvēls žīdu nacionālists. Ziņojumā ir aprakstīts, kā viņš ar dūrēm uzbruka ikvienam, kurš iedrošinājās aizskart žīdus.

Kad Rubijs nošāva Osvaldu un Džeku arestēja, policija viņam jautāja, kāpēc viņš nošāvis Osvaldu, un viņš atbildēja: «Lai parādītu, ka arī, mēs, jūdi, kaut ko spējam!». Tādējādi pirmais, sākotnējais Osvalda nošaušanas izskaidrojums bija tieši saistīts ar žīdiem un žīdisma būtību.

Vakarā Rubiju apmeklēja advokāts (droši vien žīds, lai gan precīzi nezinu), un acīmredzot izskaidroja viņam, ka saistīt Osvalda nošaušanu ar žīdiem ir principiāli nepareizi un bīstami. Turpmāk Rubijs visur (arī tiesā) stāstīja savu pasaciņu par to, cik viņam bijis žēl Žaklīnas, kurai nāksoties liecināt Osvalda tiesā. Tāpēc, lūk, arī nošāvis.

Bet beigās, neilgi pirms nāves, Rubijs deva slaveno interviju (kura ir reproducēta TV un Internetā simtiem reižu), un kur viņš teica, ka «neviens nekad neuzzinās, kādēļ es nošāvu Osvaldu». Un dziļdomīgi aplūsa.

Un tā: mēs zinām, KAS par cilvēku bija Džeks Rubijs, mēs zinām, ka sākotnēji viņš pats sasaistīja Osvalda slepkavību ar žīdiem, pēc tam stāstīja pasaciņu par Žaklīnu, kuru vēlāk pats arī apgāza, norādīdams, ka viņam bijis cits – ļoti svarīgs – motīvs Osvalda nošaušanai.

Viens gojs (Osvalds) nošauj otru goju (Kenediju), un īstākais, simtprocentīgākais žīds Rubijs ziedo savu dzīvību, lai trešā gojieta (Žaklīna) neciestu sāpes, tiesas prāvā liecinot! Ha-ha-ha! Piedod, «asv», bet tur laikam patiešām ir jābūt amerikāņu smadzenēm, lai ticētu šitai pasaciņai!

Eksistē tikai VIENS iemesls, kāpēc tāds cilvēks kā Džeks Rubijs varēja iejaukties šajā lietā un atdot savu dzīvību (viņš taču zināja, ka ja ne nāvēssods, tad mūža ieslodzījums viņam ir garantēts!), un šis vienīgais iemesls ir – glābt žīdus no kaut kā briesmīga.

Lūk, tā «zelta atslēdziņa», kura bez kādām problēmām «atslēdz lādīti».

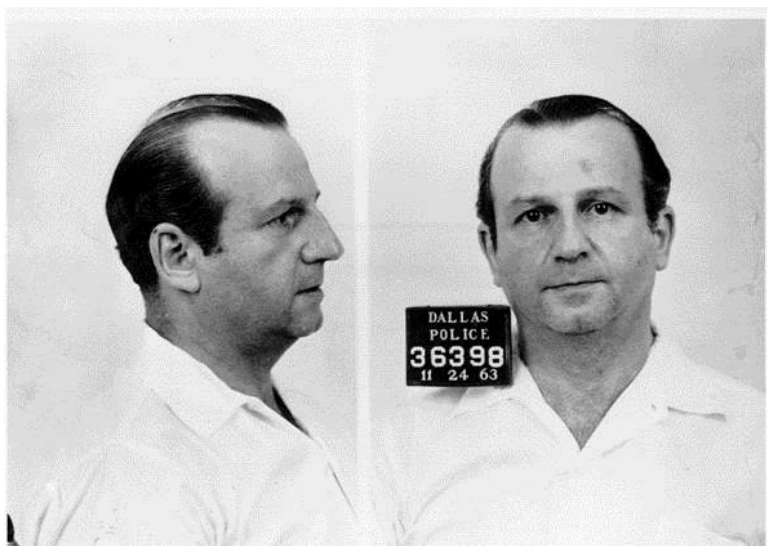
Tālākais ir detaļas.

* * *

1975.gadā ASV iznāca grāmata

Hugh C. McDonald. Appointment In Dallas: The Final Solution To The Assassination Of JFK, 1975, New York: The Hugh McDonald Publishing Corp.

Grāmatas oriģinālu man nav līdz šim izdevies dabūt, bet es esmu lasījis tās atstāstījumu krievu žurnālā «Argumenty i fakty» (1988 Nr.46).

Arestētais Džeks Rubijs. Nabadziņam bija tik briesmīgi žēl Žaklīnas Kenedijas, ka viņš, ziedodams savu zelta vērtu izredzētās tautas pārstāvja dzīvību, nošāva Hārveju Lī Osvaldu, lai tikai atbrīvotu Žaklīnu Kenediju no liecināšanas Osvalda tiesā.

Grāmatas autors Hjū Makdonalds ir ASV labi pazīstams kriminālizmeklēšanas speciālists, viņš bija Losandželosas policijas priekšnieks, izgudroja t.s. «fotorobotu», vēl agrāk no ASV puses izmeklēja Hitlera pašnāvību.

Makdonalds šajā grāmatā apraksta savu satikšanos ar profesionālu slepkavu vārdā Sols (Saul)⁸⁷, kurš apgalvo, ka viņš nošāvis Kenediju. Saskaņā ar Sola stāstu, viņš saņēmis piedāvājumu nošaut Prezidentu par \$50'000 un piekritis. Viņš apgādāts ar FIB⁸⁸ dokumentiem un atradies pretējā pusē no Prezidenta automašīnas nekā Osvalds (pie dzelzceļa uzbēruma). Viņa uzdevums bija: kad Osvalds izšaus, pašam ar pirmo šāvienu nošaut Kenediju, bet ar otro nošaut Osvaldu logā, līdzko Prezidenta apsardze sāks šaut uz Osvaldu.

Uzdevuma pirmo daļu Sols izpildīja un iešāva Kenedijam galvā, bet otro daļu neizpildīja. Viņš iestādīja tēmekli uz Osvaldu, un gaidīja, kad sāksies apšaušana, bet tā nesākās! Kenedija sargi bija tik apjukusi, ka vispār nešāva, un arī Sols tāpēc nevarēja šaut. Tikmēr Osvalds pazuda no loga, un arī Solam vajadzēja laisties projām. Pie viņa pieskrēja policists, bet viņš uzrādīja FIB apliecību, un policists aizgāja, bet Sols devās uz lidostu, lai atstātu ASV.

Šis stāsts parāda, ka Osvalds bija kaut kādā veidā iemānīts šaut uz Kenediju (varbūt ar tukšām patronām, varbūt mērķēt garām; ir versija, ka Osvaldu pierunāja imitēt atentātu, lai Kenediju «pabaidītu», jo viņš, lūk, pienācīgi nerūpējoties par apsardzi)⁸⁹. Skaidrs, ka no paša sākuma bija izstrādāts plāns, saskaņā ar kuru Osvaldam bija jāklūst par «pīli»⁹⁰, un viņu vajadzēja nošaut uz vietas – bet tas nenotika.

Ir ziņas, kas liek domāt, ka Osvalda nošaušanas plānam bija arī rezerves variants (varbūt pat divi). Ja viņu nenošautu Sols, viņu vajadzēja nošaut policistam tās pašas mājas kāpnēs vai pie ieejas. Taču arī tas kaut kādu iemeslu dēļ nojuka.⁹¹ Iespējams, ka arī policistam Tipitam (tam, kuru pašu nošāva) bija jānošauj Osvalds (varbūt Osvalds paspēja pirmais?). Policista Tipita mašīnā atradās Osvalda fotogrāfija, lai gan kopš Kenedija nošaušanas bija pagājuši tikai kāda stunda.⁹²

Lai nu kā, ir skaidrs, ka sazvērestības noseģšanas centrālais posms bija Osvalda nošaušana – un tas NEBIJA izpildīts. Tādēļ tuvojās katastrofa un visas sazvērestības atmakošana. Tas arī lika Džekam Rubijam spert savu (acīmredzami izmisīgo!) soli. Skaidrs, ka Rubijs ziedoja sevi (varbūt ne gluži labprātīgi, drīzāk, ka viņu spieda⁹³), un glāba kādus citus. KAS šie citi bija – un KO Rubijs piekristu glābt par savas dzīvības cenu? Gojus?

⁸⁷ V.E.: Tas, protams, nav īstais vārds, bet segvārds, taču tāda segvārda izvēle varētu liecināt, ka arī pats Sols, iespējams, bija žīds.

⁸⁸ V.E.: Federālais Izmeklēšanas birojs; saīsinājums FIB ir pieņemts latviešu valodā; oriģinālā abreviatūra: FBI.

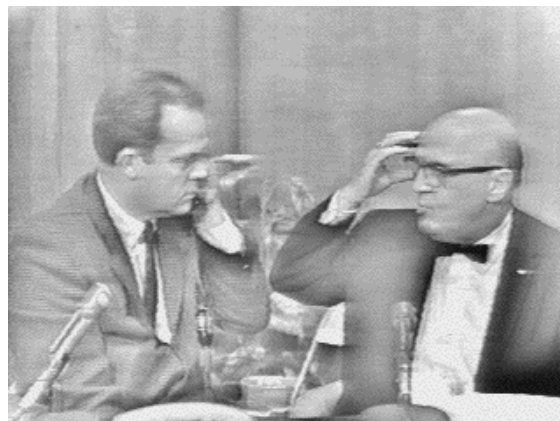
⁸⁹ V.E.: Literatūrā ir bijušas ziņas, ka Osvaldu, pirms laist darbā pret Kenediju, iepriekš izmēģināja ar kādu ASV militārpersonu: tur arī ar līdzīgu izskaidrojumu Osvalds šāva uz šo personu ar tukšām patronām. Tā kā tā patiešām bija tikai atentāta imitācija un nekas ļauns nenotika (bet Osvalds, droši vien saņēma par to naudu), tad otrreiz viņš jau bija viegli pierunājams.

⁹⁰ V.E.: Angliski «patsy» – tā Osvalds pats raksturoja savu lomu, kad viņu arestēja un apvainoja Kenedija slepkavībā. «Patsy» angliski nozīmē: muļķītis, grēkāzis, cilvēks, kuru citi apzināti nostāda vainīgā lomā; krieviski: «подставная утка».

⁹¹ V.E.: Šķiet, tādēļ, ka liktenīgā nama kāpnēs, kur policists Osvaldu aizturēja un pārbaudīja viņa dokumentus, bija klāt pārāk daudz liecinieku, bet policistam nebija iemesla šaut, jo Osvalds uzvedās mierīgi. Policists varētu Osvaldu aizturēt un nogādāt policijā, bet tieši to, ja viņš bija sazvērnieks, viņš **nedrīkstēja** darīt. Tāpēc viņam neatlika nekas cits, kā vien palaist Osvaldu vaļā un ļaut viņam aiziet no nama (par šādu tā policista rīcību ir brīnījušies neskaitāmi autori).

⁹² V.E.: Un neviens, kas nebija sazvērestībā iesaistīts, vēl jau nemaz nezina, ka ir jāmeklē tieši Hārvejs Lī Osvalds. Tipitu nošāva ne stundu, bet 40 minūtes pēc Kenedija.

⁹³ V.E.: Laikā starp Kenedija un Osvalda nošaušanu Džeks Rubijs gandrīz nepārtraukti sarunājās pa telefonu – gan pats zvanīja, gan viņam zvanīja. Ir fiksēta zvanu intensitāte, kas desmitiem reižu pārsniedz viņa parasto, vidējo zvanu līmeni. Sarunu saturs, protams, nav zināms, ir fiksēti tikai paši zvani. (Rubijs zvanīja gan dienā, gan naktī, gan no sava dzīvokļa, gan no sava naktskluba, gan no māsas dzīvokļa).

Zapruders (pa labi) televīzijā stāsta... Viņš bija vienīgais, kurš filmēja prezidenta Kenedija nošaušanu. Vai zināja, kas gaidāms?

Personīgi es domāju, ka arī Zapruders (tas, kurš uzņēma slaveno un vienīgo filmu ar Kenedija nošaušanas gaitu) filmēja nebūt ne nejauši. Viņš ZINĀJA, kas notiks, un, visdrīzāk, bija operācijas lokālais uzraugs. Interesanti, ka viņš filmēja tā, lai kadros nenonāktu nedz Osvalds, nedz citi šāvēji. It kā būtu zinājis, kur tie izvietoti.

Kenedija nošaušanā bez Sola ir atzinies arī Džeimss Failss (James Files), kuram 1963.gadā bija 21 gads. (Iespējams, ir atzinies vēl kāds, bet es vairāk nezinu). Failss bija kāda itāļu mafiozi komandā, un šis mafiozi (arī par naudu) bija uzņēmies Kenediju nošaut. Tā ka šāvēju bija vesels bars, sazvērestība bija labi sagatavota, ar daudziem rezerves variantiem. Bet «zelta atslēdziņa» rāda, KAS to visu izplānoja un diriģēja.

Papēti Internetā, cik liela bija ASV finansiālā palīdzība Izraēlai Kenedija laikā, un cik liela tā kļuva pēc viņa nāves!

Papēti Internetā, vai Kenedija rīkojums par dolāru emisijas kārtības izmaiņu tika izpildīts, vai arī tika atcelts!

Papēti, papēti!

(Es tās lietas kādreiz redzēju, bet nenofiksēju – nevar jau cilvēks visu nofiksēt, ko viņš Internetā ierauga. Un es, protams, nezinu, cik droši bija tie avoti, kurus es redzēju. Tāpēc šis pamudinājums nav vienkārši Tevis kacināšana, bet patiešām šos jautājumus būtu vajadzīgs precīzi un droši noskaidrot un nofiksēt mūsu diskusijā).

Tagad par pašu diskusiju. Es esmu nolēmis to pārtraukt tajā veidā, kādā tā notiek pašreiz – kaut kāda nenozīmīga «Delfu» raksta arhīva komentāros. Jautājumi, kurus mēs skaram, ir pārāk nozīmīgi priekš šīs formas (un vienā vakarā – vai vēl naktī – jau arī nevar sagatavot pienācīgas atbildes).

Ja Tu vēlies turpināt, tad uzraksti man uz e-pasta adresi MikusRainis@inbox.lv. Tad es ar Tevi saistīšos (caur citu adresi, kuru es negribu šeit, Delfos, uzrādīt), un mēs varēsim turpināt ar *Word* failiem (tur varēs ievietot bildes u.c. materiālus) tā, lai galu galā veidotos publicējama grāmata (kas ir visu manu diskusiju galamērķis).

Es publicēju elektroniskas grāmatas (gan savas, gan citu autoru), un Tu varēsi gatavās apskatīt, ja vēlēšies. Man ir bijušas lielas kaujas ar Andrievu Ezergaili, Vairu Vīķi-Freibergu un daudziem citiem. (Ar Tevi jau es te samērā mierīgi ņemos – tikai pa reizei uzvilku uz zoba kā šodien ar tām «amerikāņu smadzenēm» – bet ja Tu redzētu, ko es esmu darījis ar Ezergaili un VVF!)

Ezergailis paziņoja, ka demokrātiskā valstī tādiem kā es nepietiktu vis tikai ar atlaišanu no darba, bet VVF Ezergaiļa ideju mēģināja realizēt līdz galam, vērstoties Drošības policijā un mēģinot mani iesēdināt cietumā. Tomēr laikam Latvija vēl nav gluži demokrātiska valsts un ir nedaudz saglabājusi vārda brīvību, jo ne Vairai, ne Andrievam tā arī neizdevās mani nedz iesēdināt cietumā, un pat nedz padzīt no darba.

Tā ka uz amerikāņiem man ir vecs zobs.

Kas attiecas konkrēti uz Tevi, tad, no mana viedokļa raugoties, Tu paud tos uzskatus, kurus Tu paud, ne tāpēc, ka Tu zinātu kaut ko vairāk un labāk nekā es, bet tāpēc, ka esi samērā naivs, esi pielāgojies standarta šabloniem, tipveida (Rietumu) domāšanai, nespēj ieraudzīt dziļus, nestandarta risinājumus (tādus kā šodienas «zelta atslēdziņa» – tādas savas «atslēdziņas» pastāv daudzās sfērās un ļauj cilvēkiem ar nestandarta domāšanu ieraudzīt to, ko citi neredz). Tev nav izredžu mani pārliecināt par savu taisnību tikmēr, kamēr Tu nenoliksi manām «zelta atslēdziņām» pretī nevis parastos standartuzskatus (kuri man sen labi zināmi), bet citas, vismaz tikpat spožas «atslēdziņas». Savukārt mani maz interesē, vai Tu man piekritīsi vai nē – man svarīgi ir savus uzskatus izklāstīt, un viss.

Tā ka, lemjot par to, vai rakstīt man, ievēro sacīto.

Bet pagaidām es – šajā vietā – atvados no Tevis, un – paldies par kompāniju!

3. A. Gravas vēstule Valdim Eglem 2006.12.04

Mon, 4 Dec 2006 09:47:

No: A Grava agrava@apk.net

Kam: MikusRainis@inbox.lv

Nosūtu savu atbildi kā pielikumu. Mans e-pasts, nereti, pienāk adresātam bez latviskajām rakstu zīmēm.

Conspiration.doc 35.58 KB:

* * *

Man nav ne laika, ne intereses rakties Kennedija nogalināšanas noslēpumos. Neuzskatu izmeklētājus arī par tik nekompetentiem, kas atstātu kādus faktus, novērojumus un argumentus bez ievēribas.

Makdonalda grāmatu lasījis neesmu. Tomēr, par viņa teoriju šeit ir daudz debatēts, un šis vai tas ir aizķēries atmiņā.

Ilgu gadu darbā zinātnes laukā esmu iepazinies ar vispārīgo likumu, netaisīt teorijas, pirms nav savākti pieejamie fakti. Tādām teorijām, neizbēgami, seko novērojumu atlase, faktu stāipīšana un piemērošana teorijai. Pie patiesības nonākt tās nevar.

Pie tādām teorijām pieder arī Tava «zelta atslēdziņa». Gaiša ideja, kauliņi labi sakrīt, kāpēc rakties dziļāk? Zināmos faktus var mazliet pastiept, citi nav vairs vajadzīgi. Pierādījumu nevajaga. Nenoliedzami, kriminālietu izmeklēšana sākas ar tādām teorijām. Tikai, izmeklētāji faktus meklē un teorijas tiek kritiski izvērtētas. Tās krīt, ja atrastie fakti nav ar tām savienojami.

Tā tad Tava «zelta atslēdziņa» ir Džeks Rubijs⁹⁴? Bet, kādēļ tikai atlasīta informācija par viņu, kādēļ tikai teorijas apstiprināšanai noderīgais? Rubijs ir pratināts pie poligrāfa, pētīts un analizēts «zem mikroskopa».

Taisnība, ka Rubijs bijis dedzīgs žīds, pie tam Izraēlas atbalstītājs. Bet, kaut ko PIERĀDĪT tas var tikai iepriekš sacietējušās smadzenēs. Uz pirmā brīža jautājumiem, kāpēc viņš nošāvis Osvaldu, ir dokumentētas, vismaz, trīs atbildes. 1) Lai parādītu, ka žīdam ir «iekšas» (to show that a Jew has guts)⁹⁵, 2) es nošāvu kuņas bērnu, 3) viņš nošāva manu prezidentu. Rūpes par Džakelīnu parādās tikai vēlāk.⁹⁶ No apcietinājuma Rubijs rakstīja vēstuli savam brālim, kurā izteica pārliecību, ka Kennedija nāve ir tragēdija Izraēlai, ka Ēģipte taisoties uzbrukt Izraēlai, un jaunais ASV prezidents Džonsons Izraēlu neaizstāvēšot. Viņš mudina brāli nekavējoties mēģināt tikt uz Kubu, no turienes uz Maskavu un tur panākt kaut kādu PSRS iejaukšanos, ko neatceros. Murgainas iedomas, ko izmeklētāji par pilnu neņēma; tās, tomēr, parāda Rubija domu gājienus.⁹⁷

Kaut kur lasīju, ka par Kennedija nošaušanu esot ap 10 konspirācijas teoriju⁹⁸ un vairāk par 200 sarakstītu grāmatu. Tām visām nevar būt taisnība, un tās visas nevar būt rakstītas «patiesības aklāšanai»

---

⁹⁴ **V.E.:** Nē, Tu neprecīzi atstāsti manus vārdus un sagrozi manu domu (kas acīmredzot liecina, ka Tu neesi to sapratis). Mana «zelta atslēdziņa» ir nevis Džeks Rubijs pats par sevi, bet gan tādi apstākļi (šajā gadījumā tie ir psiholoģiskas dabas apstākļi), kurus nav iespējams izskaidrot nevienā citā veidā, kā vien vienā vienīgā. Tu jau vairākkārt mūsu diskusijā esi parādījis cilvēku psiholoģijas neizprašanu (epizodē ar Vairas Viķes-Freibergas izturēšanās motīviem – skat. Tavu ierakstu 01.11.2006 05:11 Delfos –, vairākās epizodēs ar Hitlera izturēšanās motīviem), un tagad Tu demonstrē to vēlreiz. Tu nesapрати un nenovērtēji manu «zelta atslēdziņu» tāpēc, ka – kā es redzu – vispār ļoti vāji orientējies psiholoģijā, un tāpēc psiholoģiski argumenti priekš Tevis nav nekādi argumenti. Bet sīkāk par to parunāsim zemāk.

⁹⁵ **V.E.:** Nu, lūk, par to es arī rakstīju! Pats pirmais, spontānais izskaidrojums bija saistīts ar **žīdiem!** (Man kaut kā bija palicis atmiņā, ka viņš lietoja daudzskaitli, bet var jau būt arī, ka vienskaitli – nestrīdēšos).

⁹⁶ **V.E.:** Pareizi, es tā arī rakstīju, ka Žakelīna parādījās tad, kad advokāti izstrādāja «pareizo» aizstāvības taktiku. (Latviešu valodā jau kopš 1963.gada ir pieņemts rakstīt viņas vārdu kā Žakelīna – laikam tāpēc, ka viņa bija franču izcelsmes). Bet tas vien, ka Rubijs šādi mainīja savu izskaidrojumu savai rīcībai, liecina, ka viņš **meļoja**. Cilvēkam, kurš stāsta visu, kā patiesībā ir, nav vajadzības šādi mainīt savu stāstu. «Žakelīnas versiju» (žīdu) advokāti izstrādāja, lai iedarbotos uz (lētticīgu) cilvēku jūtām un izraisītu simpātijas pret Rubiju. Vienkāršs aprēķins, bet, lai arī cik stulbs tas Rubija apgalvojums nebūtu, laikam jau daļēji tas tomēr nostrādāja pie amerikāņu vidējā intelekta līmeņa.

⁹⁷ **V.E.:** Mīļais «Amīt», nu Tavs naivums ir vienkārši aizkustinošs! Dārgais «Amīt», **to** vēstuli, kuru Rubijs rakstītu **patiešām** savam brālim, ne Tu, ne es nekad nedabūtu redzēt. Šī vēstule bija rakstīta Pasaulei – un tās mērķis bija aizvirzīt cilvēku domas pēc iespējas tālāk no patiesības. (Vēl tur, cik atceros, bija kaut kas par fašistiem Amerikas valdībā un tamlīdzīgi...).

⁹⁸ **V.E.:** Bet tas taču ir parastais žīdu paņēmieni, ko viņi lieto vienmēr, kad jāizmeklē kāda lieta, kur iejaukti žīdi. Tad viņi sāk milzīgos daudzumos ražot visvisādas versijas, lai patiesā versija noslīktu, pazustu starp tām un lai varētu visas tās (un patieso versiju kopā ar viltusversijām) nosprauslojoties atmet kā pašsaprotami bezjēdzīgas. Tāpat viņi rīkojās, piemēram, Beilisa lietā 1911.gadā Krievijā. Man pieejamajā literatūrā figurē divas slavenas «žīdu lietas»: viena ir Drefusa lieta Francijā, un otra ir Beilisa lieta Krievijā. Pirmo es neesmu īsti pētījis, bet otro esmu (ieskaitot tiesas sēžu stenogrammas un praktiski visus materiālus, kas ir par to pieejami Internetā), tā ka ceru par to visu vēl pastāstīt (te, disputā «Mūnus»). Beilisa lietai bija milzīga nozīme pasaules vēsturē, savā ziņā tā bija Pirmā pasaules kara vēstnesis. Tad lūk, Beilisa lietā žīdi rīkojās tieši tāpat kā Kennedija lietā, t.i. nepārtraukti ģenerēja visvisādas versijas par to, kas ir noslepkavojis to zēnu Andreju Juščinski, – lai tikai nomaskētu īsto versiju. Tā ka daudzo «konspirācijas teoriju» pastāvēšana var tikai apstiprināt manu versiju, bet ne apstrīdēt. Divas «sazvērestības teorijas» bija ieprogrammētas Kennedija lietā jau no paša sākuma – vēl pirms Prezidenta slepkavības. Viena bija «Maskavas teorija» (to ievēda ar pašu «*patsy*» izvēli – atrodot tādu puisī, kurš ir dzīvojis Padomju

bez kāda īpaša nolūka, ieskaitot peļņu. Katrai ir sava «zelta atslēdžiņa»⁹⁹ un katrs lasītājs var izvēlēties sev pievilcīgāko. Vai to, kura atver viņa ideoloģiski programētās durvis.

Nevēlēdamies šai jautājumā iedziļināties, es pieņemu tāpat kā pierādīto faktu, ka šāvējs, pie tam vienīgais, bijis Osvalds. Ņemot vērā viņa biogrāfiju, ir iespējams, ka viņš to darījis personīgu motīvu dēļ. Bet, man nav iemesla noliegt arī varbūtību, ka Osvaldu pamudināja vai uzpirka PSRS¹⁰⁰, Kubas¹⁰¹ vai Izraēlas¹⁰² aģenti. Tas ir cits temats. Bet, kaut kādai ASV iekšējai, komplicētai savvērestībai es neticu.¹⁰³

4. Atbilde «Amim»

2007.05.27 11:59 svētdiena

1. Teoriju pamati

Un tā, *Dear Amis*, pēc 8 dienām paies pusgads kopš Tavas vēstules izsūtīšanas un iestāsies termiņš, kurā es biju nolīcis nosūtīt Tev atbildi, tāpēc tagad sāku jau Tev to rakstīt.

Tu saki, ka ilgus gadus esot strādājis «zinātnes laukā». Tas ir labi, jo zinātnieki priekš manis ir visaugstākās kategorijas, visspožākās raudzes cilvēki. Protams – ja tie ir ĪSTI zinātnieki. Mana līdzšinējā pieredze tomēr rāda, ka no 95 līdz 99 procentiem to, kas paši sevi dēvē par zinātniekiem un kurus par tādiem sauc publika, īstenībā ir šarlatāni. Ceru, ka Tu Disputā MUNUS mums vēl pierādīsi savu piederību tiem atlikušajiem 1–5 procentiem.

Tomēr tas, ko Tu esi sarakstījis savā pēdējā vēstulē, diezko labu liecību par Tevi vis nesniedz. (Varbūt nebiji formā? Biji slimis?).

Pirmkārt jau Tu tajā vēstulē rādi, ka Tev nav izpratnes par pašu fundamentālāko, kas raksturo – kas vien vispār var raksturot zinātnieku: – par zinātnisko domāšanu. Pēc Tavām domām teorijām esot

---

Savienībā un precēts ar krievieti); otra bija «Kubas teorija» (to ievada, imitējot Osvalda apmeklējumu Kubas vēstniecībā Meksikā un patiešām reāli sasaistoties ar Fidelu Kastro it kā Osvalda vārdā).

⁹⁹ V.E.: Nav vis. «Zelta atslēdžiņa» katrā lietā ir tikai viena, un tie ir tādi apstākļi, kas tieši arī ļauj atšķirt vienīgo patieso versiju no viltusversijām. Bet sīkāk par to vēlāk.

¹⁰⁰ V.E.: PSRS izlūkdienesti bija pārbijušies, kad uzzināja par Kenedija noslepkavošanu, un jo vairāk, kad uzzināja, ka vainots tiek Osvalds (kuru viņi tik labi pazina kopš viņa dzīves Padomju Savienībā un no kura savā laikā nezināja, kā tikt vaļā). Par to tagad, pēc padomju režīma krišanas, ir krievu valodā publicēts daudz materiālu. Hruščovs tūdaļ uzdeva KGB veikt savu, patstāvīgu izmeklēšanu, taču KGB, protams, neko noskaidrot nespēja un galu galā aprobežojās ar miglainu, izplūdušu apgalvojumu, ka Kenediju nogalinājušas «ASV, īpaši Teksasas naftas magnātu, reakcionārās kapitālistu aprindas».

¹⁰¹ V.E.: Šodien var uzskatīt par pierādītu, ka Kuba patiešām **bija** iesaistīta Kenedija slepkavībā. Taču – ļoti īpatnējā veidā. Kubas vēstniecībā Meksikā ieradās kāds jauns cilvēks un teica apmēram tā: «Es esmu Lī Hārvejs Osvalds, es šausmīgi ienīstu ASV prezidentu (gandrīz vai drebēja aiz niknuma), es gribu viņu nošaut, bet man nav naudas. Iedodiet man naudu, un es to izdarīšu!». Par to, protams, paziņoja Fidelam Kastro, tas padomāja un nolēma: «Okei, iedodiet viņam 60 tūkstošus dolāru; kas nu tā par summu priekš valsts – mazāk kā viens cents uz vienu kubieti – tā ka ja piešmauks, nebūs liela nelaime, bet toties, ja nepiešmauks, tad tik būs numurs!». Un tā kubieši iedeva tam cilvēkam naudu un sāka gaidīt rezultātu... Viss fokuss šajā lietā ir tas, ka cilvēks, kurš ieradās vēstniecībā, **NEBIJA Osvalds**. Patiesie savvērestības organizatori vienkārši izveidoja (pilnīgi reālu, neviltotu!) pēdu ceļu uz Kubu – tam gadījumam, ja Pasaule nenoticēs «vienpatņa šāvēja» versijai. Kā redzam, organizatori bija gudri un tālredzīgi – viņi no paša sākuma visu plānoja ar vairākiem rezerves variantiem. Ja Osvaldu nenošaus Sols, viņu nošaus policists kāpnēs; ja nenošaus tas policists, nošaus Tipits, jau iepriekš apgādāts ar viņa fotogrāfiju. (Kas varēja iedomāties, ka izgāzīsies visi trīs varianti un ka nāksies laist darbā Džeku Rubiju ar viņa acīmredzami stulbo stāstu par motīviem?!). Ja nenoticēs vienpatņa šāvēja versijai, lūdzu! – tūdaļ jūsu rīcībā Kubas versija ar visiem materiāliem pierādījumiem Kubas doto dolāru veidā! (Bet savādāk jau arī nedrīkst rīkoties, ja grib nošaut **tādu** vīru kā Amerikas Savienoto Valstu prezidentu un paši pie tam palikt nenotverti un neatmaskoti – tā taču nav vis nekāda nieka lieta).

¹⁰² V.E.: Nu, Izraēlas aģentu Amerikas Savienotajās Valstīs ir kādi miljoni seši, bet ne jau visi piedalījās savvērestībā pret Kenediju. Taču Džeks Rubijs tur bija klāt noteikti.

¹⁰³ V.E.: Trīspadsmit gadus pēc Kenedija noslepkavošanas ASV kongress, neuzticēdamies Vorena komisijas ziņojumam un Rubija tiesas spriedumiem, iecēla jaunu komisiju šo lietu izmeklēšanai – tā saukto «Stoksa komiteju». Tā nonāca pie slēdziena, ka savvērestība «jādomā, ir bijusi», taču nevarēja pateikt, kas tieši ir savvērestnieki. Protams, žīdi parūpējās par to, lai Stoksa komitejas slēdziens nozustu no publikācijām un pēc iespējas ātrāk tiktu aizmirsts tā, it kā tā nemaz nebūtu bijis.

jābalstās uz faktiem («...*esmu iepazinies ar vispārīgo likumu, netaisīt teorijas, pirms nav savākti pieejamie fakti...*») un tādā pat garā veselas rindkopas).

Dear Amis, zinātniskas teorijas **nevar** taisīt uz tik šķidra pamata kā fakti. (Jo pats «fakta» jēdziens ir neskaidrs un izplūdis).

Kā Tu domā, kas bija **fakts** priekš Galileja laika tipiska cilvēka, pat zinātnieka, universitātes profesora: – ka Zeme stāv nekustīgi un ap to riņķo saule? – vai ka Saule stāv uz vietas un ap to riņķo zeme?

Dear Amis, zinātniskas teorijas taisa tā, ka tiek izvirzīta viena postulātu (pieņēmumu) sistēma A (piemēram, ka Zeme ir Visuma centrā un ap to riņķo saule); un tiek izvirzīta otra postulātu (pieņēmumu) sistēma B (piemēram, ka Saule ir centrā un ap to riņķo Zeme); un tad abas sistēmas – A un B – tiek savā starpā salīdzinātas: kura no šīm sistēmām dod labāku, skaidrāku, pieņemamāku, pilnīgāku, izsmeļošāku, vienkāršāku utt. izskaidrojumu novērojumiem (faktiem). Un tad, visas šīs salīdzināšanas rezultātā, cilvēks ar patiesi zinātnisku domāšanu izvēlas vienu no pieņēmumu sistēmām – A vai B – to, kura labāk izskaidro visas novērojamās parādības.

Tas, ko es poētiski nosaucu par «zelta atslēdziņām», ir tādi apstākļi, tādi fakti, kurus var apmierinoši izskaidrot tikai **vienā** sistēmā – vai nu A vai B – un nav iespējams apmierinoši izskaidrot otrā sistēmā, un kuri tāpēc ļauj cilvēkam ar zinātnisku domāšanu izdarīt izšķirošo izvēli, atteikties no vienas sistēmas un pieņemt otru. (Lielo vairumu faktu jau parasti var apmierinoši izskaidrot abās sistēmās – gan A, gan B – un tāpēc tie nespēj dot «zelta atslēdziņu» izšķirošajai izvēlei).

Principā Tev vajadzēja šīs lietas pašam zināt (jo vairāk, ja Tu esi «ilgus gadus strādājis zinātnes laukā»), nevis gaidīt, ka to Tev izskaidrošu es (un vēl publiski! – visu mūsu lasītāju priekšā).

2. Kenedija lietas sistēmas A un E

Mūsu gadījumā ar Kenedija nošaušanu mēs arī izvirzām divas postulātu (pieņēmumu) sistēmas: sistēmu A (no vārda «Amis», un arī «amerikāņu») un sistēmu E (no vārda «Egle», un arī «ebreji»); pirmajā no šīm pieņēmumu sistēmām Kenediju nošāva Osvalds un tā tālāk viss kā Vorena komisijas ziņojumā un Tevis deklarētajā Tavā ticībā; otrajā no šīm pieņēmumu sistēmām Osvalds bija tikai vientiesīgs «*patsy*», kuru ebreju sazvērestībai kaut kādā veidā izdevās iemānīt savās darbībās, lai vēlāk uzdotu par «grēkāzi» – un tā tālāk: viss ko es jau esmu aprakstījis un ko vēl kādreiz aprakstīšu šajā sakarā.

Tagad, kad mēs esam izvirzījuši divas tādas pieņēmumu sistēmas, mūsu (un arī mūsu lasītāju) uzdevums ir – izvērtēt visus zināmos faktus ar nolūku noskaidrot, cik lielā mērā (un cik ticami) katru no tiem var izskaidrot vienā un otrā no šīm sistēmām un vai nav tādu faktu, kurus ir iespējams pārliecinoši un pieņemami izskaidrot tikai vienā no sistēmām (tātad vai nav «zelta atslēdziņu», kas ļautu izdarīt izšķirošo izvēli starp sistēmām A un E).

Tāda, lūk, *Dear Amis*, ir fundamentālā nostādne šajā jautājumā – un nevis tas, ko Tu tur esi sarakstījis savā vēstulē.

3. Prezumpcijas

Tava vēstule rāda arī, ka Tev nav izpratnes par atšķirībām juridiskā un zinātniskā darbībā.

Principā arī juridiskā (tiesas) procesā faktiski tiek izvirzītas divas pieņēmumu sistēmas (teiksim, N un V – no vārdiem «nevainīgs» un «vainīgs»), un tiesas uzdevums ir izvērtēt visus zināmos apstākļus (faktus), lai izdarītu izšķirošo izvēli starp sistēmām N un V.

Taču juridiskajā procesā darbojas tā saucamā «nevainīguma prezumpcija», kura pieņem un deklarē, ka visu šaubu gadījumos ir jāpieņem sistēma N (un tātad ka sistēma N ir, tā sacīt, noklusēti pareiza un nav jāpierāda, bet sistēma V, tieši otrādi, ir jāpierāda, apgāžot sistēmu N). Ir acīmredzams, ka juridiskā procesā stāvoklis tātad nav simetrisks, sistēmas nav vienlīdzīgas, viena sistēma ir privileģēta.

Ir jāsaprot, **kāpēc** sabiedrība ir ievedusi šādu asimetriju. Tā ir radīta tādēļ, ka sabiedrība atzīst: labāk atstāt bez soda noziedznieku, nekā notiesāt cilvēku, kurš noziegumu nav darījis. Tātad mēs redzam, ka sistēmu asimetrijas dziļākais cēlonis juridiskajās sistēmās ir – **sods**. Tur, kur ir runa par sodīšanu, par reālu ciešanu sagādāšanu kādam cilvēkam, – tur ir vajadzīga sistēmu asimetrija, prezumpcija par vienas sistēmas aprioro pareizību.

Bet tur, kur runa nav par reālu sodu un par reālām ciešanām kādam cilvēkam, – tur līdz ar to arī nav vajadzīga nekāda sistēmu asimetrija un prezumpcija par vienas sistēmas pareizību starta pozīcijā bez pierādījumiem.

Zinātniskā procesā NAV sistēmu asimetrijas un NAV prezumpcijas, iepriekšpieņēmuma par vienas sistēmas pareizību. NEDARBOJAS prezumpcija, ka Zeme ir plakana, kamēr nav pierādīts, ka tā

ir apaļa. Pirmā pieņēmuma (plakana Zeme) piekritējam ne par mata tiesu nav vairāk tiesību prasīt pierādījumus no otrā pieņēmuma (apaļa Zeme) piekritēja, kā otrā pieņēmuma piekritējam ir tiesības prasīt pierādījumus no pirmā pieņēmuma piekritēja.

Arī mūsu lietā (par Kenedija nošaušanu) mūsu process nav juridisks, bet gan zinātnisks (mēs nevienam cietumā neliksim un reālas ciešanas nevienam nesagādāsim). Tāpēc arī mūsu lietā nekādas prezumpcijas nedarbojas, sistēmas A un E ir simetriskas, un cik Tu gribi prasīt pierādījumus no manis (ka pareiza ir sistēma E), tikpat es varu prasīt pierādījumus no Tevis (ka pareiza ir sistēma A).¹⁰⁴

4. Nekompetence vai tīša slēpšana?

Tava vēstule rāda, ka Tu šo apstākli nesaproti un ka Tava domāšana **nenotiek** kā divu pieņēmumu sistēmu salīdzināšana, kā ikviena fakta izskaidrošana gan sistēmā A, gan sistēmā E (ar mērķi noskaidrot, kura tad sistēma dod apmierinošāku rezultātu).

Piemēram, Tu raksti: «*Neuzskatu izmeklētājus arī par tik nekompetentiem, kas atstātu kādus faktus, novērojumus un argumentus bez ievēribas*».

Un Tu pat nepamani, ka šī ir tipiska vienas parādības interpretācija sistēmā A, bet šīs pašas parādības interpretāciju E sistēmā Tu neveic un neaplūko.

Sistēmā A, ja izmeklētāji «atstāja kādus faktus un argumentus bez ievēribas», tad viņi, tāpat, bija nekompetenti.

Bet sistēmā E (kura pieņem ebreju sazvērētības eksistenci), viss ir ļoti vienkārši: vismaz puse (ja ne vairāk) no izmeklētājiem bija žīdi; arī pašā augstākajā postenī sēdēja žīds. Viņi nebūt nebija nekompetenti; tieši otrādi – viņi ļoti kompetenti un veikli slēpa un izkropļoja faktiskos pierādījumus, un fabricēja viltotus. Viņi nemaz negribēja atklāt patiesību un necentās to darīt; patiesību viņi ļoti labi zināja, bet viņu nolūks bija tieši **noslēpt** šo patiesību (sabiedrībai pēc iespējas ticamākā veidā), pārvarot nedaudzo objektīvo izmeklētāju pretestību.¹⁰⁵

¹⁰⁴ **V.E.:** Un es Tev nosūtu atpakaļ Tavus vārdus, tagad attiecinātus uz Tavu sistēmu A: «...*novērojumu atlase, faktu stāipšana un piemērošana teorijai. Pie patiesības nonākt tās nevar. Gaiša ideja, kauliņi labi sakrīt, kāpēc rakties dziļāk? Zināmos faktus var mazliet pastiept, citi nav vairs vajadzīgi. Pierādījumu nevajaga*.» Attiecībā uz Tevi šie vārdi ir absolūti pareizi. Tu nepārtraukti stāipi faktus, ignorē visu, kas Tavā koncepcijā neiekļaujas, nekādus pierādījumus nedod.

¹⁰⁵ **V.E.:** Daži piemēri par «pierādījumu» fabricēšanu: Rubijs nošāva Osvaldu svētdien, 24.novembrī pulksten 11:21, bet kabatā viņam «atrada» pasta kvīti no netālu esošā pasta kantora par to, ka viņš tajā pašā dienā pulksten 11:17 nosūtījis naudas pārvedumu vienai no sava striptīza kluba dejotājām. (Rubijs ar savām darbiniecēm vienmēr norēķinājās skaidrā naudā, bet te pēkšņi, 4 minūtes pirms slepkavības izdarīšanas viņam «bija ienācis prātā» svētdienā sūtīt pārvedumu par niecīgu summu). Kvītij bija «jāpierāda» tiesā, ka Rubija ideja par Osvalda nošaušanu bijusi absolūti spontāna; patiesībā Rubijs atradās policijas iecirknī jau no 8–9 rītā un gaidīja; vēl vairāk – viņš bija nogaidījis tur jau arī visu iepriekšējo dienu (sestdienu) un pat piektdienas vakaru, tikai nesekmīgi. Līdzīgā veidā tika fabricēti «pierādījumi» par Osvalda pārvietošanos pēc Kenedija nošaušanas: viņa kabatā «atrada» autobusa biļeti (arī ar laika atzīmi); amerikāņi biļetes parasti atstāj kases automātā, bet tādas kā Osvaldam – ar pārsēšanos – pārsēžoties atdod autobusa šoferim. Osvalds, turpretim, to šoferim nebija uzrādījis un atstājis sev kabatā – lai būtu «pierādījums», ka braucis ar autobusu. Patiesībā viņu veda ar mašīnu (un vairāki liecinieki to apstiprināja, taču viņu liecības, pateicoties žīdu juristu pūlēm, tika ignorētas – nedrīkstēja figurēt nekādi pierādījumi, ka Osvaldam bijuši līdzzinātāji). Kenedija nošaušanas vietā izmeklētāji neatrada nekādas lodes, kas derētu ekspertīzei, bet divas lodes atrada hospitalī, uz kuru aizveda mirstošo Kenediju (acīmredzot lodes bija izkritušas no viņa ķermeņa ☺). (Atgādināsim, ka īsi pirms atentāta Osvalds trenējās Dalasas šautuvē kopā ar kādu nenoskaidrotu biedru, un visas lodes un čaulītes viņi savāca un paņēma līdzī). Kenedija slepkavības izmeklēšanas dokumentācijā ir milzums procesuālo normu pārkāpumu – nesalīdzināmi vairāk nekā kādas parastas prostitūtas noslepkavošanas izmeklēšanā ASV tiesu praksē. Milzums liecību ir «pazudušas» no mapēm. Milzums liecinieku ātri vien mira visvisādos veidos, un mirstība viņu vidū pārsniedza vidējo statistisko desmitiem un simtiem reižu. Īpaši nikni iznīcināja lieciniekus, kuri bija redzējuši Osvaldu Rubija nakstsklubā un redzējuši, kā viņi abi sarunājas; kā arī iznīcināja liecinieces, kas jau iepriekš bija stāstījušas, ka šodien Kenedijs tiks nošauts (bija dažas tādas plāpīgas prostitūtas). Jaunais prezidents Lindons Beins Džonsons izdarīja uz Vorena komisiju milzīgu spiedienu, lai tā ātrāk beigtu izmeklēšanu, un beigtu tā, kā tā beidza, taču pats viņš **neticēja** Vorena komisijas ziņojumam. Sabiedrībā nonākušie Džonsona vārdi bija: «Kad valstij draud šķelšanās un uzticības zudums, kad ir satricināti tās pamati, tad ir vajadzīgs tāds komisijas slēdziens, kas nomierinātu nāciju». Es personīgi nedomāju, ka Džonsons bija jau iepriekš iesaistīts sazvērētībā, taču pēc atentāta žīdi (bet viņa padomniekos jau gandrīz tādi vien bija) izdarīja uz viņu milzīgu spiedienu, pārliecinādami viņu, ka, ja nepasludinās Osvaldu par vienīgo slepkavu, tad ASV sāksies pilsoņu karš, karš ar Kubu, karš ar Padomju Savienību – ar vārdu sakot, globāla katastrofa – un tāpat Kenedija noslepkavošanas oficiālos rezultātus **vajag** viltot. Džonsons viņiem noticēja – un piespieda izmeklēšanas rezultātus viltot, pats tiem neticēdams. Taču amerikāņu nācija oficiālajam ziņojumam nenoticēja. Nupat nesen

Daudzus gadus es esmu vērojis šo procesu presē un TV, un sākumā mani pārsteidza (bet vēlāk, kad es sapratu patiesību, tad vairs nepārsteidza) ka gandrīz vienmēr un visur tā saucamo «konspirācijas teoriju» (ka ne Osvalds bija slepkava vai vismaz ka viņš nebija vienīgais slepkava) aizstāv nežīds, bet «oficiālo versiju» aizstāv gandrīz vienmēr žīds.¹⁰⁶

Tātad šajā lietā mums ir jāsalīdzina sistēmas A un E, ikvienu faktu mēģinot izskaidrot gan vienā, gan otrā sistēmā, lai (bez jebkādam prezumpcijām par vienas vai otras pareizību) pārlicinātos, kura sistēma visu faktu summu izskaidro labāk.

5. Piedāvājums Amim izskaidrot faktus sistēmā A

Mēs, es ceru, disputā MUNUS to darīsim vēl ne reizi vien (ar vai bez Tevis – vienalga), bet iesākumam es gribu Tev uzdot dažus jautājumus (nosaucot dažus faktus), lai Tu (mūsu lasītāju priekšā) izskaidro šos faktus sistēmā A (pēc tam, kad es esmu tos izskaidrojis sistēmā E) un lai tādējādi Tu parādītu (mūsu lasītājiem), ka sistēma A šo faktu izskaidrošanā var vismaz nostāties līdzās sistēmai E, ja ne to pārspēt:

1) Kā Džeks Rubijs vispār iekļuva Dalasas policijas iecirknī, lai varētu nošaut Osvaldu? Viņš nebija policijas darbinieks, nebija akreditēts žurnālists, un viņam nebija tiesību tur atrasties. Atbilde sistēmā E ir: viņu ielaida policijas darbinieks – žīds, labi zināms, **kādēļ** viņam vajag tur iekļūt. Kāds ir Tavs izskaidrojums sistēmā A?¹⁰⁷

2) Kā zināms, policista Tipita automašīnā pie vēstikla atradās Lī Harveja Osvalda fotogrāfija, kad policistu nošāva 40 minūtes pēc Kenedija¹⁰⁸; kādā veidā, kad un kāpēc šī fotogrāfija tur nokļuva? Atbilde sistēmā E ir: Osvalda fotogrāfijas bija jau iepriekš sagatavotas (pirms atentāta pret Kenediju) un izdalītas sazvērestības dalībniekiem; tiem, kas nebija dalībnieki, tās varēja iedot momentā pēc Prezidenta nošaušanas, neveicot nekādu izmeklēšanu. Kāds ir Tavs izskaidrojums sistēmā A?¹⁰⁹

Un pēdējais jautājums: vai Tev ir «zelta atslēdziņa», tas ir, vai Tu vari nosaukt kaut kādus tādus apstākļus un faktus, kurus ir iespējams izskaidrot **tikai** sistēmā A un nav iespējams (vismaz pēc Tavām domām nav iespējams) apmierinoši izskaidrot sistēmā E?

Ja vari nosaukt – nosauc, bet pagaidām mēs atgriezīsimies pie manas «zelta atslēdziņas». Tu viņu nesapрати un nespēji novērtēt tās nozīmi. Vēl vairāk – Tu pat vispār nebiji sapratis, par ko ir runa, jo nosauci par manu «atslēdziņu» Džeku Rubiju.

6. Personības integritāte

Aplūkosim šo problēmu vispirms vispārīgākā veidā. Pieņemsim, kāds, teiksim, astronoms A, zināms debesu mehānikas likumus, kādas komētas orbītu, gravitācijas spēkus, kas uz komētu darbojas utt., izrēķina, ka komētai jāparādās pie debesīm tad un tad. Viņš prognozē faktu, kurš tajā brīdī nav tieši redzams, un viņa slēdzieni par šo neredzamo objektu (komētu) balstās uz veselu zināšanu sistēmu par vispārējām komētu kustības likumsakarībām.

Pieņemsim tālāk, ka šis astronoms A mēģina izskaidrot savus secinājumus (un savu pierādījumu) kādai personai B. Lai persona B šo pierādījumu saprastu, ir vajadzīgs, ka arī viņa pārvalda to pašu

---

redzēju Internetā Savienotajās Valstīs veiktas aptaujas rezultātus – 80% uzskata, ka Kenediju nogalināja **sazvērestība**. Tā ka mūsu Amis pieder pie tiem lētticīgajiem 20% (no kuriem gan vēl jāatskaita paši žīdi, kuri izsakās par Osvaldu kā par vienīgo slepkavu nebūt ne aiz lētticības).

¹⁰⁶ **V.E.:** Tā tas bija arī pašās izmeklēšanas ekspertu komisijās. Eksperti tā arī nespēja vienoties, kura tad ir ieejošā un kura izejošā lodes atvere Kenedija ķermenī. Nežīdu ekspertiem it kā viss būtu skaidrs (nav jau pirmā līķa sekcija, ko viņi veic): no priekšas ieejošā, aizmugurē izejošā. Bet žīdu eksperti vienā balsī saka: «Nē! Tā platā aizmugurē ir ieejošā, un tā šaurā priekšā ir izejošā!». Nežīdu eksperti brīnās: «Nu kur jūs esat redzējuši, ka ieejošā būtu plata un izejošā šaura!?». Bet žīdi atbild: «Jā, esam redzējuši. Tā mēdz būt. Speciālos gadījumos». Un nekāds spēks viņus nevar «pārlicināt». (Skaidrs, ka viņi **zina** patiesību, bet tikai, ja ieejošā atvere ir no priekšas, tad šāva **ne** Osvalds, tāpēc patiesība viņiem nav vajadzīga). Eksperti nespēja vienoties praktiski ne par vienu jautājumu šajā (patiesi brīnumainajā!) izmeklēšanā: ne par lodes trajektoriju, ne par šāvienu skaitu – vispār ne par ko.

¹⁰⁷ **V.E.:** Pie tam vēl jāņem vērā, ka, saskaņā ar Rubija tiesas pieņemto oficiālo versiju, viņam bija tikai četras minūtes laika, lai pēc naudas pārveduma nosūtīšanas kājām aizietu dažus kvartālus līdz policijas iecirknim (viņa mašīna tā arī palika stāvēt pie pasta kantora) un lai iekļūtu policijas pazemes garāžā, kur viņš nošāva Osvaldu.

¹⁰⁸ **V.E.:** Kenediju nošāva 12:30, bet policistu Tipitu pulksten 13:10.

¹⁰⁹ **V.E.:** Tūlīt pēc Kenedija nošaušanas Dalasas policijas patruļām pa radio paziņoja šāvēja pazīmes: gara auguma ap 30 gadus vecs kalsens baltais vīrietis. Viss. Kā ģērbts – neteica. Taču liecinieki, kas redzēja Osvaldu grāmatu noliktavas logā, **nezināja**, vai viņš ir gara vai īsa auguma, – tas nebija saskatāms. Viņi gan varētu redzēt Osvalda apģērbu (vismaz augšdaļu), bet policija jau **iepriekš** taču nevarēja zināt, ko viņš šodien uzvilks mugurā.

zināšanu sistēmu kā astronoms A. Pretējā gadījumā priekš personas B astronoma A pierādījums nav nekāds pierādījums.

Labi, ja personai B nav pašai savu pretenziju astronoma A darbības laukā; tad persona B pateiks: «labi, varbūt tā arī ir, bet es par to neko nezinu». Turpretī, ja personai B ir savas pretenzijas (piemēram, tā ir astrologs vai vadās no kaut kādas mitoloģijas), tad persona B, visticamāk, nosauks astronoma A pierādījumu par muļķībām un vēl nolamās viņu pašu.

Līdzīgā situācijā esam arī mēs ar Tevi. Tev NAV pazīstama tā zināšanu sistēma, uz kuru balstās mani pierādījumi (par kādu tiešā veidā neredzamu objektu). Bet Tev ir pretenzijas, ka Tu šo lauku pārzinot un varot tur izdarīt pats savus slēdzienus. Tāpēc Tu nostādi manus pierādījumus par muļķībām, un mani pašu nolamā.

Vairums cilvēku ļoti vāji orientējas psiholoģijā, taču ir ļoti augstās domās par saviem spriedumiem šajā jomā. Tā ka Tu neesi nekāds izņēmums.

Psiholoģija nav vēl kļuvusi par eksaktu zinātni, tomēr pastāv (un pastāv daudzas) likumsakarības cilvēku uzvedībā, tā ka, zinot šīs likumsakarības, var izskaidrot (un arī prognozēt) cilvēku izturēšanos – ja arī ne gluži tik precīzi kā komētu kustību, tad visumā ar praktiskiem mērķiem pietiekamu precizitāti.

Varbūt jums tur, ASV, arī ir tāds televīzijas «*Discovery channel*» un arī rāda dažādus dokumentālos kriminālos seriālus, tādus kā «*Forensic Detectives*», «*FBI files*», «*Prosecutors*», «*Forensic Factor*» un citus. Tad lūk, ja rāda, tad Tu varbūt esi ievērojis, ka tur gandrīz katrā otrajā vai vismaz trešajā filmā parādās FIB (vai kādas citas iestādes) psihologs, kurš palīdz policijai, veidodams meklējamā noziedznieka «psiholoģisko portretu», prognozēdams viņa tālāko rīcību utt. Tā ka tā lieta, par kuru es te runāju, ir atzīta pat kriminālistikā, nerunājot jau nemaz par «tīro zinātni».

Cilvēki nebūt neizturas «kā pagadās», un nebūt ne jebkurš viņu rīcībšolis var tikt sakombinēts ar jebkuru citu izturēšanos (kā tas parasti liekas nezinātājiem). Cilvēku psihe veido noteiktu sistēmu, un, zinot kā šī sistēma izpaužas vienā (vai dažos) virzienos, var zināt, kā tā izpaudīsies citos virzienos.

Psiholoģijas grāmatās to bieži sauc par «personības integritāti» (lai gan šis termins man ne sevišķi patīk; tomēr lietosim vien to). Tieši (svešas) personības integritātes izprašana padara (otru) cilvēku par «labu psihologu», ļauj viņam saprast cita cilvēka motīvus, prognozēt viņa rīcību, zināt, ko viņš varētu un ko viņš nevarētu izdarīt.

Lūk, šīs izpratnes par citu cilvēku personības integritāti Tev nav (bet man ir). Tieši tāpēc Tu nespēji saprast neko no tā, ko es Tev argumentēju ar psiholoģiskas dabas apstākļiem. Bet mūsu iepriekšējā disputā tāda argumentācija bija trīs reizes: par Vairu Viķi-Freibergu, par Hitleru (vairākās atšķirīgās epizodēs) un par Džeku Rubiju. Visas trīs reizes priekš Tevis psiholoģiskā argumentācija bija tukša vieta – kas arī ļauj man secināt, ka psiholoģijas zināšanas Tev ir praktiski nulles līmenī.

7. Vairas Viķes-Freibergas personība

Sāksim ar Vairu Viķi-Freibergu. 2006.gada 31.oktobrī pulksten 23:26 es ievietoju Delfu komentāros savu 2003.gadā pirms Irākas kara sākuma uz Prezidentes saitu nosūtīto vēstuli, kurā (starp daudz ko citu) minēju arī, ka faktiskais motīvs, kādēļ VVF tik liesmaini atbalsta šo karu, ir – vēlēšanās pievērst sev prezidenta Buša uzmanību.

Pēc nepilnām sešām stundām, 2006.gada 1.novembrī pulksten 05:11, Tu man uzbruki (tādējādi iesākdams šo disputu, kurš nu jau ir pārvērties par veselu grāmatu). Tu man teici, ka man neesot skaidrības ne par Irākas kariem, ne par Vairas motīviem, un pat par NATO es laikam neesmu dzirdējis, un nobeidzi ar vārdiem: «*Tā tad palasi, pamācies, pirms Tu Delfos sāci lekcijas lasīt/rakstīt*».

Nu, par to, kuram no mums abiem vairāk vajadzētu palasīt un pamācīties, pirms Delfos lekcijas lasīt un rakstīt, – par to lai spriež šīs grāmatas (MUNUS) lasītāji, bet pagaidām es Tev pastāstīšu, ko es esmu «palasījis un pamācījies» tieši Vairas Viķes-Freibergas sakarā. Pirms 2003.gada 11.februārī pulksten 13:11 nosūtīt uz Prezidentes saitu savu rakstu, man bija jau pilnīgi skaidrs priekšstats par Vairas personību (un tās «integritāti»), tā ka tas, ko es par viņu tur rakstīju, nebūt nebija teikts «tāpat vien, uz labu laimi». Tas bija tāds secinājums par Vairu, kāds aprakstīts te augstāk par to astronomu un komētu.

Es biju lasījis (un ļoti uzmanīgi lasījis!) desmitiem Vairas interviju, praktiski visas viņas grāmatas un rakstus, kas publicēti Latvijā, kā arī viņas biogrāfiju (to, kuru sarakstījusi Cimdiņa un kura ir izzobota romānā «Miranda»). Un, lasīdams, es ik pa brīdim atzīmēju pie sevis: «Ahā!... ahā!... ahā!...». Un tādu atzīmējamu vietu man bija desmitiem.

Dodu Tev vienu no tām. Lūk, citāts no Vairas Viķes-Freibergas slavenās slavenās 1994.gada intervijas, kuru viņa deva «Neatkarīgajai Rīta Avīzei» tad, kad viņa vēl nebija prezidente, un kuru viņas prezidentūras laikā pārpublicēja neskaitāmi izdevumi un interneta vietnes:

«Ilgākais, ko es pati esmu piedzīvojusi, ir bijusi vesela nedēļa radikāli augstākā apziņas stāvoklī. Turklāt toreiz šis pārdzīvojums nāca kā daudzu tautu tradīcijās tas notiek ar šamaņiem, pēc ļoti ilgām un skaudrām fiziskām sāpēm. Galaiznākums gan bija brīnišķīgs. Cita starpā, es veselu nedēļu spēju saklausīt simfonisko mūziku ne tikai ar ausīm, bet it kā ar visu ķermeni, it kā mūzika būtu trīsdimensionāla un taustāmi izdalīta pa visu telpu. Bet tas nav viss. Cilvēks vispār jūtas atdzimis, pārtapis jeb, pareizāk sakot, atgriezies savā īstajā pareizajā vietā it kā no garīgās trimdas»¹¹⁰.

Ko šis citāts izsaka Tev? Ko Tu vari pateikt no šiem vārdiem par Vairas Viķes-Freibergas personību (un tās «integritāti»)?

Ja Tev arī tas kaut ko izsaka, tad labi, tad Tu esi malacis. Bet man tur nav vispār ko domāt, es momentā iebakstu ar pirkstu jebkurā psihiatrijas grāmatā uz vārdu «hiperestēzija». Tas ir viens no histērijas simptomiem.

Latviešu valodā ir tikušas izdotas trīs psihiatrijas mācību grāmatas. Tās ir:

1) Buduls Hermanis. «Psihiatrija». Valtera un Rapas akciju sabiedrības izdevums. Rīga, 1929.¹¹¹

2) Eglītis Imants. «Psihiatrija». Zvaigzne, Rīga, 1974.¹¹²

3) Eglītis Imants. «Psihiatrija». Zvaigzne, Rīga, 1989.¹¹³

Visas šīs grāmatas es esmu lasījis (un, protams, arī daudz ko citu). Otro no šīm grāmatām (to, profesora Eglīša mācībgrāmatu, kas domāta medmāsām) esmu pat ieskenējis datorā, taču nav vēl iznācis laika skenējumu izlasīt un izredīgēt, lai varētu laist publikā. Tāpēc dodu šeit zemāk, «burtnīcas AMIS» pielikumā Nr.3, nodaļu «Histēriskā personība» no Budula grāmatas (to nodaļu es – tāpat ar rokām, bez skanera, kura man tad vēl nebija, – ievadīju datorā 2000. vai 2001.gadā; atsaukties uz histērisku personību īpašībām man nākas diezgan bieži – tāda nu ir šo personību daba).

Lai Tev gadījumā nesajuktu, es pasvītroju, ka Buduls (tāpat kā vispār psihiatri) izšķir 1) histērisku personību; un 2) histēriju kā slimību. Histērija kā slimība rodas uz histēriskas personības bāzes tad, ja šī personība nonāk un atrodas nelabvēlīgos apstākļos, kuri līdz patoloģijai saasina viņu personības konstitucionālās īpatnības.

Vaira Viķe-Freiberga ir histēriskā personība, bet nav histērijas slimniece (jo visumā viņa visu dzīves laiku, varbūt izņemot atsevišķus momentus bērnībā un jaunībā, ir atradusies labvēlīgos – pat ļoti labvēlīgos! – apstākļos; ja viņa būtu nonākusi Sibīrijas izsūtījumā, pēc tam padomju trūkumā, apspiestībā un bezspēcībā, tad viņa būtu kļuvusi par histērijas slimniecei).

To, ka Vaira Viķe-Freiberga ir histēriskā personība, parāda ne tikai tās hiperestēzijas, kurās viņa atzinās savā 1994.gada intervijā. To pašu rāda, kā jau teicu, desmitiem citu fakti. Un vispār – visa viņas izturēšanās, domas, intereses, veids, ar ko un kā viņa nodarbojas, – tas viss (zinātājam) liecina par vienu un to pašu: histēriskā personība.¹¹⁴

Un lūk, ja es zinu, ka VVF ir histēriskā personība, un zinu, kā vispār histēriskas personības izturas tajos vai citos apstākļos un kādi ir viņu faktiskie rīcības motīvi, viņu domāšana, tad es arī varu spriest par tiem VVF motīviem un tām domām, kuras man tiešā veidā nav pieejamas.

Bet to, ka histēriskām personībām viens no galvenajiem, viens no pamatmotīviem ir – pievērst sev uzmanību – ar tādām atziņām ir burtiski piebārstīta visa psihiatriskā un psiholoģiskā literatūra (es pat neņemos saskaitīt, cik vietās esmu to lasījis). Un arī Buduls savā īsajā aprakstā to piemin – paskaties!

Lūk, tā radās tas apgalvojums manā 2003.gada vēstulē, par kuru Tu ieteici man iet palasīt un pamācīties.

¹¹⁰ V.E.: Vaira Viķe-Freiberga. Intervija. Neatkarīgā Rīta Avīze, 1994.gada 7.janvāris. Internetā bija atrodamā, piemēram, vietnē <http://www.e-mistika.lv/?kat=arh&txt=99>

¹¹¹ V.E.: Šis izdevums sastāv no divām atsevišķām grāmatām: «Vispārīgā daļa» un «Speciālā daļa».

¹¹² V.E.: Tā ir mācībgrāmata medmāsām, tāpēc uzrakstīta samērā populāri un «parastam cilvēkam» saprotami {L-EGLIT}.

¹¹³ V.E.: Tā ir grāmata, domāta ārstiem, tāpēc «parastam cilvēkam» grūtāk lasāma, un arī nedod viņam neko jaunu, salīdzinot ar iepriekšējo.

¹¹⁴ V.E.: Vaira Viķe-Freiberga, protams, pamatā ir histēriskā personība, bet arī pats histeroīdais kvadrants ir plašs, un pastāv atšķirības starp dažādu veidu histeroīdiem; VVF piemīt arī maniakoīdā jeb sangviniskā kvadranta pazīmes, lai gan vājākas nekā histeroīdās (tajā pašā intervijā viņa, piemēram, atzīstas arī ciklofīmijā). Precīzāk – pēc Dvesas tipoloģijas – viņa pieder histeroīdā (M) kvadranta MA apakškvadrantam. Skat. grāmatu {REVIS.1401}. (Tur, augstāk, es arī apspriežu – minējumu formā – VVF psihotipu, taču toreiz, 1999.gadā rakstītā tekstā es vēl nebiju noteicis viņas tipu līdz galam; mana galīgā diagnoze pēc visu vēlāk dabūto materiālu izpētes tagad ir: MA tips).

8. Hitlera personība

Arī Hitlers bija histeroīda personība (tikai «piemaisījums» viņam bija nevis sangvinisks kā VVF, bet šizoīds; pēc Dvesas tipoloģijas viņš acīmredzot bija MG tips {REVIS.1354}). Tieši šīs histeroīdās īpašības lika viņam visu notikumu centrā stādīt savu personību, ticēt savai «ģeniālajai intuīcijai», sāpīgi reaģēt uz aizvainojumiem, reaģēt pēc principa «par spīti!» (tipisks histeroīdu princips).

Un, kā vienmēr, zinot, KĀDA personība bija Hitlers, mēs varam prognozēt un paredzēt viņa izturēšanos citās situācijās.

Hitlers visumā bija godīgs cilvēks (tikai histeroīdās reakcijas varēja radīt zināmu «negodīgumu» viņa rīcībā). Viņš vienmēr runāja to, ko domāja, un darīja to, ko sacījis. Viņš neblēdījās un neveda viltīgu slēptu spēli (kā, piemēram, Staļins vai viņa žīdu pretinieki Rietumos).

Kā mēs redzējam augstāk, Hitlers 1938.gada oktobrī piedāvāja Polijai **savienību**. Tev tas nebija zināms; nav arī brīnums, jo Rietumu oficiālā propaganda (lasi: žīdu propaganda) ļoti nelabprāt piemin šo faktu. Viņi iztēlo lietu tā, ka, lūk, Hitleram no paša sākuma esot bijuši agresīvi nodomi (nu, ar vārdu sakot, pārlasi pats savu rakstīto: visu oficiālās propagandas pasaciņu Tu esi atkārtojis gandrīz vārds vārdā).

Hitlers nekad nenodeva savus sabiedrotos; piemērs tam – Musolini, kuru viņš glāba un aizstāvēja līdz pēdējai iespējai (skat., piem., {REVIS.2206}).¹¹⁵

Un, ja Polija būtu kļuvusi par Hitlera sabiedroto, kā viņš to tai piedāvāja, tad arī Poliju viņš nebūtu nodevis. Nebūtu uzbrukuma Polijai 1939.gada 1.septembrī, nebūtu poļu pārvietošanas no Vācijai pievienotajām zemēm¹¹⁶ utt.

Tiesa, principā ar laiku Hitleram varētu rasties domas par kaut kādām akcijām pret Padomju Savienību. Boļševiku režīmu viņš, dabīgi, nemīlēja,¹¹⁷ vācu kolonizācijai (un «dzīves telpas» iespējamai paplašināšanai pie izdevības) perspektīvu redzēja tikai Austrumos, tāpēc, protams, viņa domas ritēt tādā virzienā varētu. Tomēr līdz konkrētai rīcībai bija vēl ļoti ļoti tālu. Ja Polija būtu kļuvusi par Vācijas sabiedroto un nebūtu sadalīta, tad Hitleram tā arī nebūtu robežas ar Krieviju, un bez Polijas ziņas viņš neko uzsākt nevarētu. Atslēga visām tādām potenciālām akcijām atrastos Varšavā; Polija kontrolētu situāciju.

Šajā epizodē ar Poliju «kā maģiskā kristālā» parādās visa Hitlera personība. Un tā ir tipiski histeroīda personība ar tipiski histeroīdām domām un reakcijām. «Es piedāvāju Polijai mieru, draudzību un savienību. Es to piedāvāju godīgi un netaisos blēdīties.» «Ak tā! Jūs negribat mieru, draudzību un savienību! Jūs gribat karu? Nu tad – šē! – saņemiet karu un sodu par jūsu nelietību!». Protams, tā ir nelīdzsvarota uzvedība – tā ir histēriska uzvedība pēc mūžīgā histeroīdu principa «Par spīti!». Bet tā **NAV** tā uzvedība un tie motīvi, kurus Hitleram jau kopš Otrā pasaules kara piedēvē uzvarētāju propaganda – gan padomju uzvarētāju, gan Rietumu (t.i. žīdu) uzvarētāju propaganda.¹¹⁸

¹¹⁵ **V.E.:** Uzbrukums Staļina Padomju Savienībai 1941.gada 22.jūnijā nebūt nebija nodevība; tieši otrādi – tā bija atmaksa par nodevību. Kad Hitlers piekrita noslēgt «Ribentropa–Molotova paktu», viņš uzskatīja, ka patiešām noslēdz (vēsturisku) savienību ar Staļinu, ka viņi abi kopā sadalīs Poliju un Baltiju un ka pret viņu apvienoto spēku Rietumi neuzdrošināsies neko uzsākt. Tāpēc viņš arī deva «zaļo gaismu» plānam par uzbrukumu Polijai. Viņš sagaidīja, ka vienlaicīgi Polijai uzbruks arī Staļins (droši vien tas bija mutiski nolemts Maskavas sarunās). Bet Staļins, slēdzot to pašu paktu, nebūt netaisījās «draudzēties» ar Hitleru. Viņa mērķis bija viennozīmīgs un skaidri deklarēts tuvāko līdzgaitnieku grupai: izraisīt karu starp Vāciju un Rietumiem. Un Staļins (runājot kriminālajā žargonā) «uzmeta» Hitleru. Viņš neuzbruka vis Polijai reizē ar Hitleru (tādā gadījumā Rietumi patiešām droši vien neuzdrošinātos iejaukties); viņš ļāva Hitleram uzbrukt vienam pašam, nogaidīja, kamēr Rietumi piesaka Vācijai karu, un tikai tad arī pats uzbruka Polijai 1939.gada 17.septembrī. Tā bija pirmā Staļina nodevība, un Hitlers saprata, ka ir piekrāpts. (Un, tā kā viņa uzskatos Padomju Savienība bija žīdu valsts – kas zināmā mērā tā arī bija, lai gan konkrētajos Staļina lēmumos žīdiem lomas nebija, – tad Hitlers uzskatīja, ka viņu – atkal! – ir piekrāpuši žīdi, – gan Rietumu, gan Austrumu žīdi –, izraisot jaunu pasaules karu...). Pēc tam viņš redzēja no izlūkdienestu ziņām, ka PSRS neapšaubāmi taisās viņam uzbrukt (kas tā arī bija). Nu, un tad, protams, viņam neatlika nekas cits, kā vien – mēģinot kaut kā glābties – pašam uzbrukt Padomju Savienībai. (Un tad viņš arī deva pavēli sākt žīdu iznīcināšanu kara apstākļos Austrumos; ārpus Padomju Savienības žīdus tad vēl neiznīcināja).

¹¹⁶ **V.E.:** Kas pats par sevi (Hitlera acīs) bija «sods» poļiem par «nodevību» un «nelietību».

¹¹⁷ **V.E.:** Savienību ar Staļinu (Hitlers domāja, ka tā ir savienība, lai gan tāda tā īstenībā nebija; no Staļina puses tā bija apzināta provokācija), t.i. «Ribentropa–Molotova paktu» Hitlers noslēdza nelabprāt, un tikai pēc tam, kad Rietumi un Polija bija noraidījuši visus viņa priekšlikumus par sadarbību.

¹¹⁸ **V.E.:** Iemesli tādai propagandai ir saprotami: ja tiktu stāstīta visa patiesība, tad tūdaļ atklātos pašu uzvarētāju vaina Otrā pasaules kara izraisīšanā, un to, dabīgi, negrib pieļaut ne Austrumu, ne Rietumu uzvarētāji. «Uzvarētājus netiesā», uzvarētāji paši tiesā uzvarētos – pie tam bez advokātiem.

Un šī pati situācija atkārtojas ne tikai Polijas epizodē, bet vispār visās epizodēs ap Hitleru pirms Otrā pasaules kara. Tāpat kā Polijai, Hitlerš piedāvāja draudzību un savienību arī Anglijai. Viņš par to runāja atkal un atkal un atkal – līdz beidzot aizvainojums par pastāvīgo noraidījumu ņēma virsroku un sākās histeroīda reakcija: «Ak tā?!...»

Kāpēc tad Rietumi (un arī Polija) tā izturējās? Kāpēc viņi tik konsekventi noraidīja visus Hitlera centienus? A ļoti vienkārši: Hitlerš tad jau mazliet spaidīja žīdus. Sākumā vēl pavisam nedaudz, salīdzinot ar vēlāko «Holokaustu», bet pilnīgi pietiekami, lai visas pasaules žīdi uzskatītu viņu par savu ienaidnieku, kurš ir jāiznīcina – **jāiznīcina!** (Un ja šai iznīcināšanai ir nepieciešams pasaules karš – tā tad: lai notiek pasaules karš!).¹¹⁹

Lai izprastu šī XX gadsimta centrālā notikuma visdziļāko būtību, ir jāizprot, **ko gribēja** katrs no tā teātra spēlētājiem. Bija trīs galvenie spēlētāji: 1) Hitlerš ar savu nacionālsociālistisko Vāciju; 2) Staļins ar savu Padomju Savienību; un 3) Rietumi ar savu slēpto, maz redzamo, bet faktiski milzīgo žīdu ietekmi.

Atmetot visas histeroīdās reakcijas, atmetot visas sīkās prasības par Versaļas sistēmas demontāžu, par visādiem tur Sudetiem un Dancigām, paņemsim visus trīs galvenos spēlētājus un, zinot viņu personības un ievērojot viņu personību integritāti, uzdosim sev par katru no viņiem jautājumu: «Vai viņš gribēja pasaules karu?».

1) Par Hitleru: Vai Hitlerš gribēja pasaules karu? Atbilde ir: Nē. Viņš rīkojās nelīdzsvaroti, uzvedās histēriski, viņam bija papildam visādu sīku prasību Pirmā pasaules kara rezultātu pārskatīšanai, bet jaunu pasaules karu viņš **negribēja**.

2) Par Staļinu: Vai Staļins gribēja pasaules karu? Atbilde ir: Jā. Tas tagad ir dokumentāli pierādīts. Staļins apzināti **gribēja** izraisīt karu starp Vāciju un Rietumiem, lai pats pēc tam, kad abi būs novājināti, tajā iejauktos un sagrābtu Eiropu.

3) Par Rietumu žīdu vadoņiem: Vai viņi gribēja pasaules karu? Atbilde ir: Jā. Viņi **gribēja** lielu karu, kurā nacionālsociālistiskā Vācija tiktu sagrauta un žīdu ietekme Eiropas centrā atjaunota.

Kā mēs redzam, Hitlerš bija vienīgais no trim lielajiem spēlētājiem, kurš pasaules karu negribēja; abi viņa galvenie pretinieki apzināti vēlējās lielu karu un tīšām virzīja lietas tā, lai tas sāktos.

Nežīdu politiķi Rietumos (tādi kā Čemberlens un Daladjē) pa lielākai daļai, protams, karu negribēja (Čērčils, iespējams, gribēja,¹²⁰ bet tolaik viņš vēl nebija premjerministrs, tikai radikāļu līderis parlamentā). Taču šie politiķi atradās milzīga intrigu mezgla vidū. No vienas puses Hitlera histēriskā uzvedība; no otras – nemitīgs, neatlaidīgs, nepārvarams žīdu lobija spiediens visvisādos veidos – no žīdu kontrolētās «brīvās preses» un «sabiedriskās domas» līdz banku finansēm –, lai Hitlera histēriju vēl vairāk uzkurinātu un lai neļautu ar viņu nedz sabiedroties, nedz sadarboties, nedz piekāpties viņa (pilnīgi taisnīgajām) prasībām.

Tāda izskatās Hitlera loma, ja saprot viņa personību, viņa domāšanu, viņa motīvus – ar vārdu sakot, ja izprot viņa psiholoģiju un ievēro viņa personības integritāti.

Tu šo psiholoģiju neizproti (vismaz neizprati līdz šim: varbūt tagadējais mans izklāsts Tev kaut ko apgaismoja?). Tāpēc Tu arī visu laiku ignorēji manus argumentus.

9. Rubija personība

Tāpat kā Tu neizproti Vairas Viķes-Freibergas un Ādolfā Hitlera personības, tā Tu neizproti arī Džeka Rubija personību – un tāpēc mana «zelta atslēdziņa» Tev neko neizsaka un nepierāda.

Pat precīzi atkārtot «zelta atslēdziņas» definīciju Tu nevari un, izkropļodams un sagrozīdams, raksti: «*Tā tad Tava «zelta atslēdziņa» ir Džeks Rubijs?»*

Bet es 2006.gada 30.novembrī pulksten 01:54 rakstīju:

Eksistē tikai VIENS iemesls, kāpēc tāds cilvēks kā Džeks Rubijs varēja iejaukties šajā lietā un atdot savu dzīvību (viņš taču zināja, ka ja ne nāvēssods, tad mūža ieslodzījums viņam ir garantēts!), un šis

¹¹⁹ **V.E.:** Mērķis iznīcināt nacionālsociālistisko Vāciju nebūt nebija kaut kas jauns priekš žīdiem; jau agrāk viņi bija (daudzas reizes) stādījuši – un realizējuši – tādus mērķus. Tā XX gadsimta sākumā viņi stādīja sev mērķi iznīcināt carisko Krieviju (kura arī mazliet spaidīja žīdus vai, pareizāk sakot, neļāva viņiem netraucēti izvērsties un sagrābt Krievijas milzīgās bagātības) un iznīcināt Osmāņu impēriju (kura negribēja atdot viņiem Palestīnu). Šiem žīdu mērķiem bija liela nozīme Pirmā pasaules kara izraisīšanā (tas nebija vienīgais kara iemesls, bet tas bija būtisks kara iemesls). Arī vēl antīkajos laikos žīdi bija iznīcinājuši vairākas lielvalstis, tajā skaitā, kā es domāju un kā tas būs aprakstīts zemāk, arī Romas impēriju.

¹²⁰ **V.E.:** Skat., piem., {[REVIS.1384](#)}.

vienīgais iemesls ir – glābt žīdus no kaut kā briesmīga. Lūk, tā «zelta atslēdziņa», kura bez kādām problēmām «atslēdz lādīti».

«Zelta atslēdziņa» tāpat atkal slēpjas (psiholoģiskas dabas) apsvērumos par to, kā varēja un kā nevarēja rīkoties konkrēta personība (ar visu savu personības integritāti). Par šo personību mums ir daudz kas zināms, viņas «psiholoģiskais portrets» mums ir pilnīgi skaidrs (tiem, kam ir skaidrs), un psiholoģijas pazinējiem apgalvojumi, ka Rubiju esot vadījuši tie motīvi, kas uzdoti Tavā (un tāpat ASV oficiālajā) versijā, ir apmēram tikpat ticami (vai smieklīgi) kā apgalvojums, ka Džeks Rubijs esot palēcies un ar roku aizsniedzis Mēnesi.

Oficiālā versija ir smieklīga, bet tas vēl nav viss. (Oficiālajai versijai netic daudzi). Svarīgāks par oficiālās versijas noraidīšanu ir secinājums par to, ar ko tad aizstāt šo oficiālo versiju, – par to, kādi tad motīvi VARĒJA tādai personībai kā Rubijs (ar visu šīs personības integritāti) likt rīkoties tā, kā tā rīkojās. Un lūk, es vēlreiz atkārtāju: eksistē tikai VIENS iemesls, kas TĀDAI personībai varēja likt rīkoties tā, kā tā rīkojās. Un šis apstāklis tad arī ir tā «zelta atslēdziņa».

Nav jēgas vairāk par to runāt. Tiem lasītājiem, kas spēj izprast psiholoģiskas dabas argumentus, sen jau viss ir skaidrs. Ja nu kāds nespēj – nu, tad nespēj, un tad ardievu!

Vēl viens piemērs, kā psiholoģiskas dabas «zelta atslēdziņa» (t.i. apsvērumi par to, kā varēja un kā nevarēja rīkoties cilvēki konkrētā situācijā) atšifrē traģisku notikumu cēloņus, ir dots šīs burtnīcas (AMIS) pielikumā Nr.4.

10. Uzskatu ģenēze

Kad mēs debatējam Delfos, tur, rakstot atbildes īsā laikā vēl vakarā un naktī un nelietojot nekādus palīgavotus, man nebija iespējas aplūkot visas Tavas novirzes no faktiem (lai gan praktiski visas tās es redzēju jau toreiz). Bet tagad, ievietojot toreizējo saraksti šajā grāmatā un to rediģējot, es pievienoju veselu virkni zemsvītras piezīmju, kur parādīju, kā Tu sagrozi faktus, vai nezini tos, vai nepareizi interpretē. Gandrīz vai nebeidzamā virtenē tur stiepjas desmitiem manu precizējumu, kas saliek visu savās vietās, un kuru gaismā Tavi vārdi izskatās ārkārtīgi neprecīzi, izplūduši, faktus sagrozoši, kas arī ļauj Tev pieturēties pie tiem uzskatiem, pie kādiem pieturies.

Piemēram, 2006.gada 16.novembrī pulksten 16:43 (pēc Delfu laika) Tu izsakies, ka «*Elzasa/Lotrīnga bija apstrīdēti apgabali jau 17.gs.*». Patiesībā 17.gadsimtā Francija (kopā ar Zviedriju) Trīsdesmitgadu karā sakāva (Habsburgu) Vāciju un atņēma tai šos apgabalus, kurus pēc tam ar spēku romanizēja. Tā vietā, lai skaidri un gaiši apzinātu un pateiktu šo faktu, Tu lieto tādu viltīgu un izplūdušu formulējumu, bet ar skaidri jūtamā pretvācisku tendenci.

Tāpat tas ir daudzos jo daudzos citos gadījumos: par Austrijas pievienošanu, par Sudetiem, par Poliju, par «prūšu militarismu» un citos... Visur, lūk, tādi viltīgi sagrozījumi – vai arī faktu slēpšana (piem., Tu nezinaji – no Tevis bija noslēpts – ka Hitlers sākumā piedāvāja Polijai **savienību**, un neizvirzīja tai nekādas teritoriālas pretenzijas).

Es nedomāju, ka šos viltīgos (bet vienmēr pret Vāciju tendenciozi vērstos) sagrozījumus un noklusējumus esi radījis Tu. Nē, es domāju, ka šos viltīgos sagrozījumus un noklusējumus ir radījuši žīdi (kā Rietumu «oficiālo» versiju), bet Tu – tāpat kā neskaitāmi citi cilvēki Rietumos – esi šo versiju lētticīgi un nekritiski pieņēmis un tagad aizstāvi to.

2006.gada 25.novembrī pulksten 16:11 Tu atzinies, ka esi kādreiz lietojis domāšanas paņēmieni, kas tur (manā zemsvītras piezīmē) apzīmēts kā (2), un proti: kad tā vietā, lai analizētu pašus faktus un lietas būtību, skatās uz apkārtējo cilvēku viedokli un spriež, ka tas «nevar būt bez pamata».

Ja jau Tu tādu domāšanas paņēmieni lietoji vienreiz, tad nebūtu brīnums, ja lietotu arī citas reizes. Man šķiet, ka tā arī ir noticis: no saviem sākotnējiem uzskatiem Tu aizgāji ne tāpēc, ka būtu izanalizējis un izvērtējis faktus un lietas būtību, bet gan tāpēc, ka nonāci citā vidē, un (lietojot to pašu domāšanas paņēmieni (2)) pieņēmi tagad jau šajā vidē (tas ir, ASV) dominējošos uzskatus.

Tāds rodas dabisks secinājums par Tavu uzskatu ģenēzi, redzot, ka Tavi uzskati nebalstās uz precīzu faktu zināšanu, uz izpratni par zinātniskās domāšanas būtību, izpratni par atšķirību starp zinātnisko un juridisko pierādījumu utt.

Tu nebūt neesi šajā ziņā nekāds unikums. Tieši otrādi: cik vien es esmu sastapies ar Rietumu cilvēkiem, vienmēr man ir nācies konstatēt vienu un to pašu. Salīdzinot ar dažiem citiem – tādiem kā Vaira Vīķe-Freiberga vai Nils Muižnieks –, Tava domāšana ir vēl relatīvi patstāvīgāka. Tie vispār spēj operēt tikai ar visprimitīvākajām shēmām, trafaretiem un stereotipiem. Tomēr vairāk vai mazāk tas ir raksturīgs jums visiem. (No sacītā nedrīkst izdarīt secinājumu, ka ar Latvijas cilvēkiem tas būtu savādāk. Mazliet citādi stereotipi tikai).

11. Zinātniskā ētika

Tomēr 2006.gada 1.novembrī pulksten 05:11 no rīta Tu ieradies manā dzīvē, bruņots ar milzīgu augstprātības un pārkuma sajūtas lādiņu:

«...Tev lielas skaidrības nav. Tavi uzskati... ir galīgi garām... Tāpat Tu kļūdi par... Palasi..., pamācies. Arī VVF motivācija... Tev nav skaidra. Laikam par tādu NATO neesi dzirdējis..., tāpat vai Latvija tur vēlās/jās iestāties... Tā tad palasi, pamācies, pirms Tu Delfos sāci lekcijas lasīt/rakstīt.»

Arī šeit Tu neesi unikāls. Tieši ar tāda paša rakstura (tikai vēl lielākas jaudas) lādiņu manā dzīvē iebrāzās Nils Muižnieks, Andrievs Ezergailis un vēl daudzi citi Rietumu latvieši.

Saki, kādēļ man būtu jācieš tāda jūsu uzvedība?

Es (pat Delfos, kur morāles normas ir pats zini kādas) nebiju nevienu aizskāris, nevienam uzbrucis, nevienu apvainojis – vienkārši ievietoju dažus savus vecus rakstus, kas skāra apspriežamo tematu.

Tu teici, ka esi ilgi nodarbojies ar zinātni. Latvijā ir pieņemts tāds «Zinātnieka ētikas kodekss»¹²¹. Šī kodeksa punkts 6.2. skan tā: *«Kritikā, diskusijās un polemikā zinātniekam vienmēr jāievēro vienlīdzības (neatkarīgi no zinātniskā grāda un tituliem) princips, nepieļaujot personīgu attiecību kārtošanu un kritizējamās personas kariķēšanu.»*

Šis kodekss tā tad neļauj «kariķēt» oponentu pat tad, ja viņam NAV taisnība. (Bet mūsu gadījumā man taču BIJA taisnība, tomēr Tu 2006.gada 1.novembrī iesāki tieši ar kariķēšanu – vai es esot dzirdējis par NATO utml.).

Pēc tam, kad es Tev atcirtu kā nākas, Tu kādu laiku turējies pieklājības robežās, bet 2006.gada 4.decembrī pulksten 09:47 nobeidzi mūsu disputa pirmo tūri ar vēl spožāku pērli: *«...kaut ko PIERĀDĪT tas var tikai iepriekš sacietējušās smadzenēs.»*

Un tā, es turos pie kaut kādiem uzskatiem tāpēc, ka man ir iepriekš sacietējušās smadzenes.

Latvijas «Zinātnieka ētikas kodekss» pat nemaz neparedz šādu gadījumu, aprobežodamies ar «kariķēšanas» aizliegumu: tiem sastādītājiem no Latvijas Zinātņu akadēmijas un no Zinātnes padomes laikam pat neienāca prātā, ka viens zinātnieks var laist darbā pret savu oponentu TĀDU argumentu.

Protams, Tu acīmredzot neesi Latvijas zinātnieks, un uz Tevi šis kodekss neattiecas. (Lai gan daudzi ārzemju latviešu zinātnieki tiek ievēlēti kā goda biedri dažādās Latvijas biedrībās vai kā ārzemju locekļi akadēmijās utt., tā ka varbūt Tu tomēr esi arī Latvijas zinātnieks?).

Bet jebkurā gadījumā līdzīgi kodeksi jau droši vien pastāv arī ārzemēs un varbūt arī ASV? – neba tukšā vietā un tā no galvas mūsējie to izdomāja?

Un ja arī nepastāv rakstīts un iespiests tāds kodekss priekš ASV zinātniekiem, tad vienalga pastāv nerakstīti kodeksi, jo principā jau tajā LZA un LZP sacerējumā nav ielikts nekas cits, kā vien vispārcilvēciskas godīgu un gudru cilvēku ētikas normas.

Nu saki: kāpēc gan jūs visi šīs normas pārkāpjat? Kā to izskaidrot?

Vai varbūt jūs šo ētiku nepārkāpjat attiecībās ar «citiem zinātniekiem»? Ar ārzemju? Ar Latvijas?

Varbūt jūs pārkāpjat šo ētiku tikai attiecībās ar tādiem kā es? Kuri pēc jūsu (varbūt slēptajām? varbūt neapzinātajām?) domām ir zemākstāvoši par jums?

Nu, kā tad tur īsti ir, Ami?

Pēc jūsu domām es esmu nepilnvērtīgs cilvēks? Stāvu hierarhijā daudz zemāk par jums visiem? Bet iedrošinos vēl kaut ko tur ņerkstēt jums pretī?

TAS ir īstais cēlonis, Ami, – vai ne?

12. Arsenāls

Un tā, mēs redzējām, ka Tavi uzskati, ciktāl tie stāvēja pretī manējiem iepriekšējā mūsu diskusijā, balstījās uz sekojošiem stūrakmeņiem:

1) daudzu faktu nezināšana vai sagrozīšana (kādā veidā Elzasa-Lotrīnga nonāca Francijas sastāvā, Hitlera sākotnējās prasības un piedāvājumi Polijai, Sudetu apgabala etniskā vēsture utt.);

¹²¹ V.E.: No tās publikācijas datiem: «Dokumentu, pamatojoties uz LR likumā «Par zinātnisko darbību» 1996.gada 13.jūnijā izdarītajiem grozījumiem (sk. 21.panta 3.rindkopu), izstrādājusi Latvijas Zinātņu akadēmija kopā ar Latvijas Zinātnes padomi. Akceptēts LZA Senāta sēdē 1997.gada 4.novembrī (lēmums Nr. 49.2) un LZP sēdē 1997.gada 11.novembrī (lēmums Nr. 11-4). Sastādījuši: Latvijas Zinātņu akadēmija: Vija Kluša, Maija Kūle, Edgars Siliņš; Latvijas Zinātnes padome: Jānis Priedkalns, Andrejs Siliņš, Jānis Stradiņš. Izdevniecība «Zinātne», Akadēmijas laukumā 1, Rīgā, LV-1050. Reģistrācijas apliecība Nr.2-0250. Iespiesta SIA «Pērse», Aizkraukles ielā 21, Rīgā, LV-1006.»

2) zinātniskās domāšanas būtības nezināšana (ka zinātniskās pieejas būtība vispār ir alternatīvu pieņēmumu jeb postulātu sistēmu izvirzīšana un pēc tam salīdzināšana, mēģinot katrā no šīm sistēmām izskaidrot zināmos faktus un meklējot «zelta atslēdziņas», t.i. tādus apstākļus, kurus var apmierinoši izskaidrot tikai vienā no sistēmām; piemēram, nezināji, ka Kenedija lietā mums ir jāsalīdzina pieņēmumu sistēmas, kas augstāk definētas kā A un E);

3) atšķirību starp juridiskiem un zinātniskiem pierādījumiem nezināšana (savu sistēmu A pieņēmi par prezumētu un prasīji man pierādīt sistēmu E, kaut gan tikpat labi varētu pieņemt par prezumētu sistēmu E un prasīt no Tevis pierādīt sistēmu A; patiesībā neviena no sistēmām nav jāpieņem par prezumētu);

4) gandrīz pilnīgs analfabētisms cilvēku psiholoģijā (nevienu psiholoģiskas dabas argumentu Tu tā arī nesapрати, nenovērtēji un nepieņēmi);

5) tāda domāšanas algoritma izmantošana, kurš neizskata lietas būtību, bet vadās no apkārtējās sabiedrības viedokļa (atzinies, ka šādā veidā agrāk esi turējies pie antisemītiskiem uzskatiem, bet vēlāk, nonācis citā vidē, tādā pašā veidā pieņēmi Rietumu propagandas stereotipus);

6) zinātnieku ētikas kodeksa pārkāpšana, tūlīt diskusijas sākuma brīdī startējot ar sava oponenta kariķēšanu un diskusijas beigās pasludinot, ka oponentam esot «sacietējušas smadzenes».

Jā-ā-ā, Ami... Spožs Tev tas arsenāls... (Tikai nez kā galu galā būs ar Tavu reputāciju mūsu lasītāju acīs?)

Bet es bez ierunām atzīstu, ka Tu intelekta ziņā krietni pārsniedz, teiksim, Freibergu pāri (pat ja Vairas Viķes-Freibergas un Imanta Freiberga intelektus saskaita kopā). Nerunājot jau nemaz par kaut kāda tur vidēja Delfu klabinātāja spējām un zināšanām.

No otras puses, Tavs intelekts, cik nu par to varēja spriest mūsu diskusijā, tomēr neko daudz vis nepārsniedza parasta amerikāņu profesora līmeni.

Varbūt Tu patiešām arī esi bijis profesors kādā ASV universitātē? Vienā vietā Tu teici, ka esot ilgus gadus strādājis «zinātnes laukā»; otrā vietā ar tādu kā kompetences sajūtu izteicies par žīdu lomu «labas izglītības» jomā; saliekot šīs abas ziņas kopā, dabiski rodas doma par kādu universitāti...

Tāpēc es, kamēr Tu neesi paziņojis precīzu informāciju par sevi, pieņemu kā «darba hipotēzi», ka Tu esi kādas ASV universitātes emeritēts profesors.

Tādā gadījumā Tu esi apmēram desmitais amerikāņu¹²² profesors manā pieredzē.

Visspožākie vārdi šajā plejādē, protams, ir Andrievs Ezergailis, Vaira Viķe-Freiberga un Imants Freibergs, bet bija vēl arī citi.¹²³

Man, protams, interesanti būtu arī uzzināt, kādā tad zinātnes nozarē Tu «ilgus gadus darbojies». Es vienreiz Delfos redzēju Tavu komentāru, kur Tu biji salicis dažādu veidu iekavas tā, kā to dara matemātikā. Tas varētu nozīmēt, ka Tava specialitāte bija kāda no eksaktajām zinātnēm.

Tas, savukārt, lika man nodomāt, ka Tu – varbūt – būtu spējīgs apspriest arī Vēras teoriju. (Tas nu gan būtu vērtīgi!).

Ami! Ar šo es nobeidzu savu atbildi Tev šajā grāmatā.

Mums te, šajā disputā, vēl ir jāizskata daudzi jo daudzi jautājumi, piemēram:

– kā un kāpēc Rietumi nodeva Rietumu ideālus un vērtības?

– kāda bija žīdu loma daudzos citos pasaules notikumos (ne tikai Kenedija noslepkavošanā)?

– kāpēc žīdi tā rīkojas, kāda ir viņu psiholoģija?

– kas ir antisemītisms, un vai tas, ko es rakstu, ir antisemītisks?

– ... un vēl daudz kas cits...

Bet tie visi ir milzīgi plaši jautājumi, un lai tie paliek nākamajām MUNUS grāmatām.

¹²² V.E.: Ar «Ameriku» te ir domāta Ziemeļamerika: ASV un Kanāda.

¹²³ V.E.: Pavisam man jau agrāk ir bijusi saskarsme ar šādiem latviešu izcelsmes neapšaubāmiem amerikāņu profesoriem, kuri attiecīgi figurē manos rakstos: **1)** Andrievs Ezergailis, History Department, Ithaca College, Ithaca, NY; **2)** Vaira Viķe-Freiberga, Monreālas universitāte; **3)** Imants Freibergs, Kvebekas universitāte Monreālā (UQAM); **4)** Gunars Tomsons Department of Philosophy, Cognitive Studies. Sir Wilfred Grenfell College, Memorial University of Newfoundland Corner Brook, Newfoundland, Canada; **5)** Rasma Lazda-Cazers Department of German, University of Minnesota; **6)** (...) *one of our Law Professors, Mr. Zile*, University of Wisconsin, Bascom Mall Madison, WI. Bez tam, spriežot pēc e-pasta adresēm ar «.edu» beigās un pēc citām pazīmēm, profesori, iespējams, bija arī: **7)** Ritvars Bregzis, Toronto; **8)** Juris Žagariņš (...stcc.mass.edu); **9)** Jānis Jēkabsons (...cc.purdue.edu). Un, beidzot, **10)** Nils Muižnieks, lai gan, cik man zināms, nav bijis profesors Amerikā, bet ir dzimis ASV, ir Prinstonas universitātes bakalaura, Kalifornijas universitātes maģistrs, Bērklijas universitātes doktors, un māca Latvijas Universitātē.

13. Nobeigums

Mūsu pirmās tūres nobeigumā es Tev vēlētos teikt lūk ko. Es vispār **negribu** ar Tevi karot. Kad Tu parādījies un uzbruki man Delfos, es no pirmās sekundes zināju, ka sakaušu Tevi jebkurā mūsu rakstiskā prāta divkaujā par šīm tēmām, bet es negribu kauties.

Tieši tāpēc es Tev saku: atzīsti, ka es šo pirmo tūri uzvarēju un ka man ir taisnība visos fundamentālajos jautājumos. Atzīsti to ne publiski, ne rakstiski, ne šeit, vēstulēs un grāmatās, bet atzīsti to pats pie sevis, savas istabas klusumā un vientulībā, – kas ir daudz vieglāk.

Jo, līdzko Tu (pie sevis) to atzīsi, tā Tu vairs negribēsi tālāk karot, negribēsi man uzbrukt, nerakstīsi vairs, ka man esot «sacietējušas smadzenes», bet būsi gatavs konstruktīvai sadarbībai (kas būs daudz labāk visiem).

Automātiski (psiholoģijas likums!) Tu tad vairs nemēģināsi raudzīties uz mani kā uz zemāku radījumu, kuru Tu vari pamācīt no saviem (amerikāņu profesora?) augstumiem, un tad kļūs reāli iespējams patiešām vienkārši salīdzināt pieņēmumu (postulātu) sistēmas A un E – ne tikai Kenedija lietā, bet arī daudzās citās vietās – un varbūt pat matemātikā.

Kļūsti par manu piekritēju. Tas, ar ko Tu tagad esi sadūries, ir spilgta un unikāla parādība Latvijas un latviešu kultūrā, un būs tikai dabiski un pareizi, ja Tu, tā vietā, lai uzbruktu šai parādībai, sāksi to popularizēt un izplatīt starp saviem paziņām Amerikā un ārpus tās.

Ko Tev arī novēlu.

Valdis Egle

2007.gada 1.jūnijā

Pielikums Nr.1. Irākas kara pārdevējs

Tās bija 75 minūtes, kas smagi iedragāja viņa reputāciju – pirms trīsarpus gadiem ASV valsts sekretārs Kolins Pauels uzstājīgi centās pārliecināt pasauli, ka Irāka apdraud starptautisko drošību. Lai to novērstu, sākās karš. Tagad zināms, ka viņa runā ANO bija daudz aplamību. Nupat iznākušā grāmatā tiek restaurēta Amerikas politiskās elites uzvedība, ko pats Pauels raksturo kā dunci mugurā.

Astotajā dienā pēc prezidenta pārvēlēšanas uz otro termiņu, 2004.gada 10.novembrī, valsts sekretāra Kolina Pauela birojā iezvanījās tālrunis. Zvanīja no Baltā nama. Tas nebija Džordžs Bušs, bet gan prezidenta administrācijas vadītājs Endrū Kārds. Viņš bija apbrīnojami tiešs. «Prezidents vēlas veikt izmaiņas», teica Kārds, lietojot laika gaitā nopolētu izteikumu, lai izvairītos no «demisionēt» vai «atlaist». Viņš ātri paskaidroja, ka ticis diskutēts par Pauela palikšanu amatā līdz Irākā plānotajām vēlēšanām janvāra beigās, taču galu galā nolemts – izmaiņas valdībā labāk neatlikt. Bušs gribot, lai Pauels savu atkāpšanās vēstuli iesniedz divu dienu laikā, tas ir, līdz piektdienai, 12.novembrim.

Pats prezidents ar Pauelu nekontaktējās arī nākamajās dienās. Valsts sekretārs savu vēstuli iesniedza, kā bija prasīts. Rakstīja uz datora mājās (Baltajā namā pamanīja pārrakstīšanās kļūdu un lūdza pārstrādāt). Negribot paust pārsteigumu vai aizvainojumu, Pauels vēstulē norādīja, ka lēmumu aiziet pieņēmis viņš pats.

«God. Prezidenta kungs! Kā jau esam apspriedušies pēdējos mēnešos, man ir laiks atkāpties, jo vēlēšanas ir garām». Un turpināja, ka ir bijis gandarīts būt «daļa no komandas, kas sāka globālo karu pret terorismu, atbrīvoja Afganistānu un Irākas ļaudis, nostiprināja mūsu alianses, pieskaņoja valsti situācijai pēc aukstā kara beigām un aizsāka būtiskas iniciatīvas nabadzības un slimību izskaušanai trešās pasaules valstīs. Gan šajās, gan citās jomās Jūs bijāt mūsu veiksmes dzinējspēks».

Bušs ienc Pauelu

Kad Teksasas gubernators Bušs 1999.gadā vēl tikai sāka savu cīņu par prezidentūru, Pauela iespaids par viņu bija krietni citāds. Tolaik Buša izpratne par ārpolitiku un nacionālajiem drošības jautājumiem balstījās uz «ļodzīgām kājām». Pauels pazina Soniju (tāda iesauka ir Bušam) tikai garāmejojot, jo privāti lielākas cerības lika uz citu potenciālo republikāņu kandidātu – Arizonas senatoru Džonu Makeinu, bijušo virsnieku un Vjetnamas kara veterānu.

Taču Pauels bija kalpojis prezidenta Džordža Buša vecākā administrācijai un savā ziņā uzskatīja sevi par lojālu plašās Bušu saimes daļu. «Es viņiem nebiju svešinieks, un nevienam nebija jāuztraucas, ka varētu nodot Soniju, kad pienāks viņa laiks», vēlāk stāstīja Pauels. Viņš uzrakstīja čeku par tūkstoš dolāriem Makeinam un tikpat ziedoja arī Buša kampaņai.

Raizējoties, ka Pauels var spīdēt vairāk nekā pats prezidenta kandidāts, Buša svīta viņu ignorēja lielāko kampaņas daļu, lai gan medijiem bieži atgādināja, ka cienījamais ģenerālis ir daļa no aizkulišu

smadzeņu komandas. Kad republikāņu priekšvēlēšanās Makeins tika atstumts un Bušs devās tiešā cīņā ar demokrātu kandidātu Alu Goru, kampaņas organizētāji arvien biežāk sāka uzsvērt, ka Pauels pavadīs Bušu ārvalstu vizītēs un, visticamāk, tieši viņš būs nākamais valsts sekretārs. Lai gan pašam Paelam neviens to tieši nebija jautājis.

Pauels vēlāk atcerējās, ka vienīgā saruna ar Bušu viņam bijusi tikai dažas nedēļas pirms vēlēšanām auto pēdējā sēdekļī starp diviem kampaņas pasākumiem, kuros klātienē tika uzaicināts arī ģenerālis. Viņš neatceras tiešu Buša lūgumu strādāt viņa valdībā. Kad ASV Augstākā tiesa decembra sākumā oficiāli pasludināja balsu pārskaitīšanu Floridā par pabeigtu, «viss notika it kā pats no sevis». 16.decembrī, trīs dienas pēc Gora paziņojuma par sakāvi, Pauels aizlidoja uz Buša rančo Teksasā, lai oficiāli tiktu stādīts priekšā kā nākamais valsts sekretārs.

Pie viena sāna stāvēja Pauels, pie otra viceprezidents Diks Čeinijs, bet pats Bušs no lapiņas lasīja iepriekš sagatavotu paziņojumu. Pagriezies pret Paelu, viņš citēja bijušā prezidenta Harija Trumena vārdus, kas veltīti toreizējam valsts sekretāram, arī atvaļinātam armijas ģenerālim Džordžam Maršalam: ««Viņš ir spēka un veselā saprāta balsts. Ja izdodas tādu sastapt, tad jānotur līdz pēdējam brīdim». Es tādu vīru esmu atradis!» Kad reportieri jautāja, kāpēc Bušam acīs parādījušās asaras, viņš atbildēja, ka ir dziļi saviļņots: «Es tik ļoti apbrīnoju Kolinu Paelu! Esmu sajūsmā par viņa karjeru!»

Kā nacionālās drošības padomnieks vienam prezidentam un armijas spēku komandieru grupas vadītājs diviem citiem Pauels bija svarīga persona aukstā kara beigu laikā un palīdzēja izcīnīt uzvaru Persijas līča kara laikā. Jau 1993.gadā, kad viņš pameta militāro dienestu, Pauels bija kļuvis par cienītu personu – aptaujās viņš tika atzīts «par visuzticamāko vīru Amerikā».

Taču, nonācis Buša aprindās, viņš bieži sāka ideoloģiski zaudēt gan aizsardzības ministram Donaldam Ramsfeldam, gan ietekmīgajam viceprezidentam Čeinijam – kā jautājumos par Irāku, tā citās svarīgās ārpolitikas lietās. Vismaz vienreiz svarīgs ārpolitiskais lēmums pieņemts bez viņa līdzdalības, vairākas citas reizes prezidents ignorējis Pauela ieteikumus. Kāpēc viņš neatkāpās?

Atbilde ir vienkārša: kareivji pilda pavēles arī tad, ja nepiekrīt saviem komandieriem. Tam, ka viņš jau desmit gadus nevalkā formu, nav nozīmes. Pauels būs karavīrs līdz savam pēdējam elpas vilcienam.

Diplomātiskās metodes izčākst

Sākot pildīt valsts sekretāra pienākumus, Pauels ar Bušu tikās bieži, taču reti tas notika vienatnē. Pauels iepazīna Bušu kā raitu sarunu biedru, daudz raitāku nekā publiskos pasākumos. Tomēr traucēja prezidenta nepacietība un tendence pārtraukt citus runātājus, pat viesos atbraukušos ārvalstu vadītājus. «Prezidentam ir labi instinkti», taču viņam piemīt arī «asas kantes – kā īstam Teksasas kovbojam, un, ja tās atšifrē, parādās cilvēki, kas zina, kā to izmantot savā labā».

Prezidentūras pirmajā, bedrainajā gadā Pauels saprata, ka Ramsfelds un Čeinijs ir tie, kas mudina Bušu atkāpties no diplomātiskām metodēm, tā vietā izvēloties dzelzs dūres politiku ārlietās, īpaši jautājumos par Ziemeļkoreju un Tuvējiem Austrumiem. Pēc 2001.gada 11.septembra teroristu uzbrukumiem Ņujorkai un Vašingtonai uzmanība strauji tika pievērsta Irākai, un jau nākamajā vasarā bija skaidrs, ka ASV valdība gatavojas karam ar Sadamu Huseinu.

Pauela rīcībā bija niecīgi pierādījumi Baltā nama pieļāvumam, ka arī Huseins pielicis savu roku 11.septembra traģēdijā. Tajā pašā laikā viņam nebija iemesla neticēt Centrālās izlūkošanas pārvaldes secinājumam (to dedzīgi atkārtoja Ramsfelds un Čeinijs), ka Irākas līderim ir slepens ķīmisko, bioloģisko un, iespējams, arī kodolieroču arsenāls. Turklāt Huseins esot gatavs to nodot teroristiem.

Kad 1991.gadā Pauels pats vadīja irākiešu iebrucēju padzīšanu no Kuveitas, viņa rīcībā bija pusmiljons karavīru un plašs starptautisks atbalsts. Tagad viņš uzskatīja, ka lēmumu iebrukt Irākā, protams, ir jāpieņem Bušam, taču gan politiska, gan militāra veiksmē iespējama tikai tad, ja ir saņemts starptautisks atbalsts. 2002.gada augustā viņam izdevās pārliecināt Bušu (pārspējot Čeinija iebildumus), ka nekāda daudznacionāla atsaucība nebūs iespējama, ja vispirms Huseinu nemēģinās savaldīt bez militārām metodēm.

Nākamās piecus mēnešus Pauels strādāja kopā ar ANO Drošības padomi, lai izvairītos no kara. Taču visi pūliņi izgāzās, jo ietiepīgi uzvedās gan ASV valdība, gan Huseins, un arī kopumā starptautiskā sabiedrība īpaši neuzticējās Buša motivācijai un spriedumiem. Tikmēr Penatgonam kara plāns jau bija gatavs, un ASV valdībā slepeni tika noteikts iebrukuma laiks – 2003.gada marts.

«Mums ir jāuzbūvē lieta pret Huseinu», tīkoties Ovālajā kabinetā janvāra beigās, Bušs teica Paelam. «Un es vēlos to uzticēt tev!» Vienīgi Pauels to varot «izdarīt ticami», teica Bušs. «Varbūt tev viņi noticēs», ar to domādams starptautisko sabiedrību un skeptiķus pašu mājās.

Tā bija tieša pavēle no virspavēlnieka, un Paelam pat prāta neienāca to apšaubīt.

Baltais nams visus materiālus jau esot sagatavojis. Pauelam to vajadzēja pārvērst par runu – ar savu balsi un savā stilā. 28.janvārī, otrdienā, viņam nodeva 48 lapas, kurās cieši cits pēc cita bija uzskaitīti visi masu iznīcināšanas ieroči, kas it kā pieder Huseinam. Daudz pieļāvumu, daudz aizdomu. Kā vēlāk izrādījās, to visu bija sarakstījis viceprezidenta Čeinija administrācijas vadītājs Lūiss Libijs¹²⁴, kurš, tāpat kā viņa priekšnieks, ir stingrās dūres politikas atbalstītājs.

Uzstāšanās datums bija nolikts uz nākamo trešdienu. Bušs plānoja to paziņot jau vakarā ikgadējā uzrunā tautai. Labi apzinādamies, ka uz kārts tiek likta ne vien pierādījumu ticamība, bet arī viņa paša reputācija, Pauels nekavējoties zvanīja Buša padomniecei nacionālās drošības jautājumos Kondolīzai Raisai. Viņš lūdza ilgāku sagatavošanās laiku.

«Kondija, lūdzu!» aicināja Pauels, «Lai prezidents savā runā saka, ka ziņojums ANO būs nākamnedēļ. Nesauciet datumu!»

«Viņa atbildēja: «Labi, labi, protams», atceras Pauels, «un tad viņa aizsteidzās to labot. Pēc piecām minūtēm viņa zvana: «Ir laba ziņa un slikta ziņa. Labā – runu mēs izlabojām. Sliktā – Baltais nams jau preseī paziņojis, ka Pauela ziņojums gaidāms 5.februārī».

«Es varēju dabūt vēl divas dienas», sapņaini saka Pauels. «Vai tas būtu mainījis lietu kārtību, nezinu vis».

Apvainojumi ir, vajag pierādījumus

«Te būs», teica Pauels, noliekot Baltā nama dokumentu kaudzīti uz savas administrācijas vadītāja Lorenša Vilkersona galda. Vilkersons jau apzinājās, ka tas vairāk atgādinās slikti uzrakstītu romānu, nevis labi populētu dokumentu pasaules pārliecināšanai. Tajā pēcpusdienā viņš sapulcināja Valsts departamentu komandu, to vidū arī profesionālu runu rakstītāju Linnu Deividsoni un CIP vecāko virsnieku Beriju Louenkronu, lai visi kopā ķertos pie darba.

Viņi apņēmas paši izvētīt katru minēto faktu un pārvērst to par «Kolīna Pauela runu», atceras Vilkersons. «Mēs devāmies uz CIP galveno ēku un bijām gatavi tur dzīvot, kamēr prezentācija būs gatava».

Viņu uzdevums bija sarūpēt, cik vien iespējams pārliecināšu, uz pierādījumiem balstītu lietu. Pašam Pauelam bija diezgan paviršas zināšanas par smagākajām apsūdzībām, taču pēdējos mēnešos, kad strīdi ar ANO pieņēmas spēkā, arī viņa izteikumi kļuva tikpat vaļīgi un emocionāli kā viceprezidentam Čeinijam. Tikai pirms nedēļas Pauels starptautiskā ekonomistu konferencē bija uzskaitījis apsūdzības, par kuru patiesumu šaubījās pat viņa paša vadītais Valsts departaments – viņš norādīja, ka Irāka ir centusies iepirkt urānu un citas kodolieroču ražošanai nepieciešamās sastāvdaļas. Vēl viņš norādīja uz Huseina sakariem ar *Al Qaeda*.

Taču tie bija tikai apvainojumi, tagad bija jātagadā pierādījumi. Vilkersonam bija vēl viens mērķis – rehabilitēt savu priekšnieku, jo valsts sekretāra tuvākie cilvēki bija pārliecināti, ka iepriekšējos trijos gados Pauels ir saņēmis daudzus nepamatotus dūrienus mugurā no Baltā nama politiskā padomnieka Karla Rova un viceprezidenta Čeinija. Pauels pats smiedamies saviem palīgiem bija atstāstījis, kā nedēļu pirms plānotās runas ANO viceprezidents ar pirkstu iebakstījis krūtīs un teicis: «Tev ir augsti popularitātes reitingi, tāpēc vari atļauties dažus procentus arī pazaudēt», Vilkersonam gan šķita, ka Čeinija nostāja bija: «Ej uz ANO un notirgo mūsu ideju, tā mēs būsīm paspēruši uz priekšu soli vai divus. Ja pakritīsi uz sava zobena un nogalināsi pats sevi, arī tad mēs būsīm priecīgi».

Mācās no vēstures

Nākamajā rītā Vilkersons un viņa komanda sapulcējās CIP direktora apspriežu zālē un sāka analizēt dokumentu teikumu pēc teikuma. Diez ko neveicās. Uz galda bija arī desmit centimetru bieza papīru kaudze, kurā glabājās visi Baltā nama dokumentā minēto apsūdzību avoti – ziņojumi no CIP, militārās izlūkošanas aģentūras, ārvalstu izlūkdienestiem, Irākas Nacionālā kongresa un pat avīžu rakstu izgriezumi.

Klāt bija pats CIP direktors Džordžs Tenets, viņa vietnieks, CIP virsnieks kodolprogrammu pārraudzībai, pārvaldes galvenais padomnieks tehniskajā izlūkošanā un vairāki citi speciālisti – ik pa brīdim viņi sūtīja savus palīgus atrast informācijas avotu oriģinālus.

Dažos gadījumos «pierādījumi» patiešām tika atrasti oficiālos izlūkdienestu ziņojumos, taču tikai kā neapstiprināta informācija. Jau pēcpusdienā Tenets un Vilkersons vienojās, ka Baltā nama uzmetums nekādā gadījumā nevarēs būt par runas pamatu. Tā vietā tika izvēlēts pašas CIP iepriekšējā rudenī sastādītais ziņojums par Irāku.

¹²⁴ V.E.: Saderam, ka žīds?

Vakarā, kad galvenie CIP un Baltā nama darbinieki devās mājās, Vilkersons ar kolēģiem uzskatījās ilgāk, lai noskatītos filmu, kas glabājas Valsts departamenta arhīvā. Tā ir Adlaja Stīvensona vēsturiskā uzstāšanās Drošības padomē Kubas raķešu krīzes saspīlējuma laikā 1962.gadā. Toreiz Padomju Savienība kategoriski noliedza, ka izvietojusi kodolraķetes salā, kas atrodas tikai 150 km no Floridas krastiem. Stīvensons, kas tobrīd bija ASV vēstnieks ANO, atbildēja ar neapstrīdamu pierādījumu – 26 graudainām, plakāta izmēra fotogrāfijām, kurās raķetes nofotografētas no U–2 izlūklidmašīnas. Attēli bija izlikti Drošības palātā, un tos redzēja visa pasaule. Tas ir «Stīvensona mirklis», pārējiem teica Vilkersons. Tādu pašu efektu viņi gribēja panākt arī tagad.

Neder, der, neder...

Nākamo piecu dienu dienaskārtība bija līdzīga. Vilkersons un kolēģi šķiroja pierādījumus, kas derētu runai, un izvēlētos materiālus nodeva grafiskajiem dizaineriem, kas strādāja CIP pagrabā. Katru pēcpusdienu viņi sapulcējās CIP direktora Teneta kabinetā, ieradās arī Kondolīza Raisa un Pauela vietnieks Ričards Armitāžs, un tad visi kopā vēlreiz apsprieda jauno tekstu un izvēlētos pierādījumus.

Pauels uzstāja, lai tiktu izmesti visi izlūkdienestu ziņojumi, kuriem par pamatu kalpojuši trimdā dzīvojošā irākieša Ahmeda Čalabija apgalvojumi. Lai gan Pentagons un viceprezidents Čeinijs šim emigrantam uzticējās, Valsts departamentā par viņu bija krasi pretējs viedoklis – Čalabiju uzskatīja par šarlatānu.

CIP apgalvoja Pauelam, ka vienu no smagākajām apsūdzībām – Huseina mobilās laboratorijas bioloģisko ieroču programmai slēpšanu – ir apstiprinājuši četri atsevišķi avoti, ieskaitot kādu Irākas ķīmiķi, civilo inženieri un Irākas armijas dezertieri. Tenets uzstāja, ka tā ir «absolūti ticama informācija».

Viņi ilgi strīdējās, kā interpretēt pārtvertās sarunas, kurās par ieročiem runā irākiešu virsnieki. Neviena neizklausījās pārliecinoši. Viss bija interpretācijas jautājums. Viņi pētīja satelītu uzņēmumus, kuros esot redzama aizliegta tehnika. Pauelam tika parādīts kāds graudains foto, kurā, pēc analītiķu teiktā, esot redzamas bezpilotu lidmašīnas Basras apkaimē. Pauels no tām atteicās, jo trūka informācijas, kur tās īsti tapušas, un neko daudz arī nevarēja saskatīt. Tā vietā viņš pieņēma ANO fotogrāfiju, kas tapusi jau pirms dažiem gadiem – tajā tik tiešām redzamas bezpilotu lidmašīnas, kuras Huseins varētu izmantot ķīmisko un bioloģisko ieroču izsijāšanai virs apdzīvotām vietām.

CIP analītiķi darba grupai parādīja vēl papildu fotogrāfijas, kurās neapšaubāmi esot redzama ķīmisko ieroču ražotne un krātuves, taču viņi uzstāja, ka attēli ir pārāk slepeni, lai tos izmantotu publiskā prezentācijā. Atklāšanai viņi bija gatavi nodot attēlus, kuros patiesībā nebija redzams nekas vairāk par mašīnām, kas novietotas pagalmos pie dažādām būvēm. «Vai tad jums nav tādas bildes, kurās redzama ķīmisko ieroču tvertņu pārvietošana?» kāds pajautājis Tenetam. «Tāda, kurā mēs varam iebakstīt ar pirkstu un teikt – tas ir ķīmiskais ierocis». Tenets atbildēja, ka kopš Kubas raķešu krīzes «neviens valsts netur aizliegtos ieročus uz mauriņa. Viņi zina, ka mēs tos meklējam. Tālab mums jāatrod citi pierādījumi, kas apliecina, ar ko viņi nodarbojas».

Vairākas stundas tika diskutēts par alumīnija caurulēm, kuras importēt mēģinājis Huseins. Divas ministrijas – Enerģijas departaments un Valsts departaments – nekādi nepiekrita CIP viedoklim, ka caurules paredzētas urāna bagātināšanai. Kāds no CIP darbiniekiem uzlika vienu šādu cauruli uz galda un, ripinot šurpu turpu, uzstāja, ka viņiem ir taisnība. Pārvalde «sasauca visus savus ekspertus un, turot roku uz Bībeles, zvērēja, ka veikuši visas iespējamās analīzes – tās apliecina, ka caurules nav tikai raķetēm, bet kodolieroču ražošanai», atceras Pauels. Fakts par caurulēm palika runā, tiesa, ar īsu piebildi, ka dažādiem ASV dienestiem ir atšķirīgs viedoklis par to lietošanu. (ASV izmeklētāji vēlāk Irākā atklāja, ka caurules tik tiešām bija paredzētas tikai raķetēm.)

Vēl trauklāk par aizliegto ieroču apsūdzībām izrādījās Baltā nama argumenti par Huseina sakariem ar teroristiem. Pauels un Tenets aizgāja uz CIP direktora kabinetu, lai tikai divatā izrunātos, «ko mēs patiesi zinām» par Irākas un *Al Qaeda* attiecībām. Pauelam tika parādīts notvertā Osamas bin Ladenas palīga pratīšanas atšifrējums. Sagūstītais zvērēja, ka irākieši apmācījuši *Al Qaeda* kaujiniekus apieties ar bioloģiskajiem un ķīmiskajiem ieročiem. Šī apsūdzība kļuva par garu Pauela runas sadaļu. (Gadu pēc iebrukuma Irākā CIP atzina, ka informācija bija nākusi tikai no viena avota, turklāt ASV izlūkdienesta vadība viņu bija nosaukusi par meli vēl krietni pirms Pauela prezentācijas.)

Ģenerālmēģinājums

Kad Pauels pirmdienas pēcpusdienā ieradies Ņujorkā, viņš bijis neredzēti nervozs, atceras Vilkersons. Pauels uztraucās, ka runas valoda ir pārāk metodiska un tehniska, lai spētu pārliecināt publiku. Agrākās Pauela uzstāšanās bija modelētas pēc principa, ko viņš apguva kā instruktors militārajā

skolā un vēlāk Pentagonā: lieto karti vai kādu citu attēlu, nosauc svarīgāko informāciju, bet tad runā dabiski. Šoreiz bija citādi: katrs teikums bija izdiskutēts un nopolēts, tāpēc viņam būs jālasa no papīra.

Otrdienas vakarā notika ģenerālmēģinājums. ASV pārstāvniecības kafejnīcā ANO ēkā galdi tika izvietoti tā, lai līdzinātos Drošības padomes palātai. Pauels izmantoja hronometru, apturot to ik reizi, kad viņu pārtrauca ar jautājumu vai komentāru. Runa bija 75 minūtes gara.

Kad viņš beidza, bija sajūta, ka gluži kā gaiss no balona izgaist arī pēdējās dienās valdījušais saspringums. Viņš bija rāms un noguris. Un ticēja, ka izdarījis visu, kas viņa spēkos. Dodoties uz *Waldorf* viesnīcu, lai kārtīgi izgulētos, Pauels atgādināja Tenetam, ka viņam «rīt būs jābūt kopā ar mani». Viņš cerēja, ka CIP direktors sēdēs aiz muguras un būs redzams TV ekrānos. Pauels piekodināja divus asistentus nodrošināt to, lai nākamajā rītā Tenets ierastos ANO laikus. Vēlāk pārdomāja un piezvanīja Tenetam, lai pateiktu, ka pats viņu savāks no citas viesnīcas.

Gandarījuma vietā depresija

Trešdienā, 5.februārī, Pauels Drošības padomes palātā iesoļoja īsi pirms 10.30. Smaidīgs paspieda rokas klātesošajiem. Karš bija pie durvīm, un uz viņa pleciem gūlās ASV prestižs. Aptauja, kuras rezultāti tika publicēti tieši šajā rītā, atklāja, ka attiecībā uz ASV politiku pret Irāku Paelam uzticas 63% amerikāņu, bet Bušam tikai 24%.

«Es nevaru jums pastāstīt visu, ko mēs zinām», viņš sāka pēc īsa ievada. «Taču tas, ar ko es varu dalīties, un lietas, ko mēs esam iepazinusi gadu gaitā, ir dziļi satraucoši». Fakti un Irākas uzvedība «demonstrē, ka Sadams Huseins un viņa režīms nemaz, itin nemaz nav centies atbrūnoties, kā to pieprasīja starptautiskā sabiedrība».

«Mani kolēģi», turpināja Pauels, «ikvienu apgalvojumu, ko šodien darīšu zināmu, apstiprina avoti, spēcīgi avoti. Tie nav pieņēmumi. Mēs minēsim tikai faktus un secinājumus, kuri balstīti uz spēcīgu izlūkošanu».

Jau nākamajā rītā aptaujas liecināja, ka amerikāņu viedoklis ir burtiski mainījies vienas nakts laikā – vairākums cilvēku tagad uzskatīja, ka iebrukums Irākā ir nepieciešams pašu drošībai. Pauela tuvākie cilvēki jutās atviegloti, taču uztraucās par viņu pašu. Sievai Almai bija slikta priekšnojauta, ka Baltais nams ir izmantojis viņas vīru savās interesēs. Pauela meita Linda, kas runu dzirdēja pa radio, prezentāciju uzskatīja par samocītu. Balss pārāk saspringta, viņa padomāja – it kā pats pret savu gribu censtos iedvest vairāk emociju sausus vārdos.

Vilkersons, kas ANO pameta tūlīt pēc runas un atgriezās viesnīcas istabā, lai iekristu dziļā miegā, pamodās depresīvā noskaņojumā. Vēlāk, kad kļuva skaidrs, ka runas lielākā daļa ir balstīta uz meliem, Vilkersons atzina, ka tas bijis «manas dzīves ļaunākais posms». Atgriezies Vašingtonā, viņš pasūtīja īpašas plāksnītes ar Pauela parakstu – tās bija paredzētas visiem Valsts departamenta palīgiem, kas piedalījās prezentācijas tapšanā. Pasniegšanas laikā Pauels pabrīnījās, kāpēc Vilkersons nav pasūtījis plāksnīti arī savai piemiņai. Vilkersons atbildēja, ka tādu nevēlas.

Asu jautājumu krustugunīs

Sākoties 2004.gadam, sākās arī Irākas kara otrais gads un amerikāņu karavīri stīga arvien dziļākā muklājā. Nekādi masu iznīcināšanas ieroči netika atrasti, un katra jauna diena apliecināja, ka ASV valdība ir pārspilējusi savas apsūdzības Huseinam. Arvien vairāk cieta arī Pauela reputācija. Bija skaidrs, ka no Irākas novērtējuma vajadzēja izmest «daudzus «iespējams» un daudzus «varbūt»», viņam asi norādīja kāds reportieris. Un pajautāja – ja tiktu dota otra iespēja, vai viņš pārrakstītu runu?

«Nē», stingri atteica Pauels. «Es labi apzinājos apstākļus, kādos tā tapa. Zināju, ka uz mani skatīsies visa pasaule – būs tādi, kuri aplaudēs, arī daudz tādu, kas apšaubīs katru vārdu. (...) Izlūkdienesti ir pārliecināti par materiāliem, kurus viņi man sagādāja. Es pārstāvēju viņus... Aiz manas muguras stāv viņi».

Taču 23.janvārī CIP bez plašākiem paskaidrojumiem paziņoja, ka no savu pienākumu pildīšanas ir atcelts Deivids Kejs – viņš vadīja Irākas izpētes grupu, kura meklēja masu iznīcināšanas ieročus. Dienas otrajā daļā Kejs žurnālistiem paskaidroja, ka visu laiku ir apšaubījis šādu ieroču esamību. To pašu viņš vēlāk atkārtoja liecību sniegšanā Kongresam.

Nākamajā dienā Pauels bija ceļā uz Gruzijas prezidenta inaugurāciju. Lidmašīnā līdzī ceļoja arī žurnālisti, kuri lūdza paskaidrot, kāpēc ANO runa nesakrīt ar jaunajiem Keja secinājumiem. Kāds pajautāja: «Pirms gada jūs teicāt, ka Irākā ir no 100 līdz 500 tonnām ķīmisko ieroču. Kam taisnība?»

Pareizā atbilde: es vēl nezinu», atteica Pauels.

«Jautājums joprojām ir atklāts: cik lieli ieroču krājumi viņiem bijuši, ja tādi vispār ir bijuši? Un, ja tādi bija, kur tie palika? Bet, ja nebija, – kāpēc mēs to nezinājām agrāk?»

Pauelam šķita, ka nav jēgas noliegt acīmredzamus jautājumus, kurus radījusi Keja atklāsme. Taču šī bija pirmā reize, kad šaubas izteicis kāds augstu stāvošs ASV valdības pārstāvis. Ziņa ar Pauela teikto ātri parādījās virsrakstos visā pasaulē. Nākamajā rītā viņu Gruzijā sazvanīja saērcinātā Kondolīza Raisa. Pauelu tas nepārsteidza. Šī nebija pirmā reize, kad Baltais nams viņu šaustīja par godīgu komentāru. Tādās reizēs parasti zvanīja tieši Raisa. «Viņa parasti saka: «Nu tā, mums ir problēma. Ko mēs varētu darīt lietas labā? Kā mēs to varam nokārtot?», atstāsta Pauels.

Šajā gadījumā, viņš prātoja, neko daudz darīt nav iespējams. «Lieta tāda, ka mēs nevaram ignorēt iespēju, ja nekas tur atrasts netiks, ja jau reiz to saka vīrs, kuru mēs tur bijām nosūtījuši uz astoņiem mēnešiem», Pauels nikni atbildējis Raisai. «Vai man būtu jāsaka, ka tur kaut kas ir paslēpts, ja viņš saka, ka tur nekā nav? Tā rīkoties nedrīkst! Vismaz jāpieļauj tāda iespēja».

Baltajam namam, viņš ieteica, pagaidām «jāsēž klusi».

Vai gatavs atvainoties?

Atgriezies mājās, Pauels visu nedēļas nogali pavadīja, uzmanīgi lasot Keja liecību sniegšanu Kongresā. Ar dzeltenu flomāsteru izcēla svarīgākās vietas un malās uzrakstīja savas piezīmes. Kopš runas ANO bija pagājis tieši gads, un vairums svētdienas avīžu, kā arī TV raidījumi salīdzināja toreizējos Pauela apgalvojumus ar jaunajiem Keja secinājumiem. Pirmdienā, 2.februārī, viņš ieradās uz interviju *The Washington Post*, līdz ņemot zilu mapīti ar izanalizēto liecību. Pārpildītā konferenču zālē redakcijas astotajā stāvā viņš atzina, ka ir «pilnīgi pārliecināts» par invāzijas nepieciešamību.

Vai viņš joprojām «rekomendētu invāziju», ja Tenets viņam pirms gada būtu pateicis, ka «nekādu krājumu tur nav», pajautāja viens reportieris.

«Es nezinu, jo patiesībā tieši iespējamie ieroču krājumi bija galīgais piliens, kas liecināja par reālu draudu pastāvēšanu gan reģionā, gan pasaulē», atbildēja Pauels. Taču tagad nav jēgas apspriest hipotēzes, jo CIP un arī citu valstu izlūkdienesti toreiz apgalvoja, ka ieroču krājumi ir.

Bet, ja viņš būtu zinājis, ka tādu nav? – neatlaidās reportieris.

«Ja krājumu nav, tas maina politiskos aprēķinus», atzina Pauels.

Baltajam namam, kas jau bija saņēmis divus sitienus – Keja liecības un Pauela izteikumus ceļā uz Gruziju –, tā bija kārtējā nepatīkamā situācija, kad valsts sekretārs nevēlas aizstāvēt «izvēlēto misiju». Kad viņa izteikumi nākamajā rītā tika publicēti avīzē, «es domāju, viss Baltais nams bija satracināts. Nacionālā drošības padome, prezidents – visi bija sakaitināti», atceras Pauels. «Baltais nams rīta stundās parasti nespēj labi reaģēt uz negaidītām problēmām... Visi baltie asinsķermenīši parasti traucas uz infekcijas avotu, tātad visi baltie asinsķermenīši uzbruka man».

Pirmā, protams, piezvanīja Raisa. Tad prezidenta palīgi steidzās apzvanīt presi, lai neitralizētu valsts sekretāra piezīmes. Sapīcis, bet ne pārsteigts, arī Pauels izplatīja Baltā nama pieprasītu «paskaidrojumu», norādot, ka Huseinam bija «iespējas un nodoms» radīt ieročus, lai arī tie nav atrasti. Bušam, viņš atkārtoja, bija taisnība, iebrūkot Irākā.

Taču nedēļu vēlāk, savā kabinetā tiekoties ar kādu viesi, aizvainotais Pauels nokritizēja pastāvīgo Baltā nama mačo izturēšanos uzbrukt «jebkam, kas norāda uz administrācijas pozīcijas vājajām vietām», neņemot vērā veselo saprātu. Turklāt pēdējos notikumus viņš uztvēra kā neatlaidīgus centienus pazemot viņu personīgi.

«Tur ir cilvēki, kas grib manu krišanu», viņš ar īkšķi parādīja Baltā nama virzienā. «Tas velkas jau kopš manas apstiprināšanas. Tur ir arī tādi – gan attiecība uz mani, gan citiem –, kuriem vienkārši patīk redzēt citus iekuļamies nepatīkšanās. Tas tāpēc, ka parasti viena cilvēka iekuļšanās ķēzā dod priekšrocības kādam citam».

Spēkā pieņēmas arī Pauela dusmas uz CIP. Bija acīmredzams, ka izlūkdienests uzvedies bezrūpīgi, tādā veidā laupot Pauelam pašu dārgāko – amerikāņu tautas uzticēšanos. Aptuveni nedēļu pēc Keja ziņojuma Kongresam CIP turpināja uzstāt, ka viņu pirmskara secinājumi par ieročiem aizvien ir pareizi. Taču uz ātru roku noorganizētā pasākumā Džordžtaunas universitātē 5.februārī Tenets beidzot atzina iespējamo kļūdīšanos. Izlūkiem bijušas diezgan precīzas ziņas par Huseina programmu tāldarbības raķešu attīstīšanā, taču viņi ir pārrēķinājušies ar Huseina progresu kodolieroču radīšanā. Attiecībā uz bioloģiskajiem ieročiem un mobilajām laboratorijām, viņš skaidroja, «esam atraduši pretrunas dažu avotu apgalvojumos», jo CIP «nav bijis iespēju ar tiem sadarboties tieši». Pārvalde, skaidroja Tenets, «patī nespēja iefiltrēties Huseina programmu galvenajā svētnīcā», tāpēc balstījās uz emigrantu un pārbēdzēju sniegtajām ziņām.

Lai gan Pauelam pēdējos mēnešos bija zināms par problemātiskajiem izlūku avotiem, Teneta runa beidzot «bija pirmā reize, kad es dzirdēju, ka CIP vairs publiski neaizstāv savu iepriekšējo versiju».

CIP direktora uzstāšanos Pauels noklausījās translācijā savā kabinetā. Pēc runas beigām viņš klusējot skatījās uz savu palīgu Vilkersonu. «Paliek tikai viens jautājums», pirmais ierunājās Vilkersons, mēģinot jokot, «vai jūs joprojām esat draugi?»

«Nedomāju vis», atbildēja Pauels.

Kad atklātībā nonāca vēl vairāk informācijas, daži plašsaziņas līdzekļi ierosināja, ka Paelam būtu publiski jāatvainojas par maldinošas informācijas sniegšanu, kas noveda pie nācijas iesaistīšanās karā. «Vai arī citi atvainosies?» sava kabineta četrās sienās šķendējies Pauels. «Ne jau es vienīgais kļūdījos. Ne jau es vienīgais izmantoju izlūkdienesta ziņas. Šos materiālus aizstāvēja prezidents. Šos materiālus aizstāvēja [britu premjers Tonijs] Blērs... Visas izlūku aprindas ir par to atbildīgas!»

Taču nevar noliegt to, ka Pauels bija visredzamākais un efektīvākais pārdevējs. «Jā, es zinu, ka mani uz visiem laikiem atcerēsies tā «Pauela brīfinga» dēļ. Es, protams, sevi neaizstāvu, jo es to tik tiešām darīju. Bet Pauels nebija vienīgais».

Karenas de Jangas grāmata «Kareivis. Kolina Pauela dzīve» iznākusi 10.oktobrī.

Fragments no *The Washington Post* žurnālistes Karenas de Jangas grāmatas

Publicēšanas datums: Sestdiena, 2006.gada 28.oktobris.

Rubrika: (12. lpp.)

Pielikums Nr.2. Elzasa-Lotringa

.2339.¹²⁵ No Brokhauza-Efrona enciklopēdiskās vārdnīcas (SPb. 1904).

.2340. **Elzasa-Lotringa** – vācu impēriskais apgabals (..) 14.507 kv.km (..). **Iedzīvotāji**. 1871.g. skaitījās 1.548.738, 1890.g. – 1.603.506, 1900.g. – 1.717.451 (..). Etnogrāfiskā ziņā Elzasas iedzīvotāji, kas cēlušies no alemāņu cilts, atšķiras no franku izcelsmes Lotringas iedzīvotājiem (..). No 1700 kopienām novērojams pārsvars: vācu valodas (..) 1277 kopienās, franču valodas (..) 373, jauktu iedzīvotāju (..) 50:

.2341.

	Vācu val.	Fr. val.	Jaukta val.
Elzasa	895	39	12
Lotringa	382	334	38
	1277	373	50

.2342. Tikai un vienīgi franču valodā runājošo iedzīvotāju ir 171 tūkst. Lotringā un 46 tūkst. Elzasā. 1885–86. gados 10,86% no kopējā jauniesaucamo skaita neprata vācu valodu, 1892–93. gados – tikai 5,44%. 1894.gadā 311 kopienas bija atbrīvotas no obligātas vācu valodas lietošanas oficiālajā saskarsmē (saskaņā ar 1871.gada 31.marta likumu).

.2343. **Elzasa**. Sākotnēji Elzasu apdzīvoja ķeltu ciltis: raurahi dienvidos, sekvani vairāk uz ziemeļiem un mediomatriki (..). Ap 100.gadu pirms Kr.dz. sākās ģermāņu cilšu iebrukumi. 72.gadā pirms Kr.dz. sekvani (..) aicināja palīgā (..) markomānus (..). Pēc uzvaras pār edujiem Ariovists ar saviem ģermāņiem, skaitā (..) līdz 120'000, apmetās sekvanu zemē (..). Atnācēju kundzība drīz kļuva smaga priekš sekvaniem, un viņi vērsās pēc palīdzības pie romiešiem. 58.gadā pirms Kr.dz. Elzasā ienāca no Helvēcijas Jūlijs Cēzars un kaujā pie Folkensbergas sakāva ģermāņus (..). Romiešu laikā Elzasa ietilpa provincēs Maxima Sequanorum un (ziemeļu daļa) Germania Prima (..). Vietējās valodas tika izstumtas, izveidojās jauna valoda, kas bija latīņu valodas sajaukums ar vietējām. Vairāk nekā divus gadsimtus Elzasa izmantoja relatīvu mieru, bet kopš III un jo sevišķi kopš IV gs. tā sāka ciest no postošiem alemanu uzbrukumiem (..). 406.gadā vandāļi atnāca pār Reinu (..), gandrīz visas pilsētas tika nodedzinātas, milzums iedzīvotāju apkauti vai nonāca verdzībā. Vēl briesmīgāki bija huņņu uzbrukumi (..) 451.gadā (..). 496.gadā Elzasu ieņēma franki, kuri bez lielas pretestības izspieda spēku zaudējušos romiešus (..). Franku valdīšanas laikā par Elzasas valodu kļuva viena no ģermāņu valodām (..). Ar Merzenas līgumu (870.g.) Elzasa, tāpat kā citi vācu valodā runājošie apgabali, tika Vācu Ludviķim (..). 917. un 924. gados Elzasa smagi cieta no postošiem maģāru ordu uzbrukumiem (..). Pēc Alemanas hercogistes sabrukuma Elzasa palika apvienota ar Švābiju (..). 1365.gadā franču bruņinieks Angerāns de

¹²⁵ **V.E.:** Iekopēts no grāmatas {[FIFTH](#)} un pēc tam tulkots no krievu valodas; punktu numuri saglabāti tādi, kādi tie ir minētajā grāmatā.

Kusī, kurš pretendēja uz ievērojamiem īpašumiem Elzasā, kas pēc viņa domām netaisnīgi tikusi Habsburgiem (..), savāca Anglijā un Francijā 40 000 cilvēku lielu karaspēku, ar to iebruka Elzasā un to briesmīgi nopostīja. 1375.gadā viņš atkārtoja savu uzbrukumu (..). 1439.g. un pēc tam 1444–45. gados Elzasa cieta no diviem ne mazāk postošiem Armanjaku¹²⁶ bandu iebrukumiem (..). Pirmos grāmatu iespiešanas mēģinājumus (..) izdarīja Gūtenbergs Strasburgā (..). XV gs. beigās Elzasas mūks Veisenburgs pārtulkoja evaņģēliju vācu valodā (..). No 1632.gada Elzasai sākās ļoti grūts periods (..). Strasburga noslēdza līgumu ar zviedriem (*pret Vācu imperatoru – V.E.*) (..) Zviedri 1633.gadā noslēdza savienību ar Franciju (..). 1634.gadā zviedri aizgāja. Abas karojošās puses nežēlīgi postīja zemi (..). Palīgā frančiem Elzasā ieradās Veimāras hercogs Bernhards. Impērieši tika apspiesti (..). Bernhards mēģināja radīt Elzasā priekš sevis patstāvīgu fīrstisti zem Francijas suverenitātes, bet 1639.gadā viņš pēkšņi nomira (..). Līdz ar to kā vienīgie kungi Elzasā palika francūži (..). Ar Vestfāles mieru 1648.gadā Habsburgu nams par 3 000 000 livru, kuri Elzasai bija vēlāk jāsamaksā Habsburgiem, atdeva visas savas tiesības uz Elzasu franču kronim (..). Strasburga un desmit citas pilsētas saglabāja patstāvību un (..) tāpat kā agrāk zvērēja uzticību imperatoram. Bīskaps (..), abati (..), Strasburgas pilsēta, vietējās grāfu ģimenes, impērijas pilsētas saglabāja vietas un balsis vācu reihstāgā (..). Elzasai tika radīts divējāds stāvoklis kā Francijas provincei un Vācu impērijas sastāvdaļai (..). Pārkāpjot Vestfāles miera noteikumus, Ludviķis XIV 1674.gadā ieņēma (..) 10 Elzasas impēriskās pilsētas un atcēla to konstitūcijas. 1681.gadā viņš atveda karaspēku pie Strasburgas sienām; nobiedētā (..) pilsētas padome pasteidzās (..) zvērēt uzticību (..) karalim. Tiesvedība lielākajā daļā zemākās instances tiesu joprojām notika vācu valodā, bet karaliskajā tiesā bija obligāta franču valoda, kura bija sveša iedzīvotāju vairākumam (..). 1685.gadā Elzasas intendants aizliedza pilsētniekiem staigāt vācu kostīmos (..). Kaut gan lielākā daļa elzasiešu joprojām runāja vācu valodas īpašā elzasiešu izloksnē (pārējie runāja īpašā franču valodas izloksnē), lai gan tauta kultūras un garīgajā ziņā saglabāja tiešas un ciešas saites ar Vāciju, bet politiskā ziņā lielākā daļa Elzasas iedzīvotāju jau līdz revolūcijai (..) netiecās pēc agrākā lietu stāvokļa atjaunošanas (..). Kad 1813.gadā visā Vācijā sākās pret Franciju vērsta atbrīvošanās kustība, tad Elzasu tā vispār neskāra: pēc tautas simpātijām tā bija jau pilnībā franciska (..). Pēc Napoleona krišanas Elzasa (..) dzīvoja kopīgu dzīvi ar Franciju, neskatoties uz to, ka tās literatūra un Elzasa valdošā valoda joprojām palika vācu (..). Nacionālās sapulces vēlēšanās 1871.gada februārī Elzasa nosūtīja tikai kara līdz pēdējai iespējai turpināšanas piekritējus.

.2344. Pēc Frankfurtes miera (1871.g. 10.maijā) Elzasa kopā ar Lotringas daļu tika atdota Vācijai; vienīgi Belfora un dažas citas komūnas tika atdalītas no Elzasas un palika Francijai (..). Pēc pievienošanas (..) tās nesastādīja atsevišķu valsti (..), bet netika ietilpinātas arī Prūsijas vai (..) sastāvā, bet izveidoja impērisko zemi (*Reichsland*) (..), kura bija it kā impērijas province. Savienības padomē Elzasai-Lotringai nebija pārstāvju, bet uz reihstāgu tā sūtīja deputātus, skaitā 15, t.i. pēc vienādiem ar pārējo Vāciju nosacījumiem (pa 1 no 100 000 iedzīvotājiem) (..). Iedzīvotājiem (..) tika dotas tiesības līdz 1872.gada 1.oktobrim paziņot, vai viņi grib būt Francijas vai Vācijas pavalstnieki. 160 000 cilvēku izteica vēlēšanos palikt Francijas pilsoņi, bet aizbrauca no viņiem tikai 50 000; pārējie pretendēja izmantot ārzemnieku tiesības, galvenokārt – atbrīvošanu no karaklausības. Vācijas valdība, nepiekrītot (..), iesauca jauniešus (..). Centās ierobežot franču valodas lietošanu; tiesības izmantot to savā lietvedībā saglabāja tikai 311 komūnas (no 1697) (..). 1874.gada reihstāga vēlēšanās cīņa notika galvenokārt starp divām partijām: protesta partiju (..) pret pievienošanu (..) un mērenāko autonomistu partiju, kura bija samierinājusies (..). Protesta partija ieguva 190 000 balsu, autonomistu partija – 44 000, bet visas pārējās vācu partijas (..) kopā 7 000. Visi 15 ievēlētie deputāti bija no protesta partijas (..). Pirms kara (..) dzīvoja 1 579 000 cilvēku, uz 1875.gadu 1 531 000.

.2345. (..) Landesausšusē pilnīgi tika aizliegta franču valoda. Rezultāts bija tāds, ka pilnīgi izzuda autonomistu partija, kura jau bija nostiprinājusies 1870.gadu otrajā pusē; protesta partija tad pieņēma «Elzasas partijas» nosaukumu (..). Sākot ar 1890.gadu reihstāga politiskās vēlēšanas (..) liecina par Elzasas partijas pagrimumu. 1903.gada vēlēšanās par to atdoti tikai (..) 36% balsu; (..) 24% atdoti par sociāldemokrātiem (..), 18% par konservatīvo vai nacionāli-liberālo partiju: tie ir vai nu jaunie, no Vācijas ienākušie iedzīvotāju elementi (..), vai (nelielā daļā) pilnīgi samierinājusies elementi (..).

¹²⁶ **V.E.:** Armanjaki (Armagnacs) – Armanjakas grāfa Bernāra VII vadīts franču feodāļu grupējums, kurš Simtgadu kara laikā cīnījās par varu Francijā pret otru grupējumu – Burgundijas hercogu vadītajiem Burginjoniem (Bourguignons).

Pielikums Nr.3. Histēriskā personība

Nodaļa «Histēriskā personība» no grāmatas: Buduls Hermanis, «Psihiatrija. Speciālā daļa», Valtera un Rapas akciju sabiedrības izdevums, Rīga, 1929. Pareizrakstība šeit, Vekordijā ir manis (V.E.) modernizēta, pieskaņojot to mūsdienu prasībām.

Histēriju pieskaita psihoneirozēm, kas nozīmē to, ka šī slimība pa daļai pieder pie nervu slimību, bet pa daļai arī pie garīgu slimību grupas. Histērija ir konstitucionāla slimība, un viņa parasti attīstās tikai tur, kur pašā personības uzbūvē jau ir attiecīgi dīgli redzamā vai arī latentā stāvoklī. Pie personām, kuras sirgst ar histēriju, bieži jau pirms viņu saslimšanas tā vai citādi parādās **histērisks raksturs**. Šā rakstura savādības pastāv redzamā personības struktūras disharmonijā. Pēdējā galvenā kārtā zīmējas uz jūtu un gribas sfēru. Histēriskai personai trūkst vajadzīgās paškritikas, un viņa tiecas nospraust savus mērķus pārāk augstu samērā ar saviem spēkiem, kā arī no apkārtnes pagēr daudz vairāk nekā tā var sniegt un nekā viņš pats apkārtnēi dod.

Histēriķi vienmēr un visur cenšas nostādīt savu personu izcilus un visiem saredzamā vietā. Viņu domas un rīcību raksturo krasi izteikts subjektīvisms un egoisms. Ja histēriķi dažkārt arī ļoti daudz dara citu labā, tad tomēr par tādu darbu ierosinātājiem parasti ir personīgas godkārbas vai personīgu tiešu vai netiešu labumu iegūšanas motīvi. Jūtas histēriskām personām ir ļoti svaidīgas; intensīvuma ziņā jūtu tonis var pārsniegt tāļu parasto mēru. Iedvesme, kā pašiedvesme, tā arī iedvesmošana no citu puses ļoti krasi izteikta. Griba stipri padota jūtu iespaidam un tāpat kā pēdējās nepastāvīga un viegli var mainīt savu virzienu. Morāliskās jūtas pie liela histēriķu vairuma paviršas, bez noteiktiem principiem, maz stabilas. Savu mērķu sasniegšanā histēriskā persona bieži maz rēķinās ar parasto morāli un rīkodamās no objektīvā viedokļa nemorāliski, pati tomēr aizvien pilnīgi pārliecināta par savas rīcības saskanēšanu ar ētiskām normām.

Histēriskas personas garīgā rosība bieži norisinās kā kaleidoskopā. Katrā brīdī var sagaidīt kaut ko jaunu un pārsteidzošu, ekstravagantu. Pavirši lietu apraugot, bieži liekas, ka histēriķi izrāda kumēdijus un ar nodomu ālējas. Tāpēc pret šo slimību apkārtējie bieži vien izturas ar savādu ironiju un neuzticību. Histēriķi tomēr iedzīvojas ar sirdi un dvēseli savā lomā un viņu histēriskais stāvoklis ir tikpat dabīga parādība kā katra cita veida slimība.

Histēriķis nevar apmierināties ar ikdienību. Viņš tiecas pēc kaut kā ārkārtīga. Ja tas ar savu rīcību un izturēšanos nevar vērst uz sevi apkārtējo uzmanību pozitīvā kārtā, tad viņš to bieži dara negatīvā veidā: nodarot dažkārt kaut ko ļaunu, lai tikai uz sevi vērstu vispārīgu uzmanību, vai arī modinot citu līdzcietību un ievērību ar savām kaitēm un ciešanām, kuras var būt kā fiziskas, tā arī garīgas un kuras histēriķis iztēlo kā kaut ko ārkārtīgu un ļoti svarīgu un nozīmīgu. Histēriķu kaites un ciešanas atšķiras no citu cilvēku kaitēm un ciešanām ar to, ka histēriķis savus trūkumus mīl pārspīlēt un labprāt viņus citiem demonstrē, pie kam līdz ko viņam nav izdevies griezt uz savu kaiti līdzciltvēku ievērību, šī kaite daudz mazāk parādās, vai arī pavisam neparādās uz ārieni.

Histēriķiem aizvien rodas kādas sevišķi sarežģītas attiecības ar apkārtni, un viņi nereti var nonākt grūtā stāvoklī, no kura ne katreiz rodama izeja. Raksturīgi, ka histēriķi, nonākot nepatīkamā stāvoklī un sarežģītās attiecībās ar apkārtni, nemēģina spert kaut kādus soļus, lai šīs attiecības likvidētu, vai lai kaut kur piekāptos un mazliet pagrieztu citiem ceļu. Turpretim histēriskā personība, manot, ka viņas attiecībās pret apkārtni kaut kas sāk mesties un sarežģīties, ar savu rīcību un izturēšanos niecīgas grūtības pārvērš par nepārvaramiem šķēršļiem, un ārēji it kā ciešot, iekšīgi bieži vien sajūt sevišķu prieku un apmierinājumu par izdevību sevi parādīt vai citiem grūtības un nepatīkšanas sagādāt.

Uz psihiskas stabilitātes trūkuma un nenosvērtības pamata histēriķiem pie katra gadījuma var uznākt lēkmes, kuras saistītas gan ar psihiskiem, gan atkal ar somatiskiem patoloģiskiem simptomiem. Šie simptomi var ar lēkmes izbeigšanos izzust, vai arī var turpināties nenoteikti ilgu laiku pēc lēkmes izbeigšanās. Histēriju raksturo neparasti stipra jūtēlība, kura ir par cēloni tam, ka histēriķi reaģē uz apkārtnes iespaidiem daudz ātrāk un daudz stiprāk nekā citi cilvēki.

Somatiskā sfērā pie histēriķiem var sastapt daždažādus traucējumus. Raksturīga parādība pie histērijas ir ne tik daudz tā, ka pie zināma indivīda atrod kādu šīs slimības redzamu pazīmi, bet gan tā, ka pie zināmiem apstākļiem histēriski simptomi viegli var parādīties. No tādiem simptomiem somatiskā sfērā sevišķi atzīmējami **traucējumi jušanas novadā**: anestēzijas, hiperestēzijas, parestēzijas. Jušanas traucējumi aizķer vai nu visu ķermeņa pusi, neizslēdzot galvu, vai arī aprobežojas ar dažiem miesas novadiem. Viņi atšķiras no attiecīgiem organiska rakstura traucējumiem ar to, ka tie nesaskan ar topografiskām prasībām attiecībā uz atsevišķu nervu vai nervu sistēmas centru innervācijas robežām.

Tā piemēram pie histērijas bieži nejutīga ir plauksta, vai arī priekšplecs līdz elkoņa locītavai. Bieži nejutīgas ir arī gļomādas, sevišķi rīkle, pa daļai arī acu konjunktīva. Šā veida anestēzija atšķiras no organiskas anestēzijas starp citu arī ar to, ka histēriska rakstura anestēzijai bieži nav par sekām attiecīgu refleksu iztrūkums, kā to novēro pie organiska rakstura jušanas traucējumiem. Kāda locekļa nejutīgums pie histērijas aizvien maz iespaido šī locekļa funkciju.

Hiperestēzijas pie histērikiem aizvien lokalizējas zināmos ķermeņa rajonos: ap krūtīm, paslēpenēs, mugurā. Ja intensīvi spiež uz minētām vietām, tad pie histērikiem šad tad izdodas izsaut histērisku lēkmi, vai arī ja lēkme jau iestājusies, ar spiedienu minētos rajonos dažreiz izdodas tādu lēkmi likvidēt. Sakarā ar hiperestēziju izskaidrojamas dažkārt nepanesamas sāpes, par kādām histēriki nereti sūdzas.

Motoriskā sfērā pie histērikiem atzīmējami dažādi traucējumi, kuri var izpausties gan parzēs, kontraktūrās, krampju lēkmēs. Arī šiem traucējumiem trūkst organisku nervu sistēmas traucējumu pazīmes. Dažreiz tādas histēriku parzes attiecas tikai uz zināmas muskuļu grupas kopdarbības mērķa sasniegšanu, kurpretim kādu citu uzdevumu tie paši muskuļi labi veic. Tā piemēram daži histēriki nevar iet (histēriska abazija), kurpretim guļot viņi var kājas kustināt pēc patikas. Citi atkal nevar uz vietas nostāvēt (astasia). Spazmatiskas parādības novēro ne tikai gribai padotā muskulatūrā kontraktūru un krampju lēkmju veidā, bet arī veģetatīvās muskulatūras daļā: rīklē, kā ēdamā, tā arī elpošanas, kuņģī, zarnās u.t.t. Pie pēdējām parādībām pieskaitāms tā saucamais globus histericus (savāda sajūta kaklā, it kā tur kaut kas būtu iespiesies), nervoza klepošana, histēriska vemšana u.t.t.

No biežāki sastopamiem histērijas simptomiem vēl būtu minami dažādi traucējumi sensoriskā sfērā. Viņi var iespaidot visu manekļu funkcijas, bet visbiežāki tie novērojami redzes novadā. Starp histēriska rakstura redzes traucējumiem galvenā kārtā minama redzes aploka sašaurināšanās, ambliopija, poliopija u.t.t.

Augšā minētās slimīgās parādības aizvien rodas sakarā ar kādu histērisku lēkmi. Pēdējā savukārt ir uzskatāma par savdabīgu reakcijas veidu, ar kādu histēriskas personas nereti atbild uz viņām nepatīkamiem ārpusaules iespaidiem vai arī uz negatīvu jūtu sastrēgumu dvēselē. Tāda negatīvu jūtu eksplodēšana bieži izpaužas somatiska rakstura patoloģisku parādību producēšanā. Daži histēriki sakās atrodam lielu atvieglinājumu, ja viņi dūsmās vai vispārīgi jūtu saviļņojumā dabū kaut ko sadauzīt vai saplēst, citiem tādos gadījumos rodas vajadzība kūleņoties, kliegt, taisīt dažādas ekstravagantas kustības.

Tomēr visparastākais histērijas izteiksmes veids ir krampju lēkmes. Pēdējās stipri atgādina epileptiskās lēkmes, tikai ar to galveno starpību, ka pa histērisku krampju lēkmes laiku samaņa nav zaudēta, acu zīles reaģē uz gaismu, mēle netiek sakosta un putas nenāk pa muti. Histēriskas lēkmes velkas aizvien ilgāki nekā epileptiskās, ir aizvien savā ārējā izveidojumā raibākas par epileptiskām. Viņas novērojot bieži rodas tāds iespaids, it kā pie labas gribas no pacienta puses lēkme pa ļaunā daļai būtu nomācama, kurpretim pie epileptiskām lēkmēm katrs iegūst pārliecību, ka slimnieks pilnīgi atrodas lēkmes varā. Epileptiskās lēkmes raksturīgā cianoze histēriskai lēkmei trūkst.

No **psihiskiem traucējumiem** pie histērijas novēro dažādas psihopatoloģiskas ainas. Viņām klīniskā ziņā bieži stipri nenoteikts raksturs un tās var līdzināties garīgiem traucējumiem, kādus novēro pie dažām citām psihiskām slimībām. Viegla, ātri pārejoša rakstura traucējumi pie histēriskām lēkmēm ir dažāda veida samaņas traucējumi. Tādos gadījumos histēriki atrodas it kā pusmiegā. Tie grūti orientējas apkārtnē, izteic dažādas nesakarīgas murgu idejas, brīžiem parādās halucinācijas, sevišķi optiskās. Nereti histērikus pārņem liels uztraukums, un viņi pa tādu samaņas aptumšošanās laiku var izdarīt darbus, par kuriem tie vēlāk pēc lēkmes izbeigšanās neko vairs neatceras.

Citos saslimšanas gadījumos var novērot ainas, kas atgādina demenci, atkal citos ainas, kas krīt acīs ar konsekvences trūkumu un it kā simulācijas parādībām: slimnieks piemēram nezin, cik viņam rokai pirkstu (saka: 7), nezin kādā krāsā koku lapas, nevar izrēķināt visvienkāršākā uzdevuma, piemēram $2+5=?$ Sniegu redzot, nevar pareizi pateikt kāda pašreiz gadskārta. Uz visvienkāršākajiem jautājumiem tas dod nepareizas atbildes. Aplamu atbilžu došanu uz līdzīgiem elementāriem jautājumiem mēdz apzīmēt par Ganzera simptomu.

Histērijas etioloģijā vissvarīgākā loma piekrīt psihopātiskai iedzimtībai. Pie nelabvēlīgiem ārējiem apstākļiem, starp kuriem minami lieli psihiski satricinājumi, pārpūlēšanās, dažādas dzīves grūtības un trūkumi, uz šīs psihopātiskās konstitūcijas pamata var attīstīties histērija ar visām viņas somatiskām un psihiskām pazīmēm. Histēriks nav piemērots sadzīves grūtību pārvarēšanai, un tāpēc tas cīņā dēļ pastāvēšanas dažreiz izvēlas gluži savdabīgus cīņas līdzekļus, un, kā daži autori to apzīmē, meklē glābiņu slimībā, tāpat kā to bieži dara vājākie radījumi, pieplokoties pie zemes un izliekoties par nedzīviem, līdzko tos panāk viņu vajātājs, no kura tie bēg. Sievietes cieš no histērijas daudz biežāk nekā

vīrieši. Senāk šo parādību, sākot jau no Hipokrata laikiem, veda sakarā ar sievietes dzimuma dzīves savādībām. Tagad šis uzskats vairs nav populārs, kaut gan gluži nedibināts viņš tomēr neliekas būt.

Histērijas diagnoze parastos saslimšanas gadījumos nav grūta. Te jāņem vērā histēriķa personība, kā viņa izpaužas dzīvē. Galvenā ievēriba te piegriežama histēriskai konstitūcijai. Ne katrs histērijas simptoms, kuru pie zināma slimnieka novēro, dod tiesības pēdējo pieskaitīt pie histēriķiem. Tikai zināmu simptomu kopsumma, viņu parādīšanās un izžušanas savādības, kādas pie histēriķiem bieži novēro, var noderēt par drošu pamatu minētās psihoneirozes diagnozei. Sevišķi liela uzmanība jāievēro pie psihotisko parādību novērtēšanas, kuras pie histērijas var būt stipri līdzīgas tām, kādas sastopamas pie dažām garīgām slimībām vārda šaurākā nozīmē. Daudzmaz droši par histērisku rakstura psihozi var atzīt tikai tādu garīgu saslimšanu, kurai ir ne tikai attiecīga klīniska aina, bet kura turklāt parādās pie neapšaubāmi histēriskas personas. Histērija var atgādināt visdažādākās ainas, kādas novēro gan pie funkcionālām, gan arī pa daļai pie organiskām nervu slimībām. Histēriski simptomi bieži pievienojas citām slimībām, un viņi pēdējās it kā pārvelk ar savādu histērisku plīvuru.

Prognoze labvēlīga tādā ziņā, ka visi histērijas simptomi var izzust, bet nelabvēlīga tādā ziņā, ka histēriskais raksturs jeb konstitūcija, uz kuras pamata minētie simptomi rodas, aizvien paliek arī pēc histērisko ārējo parādību izžušanas.

Histērijas terapija aizvien prasa no ārsta ārkārtīgi daudz pacietības un takta. Histērija vienam otram ir savā ziņā ierocis cīņā dēļ savas eksistences nodrošināšanas. Protams, ka ir ārkārtīgi grūti šo ieroci no rokām izņemt, nedodot cita vietā. Katreiz sameklēt un histēriķi apgādāt ar pozitīva rakstura atspaidu dzīvē ne vienmēr ir iespējams. Vislielākā ievēriba piegriežama psihopātiski disponētu indivīdu audzināšanai un nodarbošanās izvēlei, lai šādiem indivīdiem bieži nenāktos nokļūt konfliktā ar apkārtni. Ja slimība šādu konfliktu dēļ jau ir izcēlusies, tad no liela svara ir mainīt apkārtnes apstākļus, lai dvēseles brūces netiktu pastāvīgi no jauna uzplēstas.

Medikamentozai terapijai pa labai daļai ir tīri suģestīvs iespaids. Ļoti jāvairās te no dažādu narkotisku līdzekļu pielietošanas, jo histēriķi ļoti viegli kļūst par morfinistiem vai kokaīnistiem. Histērijas terapijai galvenā kārtā jāiziet uz to, lai stiprinātu slimnieka gribu, mazinātu jūtību, atradinātu no pārāk egocentriskas domāšanas un rīcības un pieradinātu pie konsekvences un sistēmas kā domās tā arī jo sevišķi darbos. Apkārtējo nosvērtība, objektivitāte un cilvēcīga izturēšanās, kuru raksturo kā pārmērīga maiguma un sentimentalitātes, tā arī cietsirdības un vienaldzības trūkums, atstāj uz histēriķiem labu audzinošu iespaidu. Akūtos saslimšanas gadījumos bieži nākas pielietot vispārpalīdzīgos nervu apmierināšanas līdzekļus.

Pielikums Nr.4. Ķempes ielas ugunsgrēks

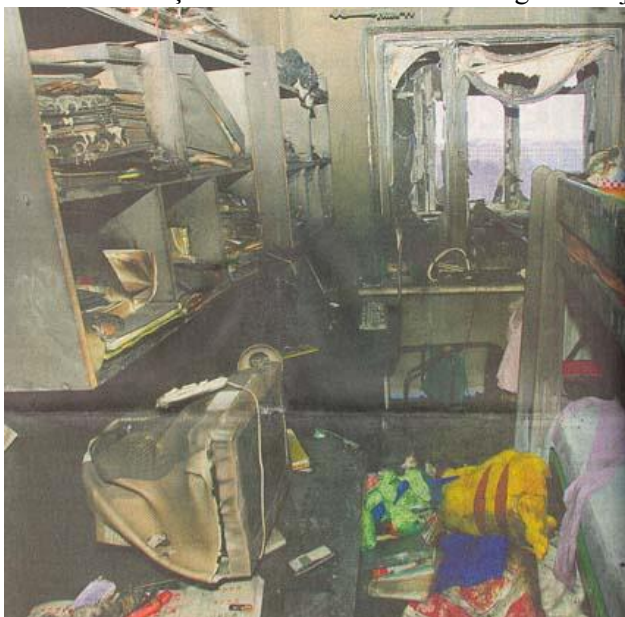
Att.1. «Diena», 2006.01.11

Ugunsgrēka hronoloģija	
1:45	– ugunsdzēsēji saņem izsaukumu uz M.Ķempes ielu 11
1:54	– divas autocisternas ierodas notikuma vietā. Pirmie dzēsēji dodas uz 8.stāvu
1:55	– atbrauc vēl divas autocisternas un autopacelājs
1:59	– ugunsdzēsēji ierodas pie degošā dzīvokļa durvīm. Konstatējot, ka tās ir no metāla, glābēji pa rāciju pieprasa uznest zāģi
2:02	– autopacelājs sāk darbu, dzēšot liesmas lodžijas pusē
2:05	– ugunsdzēsējiem no degošā dzīvokļa zvana sieviete. Līdz tam VUGD darbinieki neesot dzirdējuši, ka no degošā dzīvokļa kāds sauktu pēc palīdzības. Liecinieki apgalvo, ka sieviete pie loga kliegusi jau iepriekš
2:07	– sievietes un viena bērna mirstīgās atliekas ugunsdzēsēji atrod pie ieejas. Aptuveni tai pašā laikā virtuves puses logos dežurējošais VUGD inspektors pamana vīrieti un divus bērnus. Pēc brīža nolēc arī viņi
2:22	– ugunsdzēsējiem izdodas atvērt dzīvokļa ārdurvis

Att.2. Hronika («Diena», 2006.01.11)

2007.05.26 17:44 sestdiena

Šajā pielikumā es dodu vēl vienu piemēru tam, kā simtprocentīgi psiholoģiska pēc savas dabas «zelta atslēdžiņa» var atrisināt mīklas visnegaidītākajās vietās.

Att.3. Pussadegusī bērnistaba. («Neatkarīgā», 2006.01.07)

2006.gada sākumā Latviju satricināja vēsts par to, kā Rīgā, Mirdzas Ķempes ielā 11, naktī izcēlies ugunsgrēks, un kā vesela ģimene, divi pieaugušie un 3 bērni, nerazdami glābiņu no uguns, izlēkuši pa 8.stāva logu. Es labi atceros to stindzinošo sajūtu, kas mani pārņēma, kad otrā dienā to uzzināju un tūlīt iedomājos, ko šie cilvēki izjuta, bezpalīdzīgi iesprostoti starp liesmu mutuļiem un asfaltētu bezdibeni aiz loga. Tieši šīs sajūtas dēļ es toreiz paņēmu kārtējās avīzes un tās izlasīju, lai gan parasti to nedaru: nekādas avīzes nelasu. (Kopš tā brīža līdz pat šai dienai, tātad jau gandrīz pusotru gadu, atkal neesmu lasījis nevienu avīzi).

Tā nu es izlasīju avīzes («Dienu» un «Neatkarīgo») – izlasīju un uzreiz ieraudzīju ko tādu, ko, kā man šķiet, diez vai redzēja vēl kāds cits Latvijā. Tas mani iesaistīja šajā lietā vēl vairāk, un es toreiz ieskenēju datorā sešus

attēlus no tām avīzēm, domādams kādreiz izmantot tos savos rakstos. Līdz šim tāda iespēja nebija radusies; attēli man vienkārši glabājās direktoriņā ar nosaukumu KEMPE, bet nu ir pienākusi reize tos patiešām izmantot un arī izstāstīt – it īpaši «Amim» – ko īsti tādu es toreiz negaidītu ieraudzīju avīzē.

Šie seši attēli ir doti te līdzās un tagad sanumurēti. Pēdējais, sestais attēls šodien faktiski ir jau lieks. Toreiz, kad es to skenēju, es taisījos «uzbraukt» «Dienai» un Askoldam Rodinam par to, ka, lūk, kādas muļķības viņu komentatori raksta tagad, kad es vairs neesmu «Dienas» komentators... Bet nu man tas vairs neliekas interesanti. Lai nu paliek.¹²⁷

Pārejām pie psiholoģijas. Psiholoģisks tests mūsu «Amim». Citēju «Dienas» rakstu¹²⁸:

«Restaurējot pagājušās piektdienas nakts notikumus Mežaparkā, kur, glābjoties no liesmām, gāja bojā divi pieaugušie un divi bērni, joprojām bez atbildes paliek jautājums, kāpēc tikai 11 minūtes pēc ierašanās ugunsdzēsēji uzzināja, ka degošajā dzīvoklī atrodas cilvēki¹²⁹ (...) «Ja mums būtu informācija, ka viņi tur ir un viņi ir dzīvi, mēs obligāti pārbaudītu to pirmām kārtām,» apgalvoja A. Pencis.¹³⁰ Viņš piebilda,

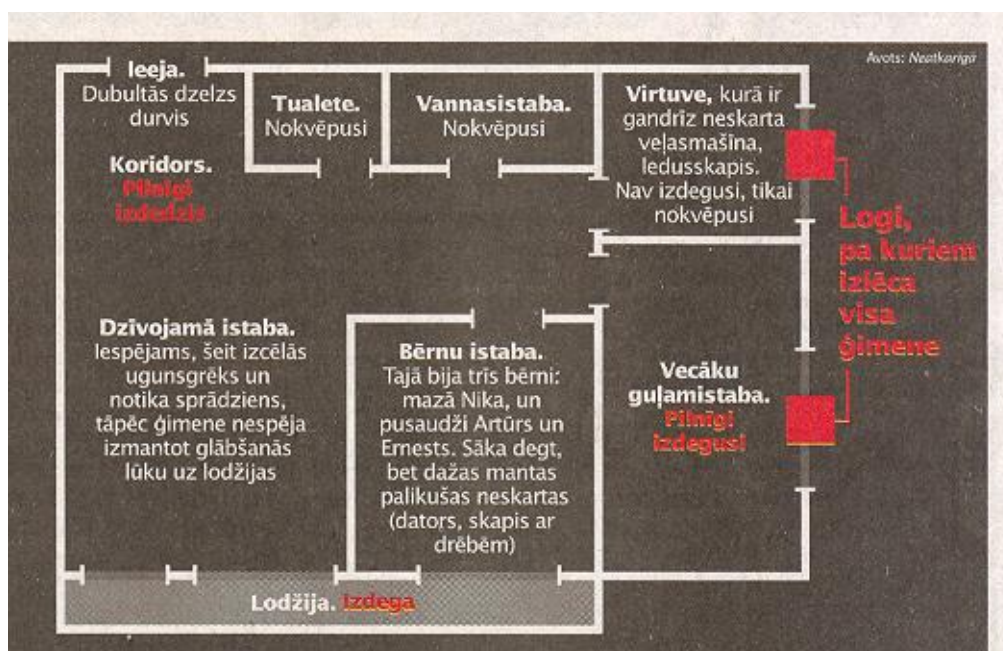
¹²⁷ **V.E.:** Stulbeņi jau viņi ir, tas katram skaidrs. Tagad, pēc pusotra gada, es vairs neatceros precīzi, kad tieši tas ugunsgrēks notika. Tāpēc nupat vēlreiz pārlasīju abas avīzes. Un – iedomājieties! – pēc avīzēm, ne pēc vienas publikācijas (!), nav iespējams pateikt, **KAD** notika tas ugunsgrēks. Ir neskaitāmas reizes doti pulksteņa laiki, bet nevienā vietā nav dots datums. Vienīgā norāde par to ir vārdi vienā vietā: «piektdienas naktī». Piektdiena bija 6.janvāris. Bet kas ir «piektdienas nakts»? Nakts uz 6.janvāri vai nakts uz 7.janvāri? Stulbums bezgalīgs un bezcerīgs... **P.S. 2007.06.01:** Paskatījos «Delfos»; tur, lai gan arī nav nosaukts datums, bet ir redzams, ka ziņojums parādījies 6.janvāra rītā, tātad ugunsgrēks ir noticis naktī **uz** piektdienu.

¹²⁸ **V.E.:** Edgars Galzons, Deniss Kolosovs. «Neglāba 11 minūtes. Pietika pusminūtes». «Diena» 2006.01.11, 3.lpp.

¹²⁹ **V.E.:** Liesmas šāvās ārā pa logiem vienā mājas pusē, bet cilvēki atradās aiz stūra, otrā pusē. Ugunsdzēsēji droši vien nezināja mājas plānojumu, un ne uzreiz aptvēra, kuri vēl logi pieder tam pašam dzīvoklim. Liesmojošie logi atradās nama sienā, kura perpendikulāra ielai, pa kuru atbrauca ugunsdzēsēji; cilvēki atradās logos, kas vērsti uz ielai pretējo mājas pusi – uz pagalmu. Tādējādi, braucot pa Ķempes ielu no centra, ugunsdzēsēji vispirms redzēja māju; apstājušies un apmetušies ap mājas stūri, viņi ieraudzīja liesmas logos un, dabīgi, steidzās pie tām. Lai ieraudzītu upurus logos, viņiem vajadzēja apmesties vēl ap otru stūri un saprast, ka tie ir tā paša dzīvokļa logi. Visā mājā dažādos logos droši vien bija daudz cilvēku, jo neviens jau vairs negulēja. Attēlā 5 «Dienas» dotajā shēmā ugunsdzēsēju mašīnu izvietojums droši vien ir tāds, kāds tas bija notikuma beigās, bet ne sākumā. Šajā attēlā Ķempes iela atrodas horizontāli «virs» shēmas; ugunsdzēsēji brauca pa to no «labās» puses uz «kreiso»; «pa labi» atrodas tramvaja līnija un satiksmes maģistrāle starp pilsētas centru un Mežaparku, bet «pa kreisi» Ķempes iela aiziet neapdzīvotā tūrelī un mežā, faktiski izbeidzoties; cietusī māja ir pēdējā, vistālākā no lielajām augstceltnēm.

¹³⁰ **V.E.:** Valsts Ugunsdzēsības un glābšanas dienesta priekšnieks.

ka parasti ugunsgrēka laikā iedzīvotāji atrodas pie logiem un sauc pēc palīdzības, taču M. Ķempes ielas gadījumā tā nav noticis. Pilnīgi pretēju informāciju Dienai sniedza liecinieki – laikraksta aptaujātie iedzīvotāji visi kā viens stāsta, ka dzirdējuši sievietes kliezienus, un pretējās mājas iedzīvotājs Roberts pat no tiem ir pamodies. Kas tieši noticis pie logiem, redzējuši nedaudzi, jo divos naktī, it īpaši astotajā stāvā, bijis pavisam tumšs. Tālrūņa zvanu no degošā dzīvokļa glābēji saņēmuši pulksten 2.05, bet aptuveni pēc minūtes sieviete ar bērnu jau izlēkusi pa logu – viņu mirstīgās atliekas VUGD darbinieki atraduši pulksten 2.07. A. Pencis apliecināja, ka neviens nav redzējis mirkli, kad viņi izlēkuši. Aptuveni tajā pašā laikā VUGD dežūrējošais inspektors pamanījis virtuves puses logos vīrieti ar abiem pārējiem bērniem. Ieraudzījuši logos cilvēkus, ugunsdzēsēji nekavējoties sākuši pārvirzīt pacēlāja strēli uz viņu pusi, taču arī tēvs un bērni izmetušies pa logiem, lai gan glābēju grozs atradies pavisam netālu. Precīzs laiks, kad viņi nolēkuši, ugunsdzēsējiem nav zināms (...). Roberts saka, ka vīrietis un divi bērni (iespējams, dēli) neatradās vienā istabā – vīrietis bijis vecāku guļamistabā, un droši vien no turienes lēkusi arī sieva, bet zēni nezināmu iemeslu dēļ – virtuvē. Roberts uzskata, ka sākumā lēcis viens no brāļiem, vēlāk – vīrietis, un tikai pēdējais, ilgu laiku karājoties pie palodzes, arī vecākais dēls. Tieši viņam arī izdevās izdzīvot. Roberts zvēr, ka puišus logos ir redzējis vismaz 10 minūtes.»

Att.4. Dzīvokļa plāns («Neatkarīgā» 2006.01.07)

Un tā, Ami, šeit ir dots kodolīgs notikumu apraksts (ūdentīņu es nolēju nost). Papildus Tavā rīcībā ir attēli 4 un 5. Kopā tas jau dod «zelta atslēdziņu». **Ko Tu vari pateikt par ugunsgrēka iemesliem?**

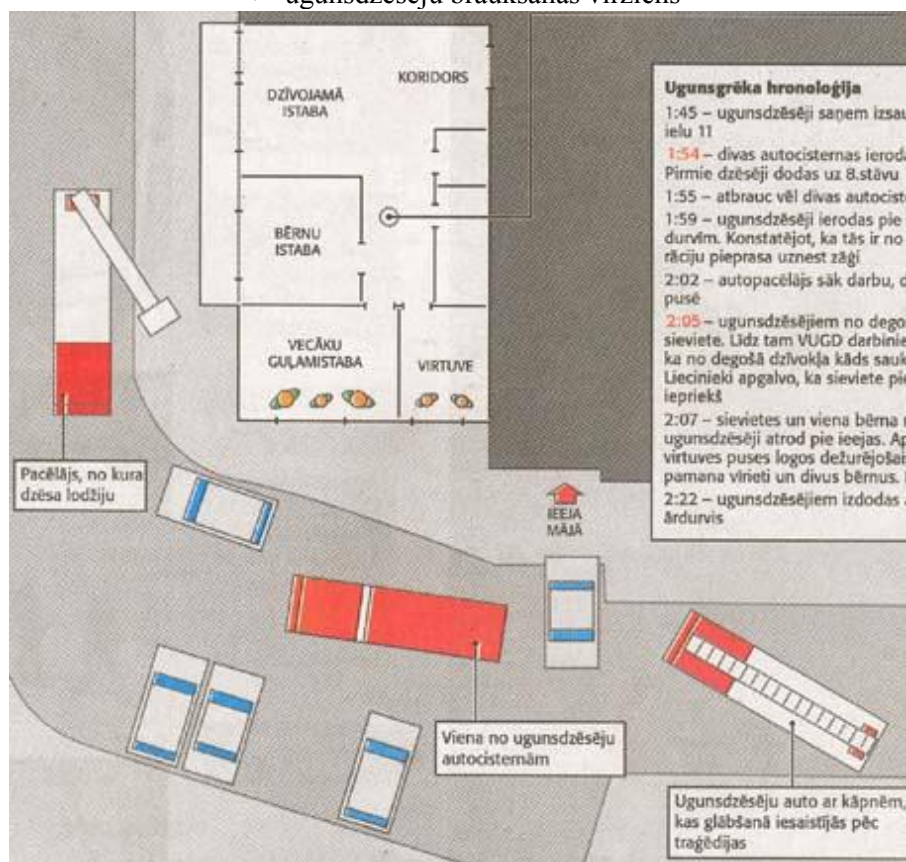
Es nekad, ne Delfos, ne televīzijā, ne kur citur tā arī netiku redzējis vai dzirdējis nevienu oficiālu ziņojumu par briesmīgā ugunsgrēka cēloni. Droši vien tāds nav bijis publicēts (ja ir, tad esmu palaidis garām). Neoficiāli – no cilvēkiem – vēlāk dzirdēju, ka ugunsgrēku esot izraisījis ieslēgts dators. Jāteic, es gan par to tikai pasmīnēju. Kaut kā nav dzirdēts, ka ugunsgrēkus būtu izraisījuši datori. Toties ir gana dzirdēts, ka ugunsgrēkus ir izraisījuši bērni, spēlējoties ar sērkokiem vai citiem ugunsnedrošiem priekšmetiem...

Bet mana «zelta atslēdziņa», kura man krita acīs uzreiz, līdzko es izlasīju citēto rakstu un uzlūkoju attēlus, bija tāda. No attēla 5 (un no liecinieku stāstiem) mēs zinām, ka vecāku guļamistabā atradās tēvs, māte un viņu meita, sešgadīgā Nika. Abi zēni (ap 11 gadiem, vīrieša dēli no iepriekšējās laulības; sieviete nebija viņiem īstā māte), Artūrs un Ernests, atradās virtuvē. KĀPĒC? Paskaties, Ami, uz shēmu 4.attēlā. Tur rakstīts, ka abi pusaudži esot bijuši bērnistabā. Lai no bērnistabas nokļūtu virtuvē, viņiem bija jāskrien GARĀM vecāku guļamistabas durvīm. Un lūk, ir psiholoģiski pilnīgi neiespējami, ka pēkšņi uzmodināti un pārbiedēti bērni skrietu GARĀM tai istabai, kur atrodas pieaugušie, un nemeklētu pie viņiem glābiņu un palīdzību, bet gan slēptos dzīvokļa tālākajā nostūrī – virtuvē.

Toties pavisam cita lieta ir, ja puikas PAŠI ir vainīgi notikušajā. Tad GAN viņi bēgtu no pieaugušajiem un slēptos no viņiem kaut kur tālāk.

Un līdz ar to – ja puikas atradās virtuvē, tad psiholoģiskā «zelta atslēdziņa», t.i. apsvērumi par to, kā attiecīgos apstākļos varēja un kā nevarēja rīkoties cilvēki, dod mums atbildi, KĀPĒC viņi tur atradās, un kas īsti bija noticis.

mežs ← **Mirdzas Ķempes iela** → satiksmes maģistrāle
 ← ugunsdzēsēju braukšanas virziens

Att.5. Dzīvokļa un glābšanas mašīnu shēma. («Diena», 2006.01.11)

Psiholoģiskā «zelta atslēdžiņa» atver mums skatu uz pavisam citu ainu, nekā tā, kas attēlota shēmā 4. Bērnistabā neatradās vis trīs bērni, kā tur rakstīts. Bērnistabā atradās tikai mazā Nika un, pamodusies viņa patiešām arī rīkojās tā, kā pēc psiholoģijas likumiem jābūtu pārbiedētam bērnam: iebēga vecāku guļamistabā. Bet abi zēni ugunsgrēka sākuma mirklī atradās priekšelpā un, kad uzliesmoja uguns, bēga projām pa gaiteni – taču iebēga nevis durvīs pa labi (pie vecākiem), bet durvīs pa kreisi – virtuvē, tālāk no vecākiem. Un eksistē tikai viens iemesls, kādēļ viņi tādos apstākļos varēja izvēlēties kreisās, nevis labās durvis, – tāpat kā eksistē tikai viens iemesls, kādēļ Džeks Rubijs varēja nošaut Osvaldu.

Ķempes ielas ugunsgrēka laiks bija pareizticīgo Ziemsvētku laiks¹³¹; istabā, kas attēlā 4 ir nosaukta par Dzīvojamo, stāvēja eglīte. Šī telpa nebija ne ar ko atdalīta no telpas, kas tajā pašā shēmā nosaukta par koridoru; tieši tur arī izcēlās ugunsgrēks (un nevis bērnistabā, kur atradās dators).

Lūk, tādus secinājumus ļauj izdarīt psiholoģiskā «zelta atslēdžiņa»... Nu, ja avīžu dotie fakti nav pareizi, tad varbūt bija savādāk. Taču psiholoģijas doto risinājumu varētu apstiprināt cits fragments citā avīzē, kurš nevērīgākam lasītājam arī varēja paslīdēt garām daudzo ziņojumu virpulī:

«Ugunsdzēsējiem zvanījuši vairāki mājas iedzīvotāji. 7.stāvā dzīvojošā Veneranda Kundziņa vēl nebija devusies pie miera. Ļoti skaļi atskanējis tāds kā sprādziens. Iegājusi pie bērniem, viņi noteikuši: gan jau kāds svētku petardes spridzina.¹³² Venerandas kundze tomēr izgājusi uz lodžijas paskatīties. Ieraudzījusi vēlamies dūmus. Modinājusi vīru, viņš zvanījis ugunsdzēsējiem. Veneranda nosauc laiku – 1.35¹³³,¹³⁴.

¹³¹ **V.E.:** Cietuši ģimene bija krievi; tā paša liktenīgā 6.janvāra vakarā pareizticīgajiem bija Ziemassvētku vakars; mūsu 6.janvāris ir 24.decembris pēc Jūlija kalendāra.

¹³² **V.E.:** Visādu petaržu un tamlīdzīgas pirotehnikas spridzināšana un laišana Latvijā ir ļoti izplatīta puiku nodarbošanās uz ielām un parkos (kas mani, piemēram, vienmēr kaitina), bet pirms un pēc Jaungada tā kļūst vispār masveidīga.

¹³³ **V.E.:** Pēc ugunsdzēsēju datiem pirmais izsaukums saņemts 01:45.

¹³⁴ **V.E.:** Jānis Zvērs, Lāsma Pakne, Kristīne Klodāne. «Traģēdija Mažaparkā atnes nāvi». «Neatkarīgā», 2006.01.07.

Lai cik tas skumji nebūtu, bet – diemžēl – Mežaparka traģēdiju acīmredzot izraisīja puikas, kas šaudījās ar petardēm. Droši vien viņi negribēja spridzināt tās paši savā dzīvoklī, taču tās viņiem bija, viņi tās slepeni aplūkoja (kamēr vecāki guļ), varbūt spēlējās, varbūt slēpa, vai citādi kā rīkojās, un nejauši izšāva...

2 | Diena
TREŠDIENA, 11. JANVĀRIS, 2006

KC

Bīstamais ministrs

Askolds Rodins

DIENAS KOMENTĀRS

Gimenes vairs nav. No piecu cilvēku ģimenes, kas, glābjoties no liesmām, viņnēdēļ Mežaparkā izlēca pa astotā stāva logu, dzīvs palika tikai zēns, kura stāvoklis ir ļoti smags. Latvijā vēl nebūjis gadījums: traģēdijas aculiecinieki gatavi iesniegt prokuratūrā sūdzību par ugunsdzēsēju neprasmīgo darbu.

Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests (VUGD) negrasās par notikušo rīkot dienesta izmeklēšanu, jo glābēji esot darījuši visu iespējamo. Tādās pašās domās ir arī iekšlietu ministrs Dzintars Jaundžeikars (Latvijas Pirmā partija).

Iekšlietu ministrs Jaundžeikars pat nedomā izanalizēt Mežaparka traģēdijas cēloņus

atbildība. Traģiskas apstākļu sakrītības dēļ — kāds kaut ko nebija izdarījis vai izdarījis pavirši — 1997. gada jūnijā Talsos aizgāja bojā astoņi bērni. Viņi ugunsdzēsības tehnikas demonstrēšanas pasākuma laikā atradās pacelāja grozā. Tas nogāzās no 19 metru augstuma. Iekšlietu ministrs Dainis Turlajs atkāpās no amata, kaut arī Talsiem nebija ne tuvumā. Toreiz viņam pārmeta (un pamatot), ka demisionējis pārāk vēlu, proti, nākamajā dienā pēc traģiskā notikuma.

1994. gada rudenī no amata atkāpās toreizējais iekšlietu ministrs Ģirts Kristovskis. Nekas ļoti briesmīgs nebija noticis, vienkārši no Jelgavas cietuma izbēga liels bars notiesāto. Kristovska tiešajos pienākumos neietilpa «uzpasēt», vai Latvijas cietumos nerok tuneļus, taču viņa pakļautības iestādē bija noticis ārkārtas gadījums.

Tagadējais iekšlietu ministrs Dzintars Jaundžeikars izturas tā, līn kā Mežaparka traģēdija uz viņu attiektos tikai kaut kā pastarpināti. Parunājies ar ministrijas valsts sekretāru (VUGD neseno priekšnieku) un secinājis, ka «no malas vienmēr liekas, ka varētu labāk». Viss.

Tas apliecina, ka Jaundžeikaram ir visai neskaids priekšstats par to, kas viņam būtu jā dara, sēžot ministra krēslā. Sentence «no malas vienmēr» — tas nav ministra līmenis, runājot par traģēdiju viņa vadītajā jomā.

Lai tik šiem cilvēkiem traģēdijas not...

Att.6. Askolda Rodina nožēlojamais komentārs

2. DAĻA. Burtnīca «DAUGMALIS»

Nekas man nevar kaitēt,
Nekā es nebaidos,
Es bojā neaiziešu,
Kaut arī nobeigtos.

Tai diktā jūras šalkā
Un meža šņākšanā,
Un vētras vara balsī
Es skanu saskaņā...

Rainis, 1905

1. 2006.gada sarakste ar Viktoru Daugmali

1. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.06

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>
Kam: Valdis.Egle@gmail.com
Datums: 2006.6.4 16:41
Temats: par-mirandu

Sveiks, Valdi!

Priecājos atjaunot kontaktus.

Paldies par romānu¹³⁵ – lasu ar lielu interesi, brīžiem arī smejos.

Pats ilgāku laiku (gan ar pārtraukumiem) strādāju pie rakstu darba, kura žanru pats nemaz nevaru noteikt – bet stāstīt par to laikam priekšlaicīgi.

Kādreiz varbūt varētu kopā iedzert kādu kafiju vai aliņu?

Viktors Daugmalis

2. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.07

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>
Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>
Datums: 2006.7.4 03:07
Temats: Re: par-mirandu

Sveiks, Viktor!

Satikties varam, ja ir konkrēta vajadzība. (Es tagad esmu nakts darbinieks, un man ir otrādi apgriezts dienas režīms: naktīs strādāju, dienās guļu). Viena tāda vajadzība varētu būt – atdot Tavu manuskriptu¹³⁶, kas toreiz¹³⁷ tā arī palika pie manis. (Gribēju uzrakstīt «recenziju», bet, domājot par to, kādam vajadzētu būt romānam, sagribējās pašam uzrakstīt, un tā toreiz iesāku «Mirandu»... Bet tad 2002.gadā gāja bojā mans dēls, pēc tam sākās totāls konflikts ar Vairu Viķi-Freibergu, un es nebiju tādā stāvoklī, lai varētu turpināt «Mirandu». Romānam pastāv apmēram puse: pilnīgi gatava Pirmā grāmata (no trim), un pārējās divās grāmatās šis tas, bet nepabeigts. Ceru, ka varbūt tagad varēšu atsākt...)

Pēc tam es gribēju atdot Tev Tavu manuskriptu, bet man bija pazaudētas Tavas koordinātes. Meklēju Internetā, bet tur nebija e-pasta adreses. Pārāk jau necentos, jo domāju, ka Tu vari to manuskriptu izdrukāt vēlreiz, ja vajag – nav jau kā vecos laikos, kad drukāja ar rakstāmmašīnu. Tagad,

¹³⁵ V.E.: Runa ir par grāmatu {[S-MIRAND](#)}.

¹³⁶ V.E.: «Zīmju licējs». Romāns.

¹³⁷ V.E.: 2001.gada jūlijā.

4.aprīlī pēc kāda gada pārtraukuma atkal pameklēju Internetā ar *Google* – un nu jau tur bija Tava e-pasta adrese!

Kā redzi, es tagad esmu sācis izlaist elektroniskā veidā savus «Kopotos rakstus», pirms aiziet no šīs pasaules, un ar tiem terorizēt Latvijas «zinātniekus» un citus savus pretiniekus. Ja jau man tagad ir Tava e-pasta adrese, tad arī Tu saņemsi visu, ko es publicēju. Lasi no tā ko un cik gribi, atskaiti neprasu. Bet vēlams, lai Tu izpildītu to, kas teikts Standartvēstulē, un patiešām uzkrātu savā datorā visu Niveādu.¹³⁸ (Man būs vieglāk nomirt, ja es zināšu, ka pie dažiem draugiem paliek manu darbu kopijas). Ja vēlies, vari kaut ko uzrakstīt «diskusijai *Revisere*» – ar īsto vārdu vai ar «niku». No Tevis es to obligāti neprasu kā no tiem, pret kuriem vērsas mans «terors». Bet gan jau viss būs aprakstīts un redzams. Gaidi grāmatas – to būs daudz (ja vien dzīvošu).

V.E.

3. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.07

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.7.4 09:52

Temats: RE: par-mirandu

Sveiks!

Nu, protams – es tā arī sapratu, ka Tava romāna rakstīšanas patiesais nolūks ir krietni vien dziļāks par vēlmi nodarboties ar literatūru, saņemot naudu un rakstnieka slavu (lai gan Tu, neapšaubāmi, esi pelnījis gan vienu, gan otru, un gan jau neizpaliks). Tur jau tā lieta, ka arī mani tirda šī griba pārtaisīt pasauli (pēc sava ģimja un līdzības, hehehe...), tāpēc arī rakstu to savu mūža darbu. Tev tuvākā valodā runājot, gribu radīt (precīzāk, atklāt un «vidusmēra» cilvēkam saprotamā veidā izplatīt) jaunu domāšanas algoritmu, kas automātiski ģenerētu arī attiecīgu uzvedības modeli. Viss pārējais, kas veido darba saturu/formu – vēsture, mitoloģija, filozofija, reliģija utt. – ir tikai līdzeklis. Par šo jautājumu tad arī varētu parunāt. Kādreiz ieminējos, bet kaut kā neveikli iznāca, tagad varbūt būtu sakarīgāk.

Mani satrauc Tava runāšana par nāvi. Tā nedrīkst izturēties (garīgi izturēties) – jo īpaši tāpēc, ka Tev ir misija! Es patiesi Tev jūtu līdzī, bet šai jautājumā Tu drīzāk saņemtu no manis pērienu, ne nēzdodziņu. Tā kā turies vien – vēl vismaz tos 15 gadus¹³⁹!

Starp citu, manā (jāatzīst, visai haotiskajā) arhīvā glabājas daudz Tavu tekstu, ko Tu man esi devis kopš tā laika, kad pirmo reizi parādījies «Dienā». Tā kā atpakaļ neprasi, negrasos arī atdot ☺.

Diskusijā droši vien piedalīšos – ja būs, ko teikt.

Viktors

4. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.10

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.10.4 19:42

Temats: Re: par-mirandu

Sveiki!

Es neko neprasīju Tev par Tavu jauno rokrakstu tikai tāpēc, lai neiznāktu, ka es netaktiski bāžu degunu, kur nevajag. Bet zini, ka, gadījumā, ja Tev ir kaut kas pietiekoši pabeigts, lai to varētu rādīt citiem, tad es ļoti labprāt ar to iepazīšos. (Rakstīt recenziju gan šoreiz baidos solīt – ka neiznāk kā iepriekšējo reizi).

Viss, kas no manis glabājas Tavā arhīvā, būs arī Niveādā¹⁴⁰ (priekš tam tie ir «Kopoti raksti»). Tā ka tiem papīriem ir tikai tāda vēsturiska nozīme.

Grāmatas sūtīšu Tev pa vienai katru dienu, kad esmu darbā (kad nākošajā dienā jāiznāk «Latvijas Vēstnesim») – tā es daru ar saviem pretiniekiem – tīkmēr, kamēr pietiks gatavo, ko sūtīt (pašlaik ir 14); pēc tam katru jauno, kas ir gatava, vai arī veco, kurai ir parādījusies jauna versija.

V.E.

¹³⁸ V.E.: Tajā laikā tie materiāli, kas tagad veido «Dienasgrāmatu VECORDIA», pastāvēja citā formā, kas saucās «Niveāda».

¹³⁹ V.E.: Par diskusiju «Revisere» bija pasludināts, ka tā turpināsies 15 gadus līdz 2020.gadam.

¹⁴⁰ V.E.: Tagad tātad – Vekordijā.

5. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.12

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>
Kam: valdis.egle@gmail.com
Datums: 2006.12.4 15:23
Temats: RE: par-mirandu

Sveiks!

(šī vēstule pilnībā atkārtota nākošajā, tāpēc šeit izlaista)

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>
Kam: valdis.egle@gmail.com
Datums: 2006.12.4 15:39
Temats: RE: par-mirandu

Sveiks!

Rakstot Tev atbildi, netīšam uzdūros ar elkoni tastatūrai un tagad nezinu, vai jau esmu šo tekstu aizsūtījis, tāpēc katram gadījumam atkārtēju to vēlreiz drusku papildinātajā variantā.

Es varētu Tev iedot ieskatam šo to, taču vispirms man jāpaskaidro konteksts.

Mana rakstnodarba tekstuālais apjoms nav īpaši liels – to veidos 9, kā es saucu, grāmatas katra no 27 pantiem (nodaļām), kuri, savukārt, sastāv no 3 rindkopām pa 5–7 rindām. Bet šim tekstam ir milzīga informatīvas ambīcijas.

Raugi, esmu atvēzējies uzrakstīt nobeiguma daļu kādam cilvēces dzīvē visai būtiskam tekstu ciklam. Ja Bībeles Veco derību mēs varam nosaukt par Dieva Tēva derību un Jauno derību – par Dieva Dēla derību, tad es esmu sadūšojies uzrakstīt Svētā Gara derību. Zinu Tavu attieksmi pret reliģiju – taču esmu izvēlējis šo formu, lai panāktu manis jau minēto mērķi. Faktiski tas nozīmē, ka es gribu radīt jaunu ticību. Taču atšķirībā no esošajām tā nebalstīsies vis uz aprioriem dogmātiem, bet uz sinerģētiskām likumsakarībām, kādas pastāv nelineārajās sistēmās. Tā kā, stingri ņemot, par ticību to gluži nosaukt nevar, drīzāk tiešām par domāšanas algoritmu, un saistība ar divām iepriekšējām derībām ir tiktāl, cik es izmantoju sev par labu to arhetipus, attiecīgo tradīciju utt. Pēc būtības es meklēju tās likumsakarības, kas līdzīgi izpaužas kosmogoniskajos procesos, cilvēces vēsturē un cilvēka psiholoģijā. Un te galvenā problēma ir milzīgā informācijas daudzuma apgūšanā. Tiesa, esmu atradis zināmus kopsaucējus latviešu mitoloģiskajā sistēmā (vienīgajā līdz šim zināmajā patiesi arhaiskajā sistēmā, kura saglabājusies no matriarhāta laikiem), un tas man dod tiesības uzskatīt latviešus par pirmo izredzēto tautu – žīdi ir tikai otrie ☺. Tiesa, man iznāk, ka latvieši ir nevis etniskās piederības (kā žīdi, «miesas») cilvēki un Vecās derības nesēji, bet gan pārliecības jeb «gara» cilvēki.

Pirmais impulss ķerties pie šā teksta bija gandrīz mistisks – it kā kāda balss (iekšējā, bet ārkārtīgi skaidri izskanējusi) man pateica pamatideju – «Svētā Gara evaņģēlijs». Un, sākot domāt, ko tas varētu nozīmēt, darbs arī sāka šķetināties pats no sevis. Taču principā tas gandrīz nekad nav iedvesmas darbs. Sekodams principiālajam satura izkārtojumam – «latviešu» vēsture kopš pirmsmozus (Mozus 1. grāmatā minētie Lats un Melhisedeks) laikiem līdz mūsdienām – skrupulozi pētīju gan pašu vēsturi, gan t.s. bifurkāciju¹⁴¹ punktus, kad tādu vai citādu faktoru ietekmē notikuši noteikti vēstures pavērsieni. Un meklēju attiecīgu izteiksmes veidu, kurš pats par sevi atbilstu sinerģētiskas likumiem un nestu sev līdzī «absolūto patiesību» ☺. Domājams, ka cilvēks, kurš to būs pieņēmis, iegūs spēju pārvaldīt t.s. torsionu laukus un kļūs par magu ☺. Pašlaik ir vairāk vai mazāk gatavas 5 grāmatas, un es jau jūtos pa pusei ieguvus maģiskās īpašības (vēlreiz – ☺, lai Tu nedomātu, ka esmu galīgi jucis).

Un dīvaini – šad tad notiek tādas jocīgas sakritības – piemēram, es aprakstu, kā krauklis (latviešu totēms) apēd beigtu peli – un pēc kāda laika kādā no grāmatām izlasu, ka pele ir žīdu totēms!

Nu labi. Šai reizei pietiks.

Viktors

6. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.12

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>
Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>
Datums: 2006.12.4 19:52
Temats: Re: par-mirandu

¹⁴¹ V.E.: *Furca* – latīniski ir divzaru dakšas.

Skan varen interesanti. Ja arī es to neuzņemtu kā zinātnisku patiesību, tad kā simbolisku daiļdarbu gan. Dabīgi, es neticu, ka Volands pastāvētu īstenībā, bet tas netraucē man «Meistaru un Margaritu» pārlasīt regulāri reizi 1–2 gados, un par tiem simboliem es varētu sarakstīt grāmatu, ja vien būtu laiks.

Vienīgi, ja mēs sāktu kaut ko tādu, tad man gribētos zināt, ko no šīs sarakstes es drīkstu ievietot Niveādā?

V.E.

Priecīgas Lieldienas!

7. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.13

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.13.4 09:28

Temats: RE: par-mirandu

Sveiks!

Man nav nekādu iebildumu, ka Tu izmanto mūsu saraksti pēc saviem ieskatiem. Gluži otrādi – lai pēdas paliek, jo, kad pēc simts gadiem mana ticība būs uzvarējusi, teologiem būs ļoti interesanti pētīt un interpretēt dažādas nianšes ☺.

Jā, simbols ir īstais vārds, uz tā viss manā darbā arī balstās – cenšos, lai neviena detaļa nepaliek bez savas nozīmes. Tas tomēr nenozīmē, ka es šo darbu rakstu kā izkalkulētu konstrukciju – metode ir tāda kā ieklausīšanās tajā, ko esmu apzinājis, un tad sakarības lēnām rodas it kā pašas no sevis. Arī filozofiskā sistēma, kuru mēģinu paust caur varoņu darbiem un runām, risinās līdztekus, un nemaz nevar pateikt, kas ir primārs. Varbūt valodas ritms?

Kāpēc es par to stāstu, īpaši, ja no paša sākuma tā kā gribēju, tā kā nē? Laikam drusku vientulība nogurdinājusi. Balzaks gan reiz esot teicis, ka autora paskaidrojums uzrakstītajam ir gaskonieša godavārda vērts.

Pastāstīšu Tev labāk kādu atgadījumu «iz dzīves», kam tomēr ir zināms sakars ar manu darbu.

Makšķerēju kādu nakti uz viena no Daugavas dambjiem. Lai būtu skaidrs uzreiz – dzēris nebiju, jo ūdens līmeņa svārstību dēļ akmeņi ir glumi, un reibumā tumsā varētu lauzt sprandu. Nekas neķērās, sēdēju un domāju, kā risināt šo un to savā darbā. Te pēkšņi no krasta krūmiem man tieši pretī atskan šaušalīgas skaņas – gandrīz vai mati sacēlās stāvus. Līdz krastam metri divdesmit. Un tās skaņas – varētu domāt, ka tas ir traks kaķis, kurš nolēmis mani saplosīt, tik klaja agresivitāte un naidis tur skanēja. Un vēl kaut kas – nu, tā būtu, ja kaķis smietos cilvēka smiekliem. Un tas turpinājās un turpinājās, kamēr kļuva pavisam neciešami. Es mēģināju koncentrēties un domās (mentāli, tā teikt) triekt viņu prom, nolādēt... Tas viss notika diezgan ilgi, kamēr tā būtne aizgāja. Un tad kāda balss (tā pati, iekšējā) man teica: «Šonakt tu esi uzvarējis Sātānu. Bet tev neklājas runāt ar viņu tik nicinošā tonī, viņš ir augstāka būtne par tevi». Es gandrīz automātiski pagriezos uz krasta pusi un, paklanījies, sevī atvainojos. Un lūk! Tajā pašā brīdī gruntenes zvaniņš iezvanījās. Es paķēru kātu, piecirtu – galā kaut kas fenomenāls. Pēc ilgās cīņas izvelku sava mūža lielāko zivi – zandartu, tik resnu, kā mana ciska. Kabinu viņu nost no āķa, un pēkšņi tas ņem un izraujas, un ar lielu plunkšķi prom ir. Es apsēžos pilnīgā frustrācijā – nu, kā tad tā, johaidī... Un tā balss man atkal saka: «Tava attieksme ir nepareiza. Tu makšķerē, lai iegūtu esības izjūtu. Un tev ir reti paveicies – tikko tu esi to dabūjis veselas divas reizes – kad izvilki zivi un kad tā aizgāja». Un patiesi – iestājās vienreizējs miers, un es pieķēru sevi, ka smaidu. Uzsveru – tas nav nekāds sacerējums, tā notika īstenībā.

Tagad Tu arī laikam smaidi – sak, Daugmalis jau sācis dzirdēt balsis, drīz viņam piezvanīs Fidels Kastro, hehehe...

Ar smaidiem tad arī paliekam. ☺

Viktors

8. Valdis Egls Viktoram Daugmalim 2006.04.18

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.18.4 03:06

Temats: Re: par-mirandu

Sveiki!

Bija tāds psihologs M.S. Peks (viņš ir pieminēts {[L-REVIS.2489](#)} un tālāk). Tur nosauktajā grāmatā viņš izvērta diezgan neparastas idejas: viņš noliedz reliģiju, ticību Dievam utt., bet tajā pašā laikā apgalvo, ka pastāv kaut kāds spēks (neatceros precīzi viņa terminu, kā viņš to nosauc: lasīju pirms 10 gadiem), kurš veidojot tādas situācijas, kā Tev ar to zivi vai ar peli (viņš arī apraksta tādas lietas, un vispār jau katram cilvēkam reizēm ir kaut kas līdzīgs gadījies).¹⁴² Domātājam, kurš grib izzināt pasauli, ir divas iespējas, ko par to domāt: 1) pieņemt, ka patiešām pastāv kāds ārējs «spēks», kas to organizē; 2) pieņemt, ka tā ir vienkārši sagādīšanās. Vienkāršākais ceļš, protams, ir (1) – un to arī pieņem vairums cilvēku (un gandrīz 100% sieviešu – manai sievai, piemēram, tur nebūtu ne mazāko šaubu ☺). Es esmu diezgan daudz par to domājis un, nepieņemot par galīgo nevienu variantu, tomēr varu teikt, ka variantā (1), to attīstot tālāk nekā parasti sievietēm, rodas diezgan lielas loģiskas grūtības. Bez tam esmu novērojis (arī pie sevis ☺), ka cilvēkiem ir tendence patiesos notikumus mazliet sagrozīt tā, lai veidotos sakarīgs un skaists stāsts (pie kam ātri vien viņi paši sāk ticēt, ka sagrozītais stāsts ir pilnīgi paties tā, ka jau pēc neilga laiciņa var to stāstīt, absolūti nemaz neizliekoties). (Tāda ir cilvēku psiholoģija, un es to varētu izskaidrot no Vēras teorijas viedokļa, bet tas būtu gari un varbūt maz saprotami tiem, kas nav nodarbojušies ar datorprogrammēšanu).

Gribēju uzdot Tev dažus jautājumus:

1) Vai Tava jaunā reliģija ir domāta tikai latviešiem, vai visai cilvēcei?

---

¹⁴² **V.E.:** Kaut kas līdzīgs ir aprakstīts, piem., {[L-REVIS.1637](#)}. Bet šeit es pastāstīšu vēl vienu citu gadījumu. Kad es gatavoju NIX-064 sējumu (tā pirmais izlaidums iznāca 2005.07.27, tā tad aprakstītais gadījums notika kādu laiciņu iepriekš), es ievietoju šajā sējumā sava mirušā dēla fotogrāfijas – to, kur viņš redzams kā zīdāinis un to, kur viņš stāv Biķernieku mežā jau pats ar savu dēlu-zīdāini (Vekordijā skat {[AVE-001](#)}). Es ieskenēju fotogrāfijas datorā, apstrādāju ar *PhotoShop* un beidzot ievietoju *Word* failā. Kad fotogrāfijas ir jau grāmatas sējumā, es parasti izdzēšu skenējumu failus un *PhotoShop* ierakstītos failus (jo uzglabāt tādas starprezultātus prasītu milzu pūles – un nav jau arī vajadzības). Taču, lai būtu vēl iespēja vajadzības gadījumā atgriezties pie šiem failiem, ja tomēr ievajagas, es ļāju *Windows* sistēmai iet savu parasto ceļu un novietot (pagaidām) izdzēstos failus *Recycle Bin* direktoriijā. Tā ir mana parastā tehnoloģija, un ar Roberta (dēla) fotogrāfijām es sāku iet šo parasto ceļu... Sāku, bet bija kaut kā nelāgi ap dūšu (vispār jau jebkura saskaršanās ar Roberta bojāeju un ikviens atgādinājums par to jau pats par sevi bojā man garastāvokli un izšūpo no līdzsvara). Bija nelāgi ap dūšu, jo *Recycle Bin* direktoriija ir attēlota *Desktop* ar «miskastes» ikonu, un iznāca tā, it kā es mestu miskastē fotogrāfijas, kur attēlots Roberts... «Roberts būs dusmīgs par to» – es nodomāju, tomēr pārvarēju sevi un teicu sev: «Muļķības, māņticība! Darīšu vien visu kā parasti...» Līdzko es biju atbildējis «*Yes*» uz parasto jautājumu, vai es esmu pārliecināts, ka gribu pārvietot iezīmētos failus uz *Recycle Bin*, tā nošķīda uguns, kaut kas skaļi nosprācķēja, monitora ekrāns nodzisa un dators izslēdzās. Cik necik atjēdzies no nelādzīgā pārsteiguma un pārliecinājies, ka dzīvoklī elektrība nav nodzīsusi, es mēģināju atkal ieslēgt datoru, bet tas palika kluss kā kaps. Es spiedu pogu vēl un vēl, pakustināju visus vadus, pārbaudīdams kontaktus, kā jau parasti dara tādos gadījumos, – bet viss velti. Pārbaudīju, vai rozetē ir spriegums, izvelkot datora dakšīņu un iespraužot tur galda lampas dakšīņu. Lampa dega – spriegums bija, tā tad vainīgs pats dators! Ko nu darīt? Jānes kaut kur remontēt... Bet man tur faili – viss, kas sastrādāts pēdējā laikā... (Protams, man ir kopijas citos datoros, bet kopijas tiek izgatavotas ne katru dienu, un tieši tobrīd nebija kopēts kādas divas nedēļas. Bet pa divām nedēļām es zin cik sastrādāju!...) Vai izvilkt cieto disku un mēģināt no tā nokopēt kādā citā datorā? Viss tas solīja lielu piņķerēšanos ar nezināmu rezultātu... Es aizgāju uz virtuvi, uzsmēķēju, pārdomāju, ko nu darīt. (Un arī: vai tiešām viņpasaule pastāv, un Roberta gars man atriebās!?) Puslīdz nomierinājies, es atgriezos pie datora un vēlreiz nospiedu ieslēgšanas pogu. Dators ieslēdzās, iedūcās un viss aizgāja kā parasti (tikai, protams, *ScanDisk* sāka pārbaudīt failu korektumu, jo dators bija ticis nekorekti izslēgts). Programma pārbaudīja disku (un beigās pārliecinājās, ka viss kārtībā), bet es ļāvu viņai to darīt, nepārtraucu, un pats tikmēr (un vēl ilgi pēc tam) sēdēju un pārdomāju: **kas īsti notika?** Soli pa soli es atjaunoju atmiņā visu smalkākajās detaļās, līdz beidzot aina man kļuva pilnīgi skaidra. Un tā, noticis bija sekojošais. Sieva, uzskopdama istabu, vienmēr stumda manu datoru vadus; bieži vien tā rezultātā izrādās atvienots tīkla vads vai vēl kaut kas. Tā ir parasta lieta. Arī šoreiz viņa bija pārvietojusi pagarinātāju, kura rozetē iesprausts datora barošanas vads, un rezultātā pagarinātājs (zem galda) stāvēja ne visai pareizā «pozā»: uz sāniem, sapiņķerēts starp vadiem utml. Turpat zem galda stāv (tukša) papes kārba (kurā tika pirktis monitors). Kad es ekrānā spiedu pogu «*Yes*», lai atļautu pārvietot Roberta fotogrāfijas uz *Recycle Bin*, es izjutu diskomfortu, biju nemierīgs, sagrozījos un nejauši iespēru ar kāju pa monitora kārbu, kura, savukārt, pagrūda pagarinātāju ar visām tur iespraustajām kontaktdakšīņām. Tā kā pagarinātājs bija nepareizā pozīcijā (un vispār tas man nav diezko kvalitatīvs), tad rezultātā uz brīdi datoram tika pārtraukta strāvas padeve. Pēc tam es biju tik satraukts, ka neatlaidīgi spiedu datora ieslēgšanas pogas vietā pogu «*Reset*». Dabīgi, ka pie izslēgta datora «*Reset*» pogas spiešana nekādu efektu nerādīja. Tikai atgriezies no virtuves, es nospiedu patiešām pogu «*Power*». Tādējādi izrādījās, ka nekādas mistikas nebija. Bet, lai pārliecinātos, ka mistikas nav, pat man (!) vajadzēja ļoti lielu piepūli un sasprindzināt visus spēkus ilgāku laiku. Un es domāju, ka uz tādu piepūli un sasprindzinājumu **faktiskās** notikumu gaitas rekonstruēšanā būtu spējīgi labi ja 5% cilvēku. Pārējie 95% bez vārda runas atzītu mistikas klātbūtni, un tā arī visur stāstītu. Un tāpēc es viņu stāstiem neticu. Īstenība bija savādāka, nekā viņu stāstos.

- 2) Vai Bībeles Lats Tev ir latviešu ciltstēvs?
- 3) Kāpēc Tu dod priekšroku reliģijai, nevis zinātniskai koncepcijai?

V.E.

9. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.20

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.20.4 14:13

Sveiks!

Esmu izlasījis «Mirandas» 1. grāmatu. Vai turpinājums ir? Labprāt iepazītos, jo pašlaik, jāteic, ir vairāk jautājumu, kā atbilžu. Protams, es varu izteikt savu viedokli par atsevišķiem saturformas elementiem, raksturot Tavu izteiksmes veidu utt., ja Tu to vēlētos. Tomēr labprātāk to darītu kaut cik nopietnas recenzijas veidā pēc visa darba izlasīšanas (pieļauju, ka ar Tavu atļauju es varētu šo recenziju ievietot arī t.s. lielajā presē – vai vismaz mēģināt to darīt. Pieļauju arī, ka šī recenzijas spētu piesaistīt arī kāda izdevēja uzmanību). Jebkurā gadījumā ir interesanti un prasās vēl.

Cienā – Viktors

10. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.20

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.20.4 20:00

Temats: Re:

Sveiki!

Par «Mirandu» es pašā pirmajā (no tagadējās sarakstes) vēstulē 7.aprīlī rakstīju tā:

Sveiks, Viktor!

Satikties varam, ja ir konkrēta vajadzība. (Es tagad esmu nakts darbinieks, un man ir otrādi apgriezts dienas režīms: naktīs strādāju, dienās guļu). Viena tāda vajadzība varētu būt – atdot Tavu manuskriptu, kas toreiz tā arī palika pie manis. (Gribēju uzrakstīt «recenziju», bet, domājot par to, kādam vajadzētu būt romānam, sagribējās pašam uzrakstīt, un tā toreiz iesāku «Mirandu»... Bet tad 2002.gadā gāja bojā mans dēls, pēc tam sākās totāls konflikts ar Vairu Vīķi-Freibergu, un es nebiju tādā stāvoklī, lai varētu turpināt «Mirandu». Romānam pastāv apmēram puse: pilnīgi gatava Pirmā grāmata (no trim), un pārējās divās grāmatās šis tas, bet nepabeigts. Ceru, ka varbūt tagad varēšu atsākt...)

Principā, iesākdams «Mirandu», es netaisījos kļūt par «īstu» (beletristikas) rakstnieku. Tiešais pamudinājums to iesākt bija Tavš manuskripts, bet galvenais mērķis bija cits: lieta tā, ka mani jau 25 gadus uzskata par ārpriekš tū tā sauktajās «zinātniskajās» aprindās, un vienkārši totāli ignorē, nemaz nemēģinot pat minimāli iedziļināties tajā, ko es saku. Man tas bija (un ir) «līdz nāvei» apnicis, un romāna «Miranda» mērķis bija – kļūt par tādu kā «reklāmas rullīti» – piesaistīt uzmanību maniem rakstiem, parādīt, ka «vai tad tas izskatās pēc ārpriekš tū rakstīta?» – utt. Tas ir, romānam nebija patstāvīga mērķa, bet bija mērķis, saistīts ar galvenajiem manas dzīves (un cīņas) mērķiem.

Pēc tam notika tas, kas notika, un romāns apstājās. Es, protams, «principā» domāju viņu tomēr pabeigt, bet arī savā tagadējā formā tas FAKTISKI pilda tās funkcijas, kas viņam bija paredzētas, un proti: piesaistīt uzmanību maniem rakstiem un parādīt, ka es neesmu vis kaut kāds plānprātīgs paranoīķis, un ka arī šajā nozarē vēl ne katrs no «zinātniekiem» spēs ar mani sacensties.

(Ja kādam gribas uzzināt, kas tur notiks tālāk ar Miku Raini, Mirandu Mellu un pārējiem varoņiem, – tad lai gaida! Kā nesen teica vienā TV filmā viens tur attēlots rakstnieks: «Gaidīšana kāpina interesi»).

Kas attiecas uz «oficiālu» izdošanu, tad, protams, **pabeigtu** romānu viegli izdotu daudzas izdevniecības – par to es nešaubos. Bet pēc visa tā, kas ar mani šajā dzīvē ir bijis un ko man latviešu sabiedrība ir darījusi, es arī te nevēlos vairs iet ne uz kādiem kompromisiem «pa parastajām taciņām», bet vēlos arī te iesviest Latvijas sabiedrībai «sejā cimdu». (Ne jau velti {NIX-017} priekšā stāv tāds ievads, kāds tur stāv).

Vispārējās alkatības un mantkārtības apstākļos es gribu parādīt, ka tomēr ne visi zemojas viņu (nožēlojamā) «zelta teļa» priekšā, un principiāli nevēlos pelnīt naudu ar saviem rakstiem. Visu, ko esmu uzrakstījis, tajā skaitā romānu «Miranda», es izplatīšu elektroniski un bez maksas.

Papīra grāmatas vispār ir anahronisms, un visas izdevniecības ir «jāklapē ciet» – tāds ir mans uzskats; rakstniekiem (ja viņi ir ĪSTI rakstnieki) ir jāpublicējas tikai Internetā un bez maksas; «zelta teļu» vajag principiāli nīdēt ārā no literatūras.

Bet pagaidām, kamēr tas vēl nav izdarīts, es varu atbalstīt dažas man simpātiskākas izdevniecības tādējādi, ka dodu tām tiesības publicēt (tipogrāfiski) manus rakstus (sevišķi runa varētu būt par izlasēm, ko izdevējs pats sastādītu), neprasot par to finansiālu atlīdzību. Tas, ka izdevējam nav jāmaksā autoratlīdzība, varētu paaugstināt viņa konkurences spēju iepretī «lielajām» (un tātad mantkārīgajām!) izdevniecībām. Piemēram, tādas tiesības es varētu dot Tavam draugam Vilim Seleckim (par viņa cīņu pret Šķēli un vispār par godīgumu...)

Tā ka padomā šajā virzienā! ☺

V.E.

11. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.21

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.21.4 12:04

Temats: RE:

Sveiks!

Lai mazinātu pārpratumu iespējamību, gribu darīt zināmu savu attieksmi pret Tevi, Tavu darbu un ieskicēt dažus jautājumus, kuri varētu būt turpmākā dialoga pamatā (ja tas, protams, varētu Tev likties interesanti).

Vispirms gribu pateikt, ka uzskatu Tevi par ģēniju – zinu, ka šis vārds Tevi mulšina un Tu nevēlies lietot tamlīdzīgus apzīmējumus. Tomēr ceru, ka Tavi «spēles noteikumi» arī man piešķir tiesības izteikties tā, kā ir ērtāk man, nevis kādam citam. Un mans nolūks, lietojot šo vārdu, ir bijis – nevis mulsināt Tevi, bet maksimāli precīzi paust savu nostāju.

Tālāk. Ja Tu tici manai principiālajai attieksmei, Tu, manuprāt, varētu akceptēt manas tiesības runāt skaidru un tiešu valodu, arī kritizējot Tevi tur, kuros tolerantiem un taktiskiem cilvēkiem it kā neklātos to darīt – proti, emociju un dzīves pozīcijas jautājumos. Jo citādi uz priekšu (no vārda «priekš» ☺) tikt būs grūti. Dabiski, es apriori atzīstu arī Tavas tiesības teikt visu, ko vēlies, un, jo tiešāk, jo labāk. Pazīstot Tevi, nešaubos, ka arī Tava dzēlīgā ironija tiks lietota tikai paš aizsardzībai, nevis uzbrukumam ☺. Uzreiz atzīmēšu, ka es arī sevi uzskatu par ģēniju ☺, kāpēc pieļauju, ka diviem lāčiem būs pagrūti izgrozīties vienas kopīgas domas midzenī, un neapvainošos, ja nevēlēsies «pa īstam».

Es redzu vienu lielu atšķirību Tavā un manā domāšanas stilā (piedod man šo diletantisko apzīmējumu, bet es neuzdrīkstos lietot Tavu profesionālo valodu – un no turpinājuma, ceru, būs skaidrs, kāpēc).

Te maza atkāpe. Ne es pats, ne mana sieva nespēj kvalificēt mani pēc Tevis iecienītās Krēgera-Tjersonas tipoloģiskās sistēmas – es tiklab varētu būt kā INFJ, tā ENTJ. Iemesls, iespējams, slēpjas apstākļi, kuru uzrādīja kāds tests (nezinu tā nosaukumu, jo to uz manis izmēģināja cita persona) – ka manu smadzeņu puslodes strādādot absolūti simetriski ☺. Ja tas tā, tad kā predestinācija tiek apstiprināta mana izglītības ceļā apgūtā īpašība – domāšana vispirms kontekstos (iedomājies, kā to potēja Literatūras institūtā, turklāt vēl padomju laikā) un sakarību meklēšana starpdisciplinārajā līmenī.

Un, lūk. Tava domāšana ir «vertikāla» – Tu spēj sasniegt fantastiskus, neiedomājamus dziļumus. Savukārt manas domāšanas vektors ir drīzāk «horizontāls» (vai, precīzāk, tāds «slīps» ☺). Iespējams, šie domāšanas stili savulaik radīja attiecīgi solipsismu un gnosticismu. No tā tostarp izriet, ka Tevis radītais nes sev līdzī ārkārtīgi spēcīgu Tavas personības zīmogu, tā teikt, «mērķa» un «līdzekļu» tāpatību, praktiski nemaz – kā jau tas arī redzams – nerēķinoties ar sociālo kontekstu. Man turpretī ir no svara panākt manis radītā reālu iedarbību, tāpēc es varu daudz brīvāk izvēlēties līdzekļus mērķa sasniegšanai (kā jau saproti – bet katram gadījumam es to uzsvēršu – nav runa par personisko labumu, te ir tā, ka man ir gandrīz neiespējami atbildēt uz jautājumu «cik tu gribi, lai tev maksā?», jo ir tāds kā kauns).

Tātad, ja Tu gribēji, lai Tavu darbu pieņem, Tev vajadzēja izvēlēties citu šā darba pasniegšanas taktiku, jo šā darba novitāte vien ir liels slogs lasītājam. Protams, Tu to nedarīji, un pagaidu (!) iznākums ir pilnīgi likumsakarīgs. Bet ir vēl viens faktors, ar ko Tu nebiji rēķinājies.

Vēl viena maza atkāpe par sevi. Es esmu bieži gājis uz dažādiem kompromisiem – bet nekad principu gadījumos, un es nekad neesmu rakstījis konjunktūru. Institūtā, kur reizi pusgadā vajadzēja iesniegt vērtēšanai daiļdarbus, es startēju ar dzeju. To atzina par pietiekami labu, lai mani uzņemtu, bet skaidri lika saprast, ka diplomu es ar to neaizstāvēšu (pārāk avangardistiska). Es pārgāju uz prozu. Tas

pats. Tad uz mitoloģijas pētīšanu. Nekā. Beigu beigās aizstāvējos kā Čaka atdzejojātjs uz krievu valodu. Un pēc institūta beigšanas sāku nodarboties ar literatūras kritiku, teoriju un vēsturi, jo to, ko es rakstīju citos žanros, nodrukāt nevarēja. Kāpēc es to stāstu? Lai labāk raksturotu situāciju, kādā biju nonācis līdzīgi Tev. Es uzrakstīju plašu eseju, pierādot, ka nekādi «septiņi verdzības gadsimti» un «vācu baroni» Latvijā nav bijuši. Sacēlās skandāls, akadēmiskās aprindas man uzklupa kā suņu bars. Preses polemikā es pierādīju savu taisnību, vairākkārt pieķerot galveno oponentu docentu Pāvulānu avotu nezināšanā un sagrozīšanā. Vai kaut kas mainījās oficiālajā historiogrāfijā kaut vai skolas mācību grāmatu līmenī? NEKAS. Sākumā es pārdzīvoju (vispār jau vēl tagad krent), vēlāk sapratu, jo viens no maniem interešu objektiem bija varas valoda (plašākā nozīmē – ieskaitot, piem., balto kreklu valkāšanu parlamentā vai subordinēto runas veidu).

Savu oponentu acīs Tu pozicionēji sevi kā «svešais». Un jebkuras akadēmiskās aprindas, tāpat kā politiķu aprindas, pēc būtības ir visīstākā mafija, kura var karot savā starpā, bet kopīgi vērsīsies pret «iznireli», kurš liek apšaubīt viņu disertāciju nozīmību vai tiesības uz varu.

Es nebūt negrasos Tevi aicināt «uzkāpt savai dziesmai uz rīkles» (Majakovskis) un nodarboties ar to, ko Tu tūlīt pat nosauktu par konformismu. Jautājums ir par citu. Tikai, lūdzu, neapvainojies, ja Tevi aizskaršu. Taču jautājums ir gana svarīgs, lai es riskētu.

Raugi, savā polemikā ar profesionālu psihologu Tu kā zināmu argumentu izmantoji faktu, ka no viņa ir aizgājusi paša sieva¹⁴³. Sak, «dziedniek, izārstējies pats». Bet kā tad nāk, ka Tu, kā neviens cits pazīdams biokompjūteru darbības mehānismu, nebiji aprēķinājis to reakciju? Varbūt nebiji spējis ievadīt tajos vajadzīgo programmu?

Vai, Tavuprāt, tāda programma principā var tikt izstrādāta un principā arī īstenota? Droši vien Tu atbildētu «Jā, bet tas nav mans uzdevums. Man pietiek ar cimda sviešanu un “zelta teļa” pazemošanu». Un es Tev tad teiktu: «Un kā tad ir ar Tavu gribēšanu panākt savu?» – «Ko panākt?» – «Pārtaisīt pasauli pašos pamatos».

Vismaz tā es Tevi uztveru – jo ģēnijam īstenībā ir par maz ar jebko citu.

Jeb Tu man atbildētu savādāk?

Viktors

12. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.21

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.21.4 15:03

Temats: Re:

Sveiki!

Tava vēstule satur tik daudz atbildamu lietu, ka to nemaz nevar paspēt izdarīt vienā vēstulē – tāpēc varbūt būs vairākas, un šajā – tikai par dažām lietām (tagad gan nebūšu darbā – un tāpat pie Interneta – līdz pirmdienas vakaram; šodien dienā arī esmu te tikai tāpēc, ka ir 21.datums un pie tāda maza lodziņa dod tādus krāsainus papīrišus).

Tavu psiholoģisko tipu pēc MBTI jūs esat novērtējuši pilnīgi pareizi. MBTI ir tāds kā «elektrības skaitītājs» ar četriem rītenītiem, kur uz katra rītenīša ir atzīmes no +1 caur 0 un līdz -1. Novērtējot šajā intervālā cilvēka īpašības attiecīgajā plāksnē tad arī dabū viņa tipu. Nu, un Tev patiešām plāksnēs I–E un F–T vērtējums ir praktiski 0 – pašā vidū (pārējās divas plāksnes arī novērtētas pareizi).

Kā jau es teicu punktā {[L-REVIS.2477](#)}, visi mēs esam ģēniji, tā ka par to nav vērts pat runāt.

Tu raksti: «*Tevis radītais nes sev līdzī ar kārtīgi spēcīgu Tavas personības zīmogu*». Tas nav gluži precīzi. Izklāsta FORMA patiešām ir ļoti personiska. Turpretī attiecībā uz SATURU es vienmēr esmu prasījis, lai tas tiktu vērtēts absolūti bezpersoniski. Vēlreiz pieminot to pašu piemēru, kuru jau daudzkārt esmu lietojis: Ja es apgalvoju, ka taisnleņķa trijstūrī hipotenūzas kvadrāts ir vienāds ar katešu kvadrātu summu (Pitagora teorēma), tad Zinātniekam ir jāpārbauda, ir vai nav hipotenūzas kvadrāts vienāds ar katešu kvadrātu summu, bet nevis jāpēta mana personība. Un ja viņš to nedara, tad viņš nav zinātnieks, bet gan blēdis. (Un tāpat es drīkstu viņam kraut pa galvu).

Latvijas «zinātnieki», protams, savā vairumā ir «mafija». Bet tas pats par sevi vēl nav nekas sevišķs. Lai viņi ir «mafiozi», lai graužas savā starpā par tituliem, grādiem, grantiem, publikācijām, profesoru katedrām un akadēmiķu vietām. Es ne uz ko no tā nepretendēju un nekad neesmu pretendējis. Bet lai viņi atzīst, ka hipotenūzas kvadrāts ir vienāds ar katešu kvadrātu summu (vai arī lai pierāda, ka tā

¹⁴³ V.E.: Skat. {[REVIS.1725](#)}.

nav). Pat mafiozi to VAR izdarīt. Bet, ja viņi pat to nevar (negrib) darīt, tad viņi nav vienkārši mafiozi, – tad viņi ir kaut kādi superstulbeņi, ekstrakretīni (viņiem jau PAŠIEM ir izdevīgāk kaut ko zināt, nekā nezināt). Tad mēs nemaz nevaram viņus atzīt par cilvēkiem – viņi ir pērtiķi ar tipisku mērkaķu intelektu.

Vai Tava polemika ar «akadēmiskajām aprindām» par Baltijas vēsturi ir pieejama elektroniskā veidā (datorā)? Es labprāt ar to iepazītos (un pat ievietotu Niveādā, ja Tu atļautu).

Polemika par vēsturi tomēr būtiski atšķiras no polemikas par matemātiku vienā punktā: vēsturei ir «ārējs» priekšmets – dzīve bija tāda, kāda tā bija, un vēstures polemika ir par to, vai šo notikumu apraksts ir pareizs vai nepareizs, pie kam paši šie notikumi NAV tieši, uzskatāmi, pašreiz redzami. Matemātikā, turpretim, NAV tāda «ārēja» priekšmeta, kurš nebūtu visiem diskutantiem tieši pašreiz redzams. Tāpēc vēsturē diskutanti VAR palikt katrs pie sava viedokļa par to, kāds īsti bija šis (neredzamais) priekšmets. Matemātikā, turpretim, NEVAR palikt katrs pie sava viedokļa (jo nav neredzama priekšmeta) – nevar, ja vien visiem diskutantiem ir korekta, precīza un loģiska domāšana.

Labi – palika vēl daudz kas neatbildēts, bet pagaidām beidzu.

V.E.

13. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.21

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.21.4 15:24

Temats: RE:

Sveiks vēlreiz!

Tagad par tiešo tēmu. Arī atļaušos mazu citātu no sevis rakstītā 7.aprīlī:

«Nu, protams – es tā arī sapratu, ka Tava romāna rakstīšanas patiesais nolūks ir krietni vien dziļāks par vēlmi nodarboties ar literatūru, saņemot naudu un rakstnieka slavu (lai gan Tu, neapšaubāmi, esi pelnījis gan vienu, gan otru, un gan jau neizpaliks)». ☺

Vai Tev nešķiet, ka tamlīdzīga «reklāmas rullīša» rakstīšana prasa pārāk lielu enerģijas patēriņu salīdzinot ar tā uzdevumu – pierādīt, ka Tu neesi «plānprātīgs paranoiķis», par kuru, iespējams, Tevi tiešām uzskata intelektuāli aprobežotu un iedomīgu cilvēku saujiņā? (Jautājums retorisks, ja jau Tu to dari.) Un pierādīt kam? Tai saujiņai (čupiņai)? Man Tu taču to sūtīji citu iemeslu dēļ – Tu taču nedomā, ka Tev mani vajadzētu pārliecināt par to, ka Tu neesi «plānprātīgs paranoiķis»?

Tātad, iemesls bija cits. Es biju iedomājies, ka Tu – varbūt līdzīgi man – mēģini izteikt savas idejas, tā teikt, populārā, varbūt pat praktiskā veidā. Nosaukšu dažas paralēles – Pelevins, kurš savu ideju vārdā profanē realitāti un mistificē lasītāju, Koelju, kurš izmanto literatūru reliģisko doktrīnu ilustrācijai un popularizēšanai, Eko un Brauns, kuri spēlē «stikla pērlīšu» spēli... Protams, iemesli, kāpēc Tu man atsūtīji savu tekstu, var būt dažādi un dziļi psiholoģiski pamatoti, bet neba man tie te būtu jāmin – es vienalga esmu Tev pateicīgs par sagādāto baudu.

Ar «oficiālu izdošanu» diemžēl tik vienkārši vis nav – grāmatu bizness (izņemot mācību grāmatu, ar ko nekrietnā veidā nodarbojas Kilbloka «Zvaigznē ABC») nav diez cik ienesīgs, un parasti no autora tiek prasīts piemeklēt sponsoru ☺ (seko domās izteikti nepiedienīgi vārdi). Ar Selecki ilgāku laiku kontaktējies neesmu, bet, cik man zināms, viņam brīvas naudas, ko ieguldīt grāmatu izdošanā, nav.

Es nedomāju, ka «naudas pelnīšana ar saviem rakstiem» būtu principiāli nepareiza – galu galā, no kaut kā ir jāpārtiek arī rakstniekam, un diez vai arī sabiedrības interesēs būtu, ja rakstnieks savu enerģiju vienlaikus tērētu arī maizes darbā. Un arī par papīra grāmatām es Tev nepiekrītu – es, piemēram, nespēju iedomāties sevi sēžam kādā klusā pēcpusdienā kaut kur pie ezera, sapņaini lūkojoties portatīvā datorā. Bet tas nu tā.

Ups! Tikko ieraudzīju, ka esi atsūtījis man vēstulīti – paldies, bet pataupīšu prieku to izlasīt bišku vēlāk, jo šodien jābeidz – līdz pirmdienai!

Lai Tev viegls prāts un kaut drusku vieglāka sirds! ☺

Viktors

14. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.21

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.25.4 01:07

Temats: Re:

Sveiki!

«...Vai Tev nešķiet, ka tamlīdzīga «reklāmas rullīša» rakstīšana prasa pārāk lielu enerģijas patēriņu salīdzinot ar tā uzdevumu – pierādīt, ka Tu neesi «plānprātīgs paranoiķis», par kuru, iespējams, Tevi tiešām uzskata intelektuāli aprobežotu un iedomīgu cilvēku saujiņa? (Jautājums retorisks, ja jau Tu to dari.) Un pierādīt kam? Tai saujiņai (čupiņai)? Man Tu taču to sūtīji citu iemeslu dēļ – Tu taču nedomā, ka Tev mani vajadzētu pārliecināt par to, ka Tu neesi «plānprātīgs paranoiķis»?...»

Ja būtu tikai saujiņa! Man ar viņiem ir darīšana jau apmēram 30 gadus (ja precīzi – šovasar būs 28). Šajā laikā es Latvijā esmu kontaktējies ar kādiem 100 cilvēkiem. No tiem tikai divi (divi!) izturējās normāli kā cilvēki: profesors Tambergs un Tu. Pārējie 98... Ko tik viņi nav darījuši – tas nav izsakāms un nav aprakstāms. (Viena daļa notikumu ir aprakstīta Niveādā – pamazām iepazīsies). Starp Tambergu 1999.gadā un Tevi 2006.gadā paiet 6,5 gadi – vairāk nekā seši gadi pilnīga ārprāta atmosfērā, nedzirdot NEVIENU saprātīgu vārdu, neredzot NEVIENU cilvēcisku seju...

Tur nav jābrīnās, ka es reaģēju tā, kā reaģēju, un rīkojos tā, kā rīkojos; daudzi būtu vēl trakākā nervu un psihiskajā stāvoklī.

Patiesībā pēc šiem 28 gadiem man vairs nav pozitīvu un konstruktīvu mērķu (kā tas bija sākumā); mani mērķi ir negatīvi un destruktīvi – ATRIEBĪBA. Es vēlos viņus pazemot, sadragāt, sašķaidīt, morāli un intelektuāli iznīcināt. Tādai «akadēmiķei» Maijai Kūlei ir par maz dzirdēt no manis, ka viņa ir pilnīga nulle un niecība gan kā filozofe, gan visās citās ziņās; vajag, lai viņa patiešām sajustu un saprastu, cik niecīga iepretī Niveādai ir viņa pati ar visiem saviem rakstiem; vēl vairāk – vajag, lai viņa sajustu un saprastu, ka arī visi pārējie to sajūt un saprot.

Un lūk – lai viņa (un daudzi citi) to SAJUSTU, ir vajadzīgs viss gan matemātiskais, gan filozofiskais, gan beletristiskais, gan poētiskais spožums, kādu vien es spēju izdot...

Protams, «Mirandai» ir noteiktas literāras, filozofiskas, simboliskas utt. idejas (kuras objektīvi ir pozitīvas), bet tikai nelaieme tā, ka visas tās idejas pašas par sevi nevarētu mani piespiest patiešām sēsties un sākt rakstīt romānu. Vienīgais motīvs, kurš TIK TIEŠĀM var likt man to darīt, ir – atriebība.

Tevis tika nosūtīts pirmām kārtām tāpēc, ka ULTUS patiešām ir plānota kā MASVEIDA operācija pēc «kovrovaja bombardirovka»¹⁴⁴ tipa: pa personām, interneta portāliem, redakcijām, partijām, valsts iestādēm, – pa visiem, visiem, visiem. Ja pagaidām tā vēl faktiski nav masveidīga, tad tāpēc, ka gatavo Niveādas grāmatu vēl ir (pēc mana ieskata) pārāk maz un nav kur steigties: man priekšā vēl taču 15 gadi! Eksperimentālas izsūtīšanas parādīja, ka reāli ir izsūtīt 500 failus dienā (t.i., 1 sējumu pa 500 adresēm); lai efekts būtu pietiekams, vajag, lai tāda bombardēšana (katru darba dienu pa jaunai grāmatai – t.i. pa jaunam NIX failam) varētu turpināties vismaz četrus mēnešus no vietas. (Tam ir vajadzīgi apmēram 80 gatavi sējumi).

Lūk, kad man tie būs, tad arī «dragāšu» pa 500 adresēm katru dienu. Bet pagaidām operācija notiek «klusā režīmā»; tikai «labiem draugiem» – vai nu tiešā vai pārnestā nozīmē.

Akadēmiķiem un profesoriem (tādiem, piemēram, kā Jānis Stradiņš) tiks ieslēgti «skaitītāji» («šcotčiki») – kad viņiem ir jāatbild. Pašlaik «šcotčiks» ir ieslēgts tikai vienam – Vairas Viķes-Freibergas dēlam Kārlim Freibergam – nosūtīšu Tev pielikumā failu «Atbilde», lai Tu redzētu, kā tāds «skaitītājs» izskatās. Pēc 3 mēnešiem viņam tiks nosūtīts atgādinājums, ka viņam ir palikuši 3 mēneši; tad – ka palicis mēnesis; tad – ka palikusi nedēļa. Pat ja cilvēks ir nolēmis neatbildēt un ignorēt, vienalga viņš nervozēs un būs spiests par to domāt. (Un pareizi ir: lai domā vien!).

Bet ja atbildēs, tad labi – diskusija notiek.

No vienas puses: it kā grāmatu izdošana nebūtu ienesīga; no otras – grāmatveikalos tiek un tiek gāzti arvien jauni un jauni kaut kādi sējumi (kurus es nepērku un pat neskatos, bet kurus izdot laikam taču ir kaut kāda jēga no izdevēja finansiālā viedokļa). Lai nu kā, bet man ir prieks, ka es no tās «kuņģas»¹⁴⁵ neesmu atkarīgs un savus mērķus varu realizēt bez kādiem sponsoriem un finansēm.

Neviens jau neiebilst, ka būtu labi, ja literātam maksātu par viņa darbu kā vecos laikos, bet tikai – ej un panāc, lai tev maksā! Un ja tu uzliksi to par nosacījumu savai publicēšanai – tad neko arī nepublicēsi. Tāpēc labāk uzspļaut visiem tiem aprēķiniem. (Sevišķi, ja tavs mērķis ir – atriebība).

¹⁴⁴ V.E.: Krievu militārs termins; burtiski: «paklājveida bombardēšana» – karadarbības veids, kad aviācija bombardē visu no vietas.

¹⁴⁵ V.E.: Virtuves (kriev.).

Kādreiz arī man papīra grāmatas likās daudz mīļākas nekā elektroniskās, bet tagad vairs ne. Tā ka tas ir tikai pieraduma lieta. Elektroniskajām grāmatām ir daudz priekšrocību, salīdzinot ar papīra grāmatām, piemēram: pie ezera vējš nešķirista lapas, var iedot *Search* kādu vārdu un paskatīties, kur tas pirmoreiz lietots, var paņemt līdž uz ezeru veselu bibliotēku, var grāmatu iedot draugam, neprasot atpakaļ un nezaudējot, var pierakstīt klāt savus komentārus, kā, piemēram, es «Mērnieku laikiem» – utt. utt.

V.E.

15. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.21

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.21.4 15:51

Temats: RE:

Un vēlreiz sveiks!

Tomēr nenoturējos, neatbildējis arī uz šo.

Paldies par apstiprinājumu manām aizdomām par sevi ☺.

Visi ģēniji jau nu gan nav – vai arī jāatzīst, ka īstu cilvēku loks ir āāārkārtīgi šaurs ☺. Bet negribu te strīdēties – es tikai vēlējos paust Tev savu ļoti augsto Tavas personības un Tava darba novērtējumu (lūdzu, atkal nesamulsti ☺).

Es Tev piekřītu, ka Tava darba saturs ir pilnīgi perfekts un, tā teikt, pareizs. Es gribēju teikt ko citu – ka literatūras zinātnē tik populārais apzīmējums «formas un satura vienotība» vismaz manās acīs te nu ir izpaudies visai uzskatāmi: cilvēks, kurš ir atklājis Patiesību, nevar to, piemēram, «pārdot par naudu». Taču, protams, Tev ir pilnīga taisnība, ka darba novērtējumā nedrīkst ņemt vērā autora personību.

... un tomēr pat es ar sevi te neko nevaru darīt – zinot, ka, piemēram, Vijons bija bandīts un slepkava, ka... ai, no literatūras vispār maz kas paliktu pāri, ja tā sāktu uzskaitīt – bet literatūra tomēr nav atdalāma no personības, atšķirībā no zinātnes. Tāda duāla man tā attieksme pret literatūru, esmu pat kādreiz publicējis eseju «Pret literatūru».

Redz, zinātniekus par mafiju es nosaucu tāpēc, ka, ja viņi atzītu kaut ko PRINCIPIĀLI jaunu, tad tiktu apšaubīta viņu līdzšinējā darbība un nopelni, strādājot pie novecojušām un aplamām lietām, tāpēc viņi pieļauj tikai to teoriju attīstību, kas turpina VIŅU iesākto. Un te nav svarīgi, vai runa ir par vēsturi vai matemātiku, lai gan matemātikā «izsisties cauri» ar jaunām teorijām, protams, ir vieglāk. Un es nedomāju, ka «vecās gvardes» pretestībā domāšanas aprobežotība būtu primāra.

Diemžēl mana vēstures teorija tika publicēta vēl pašos Atmodas sākumos (kad to beidzot varēja izdarīt), un tajos laikos datori vēl nebija tik pašsaprotama lieta. Bet gan jau kādreiz iepazīsies – vismaz, tā teikt, zinātniski populārā un apziņu pakļaujošā veidā ☺☺.

Nu, labi.

Viktors

16. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.25

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.25.4 12:35

Temats: RE:

Sveiks!

Tīri cilvēciski es Tevi ļoti labi saprotu, un man Tevi ir arī žēl. Tava dzīve un Tava cīņa ir... Biju uzrakstījis «traģiska», bet izdzēsu. Ne tā. Par traģisku to varētu nosaukt, ja Tu būtu jau miris, tad gan. Bet Tu vēl esi dzīvs, un pagaidām īstais vārds tomēr ir «drāma».

Īpaši, ņemot vērā, ka tagad liktenim (vai, teiksim, kaut kādiem enerģētiskajiem laukiem ☺) ir labpaticies uzvest uz Tava ceļa mani – un otrādi. Un Tu man esi vajadzīgs tāpat, kā es Tev. Paskaidrošu.

Negribu spēlēt ar Tevi paslēpes (kas vienalga neizdotos) un negribu arī Tev oponēt par Tavām izredzēm panākt kaut ko tādā ceļā, kādu Tu šobrīd ej. Mans nolūks, kurš pašam kristalizējies, domājot par Tevi kopš pazīšanās atsākšanās, ir – tādā vai citādā formā iesaistīt Tevi SAVĀ cīņā. Un es tiešām

domāju, ka šādā veidā tiks izcīnīta arī TAVA uzvara. Piemēram, «Organizācija ENIXA»¹⁴⁶, par kuru Tu ieminējies pašā sākumā, tiešām ar laiku varētu tikt izveidota – par paraugu ņemot ordeņa struktūru. Par mērķi un uzdevumiem gan būtu jārunā atsevišķi, bet domājis par to esmu daudzus gadus.

Starp citu, 90. gadu sākumā es arī mēģināju izveidot nepolitisku – precīzāk, pārpolitisku organizāciju, kura rūpētos par Latvijas stratēģiskajām interesēm. Veidots tika uz Kultūras fonda bāzes, kuru toreizējais LKF priekšsēdētājs Ziedonis grasījās atstāt «mantojumā» man, viņa vietniekam – piepulcinot zinātniekus (pa daļai tas arī izdevās, iesaistot Stradiņu, Buiķi, Kalniņu, Siliņu, Peniķi, Ezergaili un vēl kādus 15–20), radošās savienības un reliģiskās organizācijas (katoļu vadonis Pujāts tā arī palika domājam, baptists Šterns principā piekrita, bet luterānis Gailītis deva man savu svētību), kā arī vairākus «biezos», kuriem bija zināms priekšstats par garīgajām vērtībām un kuri bija gatavi dot papildu naudu. LKF ar tā vislatvijas organizatorisko (atbalsta kopās bija simtiem ideālistisku cilvēku) un finansiālo struktūru un toreiz itin pieklājīgo atbalstu no ārzemju latviešiem būtu kodols. Diemžēl zaudēju intrigantiem, kuri LKF priekšsēdētāja vēlēšanās atbalstīja nevis mani (un Ziedoni fonā), bet gan Umbliju, un LKF pārvērtās par kosmopolītisma un politikorektuma perēkli (!). Viss atkārtojās gluži kā ar «Dienu» – bet pēc tam bija līdzīgi ar citiem maniem projektiem: «Literatūru un Mākslu», «Neatkarīgo Rīta Avīzi», «Jauno Avīzi», aģentūru AINA, pēc kuras es vispār paliku ar tiesas piespriesto 10 tūkstošu latu parādu, kuru man vēl ilgi atvilks no algas... Bez maz sāku domāt, ka pats kaut kādā veidā provocēju freidiski traumatiskās atkārtotās situācijas vai mani mēģina stumt malā, teiksim, «židmasoni» (starp citu, dažas reizes – kad iedibināju izmeklējošo žurnālistiku NRA un īpaši vēlāk, kad sāku pētīt barikāžu laika norises, «stumšana malā» patiešām arī notika, sākot ar 50 tūkstošu kukuļa piedāvājumu un beidzot ar tik reāliem draudiem, ka meklēju aizstāvību Drošības dienestā). Bet tas nu tā. «*Mi poigom drugoi dorogoi*»¹⁴⁷.

Pārdomā šādu priekšlikumu. Vasarā – vai uz rudens pusi – atvaļinājuma laikā Tu uz dažām dienām varētu atbraukt man līdzī uz manām lauku mājām Taurkalnē (nopirkām pirms trim gadiem – meža ielokā, vienīgais nelielais traucējums ir netālais dzelzceļš). Neviena cita nebūs (vienīgi sieva brīvdienās), un arī es, pazīstot Tevi kā intravertu vienpatni, apsolu neuzmākties ar jautājumiem un diskusijām. Bet es labprāt Tev pastāstītu pats, piemēram, par Latvijas un latviešu senvēsturi, mūsu fenomenālo mitoloģiju, tempļiešu pēdām Latvijā (arī Sv. Grāls ir tepat!) utt., kā arī iedotu izlasīt savu darbu (datorā, tik, cik ir). Mēs bišķu strādātu dārzā un māju labojot, dzertu labu sarkanvīnu, vakarā spēlētu šahu vai lasītu grāmatas (domājams, Tev patīktu šis tas no manas bibliotēkas). Arī sēņotu, ceptu šašliku, kādu nakti varētu aizbraukt pamakšķerēt uz netālo Daugavu zandartus un samus. Ja gribētu būt vienatnē un atpūsties arī no manis ☺, Tavā rīcībā būtu milzīgs mežs (valsts īpašums, nevienam nekas nav jāprasa), netālais ezers, klētiņa u. tml. Tad arī, domājams, šis tas varētu noskaidroties par varbūtēju turpmāko darbību (sadarbību) – bet jebkurā gadījumā Tu drusku atvilktu elpu.

Pašreizējā sarakste tad būtu jāuztver kā tāds sagatavošanās posms ☺.

Viktors

17. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.25

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.25.4 20:26

Temats: Re:

Sveiki!

Liels paldies par ielūgumu; ja es būtu kaut mazliet normāls, to pat varētu realizēt, bet faktiskais stāvoklis ir tāds, ka es nevienā svešā vietā pat aizmigt nevaru, un tāpēc jau daudzus gadu desmitus nekur nebraucu – tikai vai nu savās mājās Rīgā vai pie mātes Cēsīs (Cēsīs – tur jau arī ir Gauja un meži). Katrā ziņā paldies Tev!

¹⁴⁶ **V.E.:** «Organizācija ENIXA» bija mistifikācija; it kā tādas organizācijas vārdā tika dažādām personām izsūtīti Niveādas faili. Daži, piemēram Valdis Pavlovskis, ALAs Informācijas nozares vadītājs, uztvēra šo «organizāciju» kā realitāti.

¹⁴⁷ **V.E.:** Mēs iesim citu ceļu (*kriev.*); vārdi, kuri padomju laikā tika bezgalīgi atkārtoti un piedēvēti Ļeņinam jaunībā: viņš it kā esot teicis tos pēc tam, kad viņa vecākais brālis students Aleksandrs, kurš bija mēģinājis sarīkot atentātu pret caru, tika pakārts. Ļeņina «cits ceļš» nozīmēja tāpat – nevis individuālais terors, bet partijas organizēšana un revolūcija. Nav pierādījumu, ka jaunais Ļeņins patiešām būtu tā teicis; droši vien tā ir leģenda.

Bez tam atvaļinājums man ir jau no 8.maija; darbā viss jau nokārtots – aizvietotāji, pavēles utt. Plānoju atvaļinājumā beidzot piespiest sevi ķerties pie «Mirandas» otrās grāmatas. Internetam ne tuvumā neiešu; būtu labi arī TV neskatīties, bet tam diez vai pietiks spēka.

Punktā {L-REVIS.1007} bija izteikta ļoti fundamentāla tēze par manu psiholoģisko attieksmi pret pasauli: es pasauli tikai IZSKAIDROJU, bet doma to pārveidot vai pat tikai ietekmēt man ir ļoti tāla (atšķirībā no Tevis ☺). Tāpēc dalība kaut kādās (reālās – ne mistificētās) organizācijās vai partijās – to es nevaru uztvert kā kaut ko tādu, kas varētu attiekties uz mani.

Arī operācijai ULTUS¹⁴⁸ mērķis nav pasauli pārveidot. Vienkārši, ja turpinātos tā situācija, kas bija šos pēdējos 28 gadus, tad par mani (un maniem pasaules izskaidrojumiem) praktiski neviens nezinātu, pēc manas nāves visu aizmirstu, daži no tiem, kas mani noliedza, kādu laiku atcerētos, ka «bija tāds vājprātīgs Egle», un viss ar to beigtos.

Operācijas ULTUS mērķis ir panākt, lai tas tā nenotiktu, lai par mani (un maniem pasaules izskaidrojumiem) aizmirst NEBŪTU IESPĒJAMS – kamēr vien pastāvēs latviešu kultūra. Tas «jandāliņš», ko es jau esmu sācis rīkot, būs tik spilgts un tik feijerisks, ka latvieši par to vairs nekad neaizmirsīs, un tas būs uz mūžiem ierakstīts Latvijas kultūras vēsturē kā nekad agrāk nebijis un neredzēts unikāls fenomens.

Es neredzu iemeslus, kāpēc šis mērķis nevarētu tikt sasniegts, un, godīgi sakot, neredzu pat, kādā veidā kāds varētu mani aizkavēt realizēt savu plānu (ja nu vienīgi atentāts ☺, bet tiem «zinātniekiem» jau nepietiks dūšas).

Tāpat bija arī ar Latvijas Valsts prezidentiem; cik daudzi man pareģoja: «Neko tu tur nepanāksi! Tas viss tāpat paliks bez rezultātiem!» Un īstenībā? Īstenībā es sarīkoju Vairai Vīķei-Freibergai TĀDU feijeriju, ka viņa mani neaizmirsīs vairs nekad – lai cik ilgi dzīvotu. Viņa var aizmirst, kas bija Latvijas kultūras ministri viņas prezidentūras laikā, bet viņa NEKAD neaizmirsīs, kas ir Valdis Egle. (Man pat šķiet, ka viņai sastapšanās ar mani bija daudz lielāks psihisks satricinājums nekā sastapšanās ar Džordžu Bušu ☺).

Tagad vajag mazliet pastrādāt, bet vēlāk, ja iznāks laiks, varbūt uzrakstīšu vēl, jo neatbildētu lietu Tavās vēstulēs vēl ir palicis daudz.

V.E.

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.25.4 23:45

Temats: Re:

Mazliet pastrādāju, un tagad var uzrakstīt vēstuli par agrāk skartajām lietām. Šajā vēstulē tikai par vienu. 21.aprīlī Tu rakstīji:

«Raugi, savā polemikā ar profesionālu psihologu Tu kā zināmu argumentu izmantoji faktu, ka no viņa ir aizgājusi paša sieva. Sak, «dziednieks, izārstējies pats». Bet kā tad nāk, ka Tu, kā neviens cits pazīdams biokompjūteru darbības mehānismu, nebiji aprēķinājis to reakciju? Varbūt nebiji spējis ievadīt tajos vajadzīgo programmu?»

Izturēšanās stratēģija pret «marķīzu Kozlovu» bija rūpīgi pārdomāta, varbūt pat rūpīgāk nekā parasti man tajos laikos. Es labi atceros, ka man pat gribējās izklāstīt tos apsvērumus rakstiski un es domāju: «Cerams, ka kāds par to ierunāsies, un tad es varēšu to izklāstīt». Bet pagāja 9 gadi, kamēr kāds ierunājās. Tagad varbūt atceros vairs ne visas detaļas, bet galvenos vilcienus atceros.

Nikolajs Kozlovs nebija pirmais «profesionālis», ar kuru es kontaktēju. Tajā 1996.–1997.gadu mijā man jau bija aiz muguras vairāk nekā 15 gadi darīšanu ar «grādētiem zinātniekiem» vien, bet ar sīkākiem – vēl vairāk. Ar saviem pirmajiem «profesionāļiem» es nebūt nerunāju par viņu aizbēgušajām sievām, nesaucu viņus par «marķīziem» un nebombardēju zobgalīgi viņu citātus.

Es mēģināju ar viņiem runāt maksimāli lietišķi, korekti un nopietni, neapšaubot arī viņu profesionalitāti. Bet redzi, viņi vienmēr tūdaļ ieņēma tādu pozīciju, ka, lūk, viņi atrodas milzīgos savas profesionalitātes augstumos, bet es esmu kaut kur dziļi lejā, kaut kas līdzīgs skolniekam, kurš nācis pie viņiem prasīt padomu un kuru nu viņi labvēlīgi pamāca (labvēlīgi tikmēr, kamēr skolnieks neiebilst).

¹⁴⁸ V.E.: Par «Operāciju ULTUS» saucās Niveādas failu plānveidīga izsūtīšana pa e-pastu simtiem adresātu.

Un dabūt ārā viņus no šīs pozīcijas bija pilnīgi neiespējami. Jebkurš iebildums (un savas pozīcijas aizstāvēšana vai pat tikai izskaidrošana) izsauca no viņu puses tikai vēl vairāk pasvītrotu savas «profesionalitātes» deklarēšanu un izrādīšanu. Un nekādu pozitīvu rezultātu panākt nebija iespējams – absolūti.

Tāpēc attiecībā pret Kozlovu es pilnīgi apzināti izvēlējos citu stratēģiju: no paša sākuma node-monstrēt, ka es viņa «augsto stāvokli» un «profesionālo autoritāti» – NEATZĪSTU. Es faktiski ne ar ko neriskēju: ja viss ietu parastajās sliedēs, tad vienalga nekādas jēgas tur nebūtu un tāds dialogs man nebija vajadzīgs. Es varēju vai nu dabūt to pašu, ko agrāk (t.i., konfliktu) vai vinnēt. Un jāatzīst, ka rezultāti visumā bija labāki nekā iepriekšējās reizēs (es gan nezinu, cik tur liela loma manis izvēlētajai stratēģijai un cik liela tam apstāklim, ka Kozlovs bija krievs, bet mani iepriekšējie «zinātnieki» – latvieši; par latviešu mentalitāti es esmu ļoti zemās domās, lai gan Tev tas droši vien nepatīk).

Es būtu varējis turpināt diskusiju ar Kozlovu, bet tikmēr jau situācija manā apkārtnē bija mainījusies: iznāca grāmatiņa LASE1, rakstīja lasītāji, nāca profesors Tambergs, Vairu Vīķi-Freibergu ievēlēja par prezidenti, likās, ka nupat sākas auglīga diskusija tepat Latvijā... Es nevarēju pavilkt divas diskusijas reizē; man bija jāizvēlas vai nu Maskava vai Latvija, un es izvēlējos Latviju.

(No šīsdienas viedokļa būtu bijis labāk, ja es toreiz būtu izvēlējis Krieviju; vēl vairāk – vispār būtu bijis labāk, ja es 1990.gadu pašā sākumā NEBŪTU pārorientējies atpakaļ uz latviešu valodu, bet būtu tā arī palicis krievu literāts, kāds biju 1970.gadu otrajā pusē un 1980.gados, – tad es tagad jau sen būtu krievu Interneta saitos un «spļautu virsū» tādai Latvijai. Bet tagad ir jau par vēlu; man vairs nav dzīves laika vēlreiz pārorientēties, un nāksies tā arī nomirt kā LATVIEŠU domātājam, kuru viņa tautas «sūdabralji» – lietojot Daiņa Īvāna pazīstamo izteicienu – ir tā noniecinājuši un noķengājuši).

Tagad mana pozīcija ir vēl kategoriskāka: Ja tu satiecies ar akademiķi, profesoru, zinātņu doktoru utt., tad pirmām kārtām iebliez viņam pa galvu tā, lai viņam acīs nošķīst dzirksteles un pilnīgi aizmirstas jau ieplānotais nodoms sliet degunu gaisā un tēlot «*Very Important Person*». Simtprocentīgu garantiju tas, protams, nedod, ka tālāk viņš kļūs saprātīgs, bet toties ir simtprocentīga garantija, ka BEZ tā viņš jau nu noteikti nebūs saprātīgs.

Freiberģi jau arī sāka izturēties pret mani kā pret cilvēku tikai pēc tam, kad bija dabūjuši no manis pa galvu, – un nesāktu vispār, ja nebūtu dabūjuši. Tāda nu reiz ir primātu psiholoģija.

Tagad atkal kādu laiciņu pastrādāšu.

V.E.

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.26.4 02:17

Temats: Re:

Atkal pastrādāju, un atkal var uzrakstīt. Vēl no tās pašas 21.aprīļa Tavas vēstules:

«Vai, Tavuprāt, tāda programma principā var tikt izstrādāta un principā arī īstenota? Droši vien Tu atbildētu «Jā, bet tas nav mans uzdevums. Man pietiek ar cimda sviešanu un «zelta teļa» pazemošanu». Un es Tev tad teiktu: «Un kā tad ir ar Tavu gribēšanu panākt savu?» – «Ko panākt?» – «Pārtaisīt pasauli pašos pamatos». Vismaz tā es Tevi uztveru – jo ģēnijam īstenībā ir par maz ar jebko citu».

Ar to pasaules pārtaisīšanu ir tā. Vispār es būtībā nejūtos piederīgs šai pasaulei. Tas faktiski ir kaut kāds pārpratoms, ka es te atrodos un man te jādzīvo.

...Šurp mani izgrūda ar raupju roku,
Vai gribu nākt, tie nevaicāja man;
Es neteicu, ka laivu vadīt protu,
Ka dzīvošu, tiem nesolīju gan...

(Dziesma no «Mirandas», ja Tu atceries).

Kā nepiederīgs šai pasaulei es arī (iekšēji) nevaru iedomāties, kā es varētu šo pasauli ietekmēt vai pārtaisīt. (Tas būtu kaut kas pretdabisks).

Mana pozīcija ir kaut kas līdzīgs Dieva pozīcijai. Es raugos uz šo pasauli no augšas, pie kam raugos no «pasauļu taisītāja», no Radītāja viedokļa. Es pats jau kopš 10 gadu vecuma taisu savas pasaules un tāpēc (tā sakot, profesionālā līmenī) varu novērtēt citu taisītās pasaules. Un tad es redzu, ka ŠĪ pasaule nu gan ir vienreizēji stulbi uztaisīta.

Ja es patiešām būtu Dievs, un ja kāds (teiksim: Andris Buiķis) apgalvotu, ka es esot taisījis šo pasauli, tad es tūlīt pat uz vietas spertu Buiķim ar zibeni tā, ka no viņa pāri paliktu tikai apdeguši kauliņi,

jo es nevaru iedomāties vēl lielāku Dieva zaimošanu kā apgalvojumu, ka šito mēslu bedri esot taisījis Dievs!

Un tā, nepretendējot uz (sveša darba) pārtaisīšanu, es tikai, raugoties no «augšas», kā uz svešu planētu, vērtēju, kas, kā un kāpēc te darbojas, kas ir labi, kas ir slikti, ko varētu uztaisīt labāk, utt., uz kuriem tas viss virzās, kur nonāks, ar ko beigsies...

Man šķiet, ka tieši šī pozīcija atšķir mani no lielum lielā vairuma cilvēku: viņiem nav Dieva skatu punkta, viņi raugās uz pasauli ne no augšas uz leju, no āra uz iekšu; viņi skatās no iekšas uz āru, no sava (mazu) egoistiņu kambartīša augšup uz Dievu; viņi tic Dievam tāpēc, ka nevar iedomāties sevi Dieva vietā; es neticu Dievam tāpēc, ka visu laiku skatos uz pasauli ar Radītāja acīm.

(Mediotēkā pastāvīgi tiek apspriesti dažādi Radītāja «tehniskie risinājumi»¹⁴⁹; arī Vēras teorija būtībā ir atbilde uz jautājumu: «Kā Radītājam uztaisīt cilvēka psihi?»).

Kā «pasauļu radīšanas speciālists» es varu teikt: «ŠO pasauli varēja uztaisīt tikai un vienīgi stihiska Dabiskā izlase; nekāds «augstāks intelekts» tur roku nav pielicis, jo pat es uz katra soļa varētu izdomāt, kā to un šito uztaisīt labāk».

Bet pārtaisīt nav manos spēkos; tad jau tā būtu īsta lieluma mānija, ja es iedomātos, ka varu kaut ko pasaulē pārtaisīt.

Nu labi, šimvakaram laikam pietiks. Vēl joprojām Tavās vēstulēs paliek daudzi neatbildēti momenti.

V.E.

18. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.26

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.26.4 11:52

Temats: RE:

Sveiks!

Paldies par tik pamatīgu atbildi, es patiesi sāku Tevi vairāk saprast – un arī mazliet «vilties» (par iespējām Tevi iesaistīt), bet vēl jau cerības paliek ☺.

Un tomēr – vai nav paradokss: es, kurš pretendēju uz pasaules pārveidošanu, neesmu nonācis ar to tik lielā konfliktā, kā Tu, vērotājs? Pieņemsim, ka es neesmu tik konsekvents, lai pasaule man beidzot iebelztu pa galvu tā, lai es uz visiem laikiem liktu to mierā. Bet kā tad nāk ar Tavām konsekvencēm – gribēdams to likt mierā, Tu pakļauj «kovrovaj bombardirovkai» tās redzamākos, izcilākos pārstāvjus, hehehe...? Un viņi droši vien domā TIEŠI TĀPAT, KĀ TU: «*Tas būtu (ir – V.D.) kaut kas pret dabisks*» ☺.

Starp citu, Tev nemaz nav jāatbild uz visiem maniem jautājumiem, es jau tā jūtos Tevi ekspluatējam. Mēs varam sarakstīties par to, kas interesē MŪS ABUS – droši vien, tādu lietu nav mazums. Nekas principiāls jau mums nav dalāms, un šī sarakste (vismaz man) ir priekam un izziņai, nevis sacensībām virtuālajā paukošanā. Mani, piemēram, interesē, kādas konsekvences izriet no manas piederības MBTI starptipam (?).

...Un tomēr nevaru noturēties, atļauj mazu draudzīgu šaržu – pasaciņas formā.

Kādam vīram viendien iesāpējās zobs. Viņš sameklēja attiecīgo literatūru, izpētīja to un konstatēja, ka sāp nervs. «Johaidī», viņš nodomāja. «Kāpēc tad Dievs tur to nervu ir ielicis, tam taču nav itin nekādas funkcionālas nozīmes?! Dievs nevar būt tik stulbs un nežēlīgs, tātad, Dieva nemaz nav». Protestēdams pret šo pasaules stulbumu un sargādams savas tiesības stāvēt tam pretī, viņš spītīgi negāja pie zobārsta. Bet, tā kā zobs sāpēja arvien stiprāk, viņš vēlos vakaros sāka piekasīties iereibušiem tēvaiņiem, kuriem nebija ne mazākā priekšstata par ideālo pasauli, toties bija veseli zobi. Un beigu beigās kādā vārturūmē viņam sāpošo zobu (gan līdz ar vienu veselu) arī izsita. «Tomēr daudz kam pasaulē ir laimīgas beigas», nodomāja vīrs. «Vairs nesāp, un bonusā man palika mana principialitāte un pašcieņa, jo es tam mudakam sadevu stiprāk, kā viņš man. A varbūt Dievs tomēr ir, un zobu sāpes mums dotas mūsu iespējami pilnīgākai pašizpaušmei?». ☺

Žēl gan, ka nevarēsi atbraukt. Es, jāatzīst, pat sāku atlasīt grāmatas, kuras varētu paņemt no Rīgas priekš Tevis, jo Taurkalnē galvenokārt ir speciālā literatūra. Katram gadījumam nosaukšu dažus autorus, varbūt kāds Tev būs jauns – Jeskovs, Divovs, Pelevins, Lukjaņenko (visi krievi un visi samērā plaši

¹⁴⁹ V.E.: Skat., piem. {[REVIS.1564](#)}.

izmanto *fantasy* žanru, kas pats par sevi ir interesanti – Rietumos es gandrīz nemaz nevaru atrast kaut ko uzmanības vērtu neatkarīgi no žanriem). Daži no viņu darbiem (bet nebūt ne visi labākie!) atrodami saitā www.lib.ru, par kuru Tu droši vien zini. Ko lasi Tu?

Viktors

19. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.26

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.26.4 19:47

Temats: Re:

Sveiki!

«Un tomēr – vai nav paradokss: es, kurš pretendēju uz pasaules pārveidošanu, neesmu nonācis ar to tik lielā konfliktā, kā Tu, vērotājs? Pieņemsim, ka es neesmu tik konsekvents, lai pasaule man beidzot iebelztu pa galvu tā, lai es uz visiem laikiem liktu to mierā. Bet kā tad nāk ar Tavām konsekvencēm – gribēdams to likt mierā, Tu pakļauj «kovrovaj bombardirovkai» tās redzamākos, izcilākos pārstāvjus, hehehe...? Un viņi droši vien domā TIEŠI TĀPAT, KĀ TU: «Tas būtu (ir – V.D.) kaut kas pretdabisks» ☺».

Protams, tas ir, ja gribi, paradokss, bet es parasti apzīmēju to ar vārdu «paranoja» – pasaule ir paranojāla (kā šis vārds definēts failā {[NIX-001](#)}); cilvēki nav spējīgi loģiski domāt – un tas arī izraisa tos viņu rīcībsoļus, uz kuriem tad kā atbilde seko mani soļi un galu galā – «*kovrovaja bombardirovka*».

Patiesībā es esmu ļoti tolerants un satiecīgs cilvēks (ko apstiprinās visi, kas ar mani ir cik necik tuvu dzīvojuši kopā, tajā skaitā sieva – mūsu vispārējo šķiršanos un izjukušo laulību laikmetā). Bet man ir daži principi, un no tiem divi, kuru ievērošana galu galā noved pie «*kovrovaja bombardirovka*». Un šie principi ir:

1) Ja hipotenūzas kvadrāts ir vienāds ar katešu kvadrātu summu, tad tev ir jāatzīst, ka hipotenūzas kvadrāts ir vienāds ar katešu kvadrātu summu. Neko vairāk – nekādas pasaules pārveidošanas; vienkārši atzīsti, ka hipotenūzas kvadrāts ir vienāds ar katešu kvadrātu summu (vai pierādi, ka tā nav).

2) Nenostādi mani par muļķi; līdzko tu nostādīsi mani par muļķi, es (un pie tam desmitkārtīgā apjomā) nostādīšu par muļķi tevi.

Nu lūk, bet VIŅI (tie, kurus Tu nosauci par «*redzamākajiem un izcilākajiem pārstāvjiem*» – pirmo vārdu es pieņemu, otro nē) – viņi NAV SPĒJĪGI ievērot šos divus principus.

Viņi atsakās atzīt, ka hipotenūzas kvadrāts ir vienāds ar katešu kvadrātu summu, pie kam lai «pamatotu» savu atteikšanos, viņi muld visfantastiskākās muļķības; kad es šīs viņu muļķības izķidāju un sagrauju lupatu lēveros, viņi uz manu argumentāciju neko neatbild, iepriekšējās muļķības vairs nepieņem, bet muld atkal jaunas muļķības; kad es tās... (lasi iepriekšējo cikliski 30 reizes). Nu, dabīgi, ka es pie kādas divdesmitās reizes sāku jau «vārīties».

Un, otrais, viņiem tas ir asinīs: gandrīz tūlīt pat pasludināt, ka es esmu muļķis (saproti: nevis viņi ir muļķi, kuri 30 reizes muld pilnīgas aplamības, bet, līdzko es tās izķidāju, tā vairs nespēj dialogu turpināt, – nevis viņi ir muļķi, bet ES esot muļķis!).

Nu, un ko iesākt ar tādiem mērķaķiem? Viss? Padoties? Atzīt, ka hipotenūzas kvadrāts NAV vienāds ar katešu kvadrātu summu? Atzīt, ka es patiešām esmu muļķis?

Nu, ja tas vairāk atbilst Tavam psiholoģiskajam tipam, vari tā darīt, es nenosodīšu. Bet manam tipam vairāk atbilst «*kovrovaja bombardirovka*». Vai otrs poētisks tēls: man rokā ir sveķaina egļu boze, un es pašlaik eju iekšā mērķaķu barā. Un vilna putēs, – oi, kā putēs!

Man to mērķaķu nav ne mazākajā mērā žēl. Es rīkojos pilnīgā saskaņā ar Dabas un cilvēku sabiedrības likumiem. Tie mērķaķi rīkojas nepareizi tāpēc, ka viņiem nepareizi darbojas smadzenes. Bet nepareizu smadzeņu darbību Daba (un arī cilvēku sabiedrība) soda nežēlīgi (parasti – ar nāvi; es esmu žēlsirdīgāks).

Piemēram, vienam zaķim nepareizi (mazliet mazliet par lēnu) darbojas smadzenes, un viņš pārāk vēlu sāk bēgt no vilka. Rezultāts – nāvessods.

Otrs piemērs: vienam puikam Gulbenē nepareizi darbojas smadzenes; viņš ieiet bērnudārzā un sāk durt nost meitenītes. Rezultāts – mūža ieslodzījums (un tad arī tikai paranojālu likumu dēļ; normāli būtu – nāvessods).

Tā ka gan pēc Dabas, gan pēc Cilvēces likumiem nepareiza smadzeņu darbība ir sodāma, un, iedams iekšā mērķaķu barā ar savu vāli, es rīkojos pilnīgā harmonijā ar Dabu un Cilvēci.

Tas ir pilnīgā saskaņā arī ar elementāru loģiku: kas viņiem liedza atzīt, ka hipotenūzas kvadrāts ir vienāds ar katešu kvadrātu summu? Un kas liedza nenostādīt citus cilvēkus par muļķiem? Tad visas tās vālēšanas nebūtu.

(Bet tādēļ jau viņi ir paranojāli mērķaķi, ka – neraugoties uz visām acīmredzamajām patiesībām – viņi visas šīs ziepes TOMĒR VĀRA!).

Labi, – jāķeras pie darba; varbūt vēlāk atkal uzrakstīšu par to vai citu lietu.

V.E.

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.26.4 21:45

Temats: Re:

Tā, pastrādāju, var tagad parakstīt. (Neuztraucies, ja man nepatīktu, es nerakstītu; kā redzi, tā ir, tā sacīt, «pīppauze» smēķēšanas vietā).

Ko es lasu? Pēdējā papīra grāmata, ko es turēju rokās un lasīju (šorīt) bija: autors Ozols (vārdu neatceros, nosaukumu precīzi neatceros (grāmata ir mājās, nevaru paskatīties), bet kaut kas par latviešu rakstu pieminekļiem – 16.–19.gs.; tik slikti atceros tāpēc, ka paņēmu to LAB būtībā nejauši: meklēju katalogā citu Ozolu, bet ieinteresēja tie rakstu pieminekļi).

Nopietni lasīt taisos Kaudzītes Reiņa «Izjuriešus». «Nopietni lasīt» – tas nozīmē, ka tad, kad es būšu viņus izlasījis, viņi būs Niveādā. Pagaidām vēl tikai skenēju iekšā; līdzko būšu ieskenējis, sāksu lasīt (un vienlaicīgi, protams, rediģēt skenējuma kļūdas – vai pat komentēt – ja būs ko teikt).

Visvairāk es lasu laikam gan dažādus Interneta saitus par noteiktām tēmām. Pēdējās tēmas: «Kas uzrakstīja Šolohova «Tihij Don»^{150?}»; «Kas nošāva prezidentu Džonu Kenediju?»; Grigorija Kļimova grāmatu sērija «par deģenerāciju». (Daudz ko no tā arī pārrakstu Niveādai).

Jaunu daiļliteratūru lasu maz – tikai tad, ja tā atnāk pie manis kaut kādā sakarā ar citām manām lietām. Ja gribu atpūsties, pārlasu vecās grāmatas: «Meistaru un Margaritu», «Šveiku», Marku Tvenu, Arturu K. Doilu utt. (Dena Brauna «Da Vinči kodu», ievērojot tā tagadējo fantastisko populāritāti, atvilku no Interneta un izdrukāju, iesāku lasīt, bet – garlaicīgi, tā arī iestrēdza). (Nekādas Latvijā izdotas grāmatas nepērku principiāli, tāpat kā neabonēju nekādas avīzes; mans princips šeit ir: lasīt var, ja to var dabūt par velti, bet nemaksāt buržujiem nevienu santīmu!).

Saitu lib.ru es, protams, zinu; šis tas ir no turienes paņemts Niveādai. (Tāda paņemšana nav visvienkārša kopēšana; es šos tekstus apstrādāju: iznīdēju drukaskļūdas (kuru Moškova bibliotēkā ir ļoti daudz), ilustrēju, komentēju utt.).

Pirms gada, pētot Internetā tēmu par «Cionas gudro protokoliem», es atklāju, kas, kā un kāpēc viņus rakstīja. (Nevis izlasīju, bet pats atklāju. Pasaule to vēl nezina). Vēl agrāk atklāju, kas un kāpēc nošāva Džonu Kenediju (tagad šai tēmai sekoju līdz, lai redzētu – aizdomāsies kāds vai nē?). Vēl agrāk – atklāju, kas bija Helēna Blavatska un ko nozīmē viņas «Slepenā doktrīna». Vēl agrāk – atklāju, kāpēc Svifts iesprauda Gulivera trešo ceļojumu pirms pēdējā (kā zināms, Svifts trešo ceļojumu uzrakstīja kā pēdējo, izjaukdams tādējādi visu sākotnējo grāmatas kompozīciju).

Ar vārdu sakot, dzīvoju pilnvērtīgu maniaka dzīvi ☺.

V.E.

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.26.4 23:45

Temats: Re:

Nu tā, atkal var taisīt «perekuru»¹⁵¹. Protams, manas iepriekšējās vēstules ir rakstītas ar zināmu humoru (cerams, Tu saprati).

Bet tā, nopietni runājot, visumā – Latvijas «zinātniskā sabiedrība» ar savu (saucot lietas īstajos vārdos) stulbumu un obstrukciju nostādīja mani tādas dilemmas priekšā, ka vai nu man jāatzīst visa

¹⁵⁰ V.E.: «Klusā Dona».

¹⁵¹ V.E.: pīppauzi (*kriev.*).

Vēras teorijas lieta par zaudētu, vai arī jāsāk pret viņiem terors. Ko es izvēlēšos, tas ir skaidrs, bet var jautāt: KĀPĒC?

Pirmkārt jau, tāpēc, ka cilvēkiem ir ar kaut ko jāaizpilda sava dzīve, un, ja gadījumā es patiešām atzītu Vēras teorijas lietu par zaudētu un patiešām visu pārtrauktu, tad man vairs nav nekāda mērķa dzīvē un atliek tikai paņemt pārdesmit paciņu miegazāļu. Tāpēc tie, kas noliedz Vēras teoriju, objektīvi (neatkarīgi no tā, ko viņi paši domā) vēlē man nāvi (nu, un Tu pats saproti, KĀDA var būt runa ar tiem, kas tev vēlē nāvi).

Otrkārt, ja es visu pārtraucu, tad iznāk, ka man it kā patiešām nav bijusi taisnība, es it kā patiešām esmu bijis muļķis. Bet nu neesmu es muļķis! Kāpēc man mirstot jāatstāj lietas tādā stāvoklī, lai visi domātu, ka es esmu bijis muļķis? Vello, man taču arī ir savs lepnums!

Tāpēc karš – un tikai karš!

Normālam zinātniekam, ja viņš ir patiešām normāls zinātnieks, nav absolūti nekādu problēmu atzīt acīmredzamas loģiskas lietas (pēc loģiskuma ekvivalentas Pītagora teorēmai), kā arī nekliegt, ka es esmu dumjš (tāda kliegšana vispār ir Zinātnieka ētikas kodeksa pārkāpums – ir viņiem LZA un LZP pieņemts tāds oficiāls dokuments). Un vairāk taču nekas nav vajadzīgs, lai nekādu konfliktu nebūtu.

Man ir patiešām grūti saprast tādus tipus kā Jāni Stradiņu. Labi, tie pirmie, Podnieks, Ķikusts un citi – viņi tiešām bija «materiāli ieinteresēti» – Vēras teorija sīta pa viņu disertācijām un pa to, ko viņi māca Universitātē. Bet Jānis Stradiņš? Vēras teorija nesit pa viņa disertācijām un tēmām. Tad kāpēc viņš ieņem tādu pašu pozīciju kā pārējie? Kaut kāda solidaritāte? Vai reliģiski apsvērumi?

Neviens no viņiem nekad nepaskaidro savu pozīciju – vienkārši truli un noliedzoši klusē. Bet objektīvi tas nozīmē, ka viņi man saka: «Tu esi muļķis; mēs ar tevi nerunājam!». Nu, ja Jānis Stradiņš man tā saka, tad es ņemšu Jāni Stradiņu aiz apkakles un sāksu berzt viņa degunu pret grīdu – un nelīdzēs tur nekādi vecie Atmosas laika nopelni. (Vienkārši riebjas tā mūžīgā, trulā, stulbā klusēšana!).

Vispār jau Latvijas «zinātnieki» – arī Jānis Stradiņš – patiesībā nav nekādi zinātnieki. Ar ko Jāņa Stradiņa vārdu zinās visā pasaulē pēc 100 gadiem? Nu nav NEVIENAM no viņiem nekādu tādu sasniegumu. Nezinās nevienu no viņiem pēc 100 gadiem ne Latvijā, ne ārpus tās. Patiesībā viņi visi tikai blefo, TĒLO zinātniekus. Un man liekas, ka viņu vispārējā attieksme pret mani ir ļoti cieši saistīta ar šo faktu.

Vispār man ir apriebies minēt visas šīs mīklas. Cik ilgi var? (Jau 28 gadi!). Ja viņi negrib normālus cilvēciskus kontaktus – nu tad dabūs nenormālus kontaktus! Man IR morālas tiesības izvērst pret viņiem teroru – un es to izvēršīšu. Ja starp viņiem ir normāli, godprātīgi cilvēki, tad jau viņi atklāsies. Bet pārējos šmurguļus klapēsim kā vecus matračus.

V.E.

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.27.4 01:57

Temats: Re:

«A varbūt Dievs tomēr ir, un zobu sāpes mums dotas mūsu iespējami pilnīgākai pašizpaušmei?»

Nostājies Dieva pozīcijā. Tev ir jārada pasaule un cilvēks. Priekš kam Tev ir vajadzīga Tevis radītā cilvēka «pašizpaušme»? Mērķis? Jēga visam projektam?

Paskaties kādreiz «Animal Planet»: kā tur visi plēš viens otru un rij! Kāda velna pēc jātaisa TĀDA pasaule? Vaboles, kuras rij izkārņījumus? Priekš kam?

TĀDU pasauli var taisīt tikai šizofrēniķis (vai arī akls dabas process).

Vispār no loģikas viedokļa postulāts par Dieva eksistenci ir neatkarīgs postulāts, kuru var pieņemt un var nepieņemt. (Ticīgie tikai negrib to atzīt par postulātu, jo tad viņu pozīcija momentā kļūst ļoti ļodzīga). Visu var izskaidrot AR šo postulātu, un visu var izskaidrot BEZ šī postulāta.

Zinātniskā doma cenšas minimizēt postulātu skaitu (t.s. «Okkama princips» jeb «Okkama asmenis») ne tikai attiecībā uz reliģiju, bet vispār vienmēr un visur. Tāpēc konsekventa zinātniskā doma par ticamāko pieņem minimizēto postulātu sistēmu BEZ postulāta par Dievu (atzīstot, ka, protams, principā tādu postulātu var ievest).

Pieņemot postulātu par Dievu, nav skaidra Dieva loģika un uzvedības stratēģija: ja jau viņš ir, tad kāpēc viņam jāspēlē paslēpes? Kāpēc nevar normāli parādīties, lai visi skaidri zinātu, ka viņš tiešām ir? Bet viņš – pats slēpjas, maldina cilvēkus, un tad draud, ka tos, kurus viņš ar savu slēpšanos būs veiksmīgi samaldinājis, viņš mūžīgos mūžos spīdzināšot ellē! Kaut kāds kriminālnoziedznieks!

Ar vārdu sakot, saprātīgam cilvēkam ir grūti noticēt, ka Dievs patiešām varētu būt tāds šizofrēniķis un noziedznieks, par kādu viņu cenšas iztēlot mācītāji un citi ticīgie.

Tad jau vieglāk tomēr pieņemt, ka to visu ir izdomājuši tie cilvēki, kuriem ir šausmīgi bail no nāves un no sava «es» izzušanas. Lai glābtos no šīm bailēm, viņi ir gatavi līdz ekstāzei saukt: «Es ticu, ticu, ticu!» – galvenokārt, lai pārliecinātu paši sevi un lai bailes atstātos.

Kārlis Markss sacīja: «Reliģija ir tautas opijs». Tas ir ārkārtīgi pareizi: tieši narkotika, tieši sāpju un baiļu remdēšanai; un neviena no ārienes neuzspiesta, bet gan pašu narkomānu ārkārtīgi gribēta un pieprasīta.

Un reliģijai ir principiāli tāda pati iedarbība kā citām narkotikām: pats indivīds, kas dabūjis opiju, ir svētlaimē, bet tikmēr objektīvi lietas viņa apkārtnē iet uz pilnīgu krahu.

Romas impērija gāja bojā ne tāpēc, ka to apsēda barbari. Romas impērija gāja bojā tāpēc, ka tā pieņēma kristietību un pārvērtās par opija apreibinātu narkomānu valsti, kur visi gaidīja Kristus otro atnākšanu un Debesu valstību, nelikdamies ne zinīs par apkārtējo reālo dzīvi.

Senā varjagu Krievzeme gāja bojā ne tāpēc, ka to iekaroja mongoļi. Otrādi: mongoļi varēja to iekarot tāpēc, ka tā bija pieņēmusi kristietību un atkātoja Romas ceļu.

Viduslaiki iestājās tādēļ, ka Eiropa bija pieņēmusi kristietību. Viduslaiki beidzās tad, kad eiropieši 1000.gadā ekstāzē gaidīja Kristus otro atnākšanu (Pestītāja tūkstoš gadu!!!) – bet viņš neatnāca! Un tad Eiropa sāka novērsties no kristietības. Mūka-askēta vietā bruņinieki izvirzīja jaunu ideālu: cilvēku, kurš ir gatavs KAUTIES un MĪLĒT sievietes. Un sākās Eiropas ceļš augšup no narkomānijas pagrimuma. Nāca Renesanse, Reformācija, radās Zinātne; jo vairāk Eiropa atteicās no reliģijas, jo augstāk tā pacēlās, līdz kļuva par Pasaules valdnieci.

Diemžēl XX gadsimta vidū iestājās Eiropas krahs (pēc diviem pasaules kariem). Kāpēc – tas ir plašs jautājums, par kuru citreiz. Līdz ar krahu atkal milzīgu vilni ir uzstusis narkomānija – gan ķīmiskā, gan reliģiskā. Un gals vairs nav tālu... Diemžēl.

Reliģiskie narkomāni šodien (objektīvi – neatkarīgi no viņu subjektīvās gribas) dara visu, lai eiropiešu civilizācijas gals būtu neizbēgams un lai tas atnāktu iespējami ātrāk.

Tādas tās lietišas...

V.E.

20. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.27

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.27.4 09:16

Temats: RE:

Sveiks!

Tu tik nopietni uztver dzīvi, ka, šķiet, Tev paslīd garām mana ironija – tostarp par «izcilākajiem» (ievēro – apzīmējums ir arī precīzs, jo stulbuma un konformisma pasaulē viņi ieņem attiecīgo vietu pelnīti, kā visstulbākie un viskonformistiskākie) vai «pilnīgāko pašizpaušmi», kurai it kā nepieciešamas zobusāpes (manuprāt, arī te ir precīzi, jo runa ir par cilvēku, kurš sevis attaisnojumam gatavs izmantot jebkurus argumentus). ☺

Par Dievu – manuprāt, ir kāds apstāklis, kurš attaisno (tpu, piesējies vārduš!) šā tēla pastāvēšanu. Tā ir ētika – jo lielai cilvēces daļai nepieciešama ārējā motivācija: gan kā psiholoģisku ierobežojumu (jā, arī psiholoģiskā atbalsta) sistēma, gan kā atskaites punkts šo ierobežojumu represīvai īstenošanai pret tiem, kuri šos ierobežojumus nepieņem. Kā Dostojevskim – «ja Dieva nav, tad viss atļauts». Šāds «ētikas kodekss» pastāv pilnīgi visām tautām un visos laikos, un, tā kā to nevar motivēt tikai ar pragmatiskiem sabiedriskās dzīves apsvērumiem, tas ietiecas transcendentālajā pasaulē un atsaucas uz augstāko autoritāti (komunistiskā iekārta, kura ignorēja šo nepieciešamību, bija *apriori* nolemta izviršanai un bojāejai). Pliki likumi bez attiecīgas vispārpieņemtas ideoloģiskas sistēmas (kurā ietilpst, protams, arī nerakstītie likumi) kā nosacījumu kopums nav dzīvotspējīgi, jo cilvēkam viņa sekundārās intereses vienmēr būs pārākas par sabiedrības interesēm. Cita lieta, vai, piemēram, latviešiem ir piemērota jūdaistiski kristīgā ētika.

Varbūt vēlāk es vēl paturpināšu domu par Dieva lomu pasaules radīšanā (vismaz sociālās pasaules), bet tagad man vairāk gribas izteikties par ko citu – par latviešiem.

Raugi, kādu dainu es atradu:

Kur, Dieviņi, tu paliksi,
Kad mēs visi nomirsim?
Kas maizīti tev pelnīs,
Kas zemīti rušinās?

Iedomājies – cilvēks nevis zemojas bargā Dieva priekšā un pazemīgi viņu lūdz, bet gan ŽĒLO! Apmēram tā varētu runāt Zaratustra, turklāt paraugoties no malas arī uz sevi (savu DARBU, kas latviešiem ir kaut kas absolūts) – «zemīti rušinās».

Šī daina nav nekāda nejauša – latviešu Dieviņš, kā zināms, staigā pa zemes virsu nabaga izskatā, viņu apčakarē Velns utt. Un vienlaikus – šis Dievs nav nekāds «nabadziņš». Salīdzini:

Ko tie kraukļi kradzināja,
Ko žagatas žvadināja?
Dievs pakāra Velna bērnu
Ozoliņa galiņā.

Dieva tēls mani interesē vispirms kā visdziļākais arhetips, turklāt – simbols. Tas nozīmē, ka, pētot to, iespējams atklāt – nu, kaut vai latviešu un žīdu mentālās atšķirības. Savukārt izmantojot to – iespējams radīt kaut ko tādu, kas patiesi iedarbojas uz cilvēkiem. Protams, ir liela atbildība, to uzņemoties, bet neba jau mums no kaut kā bail. ☺

Taisu darba paūzi.

Viktors

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.27.4 10:52

Nu, paturpināšu.

Es Tev negribētu piekrist par kristiānisma viennozīmīgi stagnatīvo lomu Eiropas vēsturē.

Jūdi ar savu Mesijas gaidīšanu un vēlāk kristieši ar ideju par aizkapa dzīvi (pēc tam arī musulmaņi) ieviesa «masās» nākotnes, resp., lineārā laika ideju, kādu nepazīna ne ēģiptieši, ne ķīnieši, ne hindi, ne antīķi, arī latvieši nē. Un tā no gnostiķu sektām caur viduslaiku alķīmiķiem dzima plānotā eksperimenta ideja – un pavērās ceļš uz zinātnes attīstību, kas arī nodrošināja mūsdienu civilizācijas rašanos. Arī sholastiķi, izkopjot vispirms Platona, tad Aristoteļa idejas, pielika te savu roku – loģiskā domāšana kļuva par pašsaprotamu lietu vispirms elitē, tad arī vispār.

Manuprāt, mūsdienu pasauli apdraud nevis «religijskā narkomānija», bet, gluži pretēji – tās trūkums. Ir krituši visi tabu, kurus postulēja reliģija, tās vietā tiek potēts «tolerantums» un «politko-rektums», visas tradicionālās vērtības tiek atstumtas. Valsts svētī pederastu laulības un bērnu adopciju viņu «ģimenēs», feministes neļauj vīrietim iepazīties ar sievieti (ai, cik Tu spoži tās apsmēji), «bērnu tiesības», «mazākumtautību tiesības», vampīri kā pozitīvie tēli, nokrāsota govys vai otrādi apgāzts tramvajs kā mākslas parādības, politiskā demagoģija, kas kompromitē cildenos jēdzienus un vienlaikus – «patriotisms», «gods», «daile» vispār ir ne tikai anahronismi, bet kaut kas, par ko sabiedrībā ir nepiedienīgi runāt, kur nu vēl mācīt skolās... un aiz tā visa – totālā kontrole un totālā smadzeņu skalošana, terorisma pielietošanu ieskaitot. Kā interesēs? Nu, teiksim, pokemonu («pocket monster»... starp citu, «to pocket» nozīmē apspiest), hehehe... ☺. «Patērētāju sabiedrības» ideja – trīskrāsaina zobupasta, vai ziniet! – iznieko neatjaunojamos resursus, «postindustriālās sabiedrības» ideja – multiplicē domāšanu ar masivizēto masu kultūru un attiecīgo «elku» radīšanu, no vienas puses, un radināšanu pie intereses uz nenozīmīgām detaļām, no otras. Arī Romas impērija gāja bojā tieši šādā izviršanas un ideālu zaudēšanas ceļā.

... bet īstenībā tā jau nekādā bojā neaizgāja, tikai imperatorus pārsauca par pāvestiem.

Mongoļi neiekaroja Krievzemi kristietības dēļ – tieši otrādi. Cēlonis bija krievu kņazu pārliekā varaskāre un savstarpējais naidis, kurš pieļāva jebkurus cīņas paņēmienus. Piemēram – Ņevas Aleksandra nodevību pret kristīgajām idejām un arī vienkārši nodevība, kad viņš negaidīti uzbruka sabiedrotajiem Rietumu bruņiniekiem pie Ņevas un kopā ar mongoļiem – zobenbrāļiem pie Peipusa ezera. Abas reizes kristieši devās karagājienos pret «neticīgajiem». Ja Aleksandrs patiesi būtu kristietis, šāda rīcība būtu neiespējama (pareizticīgo baznīca pasludināja šo nelieti par svēto, johaidī! – tā gan ir pēdējā maucība!) – savukārt tautas pretestība mongoļiem būtu neizmērojami lielāka, kā tas notika, kad eiropieši (religijsku motīvu dēļ!) apturēja arābu ekspansiju.

Atkal jāpastrādā.

Jā, nosūtu Tev vienu grāmatu, kas visai tieši sasaucas ar pārrunājamo tēmu – varbūt ieinteresēs.

Viktors

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.27.4 12:56

Temats: RE:

Tā, pastrādāju, var tagad parakstīt. ☺ Smēķēt gan arī būs jāiet. ☺

Gandrīz varētu saderēt, ka Ozola vārds ir Arturs un grāmatas nosaukums – «Veclatviešu rakstu valoda» vai kaut kā ļoti tuvu. *Ņifiga* Tev intereses, *ne slabo!* ☺

«Da Vinči» kodu lasīju ar arvien krītošu interesi, kad sapratu, uz ko velk. Tomēr pabeidzu. Vilšanās, veci kāposti, nevis idejas, bet cita pārējā gandrīz nemaz. Var gan pamācīties, kā reklāma no cece mušas uztaisa mastodontu (vai, teiksim, mesopotāmu). Tvens kādreiz bija viens no maniem vismīļākajiem rakstniekiem, esmu izlasījis, šķiet visus sējumus Kopotajos rakstos (krieviski izdoti tādi zili sējumi), bet studiju gados biju spiests pārdot. Bulgakovu palasos ik pa brīdim – ja gribas atvilkt elpu, kādas lappuses 20–30 vienalga no kuras vietas. Kādreiz tā bija ar Bobrovski, Rilki, Ilfu un Petrovu, Hesi, tagad ir vēl ar dažām Pelevina grāmatām – dīvaini, bet arī ar Suvorova. Vēl Nabokovs.

Par «Šveiku» atsevišķs stāstiņš, smieklīgs.

Pirms daudziem gadiem, rakstīdams eseju par Māri Čaklo (lai viņam vieglas smiltis!), aizbraucu pie viņa uz divām dienām uz Dobeli – viņam bija paradums vismaz reizi gadā uz kādu mēnesi aizbraukt padzīvot un parakstīt kaut kur Latvijas mazpilsētā. Vakarā aizejam paēst un drusku iedzert uz viesnīcas restorānu. Bet tas – vienīgais pilsētā, un tur pilns ar virsniekiem no vietējā tanku pulka (tas notika padomju laikos). Visi jau krietni «iesiluši», mēs ar Māri arī. Aizejam pie letes, lai vēl šo to paņemtu, priekšā neliela rindiņa. Nu, un Māris sāk uzmākties ofiņiem, vai viņi ir lasījuši «Šveiku». Nezin kāpēc viņi to uztvēra kā «uzbraucienu», apvainojās, tad, laikam nosprieduši, ka aizskarts virsnieka goda, sāka pieprasīt satisfakciju. Un es, kurš tobrīd aktīvi praktizēja karatē (šotkana skola, brūnā josta, 8.kjū, sensejs pašam savā grupā!) saskaņā ar Budo likumiem viņiem par brīdinājumu nodemonstrēju katas (kaujas vingrinājumi, līdzīgi dejai ar ēnu) fragmentu. Kāds apstulbums iestājās zālē! Nāves klusums. Virsnieki uzmetiem kūkumiem pameta iespējamo kaujas lauku un pēc kāda laiciņa ar svaigu šņabja pudeli palūdza atļauju piebiedroties mūsu galdam. Izrādījās – viņi nemaz neesot profesionāļi, tikai inženieri uz *sboriem*. Un «Šveiks» vispār viņiem patīkot. Mums ar Māri arī, sadzērām un pasmējāmies.

Pirms gada, pētot Internetā tēmu par «Cionas gudro protokolliem», es atklāju, kas, kā un kāpēc viņus rakstīja. (Nevis izlasīju, bet pats atklāju. Pasaule to vēl nezina). Vēl agrāk atklāju, kas un kāpēc nošāva Džonu Kenediju (tagad šai tēmai sekoju līdz, lai redzētu – aizdomāsies kāds vai nē?). Vēl agrāk – atklāju, kas bija Helēna Blavatska un ko nozīmē viņas «Slepenā doktrīna». Vēl agrāk – atklāju, kāpēc Svifts iesprauda Gulivera trešo ceļojumu pirms pēdējā (kā zināms, Svifts trešo ceļojumu uzrakstīja kā pēdējo, izjaukdams tādējādi visu sākotnējo grāmatas kompozīciju).

Es, lai gan vairāk mīlu grāmatas, arī savu dzīvi bez Interneta iedomāties nevaru. Un tomēr arī bez «mīlestības grāmatām» šad tad iznāk tērēt naudu – kad ieraugu, piemēram, kaut ko no speciālās literatūras, pašķirstu, atzīstu par derīgu, pierakstu autoru un... nav Internetā nekā līdzīga, jātērē nauda ☺. Atgriezies, izšķirstu vēlreiz un nopērku.

Par «Protokolliem» esmu šo to lasījis, bet tā arī netiku skaidrībā, kas ir Niluss. Teorētiski pieļauju, ka «Protokolu» pamatā ir talmudiskās gudrības, kuras sakopoja un izplatīja paši žīdi, tā mistificējot savu lomu, lai iebiedētu pārējos un vienlaikus izmantotu «Protokolus» kā ilgspēlējošu pierādījumu valstiski sankcionētam antisemitismam.

Par teosofiem (teosoftiem ☺) kaut cik nopietniem cilvēkiem obligāti jāinteresējas jaunībā – un tā ap gadiem 23 jāsaka «Atā, atā» un, ja redz kādu tur iestrēgušu ilgāk, jāsaka «Atū! Atū!».

Par Kenediju īpaši interesējies neesmu – bet Tev pārsūtītajā grāmatā izteikta visai interesanta ideja. Vēl klāt – kaut kādu roku varēja pielikt tie, kuri novāca arī Ņikitu – sak, ko jūs, zēni, tikko pasauli neuzspridzinājāt. Tak jau laikam cionisti vai «baltie brāļi» ☺.

Par Sviftu neko daudz nezina. Bet visas Tevis nosauktās tēmas ir ārkārtīgi interesantas – arī mani bezgala valdzina «kas aiz tā stāv» jautājums, īpaši, ja runa par manipulāciju tehnoloģijām.

No šāda viedokļa man pēdējā laikā lielu prieku sagādāja Sergejs Rastorgujevs (Tev kā matemātiķim vārds varētu būt pazīstams) un vesels lērums informācijas par manis jau kādreiz minētajām

vēstures krustcelēm (bifurkācijas punktiem) – žīdu nokļūšanu Ēģiptē un izklūšanu no tās (nekāda sakara ar Bībelē aprakstīto, viss diametrāli pretēji), agrīno kristietību (tostarp atradu tādu konfekti, kā Flāvija polemika ar kādu aizvēsturisku antisemītu – paskat tik, jau tad viņi bija tā sariebuši citiem, ka veselu sistēmu viņiem sāka velt virsū! Un dažos apokrifos – fantastiskus apstiprinājumus savām teorijām), vendu (venēdu) klejojumiem (varu pierādīt, ka tie bija balti), hazāru kaganāta bojāeju, latviešu senvēsturi (tostarp viņu izšķirošo lomu t.s. varjagu civilizācijas iznīcināšanā un daļēji – arī hazāru), Reformācijas laiku Rīgā un Vidzemē, hernhūtismu utt. Klāt – šis tas eksotiskāks (pieņemu, kā Tev ar to Ozolu): Sv.Grāls un tempļieši atsevišķi, viduslaiku angeloloģija, visāda konspiroloģiskā *figņa*,¹⁵² kur tomēr pazīb jauni redzesleņķi un informācija, kura, dabiski, jāpārbauda.

Ar vārdu sakot, dzīvoju pilnvērtīgu maniaka dzīvi ☺.

Ne Tu viens ☺.

Nu, šodienai pietiks.

Viktors

21. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.28

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.28.4 02:25

Temats: Re:

Sveiki!

Šodien (kā parasti ceturtdienās) daudz darba, rakstīšana «pīppauzēs» neiznāca.

Par Ozolu derības Tu būtu vinnējis – viss tieši tā arī ir, kā Tu nosauci¹⁵³.

Par kristietību. Redzi, pirms mēs runājam par to tālāk, ir jāprecizē dažas definīcijas un līdz ar to arī lietas. Vēsturē pastāv daudz mītu (tendenciozu vēstures izklāstu); tāda bija padomju «mītiskā vēsture», tāda ir tagadējā Rietumu «mītiskā vēsture» (par XX gadsimtu), kura ir faktiski žīdu versija par šo vēsturi; un tāda ir arī kristietības (kristiešu vēsturnieku) «mītiskā vēsture».

Šis «kristiešu mīts» par vēsturi pauž, ka kristietība savā būtībā esot bijusi viena un tā pati visus 2000 gadus. Bet tā nebija. Lutera Reformācija bija Otrā reformācija, bet pirms tās notika Pirmā reformācija, kura būtiski izmainīja visu kristietības seju un raksturu (pareizāk: ne kristietības, bet kristiešu seju un raksturu).

Pirmā reformācija sākās pēc 1000.gada (kad visa Eiropa bija smagi vīlusies, nesagaidot Kristus otro atnākšanu TĀDĀ jubilejā (man šķiet, arī Bībelē par tiem 1000 gadiem ir kaut kas sacīts¹⁵⁴? – Hitlera «tūkstošgadīgais Reihs» taču arī nāk no Bībeles, vai ne?)).

Es ar vārdiem «Kristietības ideoloģija» saprotu to, kas bija PIRMS šīs Pirmās Reformācijas, bet to, kas bija PĒC tās, es saucu par «Bruņinieku ideoloģiju». Bruņinieki tikai ārēji palika kristieši (pēc vārdiem, pēc runām, pēc ceremonijām utt. – bet ne pēc DOMĀM). Viss, ko Tu savā vēstulē pozitīvu saki par kristietību, attiecas (manos terminos) uz Bruņinieku ideoloģiju, bet ne uz Kristietības ideoloģiju.

Tieši Pirmā reformācija ieveda «kristietībā» Aristoteli un Platonu (oriģinālā kristietība tos «pagānu» noliedza un nīdēja ārā). Pirmā reformācija (un nevis oriģinālā kristietība) radīja sholastiku un pacēla loģiku; Pirmā reformācija atzina Ptolemaju un Zemes lodveida formu (oriģinālajā kristietībā Zeme bija plakana).

Galvenie Pirmās reformācijas ideologi bija, kā Tu zini, Alberts Lielais un jo sevišķi Akvīnas Toms.

Pirmā reformācija jeb Bruņinieku ideoloģijas rašanās ne tikai «atjaunoja tiesībās» antīko mantojumu; tā pašos pamatos izmainīja visu (Eiropas) cilvēku domāšanu un psihisko orientāciju. Oriģinālajā kristietībā, ja tev sit pa vienu vaigu, vajadzēja pagriezt otru; Bruņinieku ideoloģijā vajadzēja

¹⁵² V.E.: Nieki (*alegoriski krieviski*).

¹⁵³ V.E.: Arturs Ozols. «Veclatviešu rakstu valoda». Izdevniecība «Liesma», Rīgā, 1965.

¹⁵⁴ V.E.: Jāņa atklāsmes grāmata, 20.nodaļa: «Redzēju to dvēseles, kas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ noslepkavoti, kuri nebija pielūguši zvēru un viņa tēlu un nebija pieņēmuši zīmi uz savas pieres un rokas, tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu. Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājis tūkstoš gadu. Šī ir pirmā augšāmcelsšanās. Svētlaimīgs un svēts ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelsšanās. Pār tādiem otrai nāvei nav varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar Viņu tūkstoš gadu». Un tā – svētie augšāmcēlas uzreiz (pirmā augšāmcelsšanās) un valda kopā ar Kristu, bet pārējie augšāmcelsies (un tiks tiesāti: tas sīkāk aprakstīts tālāk) 1000 gadus pēc Kristus (otrā augšāmcelsšanās). Lūk, to tad arī Eiropa gaidīja – un nesagaidīja – un vīlās – un sāka pamazām atteikties no kristietības.

tvērt šķēpu un mesties divkaujā. Oriģinālajā kristietībā sievietē bija zemāks radījums un grēka avots; Bruņinieku ideoloģijā sievietē kļuva par pielūgsmes un kulta objektu. Oriģinālajā kristietībā ideāls cilvēks bija baskājis mūks; Bruņinieku ideoloģijā ideāls bija drosmīgs karavīrs un galants kavalieris. Oriģinālajā kristietībā dziedāja psalmus; bruņinieki dziedāja kantātes un serenādes dāmām. Un tā tālāk.

Oriģinālā kristietība atdeva arābiem ne tikai Spāniju, bet visu Ziemeļāfriku (kura taču bija Romas zeme un kur agrāk nekādu arābu nebija!). Un Spānijas Rekonkistu realizēja nebūt ne oriģinālie kristieši, bet gan jau bruņinieki.

Oriģinālie kristieši atdeva musulmaņiem Svēto zemi ar visu Kristus kapu – un nekādus Krusta karus nerīkoja. Bet bruņinieki sarīkoja leģendāros Krusta karus tad, kad Svētā zeme un Kristus kaps tikai pārgāja no vienas musulmaņu tautas pie otras (no arābiem pie turkiem-seldžukiem).

Tā ka kristiešu vēsturnieki velti pieraksta to visu kristietībai: ne viņi, ne kristieši, bet bruņinieki to visu darīja.

Eiropas civilizācija ir Bruņinieku ideoloģijas – un nevis kristiešu ideoloģijas! – auglis. Un Aleksandrs Ņevskis nodeva ne kristiešus, bet bruņiniekus.

Latviešiem ir vēsturiski aizspriedumi pret bruņiniekiem (Raiņa Melnais bruņinieks utt.). Bet ir taču pilnīgi skaidrs, ka latviešu un igauņu tautas tagad pastāv tikai tāpēc, ka Livoniju toreiz iekaroja vācu bruņinieki; ja ne viņi – ar baltiem un somugriem šeit būtu noticis tas pats, kas austrumos no Livonijas robežas. (Nezinu, kā tas ir pēc Tavas koncepcijas; pagaidām lietoju klasisko).

Tas, kas tagad notiek un ko Tu pilnīgi pareizi aprakstīji, – visa tā kakofonija ar pederastiem, feministēm, politkorektumu utt. – tas viss ir nevis kristietības, bet gan BRUŅINIEKU ideālu zudums. Tieši bruņiniekam (dāmu pielūdzējam! spožajam kavalierim) bija neiedomājams homoseksuālisms, kamēr mūki klosteros tam nodevās arī oriģinālās kristietības laikos. Un «iecieta» ir tieši kristietības, bet nevis bruņinieku termins, jo «cilvēks taču ir grēcīgs», «Dievs žēlīgs» utt.

Pašlaik nevaru vairāk turpināt – līdz pirmdienas vakaram! (Paldies par grāmatu!)

V.E.

22. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.05.02

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.2.5 14:38

Temats: lasu-Tavus-tekstus

Sveiks, Valdi!

Lasu Tevis atsūtītos materiālus – jā, jūtos satriekts, saprotu arī, ka citādi rīkoties, kā Tu to dari, nevar.

Lūdzu, piedod man, ka ķircināju Tevi – un tomēr paskaidrošu, kāpēc to darīju.

Raugi, man, tāpat kā Tev, tik bezgala derdzas nelietība un netaisnība, kādu es redzu visapkārt, un tie stulbie, pašapmierinātie tipi, kuri uzskata citus par muļķiem tāpēc vien, ka tiem (citiem) ir viens, kā Tu raksti, procesors vairāk – sirdsapziņas procesors! Bet, atšķirībā no Tevis, es kaut kā nespēju noraudzītos uz notiekošo no malas, un es pazaudētu pats sevi, ja es nemēģinātu kaut ko mainīt pašos pamatos. Es pieļauju, ka manis izvēlētais ceļš nekur neaizvedīs, ka man vienkārši pietrūks spēka, prāta un talanta paveikt to, pie kā esmu ķēries. Taču, kamēr pastāv vismaz teorētiska iespēja neļaut neliešiem saplosīt pasauli, es to mēģināšu. Un, lūk, es gribēju tā vai citādi piesaistīt Tevi savam darbam («savam» laikam jāraksta pēdiņās – tāpat kā Tevis atklātā un, atšķirībā no manis, vismaz stingri dokumentētā patiesība). Tu esi vienīgais cilvēks, kurš principā varētu saprast, ko es gribu, un varbūt arī palīdzēt – man bija viens draugs, viņš varbūt arī to spētu, bet viņš mani nodeva, un to es piedot nevaru. Jā, man ir daži draugi, uz kuriem es varu paļauties pilnībā, tāpat kā viņi uz mani, bet viņi labākajā gadījumā spēj tikai godbijīgi klausīties, kad es viņiem stāstu par saviem atklājumiem un savām teorijām.

Tāds ir cēlonis maniem izlēcieniem pret Tevi – iedomājos Tevi «pamodināt».

Es ļoti, ļoti priecājos, ka Tu domā atsākt darbu pie romāna un nenodarbojies tikai ar atriebības (visnotaļ pamatotas, saku to vēlreiz) plāna īstenošanu. Tu esi pietiekami jauns un Tavs «kompjuters» pietiekami jaudīgs, lai Tev būtu «viss vēl priekšā» ☺.

Viktors

23. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.05.02

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.2.5 22:18

Temats: Re: lasu-Tavus-tekstus

Sveiks, Viktor!

Nu jā, man prieks, ka es tomēr, izrādās, neesmu «pēdējais cilvēks Eiropā», kādas aizdomas bija izteiktas failā {[NIX-000](#)}. Tagad mums vēl vajadzētu tikai atrast kādu trešo, kā kādreiz mēdza darīt pie padomju šņabja bodēm ☺...

Ciktāl runa ir par literāru darbību, es, protams, Tevi atbalstīšu Tavos plānos (kuri gan man nav vēl īsti skaidri). Kas attiecas uz politisku darbību vai kaut ko tamlīdzīgu, tad tas patiešām nav mans ampuā – un ne tāpēc, ka es to principiāli negribētu, bet tāpēc, ka mans nervu sistēmas stāvoklis (gan pēc bērnības epizodēm, gan – un jo īpaši – pēc Padomju armijas...) man to tik tiešām neļauj.

Vienīgi – kā jau Tu to droši vien paspēji nomanīt – es netaisos slēpt savus uzskatus un esmu gatavs tos aizstāvēt diskusijā (korektā tikmēr, kamēr arī otrs diskutants ir korekts).

Kā jau agrāk rakstīju, es eju atvaļinājumā no nākošās pirmdienas (bet šī nedēļa vispār iznāk kaut kāda izjukusi no permanentiem svētkiem...) tā, ka acīmredzot drīz nozudīšu uz veselu mēnesi...

V.E.

24. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.05.08

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.8.5 00:35

Temats: Re: lasu-Tavus-tekstus

Sveiki, Viktor!

Un tā, esmu pabeidzis pēdējo darba dienu pirms atvaļinājuma. (Tā kā rīt iznāk «LV», tad šī pēdējā darba diena bija svētdiena). Pirms nozust uz 4 nedēļām, gribu vēl dot Tev vielu nelielām pārdomām «Pie jautājuma par kristietību».

Tu rakstīji: *«Arī Romas impērija gāja bojā tieši šādā izviršanas un ideālu zaudēšanas ceļā.»*

Visslavenākie «izvirtuļi» Romas vēsturē bija imperatori Nerons un Kaligula. Bet viņi dzīvoja I gadsimtā, un PĒC viņiem Roma pastāvēja vēl 400 gadus.

Toties imperators Konstantīns I (valdīja 306.–337.g.) legalizēja kristietību un sasauca 1. «Vispasauls koncilu» (325.g.). Imperators Teodosijs I (valdīja 379.–395.g.) sasauca 2. «Vispasauls koncilu» un slēdza visus «pagānu» tempļus. Kopš šī brīža Roma bija oficiāli un tīri KRISTIEŠU valsts. 410.gadā vestgotu karalis Alarihs I ieņēma un izlaupīja Romu (pirmoreiz pēc daudziem gadsimtiem). 476.gadā skīru valdnieks Odoakrs gāza pēdējo Romas imperatoru Romulu Augustulu un nevienu neiecēla vietā. («Barbari» arī agrāk bija gāzuši imperatorus, taču pēc tam paši iecēla vietā savas marionetes; tagad nogāza un vairs neiecēla). Tas skaitās Romas krišanas gads. Tas notika nepilnu gadsimtu pēc tam, kad Roma bija kļuvusi par kristiešu valsti.

Ja Roma krita «izviršanas un ideālu zaudēšanas ceļā», tad tie, kas tur bija «izvirtuši» un «zaudējuši ideālus», bija – KRISTIEŠI.

Tā ka kristiešu vēsturnieku tēze (kuru Tu atkārtoji, kā man šķiet, pārāk nekritiski) ir iekšēji pretrunīga.

Man liekas acīmredzams, ka Romu sagrāva – KRISTIETĪBA. Un tas ir arī saprotams: ja cilvēki masveidīgi ir orientēti uz Debesu valstības gaidīšanu un uz pēcnāves eksistenci, bet šīs saules lietas uzskata par īslaicīgām, pārejošām, mazsvarīgām, tad ne uz kādiem panākumiem šajā saulē viņi cerēt nevar. (Bruņinieku ideoloģijas viskardinālākā atšķirība no kristiešu ideoloģijas tieši arī bija tā, ka bruņinieki atmeta šo «narkomānisko» orientāciju uz aizsauli un pieņēma faktisku – neskatoties uz formālu ticības dogmātu sludināšanu – orientāciju uz reālo pasauli).

Bet daudz interesantāks ir jautājums, kā un no kurienes vispār radās šī kristietība – šis Romas impērijai nāvējošais opijs?

Tas, ka Jēzus (vēlāk iesauktais par Kristu) un visi viņa pavadoņi bija ebreji, ir katram zināms. Bet daudz interesantāka, lai gan labi zināma, bet tomēr pienācīgi nenovērtēta figūra ir cita – un tas ir: Tarsas Pāvils.

Visi, kas ir objektīvi pētījuši kristietības agrīno vēsturi, zina, ka kristietību, kāda tā izgāja Romas impērijas plašumos un kāda tā (pamatos) pastāv vēl šodien, radīja nevis Jēzus, bet PĀVILS.

Jēzus bija ortodoksāls jūdejs (vismaz pats viņš tā uzskatīja, ja arī varbūt no sinedrija viedokļa bija mazliet ķeceris); viņa mērķauditorija bija ebreji, nevis visa pasaule. Viņa kustības mērķis bija ebreju atbrīvošana; faktiski, ieejot Jeruzalemē, viņa nolūks, visticamāk, bija – sākt sacelšanos. Pēc viņa nāves Jeruzalemē nodibinājās «nācariešu draudze», kurā ietilpa viņa tuvākie līdzgaitnieki, un kuru vadīja viņa jaunākais brālis Jēkabs. Šī draudze (pirmie «kristieši») nebūt neuzskatīja Jēzu par Dieva dēlu; tur ietilpa viņa tuvākie radnieki, kuriem ne prātā nevarēja ienākt, ka viņš būtu dzimis no «jaunavas Marijas». Viņam bija četri (īsti!)¹⁵⁵ brāļi un divas māsas – visi tās pašas Marijas un Jāzepa bērni. Jā, viņi atzina Jēzu par mesiju, bet tas ebrejiem nozīmēja tikai vadoni atbrīvošanās cīņā, bet ne Dieva dēlu; viņi laikam patiešām arī ticēja, ka Jēzus ir augšāmcēlies, jo viņa līķis bija no kapa kaut kur pazudis¹⁵⁶. Bet tas arī viss. Citādā ziņā «nācarieši» bija pilnīgi ortodoksāli jūdi, ar grieķiem un romiešiem kontaktēt un viņiem kaut ko sludināt netaisījās. Tie bija viņu dabiskie ienaidnieki, un būtu absurds viņiem nest kādu tur «prieka vēsti». Lielākais, tādu «prieka vēsti» varēja nest savējiem – ebrejiem.

«Nācariešus» apkaroja cits ortodoksāls jūds – vārdā Sauls (tas, kuru mēs tagad pazīstam kā Pāvilu). Apkaroja nežēlīgi – personīgi vadīja nomētāšanas ar akmeņiem utt. Kāpēc apkaroja? A tāpēc, ka no viņa, no Saula viedokļa, «nācariešu prieka vēsts» bija KAITĪGA ebrejiem. (Opijs!).

Un te vienreiz, pa ceļam uz Damasku, Saulam pēkšņi parādās Jēzus Kristus¹⁵⁷, Sauls aptver, ka tas patiešām bijis mesija, viņš pieņem latīņu vārdu Pauls un grieķu vārdu Pāvils un sāk enerģiski nest kristietību... ebrejiem? – nē! Romiešiem un grieķiem!

Tagad iedomājies vienu kārtīgu žīdu un viņa domu gaitu! Tas, kas bija kaitīgs ebrejiem kā inde, – tas būs īsti laikā priekš gojiem, ebreju ienaidniekiem!

Pāvils pasludināja Jēzu par Dieva dēlu, kurš atnācis uz Zemi, miris šausmīgā nāvē, lai izpirktu cilvēku grēkus, un trešajā dienā augšāmcēlies, lai valdītu Debesu valstībā: klausieties, goji, Prieka vēsti, gaidiet, goji, Debesu valstību, grieziet otru vaigu, kad jums sit pa vienu vaigu, nekrājiet mantas, ko rūsa un kodes maitā (tās krāsim mēs, jūdi!)...

Tarsas Pāvila darbībai piemīt visas klasiskās ideoloģiskas diversijas pazīmes. Katrs «jaunatgriezts» kristietis starp romiešiem un grieķiem bija Romai atņemts karavīrs; jo plašāk izplatīsies kristietība, jo vājāka kļūs Roma...

Vai Tarsas Pāvilam bija iemesls ienīst Romu un plānot pret to diversiju? Un kā vēl! Roma bija galvenais jūdu ienaidnieks.

Pirms gadsimtiem jūdi bija zaudējuši asīriešu un babiloniešu uzbrukumos savu valsti – Dāvida un Zālamana valsti. Bet nesen viņi to bija beidzot atjaunojuši – Jūdas Makabeja un viņa brāļu vadītās sacelšanās (pret Seleikīdu grieķiem) rezultātā 142.gadā viņi uzvarēja, un atkal pastāvēja neatkarīga ebreju valsts! (Tā sauktā Hasmoneju valsts – pēc dinastijas vārda).

Taču jau pēc apmēram 80 gadiem (63.g.p.m.ē) šī valsts bija spiesta pieņemt Romas protektorātu; 6.gadā pēc Kristus – kad Sauls-Pāvils bija zēns vai jauneklis – nezinām precīzi viņa dzimšanas gadu – Ebreju valsts tika galīgi likvidēta un pārvērsta par Romas provinci ar prokuratora pārvaldi.

Vai ortodoksālais jūds Sauls sapņoja atjaunot Ebreju valsti? Skaidrs, ka – jā! KAS stāvēja šim nolūkam ceļā? – Roma! – Kā tikt galā ar Romu, ja bruņotu spēku par maz?

Un, acīmredzot, tur, ceļā uz Damasku, domājot par tiem kaitīgajiem nācariešiem ar viņu dullajām idejām par Debesu valstību (viņš taču gāja uz turieni apkarot Jeruzalemes nācariešu sekotājus starp Damaskas ebrejiem!) – Saulam pielēca, KĀ var tikt galā ar Romu.

Principā tas ir tas pats gājiens, kuru apmēram 1900 gadus vēlāk izdarīja cits žīds pret citu impēriju, kuru viņš tāpat ienīda: Parvuss pret Krieviju. Viņš piedāvāja Vācijai finansēt un atbalstīt Ļeņina boļševikus, lai tie sagrautu Krievijas impēriju no iekšienes. Un viņi patiešām to sagrāva! – tāpat kā Pāvila atbalstītie kristieši galu galā patiešām sagrāva Romu.

¹⁵⁵ V.E.: Problēmas ar to, vai Evāņģēlijos minētie Jēzus brāļi un māsas ir īsti, radās pēc Marijas pasludināšanas par jaunu un pēc «nevainīgās ieņemšanas» dogmāta pieņemšanas (tas ir samērā vēls dogmāts, un Evāņģēliju tapšanas laikā vēl nepastāvēja). Tad izdomāja versiju par divām Marijām un par to, ka aramiešu valodā «brālis» var nozīmēt gan brāli, gan brālēnu. Bet Evāņģēliju oriģināli ir uzrakstīti ne aramiešu, bet gan grieķu valodā, un grieķu valodā – tāpat kā latviešu valodā – brālis ir viens, brālēns – otrs, un pusbrālis – trešais, un sajaukt tos nav iespējams. Evāņģēliji runā par Jēzus brāļiem un māsām – bez variantiem.

¹⁵⁶ V.E.: Ebreji mirušos neapraka, bet apglabāja alās. Jēzus līķi varēja no alas paņemt: a) kāda cita viņa sekotāju grupa, atšķirīga no nācariešiem; b) ortodoksālie ebreji; c) romieši.

¹⁵⁷ V.E.: Tā teikts «Apustuļu darbos»; pats Pāvils savās vēstulēs runā daudz pieticīgāk: «...tiku aicināts...» – un viss.

(Pats Pāvils gan to nesagaidīja: viņš nomira laikam 65.gadā, bet jau 66.gadā Jūdejā sākās jauna sacelšanās pret romiešiem – tā sauktais Jūdejas karš – daudz lielāka, masveidīgāka un asiņaināka nekā īsais un totāli neveiksmīgais Jēzus mēģinājums).

Protams, šo versiju par kristietības izcelšanos tagad – pēc gandrīz 2000 gadiem – ir grūti pierādīt dokumentāli. Bet psiholoģiski tā ir krietni ticamāka nekā kristiešu vajātāja jūda Saula patiesa pēkšņa pārvēršanās par dedzīgu kristietī...

V.E.

25. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.07.25

No: Valdis Egle valdis.egle@gmail.com

Kam: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.25.7 19:49

Temats: Kur esi?

Sveiks, Viktor!

Jau kādu mēnesi nav ziņu no Tevis. Varbūt esi atvaļinājumā?

Man šo mēnesi (precīzāk: 40 dienas – kopš 16.jūnija) galvenais, dominējošais motīvs bija – cīņa ar dažādiem uzbrucējiem Internetā. Nevar teikt, ka viņi spētu nodarīt man lielu ļaunumu, bet tomēr spiež par viņiem domāt un ar viņiem noņemties, lai saprastu, kas notiek un lai atšifrētu, kas tie ir, kas darbojas. Uzbrukumi šajā laikā ir bijuši četru veidu:

- 1) sūti no pastkastītes vēstuli – nevar nosūtīt: izejošais pasts ir nobloķēts;
- 2) atver pastkastīti – tā ir tukša; viss ienākošais un izejošais pasts ir izdzēsts;
- 3) meklētājs (*Google*) fiksē informāciju par maniem blogiem un šodien tā ir atrodama; nākošajā dienā tā ir izdzēsta un vairs nav iespējams to fiksēt: mani saiti ir bloķēti;
- 4) Ieej Delfos un gribi ierakstīt komentāru – neraksta; mana IP adrese ir bloķēta.

Lūk, tā «viņi» karo pret mani: glēvulīgi, zemiski, neko nepasakot – kas, ko, kāpēc utt.

Uz šo brīdi man šķiet, ka bandas ir divas un savā starpā nesaistītas (bet skaidri zināt jau neko nevar).

Viena banda ir saistīta ar SIA INBOKSS un to viņu porno-prosti raidījumu, kas saucas «SMS čats» un iet televīzijā pa naktīm no plkst. 1 līdz 4. Tā ir latviešu banda.

Un otra banda, es domāju, ir saistīta ar portāliem DIALOGI.LV un IECIETIBA.LV; tā savā dziļākajā būtībā ir žīdu banda, lai gan priekšplānā var būt arī latvieši vai krievi.

(Ar abām grupām man ir bijušas darīšanas).

Ar 2006.25.4 12:35 datētā vēstulē Tu rakstīji:

«...vai mani mēģina stumt malā, teiksim, «žīdmasoni» (starp citu, dažas reizes – kad iedibināju izmeklējošo žurnālistiku NRA un īpaši vēlāk, kad sāku pētīt barikāžu laika norises, «stumšana malā» patiešām arī notika, sākot ar 50 tūkstošu kukuļa piedāvājumu un beidzot ar tik reāliem draudiem, ka meklēju aizstāvību Drošības dienestā)».

Vai Tu nepiekrīsti pastāstīt par to visu sīkāk (bet, protams, ievērojot, ka es to – tajā vai citā veidā – publicēšu).

Pagaidām vairāk nerakstīšu, jo varbūt Tu esi atvaļinājumā un nelasi e-pastu.

V.E.

26. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.07.26

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.26.7 09:11

Temats: RE: Kur esi?

Sveiks, Valdi!

Patiešām divas nedēļas biju atvaļinājumā, bet pirms tam, kā tu droši vien pamanīji, piedalījos «Izjuriešu» komentēšanā ¹⁵⁸.

Par tiem hakeru uzbrukumiem – johaidī, Tu, kā noprotu, esi situācijā, kad īsti nevari meklēt aizstāvību oficiālajās iestādēs... un, savukārt, pilnīgi iespējams, ka uzbrukumi ir kāda to pārstāvja

¹⁵⁸ V.E.: Skat. {[L-IZJURA.Komentāri](#)}.

iniciēti (lai aizsargātu zināmās personas no TAVIEM «uzbrukumiem»). Varbūt Tu varētu vērsties pie kāda no lielajiem provaidieriem?

Starp citu, arī man pirms dažiem mēnešiem bija dīvains atgadījums – man atnāca e-pasta vēstule, kurā atradās manis paša e-kastīšu satura kopija!

Par to «stumšanu malā». Zini, vismaz šobrīd nav noskaņojuma to visu pārclāt, turklāt šis tas tiešām bija tik nopietni, ka es nospriedu, ka nav vērts riskēt... var jau to saukt par glēvulību, ka es atkāpos, bet vismaz savās acīs attaisnojos, ka ir svarīgākas lietas par «krutā džeka» tēlošanu. Arī pēc amatiem, no kuriem tiku izstumts, vairs netiecos. Man ir cits ceļš ejams.

Labāk pastāstīšu Tev ko, manuprāt, interesantāku.

Meklējot strukturēšanas idejas savam darbam, nupat ieskatījos Velimira Hļebņikova tekstos (atrodami lib.ru; V.H. bija pagājušā gadsimta sākuma dzejnieks avangardists ar patiešām dievišķu dzirksti, jebšu varbūt pustraks – un vienlaikus, starp citu, matemātiķis. Sevi sauca par Zemeslodes priekšsēdētāju). Un, lūk. V.H. atklājis vēstures cikliskuma algoritmu, turklāt saistībā ar cilvēces teritoriālo izvietojumu. Rezultātā viņš 1912. gadā pareģoja Krievijas impērijas krišanu 1917. gadā – iedomājies, tobrīd pat par Pasaules karu neviens nenojauta! Pamēģināju pielāgot viņa formulas Latvijas vēstures analīzei. Esmu tikko uzsācis (aizvakar), bet sakrītības ir tādas, ka, piemēram, Latvijas neatkarības atgūšana 1991. gadā (šajā kontekstā šo faktu vajadzētu likt pēdīnās) savā nozīmībā ir tas pats, kas romiešu tiesību ieviešana Livonijā (neatceros šobrīd gadu, jo cilāju daudzus un dažādus notikumus), un nekas vairāk. Pat ja nekā cita neatradīšu un V.H. formulas ir tikai dzejnieka estētisks koncepts ar nejašu trāpījumu, šāda Latvijas vēstures faktu analogija mani gana uzjautrināja – tā tad, bija vērts.

Pagaidām beigšu, drusku jāpastrādā.

Viktors

27. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.07.26

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.26.7 23:58

Temats: Re: Kur esi?

Sveiki!

Hļebņikovu es, protams, zinu (lai gan neesmu īpaši viņu pētījis). Katajevs savā «*Almaznij moj veņec*» stāsta, ka Hļebņikovs glabājis savus dzejoļus spilvendrānā. (Šķiet, tas bija aprakstīts Katajevam, bet varbūt arī kaut kur citur – nu jau būs 25 gadi, kopš lasīju, un atmiņa jau sāk palikt vāja)... Tas viss ir interesanti, bet tikai prasa laiku, taču es parasti cenšos neļaut sevi novirzīt no kursa... Ja Tev būs kaut kāds rakstisks Hļebņikova un Tavu ideju sintēzes izklāsts, tad ar to arī iepazīšos.

Tie, kas man te uzbrūk, kā es domāju, nav hakeri (t.i. amatieri, kuri no savām mājām vai tamlīdzīgas vietas mēģina ielauzties kādā sistēmā), bet gan tieši «provaideru» administratori – tādā vidējā (izpildītāju) līmenī. Vienu sūdzību es jau viņiem iesniedzu (pievienotais fails INBOKSS), bet viņi neatbildēja, tikai turpināja klusēdami «zāģēt», kur vien var.

Tā ka tajā grupā centrālā persona ir Līga K.¹⁵⁹; kā es domāju – viena no tām divām dāmītēm, kuras naktīs pārmaiņus sēž tajā «porno-prosti» «čatā» un iedomājas, ka ir milzīgas slavenības. Viena

---

¹⁵⁹ V.E.: Vēlāk es arī apmainījos ar Līgu K. dažām e-pasta vēstulēm, «piedraudēdams», ka padarīšu viņu slavenu visā Latvijā, publicējot viņas vēstules un darbības aprakstus (uz ko viņa atbildēja gan nievājošiem vārdiem, bet vienlaicīgi bija arī jūtams, ka viņa ir ieinteresējusies un ka viņai patiešām gribētos, lai es izpildītu savus «draudus»). Bet es neturpināju, jo sajutu viņas rakstītajā pārsteidzoši zemu (pat priekš mūsdienu jaunatnes!) intelektuālo līmeni: viņa, piemēram, rakstīja, ka latviešu Pirmā Atmoda notikusi 18. vai 19. gadsimtā – viņai, lūk, neesot pie rokas grāmatas, kur paskatīties. (Labi, var nezināt precīzus gadus, bet nezināt gadsimtu!...). Man kaut kā uzreiz pazuda jebkura vēlēšanās viņai vēl kaut ko rakstīt. (Taču «operācijas ULTUS» ietvaros es turpināju viņai – tāpat kā citiem – sūtīt savus failus, un tagad viņa vairs nereaģēja ar lamām, draudiem un kaitēšanu no savas Inboxa darbinieces pozīcijas, kā sākumā, bet pieņēma sūtījumus klusēdama). Vēl pirms tam es arī mēģināju Internetā atrast un atšifrēt, kāds varētu būt «Līgas K.» pilnais uzvārds un vispār uzzināt kaut ko vairāk par viņu. (Word fails, kuru viņa man atsūtīja kā vēstuli, bija ierakstīts no kādas augstskolas studentu lietošanai paredzēta datora (lietotāja identifikators «stud23»), tā tad varbūt viņa ir studente, lai gan vienlaicīgi strādā Inboxā?). Internetā es atradu četras dažādas sievietes un meitenes, kas ir apzīmējušas sevi par «Līgu K.». Viena bija žurnāliste no Gulbenes – un tā noteikti nebija īstā. Divas bija skolnieces dažādās Latvijas skolās – arī ne īstās. Bet ceturtā «Līga K.» bija Līga Krieviņa – tā pati, kura tiesājās ar Kārli Streipu (un galu galā prāvu zaudēja un samaksāja viņam kompensāciju), Aivara Gardas partijas aktīviste, izdevniecības «Vieda» kādas nodaļas administratore. Un, tā kā mūsu Īsajā sarakstē viņa paspēja uzdot man arī jautājumu, ko es domāju par homoseksuālismu, tad tagad es par 90% esmu pārlieci-

pati viņa netiktu galā ar to kaitēšanu; kaut kādi tāda paša līmeņa čaļi viņai palīdz. Varētu jau sūdzēties tālāk, meklēt firmas vadību, iet uz prokuratūru – ar vārdu sakot, ņemt pie dziesmas, to es visu varu un protu (atceries {NIX-001} aprakstu, kā es notiesāju to 1.ģimnāzijas «učeni» Inesi Plaudi – tāda pati iedomīga un dumja bāba bija), bet kaut kā žēl tērēt laiku (un vispār, patiesībā nepiedien filosofam plēsties ar kaut kādu tur pomotūtu).

Lielu kaitējumu jau viņi man nodarīt nespēj: visu nozīmīgo pastu no savām pastkastītēm es tūlīt nokopēju savos failos un savos datoros tā, ka pastkastītes izlaupišana man nekādu informāciju neatņem. Man ir kādas 20 pastkastītes pa visu pasauli: Latvijā, Krievijā, Amerikā, un izlaupītās pastkastītes es vienkārši pametu un atveru jaunas.

Bet vai ar *Google* indeksu un ar Delfu adresi arī ir viņu darbs, to es nezinu. Tur varbūt darbojas citi. Kad es atklāju, ka «mana» (patiesībā visa «LV») IP adrese Delfos ir bloķēta, taisni tajā laikā tur strādāja DIALOGI.LV komanda «Par internetu bez naida» (ja atceries, par viņiem stāstīja arī «Panorāma»), un viņi publiski lielījās savā portālā, cik pārslogoti viņi bijuši, cik «naidīgo» komentāru pārtvēruši utt. Es tajā laikā Delfos neko nerakstīju, bet viņi varēja caurskatīt vecos komentārus un «piezīmēt» no tiem manu IP adresi (patiesībā «Vēstneša» ugunssienas adresi).

Protams, es jau nekādu naidu nebiju kurinājis arī agrāk, taču es jau kopš 1993.gada ļoti labi zinu, ko žīdiem nozīmē tādi vārdi, – un no nesenās Delfu pieredzes arī. Žīdi ir ellišķīgi gudri – laikam vienīgā gudrā tauta uz Zemeslodes. Ja kāds Delfos rupji nolamā žīdus, viņi uz to nereaģē (tas viņiem neko nekaitē un tikai dod pierādījumus: lūk, kādi latvieši ir antisemīti!). Turpretī ja kāds (pat labvēlīgi pret žīdiem un Izraēlu) sāks PATIESI izskaidrot, kas un kā tur apstāv, tad viņi tādām metīsies virsū visi barā kā suņi – jo tas jau viņiem ir BĪSTAMI.

Tālāko Tu pats saproti: skaidrs, ka otrā veida komentāri man Delfos bija, un TIEŠI TĀDĒĻ, nebūtu nekāds brīnums, ja viņi bloķētu manu adresi. (Pārzinot šīs tematikas rakstus un komentārus Delfos, es domāju, ka biju tur viens no viņiem visbīstamākajiem komentētājiem)...

(Bez tam, kad viņi atvēra savu portālu IECIETIBA.LV, es sāku viņus āzēt, sūtot viņiem komentārus par iecietības kaitīgumu un par to, kā iecietība jau ir novedusi pie katastrofas Eiropu un tālāk novedīs pie pasaules gala).

Nu lūk, un rezultāts tagad ir tāds, ka viss «Latvijas Vēstnesis» (tie, kas nezin, kā apiet ugunssieni) sēž bez iespējas rakstīt komentārus Delfos, bet es rakstu tur no citas adreses un ar citiem nikiem (lai mani neatšifrētu tik ātri un atkal nenobloķētu).

Tādas, lūk, muļķības nākas darīt, ja dzīvo Muļķu zemē.

Tu nezini, vai Soross ir homoseksuāls? Tas daudz ko izskaidrotu.

Vai homoseksuāls ir (mans draugs ar ieslēgto «sčotčiku») Kārlis Freibergs, VVF dēls? (Tā baumoja Internetā).

V.E.

+ INBOKSS.DOC (pievienots fails)

28. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.07.27

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.27.7 16:23

Temats: es-par-tevi-domaaju

Sveiks!

Kā noprotu, Tavas problēmas ar Internetu arvien vēl turpinās. Es Tavā vietā noskaidrotu, kas ir Tavs provaideris, ieietu tā mājas lapā un tur norādītai iespējami augstākai amatpersonai darītu zināmu faktu, ka tās saimniecībā šiverē sūdabrāļi. Iespējams, tas palīdzētu, jo no turienes taču laikam vieglāk atrast vainīgo? Ja nē – provaideru varbūt var mainīt? Varbūt var pameklēt kādas jaunas pretvīrusu programmas (piem., pie Kaspersky – vai paprasīt tur konsultāciju?)? Piedod, ja uzrakstīju muļķības.

---

nāts, ka konflikts man toreiz bija ar šo pašu Līgu Krieviņu, un ka iemesls tam bija, pirmkārt, mana safīra romānā «Miranda» par «akadēmiķi Andri Gardu» un «augstāko hierarhieni Viedu» un, otrkārt, tas, ka «Izjuriešu» ievadā es nievājoši izteicos par Latvijas grāmatu izdevējiem {L-IZJURA.Stulbums}. (Tiesa gan, sākumā pret šādu pieņēmumu it kā runāja fakts, ka Līga Krieviņa ir beigusi Laņa Kultūras akadēmiju kā bakalaure kultūras vēsturē (!) – un vai tad nu tāda bakalaure nezinātu bez grāmatas, kurā gadsimtā notika latviešu Atmoda?! Tomēr, rūpīgāk pārdomājis, es secināju, ka nekādas pretrunas te nav, ja ņemam vērā tagadējo Latvijas augstskolu sniegto izglītības līmeni).

Atslodzei nosūtu kāda interesanta saita linku. Nupat uzgāju «Ebreju elektronisko enciklopēdiju» krievu valodā – protams, tendence jūtama (arī zinātniski visai neskaidros jautājumos), taču Tev kā enciklopēdistam varētu noderēt. www.eleven.co.il

Turies.
Viktors

29. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.07.27

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>
Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>
Datums: 2006.27.7 21:41
Temats: Re: es-par-tevi-domaaju

Paldies par visu!

Man šķiet, Tu manus piedzīvojumus Internetā uztver nopietnāk nekā es pats. Es jau to visu stāstu ne ar nolūku meklēt palīdzību, bet gan izprovocēt klausītājam apmēram tādu domu: «Redz, kādi tie latvieši ir maitas – tā vietā, lai visvisādi atbalstītu cits citu (zemteksta iekavās: «.kā to dara gudrie žīdi, viens otru slavīnādami, kamēr apkārtējie notic, ka tur patiešām bijis izcils zinātnes vai mākslas darbs..»)), tā vietā, lai bīdītu uz priekšu un uz augšu reāli nozīmīgus tautiešu darbus, latvieši domā tikai par to kā otram ieriebt un kaitēt – pat ja tam nav nekāda nopietna motīva!»

Es situāciju nebūt neuzskatu par nopietnu un domāju tos muļķus apspēlēt.

Niveādas katrā sējumā ir teikts, ka tā ir «*«Valda Egles elektronisko Kopoto rakstu» pagaidu pirmuzmetums*». Tas nozīmē, ka tālāk uz Niveādas bāzes var tikt veidoti dažādi citi izdevumi. Pirmo no tiem – izlasi ar nosaukumu SEXAGINTA – es nupat izveidoju (kā dāvanu kursa biedram viņa jubilejā – četros sējumos). Nosūtīšu failus arī Tev. Ja negribi glabāt – vari izdzēst. Jaunu priekš Tevis tekstu tur nav – tikai cits noformējums (ar ISBN; bibliotēkām un izdrukām vairāk piemērots nekā Niveāda). Ceturtā sējuma beigās ir arī Tavi komentāri «Izjuriešiem».

V.E.

30. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.07.28

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>
Kam: valdis.egle@gmail.com
Datums: 2006.28.7 12:53
Temats: RE: es-par-tevi-domaaju

Sveiks, Valdi!

Lai kā es nejustu līdzī Tavaī drāmai, pie atkārtoti paustā vispārinājuma atļaušos pajautāt: imanentais nacionālais zemiskums tiek attiecināts arī uz mani – jeb varbūt tiek noliegta mana nacionālā identitāte?

Pārslasīju – iznāca tā paskarbi, bet, kā ir, tā ir.

Paldies par uzmanību maniem komentāriem par «Izjuriešiem» – tos arī pārslasīju un tāpat neesmu apmierināts ar stilu, bet arī tur kā ir, tā ir. ☺

Kā Tev iet ar «Mirandas» turpinājumu? Man šķiet, ka Tu esi tur ieguldījis tik daudz, ka būtu tīrais grēks, ja šis darbs apstātos. Zinu jau, zinu, ka Tev pašam tas nešķiet gana svarīgs, un tomēr atgādināšu Tev kādu pantiņu, kas iekrita prātā no Taviem kādreizējiem tekstiem: «*Kogda jeġem na Kavkaz, solnce sveķit prjamo v glaz, kogda jeġem mi v Jevropu, solnce sveķit snova v glaz*». ¹⁶⁰ Ar to gribēju pateikt, ka mirdz viss, kam Tu pieskaries, lai arī tā būtu kaut vai vislatviskākā ķermeņa daļa. ☺

Arī šo pārslasīju. Šoreiz apmierināts – stilīgs un uz nesenā praida fona arī aktuāls sanāca kompliments, vai ne?

Viktors

---

¹⁶⁰ V.E.: «Kad mēs braucām uz Kaukāzu, saule spīd tieši acī, kad braucām uz Eiropu, saule spīd atkal acī» (*kriev.*); pantiņš nav mans, bet gan figurēja starp studentiem, kad mēs braucām 1967. un 1968.gadā strādāt uz Kazahiju; es to citēju grāmatā LASE1; oriģinālā pantiņam piemīt latviski nepārtulkrojama vārdu spēle, no kuras visiem ir skaidrs, ka, braucot uz Eiropu, saule spīd nevis acī, bet gan otrā galā.

31. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.07.31

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.31.7 14:29

Temats: Re: es-par-tevi-domaaaju

Sveiks!

«Lai kā es nejustu līdzi Tavai drāmai, pie atkārtoti paustā vispārinājuma atļaušos pajautāt: imanentais nacionālais zemiskums tiek attiecināts arī uz mani – jeb varbūt tiek noliegta mana nacionālā identitāte?»

Atbildu: Tu tieci uzskatīts par retu izņēmumu ☺ ar nelatvisku mentalitāti (tāpat kā man). Attiecībā uz sevi man ir pat aizdomas, ka man ir senčos bijuši žīdi un tāpēc man tādas nelatviskas spējas ☺. Katram cilvēkam iepriekšējā paaudzē ir 2 senči, agrākā paaudzē 4, vēl agrākā 8 un vēl agrākā 16. Lūk, no tās paaudzes, kur 16 (tālāk es savus senčus nezinu) 15 ir bijuši latvieši (luterāņi), bet viena uzdevās par vācieti (taču man ir aizdomas, ka īstenībā viņa bija kārklu vāciete, savādāk nebūtu apprecējusies ar latvieti). Tādējādi dokumentāli, cik vien zināms, es esmu 100 % latvietis.

Rečs Egle un Kate, dzimusi Žugs. Viņu ģimenē bija 14 bērni, no kuriem 9 sasniedza pilngadību.¹⁶¹

Bet. Nez no kurienes mūsu dzimtā sastopamas personības ar pavisam nelatvisku ārieni. Nosūtu Tev divas fotogrāfijas. Vienā (ar nosaukumu *RecsEgle*) ir redzams mans vecvectēvs Rečs Egle ar sievu Kati (dzim. Žugs). Tie bija viņi, kas no Malienas (Līvlandes guberņā) Māilupes pagasta ap 1910.gadu pārcēlās pāri guberņu robežai uz Balviem Vitebskas guberņā un tādējādi nodibināja Balvu Egļu dzimtu. (Malienā viņiem mazliet zeme dega zem kājām pēc 1905.gada).

Otrā fotogrāfijā redzams viens no viņa 4 dēliem – Hugo Egle (mana vectēva jaunākais brālis). Pēc izskata pilnīgs

¹⁶¹ **V.E.:** Šie deviņi bija: **1)** pats vecākais – mans vectēvs **Otto**, mantoja Reča nodibināto kurpnieku darbnīcu Balvos (kura Latvijas laikā pārvērtās jau par mazu fabriku ar veikalu pie tās); tad – **2) Hugo, 3) Jūlijs, 4) Alfrēds, 5) Emīlija, 6) Anna**; šie pieci 1919.gadā piedalījās padomju varas veidošanā Balvos un, kad 1920.gadā Stučkas valdība krita ne tikai Rīgā, bet arī Rēzeknē, atkāpās kopā ar padomju iestādēm sākumā uz Pleskavu, pēc tam uz Maskavu un Ļeņingradu; Alfrēds mira Ļeņingradas blokādes laikā, bet viņa meita Dzintara pēc kara atgriezās Latvijā; Hugo un Jūlijs Krievijā beidza «Sarkanās profesūras institūtu» un kļuva par augstskolu pasniedzējiem; pēc kara viņi atgriezās Latvijā; Hugo bija Rīgas izpildkomitejā apmēram «pilsētas mēra vietnieks» (precīzāk nezinu), bet Jūlijs strādāja par pasniedzēju Rīgas Politehniskajā Institutā (Mehānikas fakultātē bija Vājstrāvnīku katedras vadītājs – tagad tā ir Elektronikas katedra); Anna nomira Maskavā ap 1970.gadu, bet pēc viņas nāves Emīlija atgriezās Latvijā kā pensionāre; visi viņu dēli, cik vien viņiem visiem bija, krita karā; meitas atgriezās Latvijā kopā ar vecākiem; Jūlija meita Ina bija matemātikas pasniedzēja RPI, un mans brālis Juris bija viņas students; tad – jaunākās Reča meitas **7) Minne, 8) Nellija** un **9) Ella** 1920.gadā bija par jaunām, lai piedalītos politikā un palika Latvijā kopā ar Otto; Minne apprecējās un visu mūžu nodzīvoja kā vienkārša zemniece (vēlāk kolhozniece) Alūksnes rajonā, Tarvās; Nellija 1929.gadā nošāvās (bija histēriskas dabas neprofesionāla aktrise; nošāvās, kā runāja, «mīlestības dēļ»); Ella apprecējās ar redzamu sociāldemokrātu Žagaru un dzīvoja Rīgā; 1941.gadā pēc vāciešu ienākšanas Žagaru nošāva (tāpat kā manu vectēvu Otto), un Ellu iesēdināja cietumā, taču pēc gada atbrīvoja. Lai gan visa ģimene bija «sarkani» orientēta un (vismaz sākumā) atbalstīja padomju varu, taču vienlaicīgi (vismaz savā vairumā) arī latviski noskaņota. Atceros, kā manas bērnības laikā Ella ar manu vecmāti – Otto sievu – sašutušas apsprieda Latvijas kolonizāciju ar krieviem. Uz beigām Ellai jau bija tik nikns pretpadomju noskaņojums, ka viņa, kā stāsta mana māte, esot teikusi: «Lai gan vācieši nošāva manu vīru un iesēdināja mani cietumā, bet tomēr viņi bija labāki nekā krievi». Īsti komunisti (tādi, kādus tos attēloja padomju laika grāmatās) bija tikai Hugo un Emīlija (Mīļa, kā viņu visi sauca). (Dīvaini – man tas tikai nupat ienāca prātā! – bet tieši Hugo un Emīlija bija tie Reča bērni, kuri, kā es to stāstu Daugmalim, izskatījās pēc žīdiem!). Pārējie ģimenē bija lieli brīvdomātāji; piemēram, es atceros ainu no savas bērnības, kā Jūlijs, 1950.gadu beigās ataicināts no Rīgas uz Balviem un Rugājiem, lai skolās stāstītu par 1919.gada «cīņām par padomju varu» (ko viņš arī, protams, stāstīja), tajā pašā laikā mūsu mājās lamāja Staļinu un Hruščovu (vai, sacīsim mīkstāk: nosodoši izteicās par viņiem).

kaukāzietis (vai žīds?). No kurienes tas? (Pārējie 3 Reča dēli izskatās kā jau latvieši; mans vectēvs fotogrāfijās gluži kā Jānis Rainis; no Reča meitām arī: visas latvietes kā latvietes, bet viena – gluži kā žīdiete!). Kā teica Volands: «*Kak pričudljivo tasujetsja koloda!*»¹⁶².

Vispār es uzbrūku ne tikai latviešiem, bet visām tautām, cilvēkiem vispār. Šo uzbrukumu mērķis – lai latvieši (un cilvēki vispār) apkaunētos un kļūtu gudrāki. Bet viņu reakcija vienmēr ir tieši pretēja.

Hugo Egle un viņa sieva Johanna¹⁶³

reakciju neuzģenerēsi, tikmēr miera nav, un pie «Mirandas» vienalga nevar strādāt; no turienes domas, ka vajadzētu vispār izolēties no pasaules. Eh, labi bija Kaudzīšu laikos: nebija ne televīzijas, ne interneta, ne pat telefona!).

V.E.

32. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.07.31

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.31.7 16:07

Temats: RE: es-par-tevi-domaaju

Sveiks!

Jā, kaut cik nopietnam darbam arī man nepieciešams klusums, vientulība un ārējo kairinātāju prombūtne, tāpēc, piemēram, Rīgā es strādāt nevaru. Ar šo piektdienu man būs trīs brīvas nedēļas – dzīvošu laukos, pa dienu strādāšu dārzā un remontēšu māju, vakaros (beidzot, sakrājis informāciju un idejas) rakstīšu, bez Interneta un TV. Kā es vispār gribētu dzīvot laukos, esmu gatavs gandrīz pilnīgi naturālai saimniecībai – aiziešu kādreiz pensijā, nu gan izvērššos!

Priecājos par «Mirandu», lai Tev mazāk cita kā ģenerējama!

Par iespējamo saistību ar žīdiem – paturpināšu, mazliet sagrozot, Tevis piesaukto citātu:

– Почему еврейской крови? – испуганно шепнул Валдис, прижимаясь к Коровьевой.

– Ах, мой Эйнштейн, – игриво трещала Коровь-

Emilija Egle (vēlāk: Kovaļenko)

¹⁶² V.E.: Cik dīvaini jaucaus kāršu paka! (*kriev.*) – vārdi no Mihaila Bulgakova romāna «Meistars un Margarita».

¹⁶³ V.E.: Uzņemts Pleskavā 1924.gada 22.janvārī; nosūtīts Katei un Rečam uz Latviju 1924.gada 1.septembrī.

ева, – вопросы крови – самые сложные вопросы в мире! И если бы расспросить некоторых прабабушек и в особенности тех из них, что пользовались репутацией смиренниц, удивительнейшие тайны открылись бы, уважаемый господин Эгле¹⁶⁴. ☺

Savu senču bīdes nevaru Tev noeksponēt («Кота, ежели угодно, могу показать»¹⁶⁵), bet pēc žīdiem neizskatās. Arī Hugo, manuprāt, ir bez kādas vainas – ja iztēlojas bez ušiņām, ir uz mata kā manas mirušās sievas tēvs (nežīds un nekaukāzietis).

Esmu gan pārliecināts, ka arī smadzeņu darbībā primārs ir gars, resp., vispirms tevis runātā (domātā) valoda un agrīnā audzināšana, nevis iespējamie, turklāt gaužām nelielie piejaukumi asinīm. Lai gan jāteic, ka savā darbā esmu nācis ne tikai pie secinājuma, ka cittautietis, kurš ar saviem bērniem runās latviešu valodā, jau būs «glābts», bet arī – ka latviešiem pašiem «izglābties» būs grūtāk, kā izlīst caur kamieļa aci. ☺☺ Tā kā duāli, vai zini, duāli... Kāds no gudriem žīdiem gan reiz esot teicis – «Jo lielāki sūdi, jo lielākas cerības» (arī ar divējādu nozīmi).

Un tomēr kaut kā patīkamāk, ka Tu uzbrūc latviešiem kā cilvēkiem, nevis cilvēkiem kā latviešiem ☺. Tas būtu netaisnīgi pret mani, kurš grib latviskot visu pasauli ☺.

Viktors

Otto Egle, mans vectēvs (tas, kuru 1941. gada 22. jūlijā 59 gadu vecumā nošāva

33. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.03

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.3.8 08:04

Temats: aariene

Sveiks!

Vēl šis tas par cilvēka izskatu.

Nupat atradu kādu interesantu lietu par iespējamo Kristus prototipu.

Ješua, viens no Kumranas kopienas līderiem, dedzīgs patriots un lozunga «Brīvība, brālība, vienlīdzība» autors (jā, jā, tā paša, ar ko masoni taisīja Franču revolūciju, bet par to atsevišķi, ja Tev būs interese) kopā ar domubiedriem sarīkoja provokāciju pie Jeruzalemes tempļa, izdzēstot naudas mīļējus. Romiešu administrācija izsludināja viņa meklēšanu, izkarinot dažādās vietās viņa ārienes aprakstu. Viens šāds sludinājums ir saglabājies. Runa tajā ir par maza auguma cilvēku (maza pat tiem laikiem!) Tiek lēsts, ka viņš varēja būt ap 1,5 m garš) ar lielu kūkumu, garu degunu un tuvu esošām acīm. Re, kā! Iedomājies šādu svētbildi vai Holivudas filmvaroni...

Viktors

34. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.03

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.3.8 23:30

Temats: Re: aariene

Sveiki!

Tagadējā sabiedrība, spriežot pēc preses, TV, interneta utt., vairs nezina, kas tas tāds kritisks skats uz lietām. Bet es esmu viens no tiem mamutiem, kas vēl to atceras. Es nezinu, no kurienes Tu ņēmi to ziņu par Jēzu, bet tam avotam (lai kas tas arī nebūtu), ir jādod atbildes uz šādiem jautājumiem, lai iegūtu vismaz pirmo (sākotnējo) ticamības pakāpi:

¹⁶⁴ **V.E.:** – Kāpēc žīdu asiņu? – bailīgi nočukstēja Valdis, piespiežoties Korovjovai.

– Ak, mans Einšteins, – rotaļīgi tarkšķēja Korovjova, – asiņu jautājumi ir vissarežģītākie jautājumi pasaulē! Un ja iztaujātu vienu otru vecvecvecmāmiņu, un jo sevišķi tās no viņām, kurām bija tiklīgo reputācija, visbrīnumainākie noslēpumi atklātos, cienījamais Egles kungs. (*Kriev.*; sagrozīts fragments no M. Bulgakova romāna «Meistars un Margarita»).

¹⁶⁵ **V.E.:** Runci, ja vēlaties, varu parādīt (*kriev.*; vārdi no citas vietas M. Bulgakova romānā «Meistars un Margarita»).

1) Par Jēzu ir radīts milzums literatūras, filmu un citu avotu; arī latviski ir izdotas viņam veltītas grāmatas, tādas kā Kosidovska «Evaņģēlistu stāsti» un Donīni «Kristietības sākumi». Katrs no viņiem citē, atsaucas un balstās uz desmitiem monogrāfiju – gan senu, gan mūsdienu, gan teologu, gan ateistu. Kā tas ir iespējams, ka visi šie autori neko nezina par to, ka ir saglabāties romiešu sludinājums ar Jēzus ārienes aprakstu? (Izskaidrojums varētu būt tāds, ka sludinājums tikko kā atrasts vai tamlīdzīgi).

2) Kāds ir šis sludinājums pēc savas fiziskās dabas? Tajos laikos papīra nebija. Bija papirus, bet tas bija ārkārtīgi dārgs – un sevišķi jau ārpus Ēģiptes. Vai papirusu izmantoja sludinājumu izkāršanai? Ir zināms, ka romieši vispār sludinājumus rakstīja ar krītu, ogli vai citu krāsvielu uz sienām. Par to liecina izrakumi Pompejā. Pompejas sludinājumi saglabājās tādēļ, ka viņus pēkšņi apbēra Vezuva pelni. Kādā veidā saglabājās Jeruzalemes sludinājums par Jēzu?

Ja tas avots dod atbildes uz šiem jautājumiem, tad var sākt šo ziņu aplūkot. Bet es domāju, ka tā ir parasta preses pīle. Es atceros, ar kādu atbildību mēs rakstījām 1991.gada «Dienā» – katru savu vārdu es varēju aizstāvēt septiņos ešelonos (Inese Zandere to pāris reizes izbaudīja, kad patvaļīgi mainīja manus rakstus). Bet kad es palasu tagadējo presi... Reizēm liekas, ka tām autorēm (jo sevišķi autorēm, bet bieži vien arī autoriem) jautājums par viņu sniegto ziņu ticamību liktos vienkārši nepieklājīgs: kaut kas līdzīgs jautājumam par to, kāpēc viņai ir rozā apakšbikšītes, nevis baltas ☺.

To slaveno epizodi Jeruzalemes templī ar naudas mijējiem aplūko arī Kosidovskis un/vai Donīni. Bet grāmatas ir mājās, un no galvas es tagad vairs īsti neatceros, kas precīzi tur bija teikts. Atceros tikai, ka Eroda pils atradās tieši pretī Templim, pilī bija romiešu garnizons, un viņi ieradās notikuma vietā ļoti ātri. Katrā ziņā epizodes analīze netraucē šiem autoriem izteikt vispārēju apgalvojumu, ka par Jēzus izskatu praktiski nekādu ticamu ziņu nav.

Šie autori arī norāda, ka Jēzus bija kaut kādā veidā saistīts ar Kumranas sektu – visticamāk, ka viņa brālis (tas pats, kurš vēlāk kļuva par «nācariešu» vadoni) bija viens no Kumranas sektas vadītājiem.

Lai kāds bija vēsturiskais Jēzus, tam nav sevišķi lielas nozīmes, jo kristietību radīja ne Jēzus, bet gan Pāvils, un Pāvilam bija absolūti «*do lampočki*»¹⁶⁶, kāds Jēzus bija īstenībā; viņš radīja pats savu Jēzu – Dieva dēlu utt., un daudzi autori (arī tie paši Kosidovskis un Donīni) ar izbrīnu atzīmē, cik maz Pāvils esot interesējies par FAKTISKAJIEM notikumiem ap Jēzu; īstenībā viņš pat tīšu prātu izvairījās no jebkurām patiesām un vēsturiskām ziņām par savu (it kā) «religijas dibinātāju».

Toties par pašu Pāvilu gan ir saglabāties vairāk ziņu, un tas portrets, kuru Tu uzzīmēji par Ješua, pārsteidzoši sakrīt ar Pāvila portretu. (Varbūt Tava avota autors – vai autore? – vienkārši mazliet ātrumā kaut ko saputrojis?).

Pie iepriekšējās vēstules. Gēniem ir ļoti liela nozīme – lielāka, nekā mūsu sabiedrībā ir pieņemts atzīt. Ņemam vienu gēnu komplektu – izaug kartupelis; ņemam otru gēnu komplektu – izaug maijvabole, ņemam trešo gēnu komplektu – izaug suns utt. Un nekāda «audzināšana» nevar pārvērst vienu par otru un otro par trešo. Cilvēku sugas ietvaros tas ir tāpat, tikai mazākos mērogos un tāpēc mazāk manāmi. Tāpēc arī rodas tie priekšstati, kurus kopš Hobsa un Loka laikiem apzīmē ar vārdiem «*Tabula rasa*»: jaunpiedzimušā psihe, lūk, esot «tīra tāfelīte», kur audzināšana ierakstīšot visu, ko vajadzēs.

Īstenībā: «*figos pod nos!*»¹⁶⁷ ierakstīs. Tieši uz šo (kļūdaino) priekšstatu balstījās viss marksisms: lūk, kapitālisms (ar viņa privātīpašumu) ieraksta «tukšajā tāfelītē» sliktas lietas, tāpēc cilvēki ir tik slikti; atcelsim privātīpašumu, un labais sociālisms ierakstīs tajā tāfelītē labas lietas. – Neierakstīja vis.

Tagadējie «demokrāti» un «politkorektori» atkārtoti to pašu fundamentālo marksistu kļūdu. «Visi cilvēki ir vienādi» – *Tabula rasa!* – lai tik brauc nēģeri un arābi Eiropā iekšā!, mēs esam tik toleranti un iecietīgi, nedod Dievs, ka mūs noturētu par rasistiem!... Arī viņiem, tāpat kā marksistiem, Daba parādīja pigu zem deguna – Francija un Amsterdama ir tikai sākums. «*Process pošol*»¹⁶⁸.

Tā ka gēnu un senču pētīšanai nozīme ir milzīga. To, ka man senčos varētu būt žīdi, – to es saku tikai tā, ķircinādams latviešus. Reāli tāda varbūtība ir niecīga. Es zinu savus senčus līdz tai paaudzei, kura dzimusi 1830.gados, bet tas ir gandrīz līdz dzimtbūšanas laikiem. Un tālāk, dzimtcilvēkiem vēl mazāka iespēja bija kļūst kaut kur apkārt; visi turpat pa savu pagastu vien grozījās.

Visi mani senči ir no Vidzemes (nav neviena zināma ne no Kurzemes, ne no Latgales, ne no Igaunijas, ne no kurienes citurienes). Tēva zars no Malienas, mātes zars no Madonas un Inčukalna... Bet Vidzemē žīdu bija maz pat vēl 1941.gadā (kad sen vairs nebija nekādu pārvietošanās ierobežojumu): salīdzini, piemēram, Ezergaiļa skaitļus par nošautajiem žīdiem Latgalē, Kurzemē, Rīgā un – Vidzemē.

¹⁶⁶ V.E.: Vienalga (*alegoriski krieviski*).

¹⁶⁷ V.E.: Pigu zem deguna (*krievu žargonā izplatīts nolieguma izteikšanas veids*).

¹⁶⁸ V.E.: Process sācies (*kriev.*; 1980.gadu beigās iemīļots M. Gorbačova izteiciens, kurš iegājis leģendā).

Vēl jo mazāk viņu bija cara laikos, kad aizliegumi pastāvēja, – un jo agrāk, jo vairāk aizliegumu un mazāk žīdu. Pat ja tur parādījās kāds apkārtklaiņojošs «paunu žīds», tad praktiski neiespējami, ka zemnieku (sākumā dzimtcilvēku, vēlāk vienalga vietsēžu) sieviete varētu dabūt no viņa bērnu. Tā tas nenotiek.

«Smirennije praprababuški»¹⁶⁹, protams, varēja pārkāpt laulību, taču ne jau nu ar «paunu žīdu», bet gan ar kādu kaimiņu vai kalpu puisi (tāpat vien latvieti), vai arī ar vietējo (vācu – vai pseidovācu) muižnieku.

Tomēr «kaukāziešu» asinis manos senčos ir jūtamas – pie kam tikai tēva, bet ne mātes zarā, t.i. tikai tajā, kas no Alūksnes rajona. Personīgi man šķiet, ka tās nāk no Ziemeļu kara laikiem. Alūksnes rajons atradās pašā Krievijas pierobežā; grāfa Šeremetjeva karaspēks tieši Alūksni sasniedza pirmo un atstāja pēdējo; tur arī ziemoja Krievijas robežas tuvumā, atkāpies no pārējās Vidzemes – un tā gadu pēc gada...

Tieši no Alūksnes izveda uz Krieviju Bībeles tulkotāju Gliku un viņa audzumeitu Katrīnu (kura vēlāk kļuva par Pētera Pirmā sievu un Krievijas ķeizarieni – latviešu avoti viņu dēvē par latvieti, krievu avoti par «*Ķitovskogo pļemeņi*»¹⁷⁰; it kā viņai senčos bijuši arī poļi – nezinu precīzu ģenealoģiju). No Alūksnes rajona izveda tūkstošiem un tūkstošiem latviešu; citi tūkstoši apmira badā, slēpdamies mežos un purvos, – bet viena daļiņa izdzīvoja – un droši vien pārsvarā tie, kas piekrita pakļauties un kalpot Šeremetjeva krieviem.

Mani senči izdzīvoja (tā iznāk pēc loģikas ☺) – un tātad droši vien kalpoja krieviem. Un tur nav sevišķs brīnums, ja pa tiem daudzajiem daudzajiem kara gadiem kāda latviešu meiča arī piedzīvoja bērnu no kāda Šeremetjeva virsnieka ar kaukāziešu, skitu vai tatāru asinīm.

Un es domāju, varbūt, ka šiem gēniem ir sava nozīme tajā apstāklī, ka mana «mentalitāte» visai stipri atšķiras no tipiskās latviešu mentalitātes.

Es tagad līdz pirmdienai nebūšu Internetā, un Tu, cik es saprotu, tagad trīs nedēļas esi atvaļinājumā. Tad nu novēlu labi atpūsties un pastrādāt.

V.E.

35. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.04

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.4.8 13:35

Temats: RE: aariene

Sveiks!

Saglabājies sludinājums, iespējams, bijis kāds apkārtraksts – par šo dokumentu raksta Kristofers Naits un Roberts Lomass grāmatā «Hirama atslēga». Autori, paši būdami masoni, par ko arī atklāti saka, pēti šodien šķietami bezjēdzīgu masonisko rituālu ģenēzi. Viņu grāmata, lai gan tai piemīt zināma sensacionalitātes piegarša, savā būtībā nav spekulatīvu konspiroloģisku pieņēmumu virknējums (kā «Da Vinči kods»), bet monogrāfija, kas balstās uz precīzi nosauktiem avotiem un caurskatāmu argumentāciju. Personiski mani viņi valdzina ar to, ka visā krietni apjomīgajā darbā ir tikai viens minējums (un tas pats skaidri definēts kā minējums) – ka Roslinas tempļa pagrabos noglabāti manuskripti un relikvijas, ko Tempļiešu ordeņa bruņinieki savulaik atraduši izrakumos zem Jeruzalemes tempļa (par ko, savukārt, ir pietiekami nopietnas liecības). Un vēl – vairākas šo autoru (jāteic, visnotaļ korekti izteiktas) analogijas bija ienākušas prātā arī man pašam, balstoties uz pilnīgi cita informatīvā pamata, un viņu ideju ekstrapolācija palīdz saistīt kopā man zināmus, bet viņu neminētus faktus (tostarp no Latvijas vēstures).

Protams, ka kristietību radījis Pāvils – tostarp, kā to aizrāda arī minētie autori, mainot dumpīguma idejas uz samierināšanās un ķeizaram pakļaušanās idejām.

Jā, viņu un manis minētais portretiskais tēls tiešām pārsteidzoši līdzīgs Pāvila ārienes aprakstam – bet varbūt Pāvils pats īstenībā bija tas apgarotais skaistulis ar lokainiem matiem un klasiskā grieķa stāvu, ko mēs redzam svētbildēs un Holivudas filmās? Galu galā, ja Pāvils piedēvēja savas idejas Jēzum, viņš varēja «piedēvēt» Viņam arī savu ārieni – un otrādi, pretendējot uz «īsto, pareizo» Jēzu gan idejiski, gan portretiski). ☺ Piekrīti, ka šī tomēr ir ticamāka versija par to, ka es būtu uzķēries uz «parastas preses pīles» vai pavirša avīznieka muļķīgas kļūdas... Man pašam mājās arī ir gan Kosiodovskis, gan Donīni, gan vēl šis tas. ☺

¹⁶⁹ V.E.: Tiklīgās vecvecvecmāmiņas (*kriev.*).

¹⁷⁰ V.E.: Lietuviešu cilts (*kriev.*).

Neatceros gan, ka Hēroda pilī būtu romiešu garnizons – pārslasīšu, jebšu man tas šķiet tā apšaubāmi.

Par Jēzus brāli runā arī K.N. un R.L. – viņi argumentē versiju, ka tieši viņš arī bija Pilāta atlaistais Baraba (kurš pretendējis uz Kumranas kopienas garīgā vadoņa lomu iepretī Jēzus pretenzijām uz laicīgā vadoņa lomu – tāpēc, starp citu, arī evaņģēlijos redzama neizskaustā pretruna par Jēzus izcelsmi no «Dāvida nama» vienlaikus ar dzimšanu no Sv. Gara).

Par gēniem (veiksmīga pāreja, vai ne? ☺).

Protams, melnais arī Amerikā ir melnais (tāpat kā «zaļais» arī Āfrikā ir «zaļais», bet par «zilajiem» nav runa, jo tie ir bezgēni, hehehe...), un no pārmetumiem rasismā man bail nav. Eiropā «proces» tiešām «pošol», un neteikšu, ka tas mani pārsteidz vai skumdina. Atļaušos šajā sakarā kādu častušku (va, velns, cik tā krievu mēle tomēr lipīga!): «*Po reke plivjot topor Iz sela Kukujeva. Nu i pusķ sebe plivjot Žeļezjaka hu..va*»¹⁷¹.

Taču baltu (atkal hehehe...) genotips – kas ir mūsu pamatā – izveidojies tik senā pagātnē (cik var spriest pēc izrakumos atrastā kranioloģiskā materiāla (galvaskausiem), sen pirms žīdiem), ka to «atšķaidīt» ir visai grūti. Tāpat kā, piemēram, dominanti acu krāsā – bet mentalitāti vēl grūtāk. Skat., piem., tautasdziesmu saglabāšanos ar aizvēsturisko laiku mitoloģisko substrātu.

Manas mātes ciltskoka saknes aug no Sēlijas – abpus Daugavai Jersikā, Dignājā, Līvānos, Sēlpilī utt., tur man vesels radu klans dzīvo un pirmā ziņa par senci ir piecas paaudzes uz augšu (visai leģendāra persona esot bijis). Tēva saknes – vīrišķajā līnijā no Jelgavas, bet neko vairāk nezinu. Vectēvu pēc 1905. gada izsūtīja, un viņš kaut kā nonāca Saratovas guberņā. Krievijā viņš satika manu vecmāti, kas kalpoja par guvernanti pie kaut kādiem aristokrātiem Pēterburgā (viņa pati sevi ne par kādu vācieti neuzskatīja, kas gan viņas gadījumā būtu gandrīz dabiski). Viņas dzimta Pēterburgā dzīvojusi jau sen (un dažas atvases vēl tagad mīt un runā latviski, bet sakari pārtrūkuši) – iespējams, kopš tur iekortelējās Marta Skavronska (Katrīna), jo vecmātes senči tur ienāca tāpat no Vidzemes (stipri attāli, bet tomēr radi vēl tagad dzīvo Vecpiebalgā).

Ar to Vidzemi, kā Tu raksti, tiešām varēja būt visādi, jo Šeremetjevam iebūkot novads tika stipri izkauts un tāpēc ievesti arī «krieviņi» (tostarp tieši Piebalgā). Protams, Pēterburgā jo vairāk visādi varēja gadīties, bet vismaz valoda, luteriskā piederība un paražas šajā ciltskoka atzarā mainījušās nebija. Arī pēc izskata vecmāte bija «tipiskā» latviete un vispār skaistule. Sēlijā žīdu (ja jau šī tēma «piesējusies») arī nebija pārāk daudz, un arī Jelgavā viņi apmeties nedrīkstēja. Tā kā mana tēva tēva brūnās acis varētu būt arī tautasdziesmās piesauktās, nevis kaut kur «no malas» mantotās. Par to jau minēto dominanti – brūnās acis bija tikai vienam no četriem vecvecākiem, pārējiem – gaišzilās. Attiecīgi arī manai mātei. Arī manai sievai – bet manai meitai vienalga brūnās, neatkarīgi no proporcijas. ☺

Par Glika audzumeitu man zināms tikai tas, ka viņa bija «zemas kārtas» – bet laikam jau ne tikai izcili izglītota (tas saprotams), bet arī apveltīta ar fenomenālām spējām (ģenētiski?). Iedomājies karjeru: kara gūstekne – Šeremetjeva mīļākā – Meņšikova mīļākā – Pētera I mīļākā – cariene. Kleopatra pret viņu ir tīrais skuķis!

Starp citu, reālā Kristus nozīme – precīzāk, reālās mācības un tās likteņa nozīme nav nemaz tik maza (izskata nozīme, protams, gan, jebšu interesanti). Eiropas vēsture (īpaši viduslaikos) nav vis atsevišķu valstu vai atsevišķu lielāku vai mazāku valdnieku cīņa, bet gan vispirms Romas katolicisma cīņa par savu ietekmi, tostarp ar dažādām herēzēm, kuras balstījās uz pretenzijām par Kristus «patiesās» mācības zināšanu – un otrādi, dažādu reliģisko kustību un ordeņu cīņa gan savā starpā, gan ar Romu. Krusta kari, katāri, albigieši, templieši, husīti, reformāti... Simtgadu karš, Trīsdesmitgadu karš, Baltās un sarkanās rozes karš, mazoņu revolūcijas utt. Un man šķiet ļoti svarīgi zināt, kas kurš ir un «no kurienes kājas aug», resp., kas viņiem kopīgs un varbūt pārmantots. Piemēram, K.N. un R.L. ieskicē ķēdi ēģiptieši – žīdi – kumranieši – templieši – mazoņi.

Tu droši vien te varētu aizrādīt – nu, re, kādu postu reliģija ir radījusi, tālab pasteidzos priekšā: re, kā cilvēki bez tās nav varējuši un visdrīzāk arī nevarēs, izņemot dažus netipiskus gadījumus. ☺

Un – kā Tu domā, uz kā balstās ideju spēja aizraut cilvēkus? Un – vai Pāvils pats ticēja tam, ko mācīja? Un vēlreiz «un» – vai ticēšanu no neticēšanas vispār ir iespējams skaidri nodalīt («tipiskajos gadījumos»)? Protams, jautājumi ir retoriski un tikai ilustrē manu interešu vektorus.

Nu, čau! Tiešām dodos atvaļinājumā. Lai Tev klausā Miranda ar visu pārējo kagalu! ☺

Viktors

¹⁷¹ V.E.: Pa upi peld cirvis no Kukujevas ciema; nu un lai peld ar, nolāpītais dzelzsgabals! (kriev.).

36. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.07

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.7.8 14:12

Temats: Re: aariene

Sveiks!

Atbildu, lai gan izlasīsi šo vēstuli droši vien tikai pēc trīs nedēļām. Bet pa tām nedēļām man aizmirstos, kas jāsaka, tāpēc saku tagad.

Nu, Tu, protams, esi interesējies un zini vairāk nekā es par tām visām masonu, herēžu, templeišu utt. lietām. Man tas kaut kā nav licies sevišķi svarīgi, un zemāk pamēģināšu nedaudz paskaidrot, – kāpēc.

Kristofers Naitis un Roberts Lomass, protams, nav kaut kādi parasti «pavirši žurnālisti», tomēr arī uz viņiem attiecas prasība izgaismot dokumenta izcelšanās un saglabāšanās ceļus, lai šī dokumenta pretenziju uz autentiskumu varētu uzskatīt par minimāli pamatotu. Varbūt viņi to arī dara, es to neesmu lasījis, bet no Tava atstāta man tas joprojām nav redzams.

Par masoniem un pārējiem. Šajā plāksnē var izdalīt divus cilvēku domāšanas veidus (pieejas, «mentalitāti» vai nu kā tos nosaukt) – divus polus kā ass galapunktus ar daudzām starppakāpēm starp poliem.

Vienu domāšanas veidu (kura pārstāvis esi Tu – varbūt ne galējs, ne pašā polā, bet katrā ziņā daudz tuvāk TAM polam nekā es) varētu nosaukt par «sintētisko domāšanu». Šai domāšanai ir raksturīga aptverošu kategoriju lietošana; izmantojot pazīstamās parunas piemēru, var teikt, ka «sintētiskos domātājus» interesē mežs, nevis koki, un ja viņi arī nonāk pie kokiem, tad tikai startējot no meža.

Otru domāšanas veidu (kura pārstāvis esmu es – diezgan tuvs TAM polam) varētu nosaukt par «analītisko domāšanu». Viņus interesē pirmām kārtām koki, bet mežs ir tikai koku atvasinājums, virsbūve virs kokiem.

Rezultātā pirmie domātāji vairāk un labprātāk operē ar sintezētiem, vispārīgiem jēdzieniem, bet otrie – vairāk un labprātāk ar elementāriem, sākotnējiem, analizē izdalītiem jēdzieniem.

Masoni, herēzes, reliģijas utt. ir tipiski sintētiski jēdzieni – tie «aptver» ilgus laikus un plašas teritorijas, «stiepas» pāri gadsimtiem un kontinentiem.

Tipiski analītisks jēdziens šajā jomā un iepretī iepriekšējiem ir – viens atsevišķs cilvēks ar viņa domām, centieniem utt.

Pie analītiskās pieejas, domāšanai startējot no viena atsevišķa cilvēka, aina izskatās šādi: ir skaidrs, ka cilvēki vispār cenšas pēc iespējas palielināt savu ietekmi sabiedrībā; ir skaidrs, ka viņi ir ar kaut ko neapmierināti un pēc kaut kā tiecas; ir skaidrs, ka viņi cenšas dabūt sev sabiedrotos, lai tādējādi sekmētu savus mērķus un palielinātu savu ietekmi.

No šī viedokļa nav sevišķi būtiski, kādās tieši formās viņi meklē (un iegūst) savus sabiedrotos un realizē savu ietekmi (ciklā tas viņiem izdodas) – vai tās ir politiskas partijas, vai elitāri klubi, vai sporta biedrības, vai masonu ložas, vai radošās savienības, vai reliģiskas sekas utt.

No šī viedokļa masoni (frankomasoni) nav nekas vairāk, kā vien tāda elitāra spēle, kas kļuva populāra aristokrātijas vidū 18.gs. sākumā Anglijā un pēc tam izplatījās citās valstīs. Šīs spēles dalībnieki pārņēma vienas viduslaiku mūrnieku cunftes simboliku un rituālus (ar laiku tos, protams, modificējot, jo viss jau pasaulē mainās); pārņēma arī vienu (toreiz) apmēram simt gadus vecu vācu jokdaru grupas sacerētu mistifikāciju par bruņinieku Rozenkreicu, kurš it kā esot dzīvojis templeišu laikos utt.

Protams, masoni bija ietekmīgi, bet viņi bija ietekmīgi ne tāpēc, ka bija masoni, bet drīzāk otrādi: viņi kļuva par masoniem tāpēc, ka, jau būdami pietiekoši ietekmīgi, iesaistījās ietekmīgo cilvēku spēlēs, lai tādējādi dabūtu vēl sabiedrotos un vēl draugus. Tikpat labi šis (cilvēkiem tik dabiskais) process varēja pieņemt jebkuru citu formu.

Pašiem masonu rituāliem un pārmantotajām idejām lielas nozīmes nebija: tāpat vien – tikpat daudz, cik cilvēku ietekmē vispār jebkuras idejas, ar kurām viņš savā dzīvē sastopas, – vienkārši vides sastāvdaļa. Daudz lielākā mērā katra konkrēta masona rīcību noteica reālās apkārtējās dzīves konkrētās vajadzības.

Raugoties no šāda viedokļa, man nekad nav likušās sevišķi svarīgas detaļas par masonu rituālu vai viņu tradicionālo ideju priekšvēsturi – ne jau no tā izriet lietas būtība –, tāpēc arī neesmu īpaši interesējies.

Tā kā masoni kopš 18.gadsimta bija Eiropas un Amerikas ietekmīgo cilvēku spēle un tā forma, kādā viņi savu ietekmi realizēja, tad, dabīgi, ka žīdi, kā tādu cilvēku grupa, kuri – it īpaši kopš Napoleona laikiem – apzināti un visai organizēti tiecās maksimāli palielināt savu ietekmi pasaulē, nevarēja apiet šo ietekmes palielināšanas līdzekli. Tā parādījās «žīdmasoni».

Tu uzdod «retoriskus» jautājumus (kas man nemaz nav retoriski):

«Un – kā Tu domā, uz kā balstās ideju spēja aizraut cilvēkus? Un – vai Pāvils pats ticēja tam, ko mācīja? Un vēlreiz «un» – vai ticēšanu no neticēšanas vispār ir iespējams skaidri nodalīt («tipiskajos gadījumos»)? Protams, jautājumi ir retoriski un tikai ilustrē manu interešu vektorus.»

«Ideju spēja aizraut cilvēkus...» – cik klasiski «sintētiska» pieeja! Manā («analītiskajā») pieejā jautājums skan tā: «Kāpēc cilvēks aizraujas ar kādu ideju?». (Nevis idejai piemīt kaut kāda spēja, bet gan cilvēks kaut ko izvēlas vai neizvēlas; nevis mežs ir primārs, bet koks!).

Negribu atbildēt izsmeļoši, bet tā, vispārīgos vilcienos: cilvēki aizraujas ar kādām idejām atbilstoši savām nosliecēm un parasti vienkārši izvēlas kaut ko no tā, kas figurē viņu apkārtne. (Jaunas, jo vairāk – fundamentāli jaunas – idejas tiek ģenerētas reti). «Mode» ir ļoti būtisks faktors (jo «modes» rezultātā cilvēka apkārtne sāk ārkārtīgi intensīvi grozīties kaut kas viens, un tādējādi ļoti paaugstinās varbūtība, ka arī viņš pats sāks ar šo lietu nodarboties).

«Vai ticēšanu no neticēšanas vispār ir iespējams skaidri nodalīt?»

Nav iespējams (arī «netipiskajos gadījumos»). Tas izriet ne tikai no pieredzes, bet arī no Vēras teorijas. Cilvēkam (tātad viņa smadzenēm, bioloģiskajam kompjūteram) ir jāpieņem lēmums apstākļos, kad trūkst pilnīgas informācijas (piemēram, par to, ir Dievs vai nav Dieva, kā arī neskaitāmos citos līdzīgos jautājumos). Šādos apstākļos normāls darbības algoritms (kādu izvēlētos jebkurš kvalificēts programmētājs un kādu arī Radītājs – tātad vai nu Dievs vai Dabiskā izlase – ir iebūvējis arī mūsos) ir ģenerēt vairākus variantus un izvēlēties ticamāko.

TICAMĀKO! – bet nevis vienīgo ticamo. Tādējādi pārējie alternatīvie varianti vienalga figurē smadzeņu kompjūterā – tikai ne kā dominējošie un ne kā izvēlētie rīcībai. (Tikai ļoti primitīvā kompjūterā viņi nefigurēs un pastāvēs tikai viens variants). Tāpēc arī, mainoties apstākļiem, kompjūters tik viegli pāriet no agrāk dominējošā varianta uz kādu no agrāk neizvēlētajiem (pat nesaku «noraidītajiem»).

«Vai Pāvils pats ticēja tam, ko mācīja?»

Kā vienmēr informācijas deficīta apstākļos, izvirzām vairākus variantus un novērtējam to ticamību.

Tagad man visticamākais liekas variants, ka Pāvila sludinātais bija apzināta pret Romu vērsta ideoloģiska diversija un tātad – viņš NETICĒJA tam, ko sludināja.

Citus variantus ir daudz grūtāk psiholoģiski izskaidrot un pamatot. Ja viens cilvēks sāk stāstīt, ka otrs cilvēks ir Dieva dēls, tad klausītājiem (sevišķi, ja sludinātājs talantīgs) ir samērā viegli viņam noticēt, jo viņi paši izvēli neizdara; viņi vienkārši uzticas pārlicinošam, emocionālam stāstam un cilvēkam, kurš priekš viņiem ir autoritāte.

Bet daudz grūtāk ir noticēt, ka otrs ir Dieva dēls, tam cilvēkam, kurš PIRMAIS to izdomā. «Skaidrā prātā» tas vispār nav iespējams. (Nu, iedomājies, ka Tu, piemēram, sāktu stāstīt ka otrs – pat tāds, ko Tu cieni un mīli, teiksim: Imants Ziedonis – ir Dieva dēls un ieņemts no Svētā gara). Tas ir iespējams tikai psihozes stāvoklī. Tāpēc, ja Pāvils nebija apzināts blēdis, tad viņš bija psihiski slim. (Tomēr nav ziņu, ka viņa psihiskā slimība būtu izpaudusies – ideju ziņā – vēl kaut kādā citādā veidā; fiziskā ziņā viņam bija gan kaut kādas lēkmes).

Tu raksti: «Protams, ka kristietību radījis Pāvils – tostarp, kā to aizrāda arī minētie autori, mainot dumpīguma idejas uz samierināšanās un ķeizaram pakļaušanās idejām.»

Te gan jānodala Pāvila autentiskā mācība no vēlāko daudzo sekotāju mācībām: katrs cik necik ievērojams domātājs (arī reliģiozs) taču pievieno kaut ko savu klāt. Kā atzīst Kosidovskis (un tie, kuriem viņš seko) autentiskas ir piecas Pāvila vēstules Bībelē (pārējās ir «pseidoPāvili»: citi autori, kas vai nu slēpušies aiz Pāvila vārda vai arī rakstījuši anonīmi, un ar laiku viņu sacerējumi piedēvēti Pāvilam).

Man jau kādu laiku ir doma rūpīgi (no psiholoģijas viedokļa) izpētīt šīs piecas autentiskās vēstules, bet pagaidām vēl neesmu to izdarījis. Tad es varbūt varēšu kaut ko vairāk pateikt par Pāvila psiholoģiju.

Bet pašreizējā zināšanu līmenī man šķiet, ka ideja par «pakļaušanos ķeizaram» nepieder Pāvilam un ir krietni vēlāka – no tiem laikiem, kad kristietība jau sāka kļūt par Romas impērijas valdošo reliģiju un kad šis jautājums kļuva aktuāls.

Oriģinālās Pāvila idejas, man šķiet, grozās ap leģendāro «ticība, cerība, mīlestība...» – hipnotizējoša formula, ārkārtīgi vilinoša priekš visiem vājajiem un izstumtajiem, bet objektīvi viņiem pašiem arī kaitīga, jo veicina viņu iznīcināšanu no to rokas, kam šīs «ticības, cerības un mīlestības» nav.

V.E.

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.8.8 00:52

Temats: Re: aariene

Vēlreiz sveiks!

«Neatceros gan, ka Hēroda pilī būtu romiešu garnizons – pārlasīšu, jebšu man tas šķiet tā apšaubāmi».

Pēc iepriekšējās vēstules uzrakstīšanas, kad gāju mājās pusdienās, pirms atkritumu maisa iznešanas gaidot mašīnu man palika kādas 10 minūtes laika, un es ieskatījos Kosidovska grāmatā par to Hēroda pili (4.augusta naktī rakstot vēstuli, nevarēju pat atcerēties, kā tas jūdu ķēniņš saucas latviski...). Tātad šeit ir uz ātru roku atrastie divi citāti (varbūt, ka citur atrodams vēl kaut kas):

«Pilāts visa sava karaspēka priekšgalā pārcēlās no Cezarejas uz Jeruzalemi, lai no Hēroda pils personiski uzraudzītu kārtību pilsētā» (237.lpp.). Un: «Visrevolucionārākais Jēzus solis tomēr bija tirgoņu izdzīšana no tempļa pagalma. Tam vajadzēja radīt trauksmi ne tikai tempļa varas vīru vidū, bet arī romiešu garnizonā, kas bija izvietots Antonija fortā, no kurienes veda kāpnes tieši tempļa pagalmā» (238.lpp.).

Nu, redz, atmiņa, kā vienmēr, ir neprecīza: atmiņā Hēroda pils un Antonija forts ir saplūduši vienā objektā, kur atrodas gan Pilāts, gan viņa no Cezarejas atvestais garnizons...

Vēl jau būtu daudz kas sakāms par Tevis minētajiem latviešu (baltu) galvaskausiem (un arī viņu saturu), bet esmu šodien jau kājās un gandrīz nepārtrauktā darbā 16 stundas; jāiet mājās un jāliekas gulēt...

V.E.

37. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.28

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.28.8 16:45

Temats: RE: aariene

Sveiks!

Tiešām trīs nedēļas nebiju lasījis pastu, un patīkami to atsākt ar Tavu visnotaļ saturīgo vēstuli.

Vispirms par Naitu un Lomasu. Pēc Tava iepriekšējā jautājuma pārlasīju attiecīgo grāmatas vietu un nu varu paskaidrot sīkāk. Viņi raksta, ka pēc pavēles izdošanas par Jēzus apcietināšanu tās kopija tika nosūtīta arī uz Romu – tā esot bijusi obligāta šādu dokumentu aprites forma (starp citu, šāda kopija tikusi saukta par «formu»), un «šo faktu» esot atzīmējis arī Josifs savā «Jeruzālemes krišanās» (neatradu šādu darbu – katrā ziņā, Flāvijš tā autors nav. Tāpēc nevaru precīzi pateikt, kādu tieši faktu viņš atzīmējis). Protams, tamlīdzīgs Dieva dēla tēls (biju kļūdījies ar viņa augumu – runa ir par «trim elkoņiem», tātad, pareizi būtu no 93 līdz 147 cm) nebija pieņemams oficiālajai baznīcai, tāpēc šis dokuments ticis iznīcināts, taču esot atrasts (kā vēstī N. un L.) tā noraksts senslāvu valodā, un vairums zinātnieku to uzskatot par autentisku (N. un L. gan neapcer jautājumu, kā slāvi būtu tikuši kļāt «formai» – varbūt pastarpināti caur citu norakstu?). Jēzus mazais stāvs varētu būt saskatāms arī Lūkas evaņģēlijā – gadījums ar Caķeju: *«Viņš gribēja Jēzu redzēt, kāds viņš ir, bet nevarēja ļaužu dēļ, jo viņš bija mazs no auguma»* (tiesa, nav skaidrs, kurš no abiem bija tas mazais, bet personiski man šķiet, ka Lūkas stila izjūta prasītu iztikt bez pēdējā «viņš», ja runa būtu par Caķeju – un arī būtu loģiskāk, ka teikumā, kurā apliecināta interese uz Jēzus ārieni, par šo ārieni arī būtu runa, nevis par tā cilvēka ārieni, kurš nevienam evaņģēlijā lasītājam nav īpaši interesants; pretējā gadījumā šī jau būtu arī visai rupja stila kļūda).

Par domāšanu ļoti precīzi. Mani tiešām vairāk interesē «mežs»... un no šā viedokļa arī masoni izskatās savādāk, ne tā, kā Tev. Mēģināšu paskaidrot kā jau «sintētiķis».

Raugi, kā sintētisks materiālists es varētu sacīt, ka sociālās idejas rodas un uzvar tad, kad nobriest attiecīgie sociālie apstākļi un pēc šādām idejām rodas nepieciešamība – piem., kad ražošanas līdzekļu attīstība nonāk pretrunā ar pastāvošajām sabiedriskajām attiecībām (un vispār – cilvēka būtība ir sabiedrisko attiecību kopums, hehehe... mūžamežs ☺), un masoniskais lozungs «brīvība, brālība, vienlīdzība» tiešām palīdzēja vairoties kapitālam. Vai – kad esošā ideoloģiskā sistēma nespēj nodrošināt elementāro ētisko normu ievērošanu. Kā sintētisks ideālists es uzsvērtu, ka idejas dzīvo gandrīz patstāvīgu dzīvi – tās dzimst, tiek arvien pilnīgāk izstrādātas, pārņem cilvēku («sintētiski domājošo») prātus, institucionalizējas un beigu beigās maina t.s. objektīvo realitāti (relīģija ir tikai viens, jebšu uzskatāmākais piemērs, skat. Dostojevski: «*Trīs lietas suģestē cilvēkus, šos nožēlojamus dumpiniekus – brīnums, noslēpums un autoritāte*»), kas tieši reliģijā atklājas vispilnīgāk. Taču ir arī visādas nacionālās vai šķiriskās izredzētības, sieviešu līdztiesības, politkorektuma, kosmosa iekarošanas, «zaļās pasaules», Olimpisko spēļu, lidojošo šķīvīšu, notievēšanas utt. idejas.

Taču būtībā starp abām šīm nostādnēm – materiālistiskās un ideālistiskās – nav pretrunas, gars un matērija nav šķirami ☺ (es pats vismaz pagaidām tam dzīvs piemērs ☺). Un, lūk. Man šķiet svarīgi izsekot šādu ideju ģenēzei, transformācijai, ietekmei gan uz atsevišķu cilvēku, gan cilvēku kopumu prātiem. Mani interesē tieši tas brīdis, kurā ideja kļūst «moderna». Un man šķiet, ka tikai ar talantīgu, emocionālu stāstījumu un stāstītāja autoritāti nepietiek – vismaz nepietiek ilgam laikam.

Cilvēks, ja raugās uz to «no meža» iespējami cieši (☺), ne tikai cenšas palielināt savu ietekmi sabiedrībā, bet cenšas piešķirt nozīmi vispirms pats savai dzīvei, sev pašam savās acīs. Un šāda nozīmes piešķiršana vismaz «sintētiski domājošajiem» notiek, sekojot tādai vai citādu idejai; arī varaskāre (vai slavaskāre) reti kad izpaužas tīrā veidā. Identificēties taču var ne tikai ar kādu cilvēku grupu, bet arī ar ideju! Arī Tev noteikti ir gadījies sastapt kādu cilvēku, kurš, pats būdams niecība (protams, tas ir Tavs vai mans subjektīvais vērtējums), par sevi lepni paziņo, ka viņš, lūk, esot «zaļais», vai «patriots», vai «hokeja fans», vai «kristietis» vai «ekstrasenss» – kas nu tajā brīdī ir «modē». Protams, cilvēks pieņem ideju atbilstoši savai nosliecei (re, kā transformējas īstenā kristieša tips – no mazohista apustuļa uz sadistu inkvizitoru, un viena ideja vada abus!).

Kāpēc identificēties ar ideju? Iemeslu daudz, minēšu vienu, kontraversālu.

No Taviem postulātiem par cilvēku izriet, ka cilvēks tiecas valdīt (piedod, ka vienkāršoju). Jā, neapšaubāmi. Taču, manuprāt, ne mazākā mērā cilvēks tiecas arī kalpot, un ne tikai tāpēc, ka cilvēku vairumam spēki ir ierobežoti un vieglāk gūt labumus, kalpojot kādam stiprākam (neizvērsīšu plašumā šo domu, skat., piem., samuraju goda kodeksu – pie Freida Tevi nesūtīšu ☺. Adleru esmu lasījis ☺). Un kalpot idejai (ideālajā variantā – vienlaikus valdot pār citiem cilvēkiem) ir vienkāršāk, kā kalpot, teiksim, savam tuvākajam. Šādā nozīmē es arī runāju par idejām kā relatīvi patstāvīgajām parādībām (nu, teiksim, kā migla acīs, sniegs uz galvas, zibens no skaidrām debesīm ☺). Ložās, protams, bija un ir daudz Tevis aprakstīto tipu – bet, manuprāt, diezgan arī tādu, kuri «ņem par pilnu» arī viņu idejas. Un tad, lai saprastu notiekošo, šīs idejas der zināt.

Šodien jābeidz, taure sauc mājās.

Viktors

38. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.28

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.28.8 23:47

Temats: Re: aariene

Sveiks!

Kā atpūties? – un kā pastrādāji?

Lielā filozofijā iegremdēties pašreiz nav spēka. (Un principā jau mums atšķiras galvenokārt tikai akcenti). Pa šo laiku iesaistījos dialogā ar Kārli Podnieku (tas, ja atceries, ir tas LU asociētais profesors, kurš 1980.gados pasludināja, ka manai teorijai «nav tiesību uz eksistenci»). Aizsūtīju viņam SEXAGINTU («Kārļa Podnieka eksemplāru»), un tā sarakste iesākās. Izskatās, ka viņš sāk man piekrist... Bet, nu redzēsīm, kas būs tālāk. Tā ka mani filozofiskie resursi ir izsmelti tajā sarakstē...

Tāpēc šeit tikai pavisam mazliet: «Mani interesē tieši tas brīdis, kurā ideja kļūst «moderna»...»

Jā, tas ir interesants brīdis... Manos terminos tas būs: Kāpēc vienā brīdī pēkšņi DAUDZI cilvēki sāk nodarboties ar šo ideju?

Man šķiet, galvenais ir tas, ka šie (daudzie) cilvēki atrodas līdzīgos (ārējos un iekšējos) apstākļos – un tāpēc nonāk pie līdzīgām domām un darbībām. Kāpēc, piemēram, 1980.gadu otrā pusē sākās

«Atmodas sprādziens» un latviešus pārņēma ārkārtīgi sakāpināta nacionālā ideja (no kuras vairs ne miņas nav tagad). Gruzdējis jau tas bija sen, bet toreiz apstākļi izmainījās tā, ka radās cerība, ka varēs kaut ko panākt. Un šo cerību juta visi vai gandrīz visi, un tā izsauca viņos līdzīgu reakciju.

Es domāju, ka līdzīgas lietas atrastos vienmēr, kad kaut kāda ideja pārņem cilvēkus masveidīgi. (Tiesa, no attāluma tās lietas varbūt ne vienmēr var tā precīzi saskatīt).

«No Taviem postulātiem par cilvēku izriet, ka cilvēks tiecas valdīt»

Es teicu, ka cilvēki grib palielināt savu ietekmi. Valdīšana ir tikai viena no ietekmes palielināšanas formām, pie kam procentuāli neliela. Ietekmēt var arī kalpojot, ietekmēt var sludinot, rakstot, piedrošoties vienai grupai (pret citām grupām) utt. Pievienošanās idejai ļoti bieži patiesībā ir pievienošanās grupai (un pati ideja ir maznozīmīgs faktors).

«Ložās, protams, bija un ir daudz Tevis aprakstīto tipu – bet, manuprāt, diezgan arī tādu, kuri «ņem par pilnu» arī viņu idejas.»

Ir jau ir, bet man šķiet, ka viņiem vienmēr ir bijusi un ir tikai otršķirīga loma (pat ja viņi ir skaitliskā vairākumā) – tāpēc, ka viņi «tic pasakām», kamēr varu sagrabj tie, kas «pasakām netic» un kas vadās no realitātes.

V.E.

39. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.29

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.29.8 10:34

Temats: manipula

Sveiks!

Priecājos, ka Tavas idejas sāk izplatīties – agri vai vēlū tās noteikti uzvarēs ☺.

(Jeb Tu domā, ka esi mainījis Podnieka noslieces? ☺)¹⁷²

Tev nebūt nav jāsaspringst, ja nav laika vai enerģijas «iegremdēties lielajā filozofijā». Bet lasīt taču Tu vari? ☺

Paturpināšu dažas tēmas no iepriekšējās sarakstes.

Par Pāvilu (galvenokārt gan par Jēzu – dažas manas versijas par «brīnumiem»).

Iedomājies situāciju. Jēzus redz (vai nojauš), ka kalpi, kas pienes ēdienus un dzērienus mielasta galdam, ir nozaguši daļu vīna. Un, kad tie pieskrien viņam klāt un paziņo, ka vīns ir beidzies, Jēzus vienā mierā saka – nu tad nesiet viesiem ūdeni. Un kalpi, neuzdrīkstēdami to darīt, izliekas, ka tiešām nes ūdeni, paši paslepus vilkdami ārā krūkas ar nozagto vīnu. Visi, kas dzirdējuši dialogu, ir lielā izbrīnā. Un zaglīgie kalpi pirmie sāk kliegt – «Noticis brīnums!». Kristus pirmais brīnums tiešām ir noticis.

Visodiozākais gadījums, ar Lācaru. Kumranieši, kā jau daudzi sektanti, sevi dēvē par «īsteni dzīvajiem», bet visus pārējos – par «īstajai dzīvei vēl nemodušajiem». Tādā gadījumā no viņiem atkritušais Lācars ir «nomiris». Un Jēzus pilnīgā saskaņā ar saviem uzskatiem nevis novēršas no viņa, bet gan runā ar viņu – un Lācars «augšāmceļas».

Dziedināšana. Jēzus bija ļoti spēcīga, suģestējoša personība, par kuru turklāt izplatījās slava kā par brīnumdari. Un ir pilnīgi iespējams, ka viņš varēja dziedēt, teiksim, histērisku cilvēku psihosomatiskās kaites. Tā var turpināt.

Lūk, nekā pārdabiska. Turklāt ievēro, ka man nav nepieciešams pieņēmušs par Jēzu kā par ekstrasensu (domājams, Tavu attieksmi pret viņu iespējamo pastāvēšanu labi raksturo izsaukuma zīme zemsvītras piezīmē lieliskajā grāmatā par Feinmanu.¹⁷³ Turpretī es ZINU, ka viņi eksistē).

Un nu par Pāvilu. Viņš pats savām acīm redzējis brīnumus no cilvēka, kurš sevi sauc (atšķirībā no Ziedoņa ☺) par «Dieva dēlu» (tā mēs visi varam sevi saukt par «Dieva radībām», Jēzus tikai bija pirmais, tāpēc viņu varēja saprast burtiski). Un godprātīgais māceklis mēģina sistematizēt mīļotā skolotāja mācību, kā nu to sapratis. Tātad, Pāvils varēja arī nebūt nedz «apzināts blēdis», nedz «psihiski slims».

¹⁷² V.E.: Diemžēl, Podnieka noslieces nebija mainījušās. Drīz vien viņš atkal pārgāja uz atklātu demagoģiju. Bet tā sarakste būs publicēta citur {[L-IDOM-1](#)}.

¹⁷³ V.E.: Grāmata, par kuru tiek runāts, ir {[R-FEYNMA](#)}, taču tur nav manas izsaukuma zīmes kādā zemsvītras piezīmē ekstrasensu sakarā. Laikam domāta piezīme ka Feinmans telepātijai netic {[R-FEYNMA.Telepātija](#)}. Tomēr telepātija vēl nav viss, kas pieder jēdzienam «ekstrasensi». Neticot telepātijai, var ticēt dažām citām «ekstrasensu lietām».

Tāpat kā nedz pirmie, nedz otrie, nedz trešie («vājie, kuriem nepieciešams mierinājums») nebija Tevis pieminētās Atmosdas entuziasti. Tad kāpēc nepieļaut domu, ka, tāpat kā «visi vienlaikus, bet īsu brīdi» dzīvot ar ideju jeb idejas vārdā var arī «nedaudzi, bet ilgu laiku» (ordeņos, ložās, sektās...)?

Vēl par to ticēšanu, neticēšanu un ideju izplatīšanās blakus apstākļiem (Atmodas piemērs te ir īpaši pateicīgs).

Tātad, mūsu priekšā ir klasisks bifurkācijas punkts, kad ir iespējami visdažādākie attīstības varianti, un pietiek ar šķietami visniecīgāko faktoru, kas pilda no kalna virsotnes atrāvušās sniega piciņas lomu. Atmosdas laikā vecā sistēma apraka sevi pati. Paradoksāli – ar savu visuzticamāko kalpu – VDK provokatoru rokām. Raugi, tiecoties saglabāt kontroli pār notiekošo, visādiem Pet..., Ink..., Rukš..., Ulm..., Mīlb... utt. tika likts sludināt nacionālās idejas, apzinot un atstumjot patiesos nacionālistus un dibinot «Tautas frontes». Un provokatori, vecos grēkus izpirkdami, pamazām sāka sludināt arvien dedzīgāk, t.i., patiesi. Un cilvēki pamazām aprada, ka šīs idejas var pārrunāt un no «čekas» nav jābaidās! Parādījās īstie līderi, tika pārņemta arī Tautas frontes vadība, un izšķirošajā brīdī tauta jau bija gatava iet arī uz barikādēm.

Pēc līdzīgas taktikas, liekot sistēmai darboties pašai pret sevi, mūsdienās vadās teroristi. Par viņiem kliedz visas avīzes, runā valstsvīri, un skaitliskiniecīgai grupai stihiski piepulcējas arvien jauni dalībnieki (psihiski slimie, uz pašnāvības robežas esošie, dzīvē vīlušies u.tml.). Bet sistēma pa to laiku tikai «pievelk skrūves», izraisot pret sevi arvien lielāku riebumu – skat. totālo izsekošanu rietumvalstīs un kaut vai pēdējos notikumus ar pasažieru bagāžu Londonas lidostās. Vāveres ritenis!

Tātad, viens no paņēmieniem radikālu sociālo ideju izplatīšanā – esošās sistēmas resursu izmantošana krīzes (bifurkācijas punkta) izraisīšanā. Un šādā brīdī var veikt sistēmas pārprogrammēšanu. Kā ar privatizācijas un denacionalizācijas uzspiešanu Rietumiem bīstamais baltiešu nacionālisms pāris gados tika transformēts (ar Džordžtaunas universitātes «gādību») par mantkāriģu plēšanos savā starpā. Toreizējie valsts un tās finanšu sistēmas vadītāji fizmati Godmanis un Repše diemžēl (jeb likumsakarīgi) izrādījās cilvēki, kuri aiz kokiem bija pazaudējuši mežu, ko nekavējoties izmantoja visādi Kehri, Gūtmaņi, Grūtupi, Šķešes un Kargini (tie nu gan skaidri zināja, ko dara).

...Starp citu, ar vienas informācijas aģentūras palīdzību es nesen ievadīju priekšvēlēšanu jautājumu partijām: «Vai jūs atbalstāt valsts pasūtīto skolu mācību grāmatu ieviešanu Internetā?» Redzēs, cik Kilblokai garas rokas, hehehe...

Nu, šodienai pietiks.

Viktors

40. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.29

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.29.8 19:43

Temats: Re: manipula

Sveiks!

Dažas piezīmes pie Tevis sacītā.

«Un nu par Pāvilu. Viņš pats savām acīm redzējis brīnumus no cilvēka, kurš sevi sauc (atšķirībā no Ziedoņa ☺) par «Dieva dēlu» (tā mēs visi varam sevi saukt par «Dieva radībām», Jēzus tikai bija pirmais, tāpēc viņu varēja saprast burtiski). Un godprātīgais māceklis mēģina sistematizēt mīlotā skolotāja mācību, kā nu to sapratis. Tātad, Pāvils varēja arī nebūt nedz «apzināts blēdis», nedz «psihiski slimš.»»

Pag, pag! To varētu teikt par Pēteri vai kādu citu no apustuļiem, bet tur jau tā lieta, ka Pāvils NEKAD nebija redzējis Jēzu. Viņš tikai sākumā apkaroja «nācariešus» (viņa vadībā nomētāja ar akmeņiem, ja pareizi atceros, Sīmani – laikam viens no apustuļiem, Jēzus mācekļiem, nē?), bet pēc tam Pāvils pēkšņi pasludināja visus tagadējās kristietības pamatdogmātus – un sastapās ar īsto apustuļu (Pētera u.c.) pretestību, kuru tomēr pārvarēja un vinnēja: ieviesās VIŅA kristietība, nevis īsto apustuļu kristietība.

«Turklāt ievēro, ka man nav nepieciešams pieņēmums par Jēzu kā par ekstrasensu (domājams, Tavu attieksmi pret viņu iespējamo pastāvēšanu labi raksturo izsaukuma zīme zemsvītras piezīmē lieliskajā grāmatā par Feinmanu. Turpretī es ZINU, ka viņi eksistē.)»

Īsti nesapratu, par kādu izsaukuma zīmi Tu runā. Tur vienā vietā ir teikts, ka «Tātad Feinmans netic telepātijai». Ir arī Feinmana runa par ekstrasensu uztveršanu (Raina u.c. eksperimenti – tie eksperimenti ir par telepātiju, es viņus zinu).

Mūsu sabiedrībā vārds (un jēdziens) «ekstrasenss» ir ļoti izplūdis, tāpēc par to, vai ekstrasensi pastāv, es nevarēju paust savu viedokli, neprasot precizēt, kas ar to tiek saprasts. Ja «ekstrasenss» ir cilvēks, kurš spēj (zināmas kaites) dziedināt ar savu fizisko vai psihisko ietekmi, tad tādi ekstrasensi pastāv. Bet citas lietas, tādas kā telekinēze vai prokopija nepastāv (jeb es neticu, ka viņas pastāv). To, ka telepātija nepastāv, faktiski pierādīja pats Rains – lielākais entuziasts un pētnieks – savās neskaitāmajās eksperimentu sērijās. (Ja izdevās novērst blēdīšanos, tad rezultāti vienmēr bija vienādi ar nulli, bet gandrīz visās spožajās pārliecinošajās sērijās pārbaudāmie vēlāk paši atzinās un smiedamies stāstīja, kādā veidā viņiem izdevies apšmaukt Rainu un viņa līdzstrādniekus).

«kāpēc nepieļaut domu, ka, tāpat kā «visi vienlaikus, bet īsu brīdi» dzīvot ar ideju jeb idejas vārdā var arī «nedaudzi, bet ilgu laiku» (ordenos, ložās, sektās...)?»

Zināmā mērā jau dzīvo – sektas taču pastāv. Bet man ir grūti noticēt, ka gadsimtu un gadu tūkstošu laikā var pastāvēt SLEPENA sekta, kura saglabā nemainīgas savas (vismaz pamat-) idejas un pie tam vēl ir ietekmīga. Ja viņi nav ietekmīgi – nu labi, ir kaut kāda sekta, slēpjas kaut kādā alā nomaļus no visiem, tāpēc arī varbūt saglabā savas idejas. Vai arī viņi nav slepeni – kā kristīgā baznīca cauri Viduslaikiem (ir gan ietekme, gan ideju pēctecība starp paaudzēm).

Bet apvienot visas trīs lietas – ideju pēctecību, slepenību un ietekmi – manuprāt ir psiholoģiski neiespējami. Tas ir pretrunā ar cilvēku dabu. Cilvēki uz to nav spējīgi. Viņi vai nu izbazūnēs noslēpumus, vai sagrozīs Mācību, piemērojot pašreizējiem saviem egoistiskajiem mērķiem. Viņi nebeidzami šķelsies, plēsīsies savā starpā utt. Par to taču liecina absolūti visas kustības – vai nu tas būtu marksisms pirms Oktobra vai boļševisms pēc Oktobra, vai nacionālsociālistu kustība Vācijā vai Franču revolūcija, vai Tautas fronte Latvijā... Es neticu, ka iespējama organizācija, kurā tā nenotiek.

V.E.

41. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.30

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.30.8 16:04

Temats: RE: manipula

Sveiks!

Ar akmeņiem Pāvila (kurš tolaik vēl saucās Sauls) vadībā nomētāja Stefanu, pirmo no septiņiem diakoniem, kurus iecēla apustuļi, un kuru uzdevums bija izplatīt kristietību (otrais bija Filips, pārējo vārdus neatceros). Teologu aprindās Stefanu uzskata arī par pirmo, kurš jauno ticību sludināja kā universālu (tātad, pretendēja uz to pašu lomu, ko Pāvils, tikai «pēc ranga» bija augstāks).

Nu, protams, Tev ir taisnība par to, ka Pāvils Jēzu OFICIĀLI nav redzējis – atšķirībā no Pētera, kurš gan tāpat uzskatīja Jēzu par Dieva dēlu un piesauca Svēto garu un arī, manuprāt, varēja nebūt ne blēdis, ne psihs. Mani vienkārši bija samulsinājusi Tava analogija ar Ziedoni, kuru esmu redzējis ES ☺, un es nepiedodami aizrāvos, nepaskaidrojot savu versiju.

Protams, es atceros, ka (pēc Lūkas stāstījuma), Saulu ceļā uz Damasku ķēra apgaismība (psihotronā lielgabala lādiņš ☺ Jēzus balss formā), un viņš kļuva atvērts jaunām idejām, kuras viņam nezin kāpēc tika nodotas caur kādu starpnieku. Taču man šķiet, ka nekāda «apgaismība» Pāvilu nepiemeklēja, un viņš (domājams, kopā ar atbalstītājiem) apzināti apkaroja pirmos kristiešu teorētiķus, lai neradītu problēmas PAŠA izstrādātās (apkopotās) mācības izplatīšanai.

Pāvila visai pārdomāto mācību (doktrīnu) nav iespējams radīt tik īsā laika posmā (pāris dienās, turklāt «no nulles punkta»), kā tas izriet no «Apustuļu darbos» aprakstītā. Tāpēc es pieļauju, ka viņš BIJA starp Jēzus mācekļiem, bet vēlāk nonāca konfliktā ar pārējiem un vēlākajās evaņģēliju versijās ticis izredīgēts ārā, lai pamatotu viņa (kā Saula) vērsanos pret citiem kristiešiem. Jo pirmā diakona nogalināšanu – turklāt no vēlākā apustuļa rokas! – taču noslēpt vai attaisnot nevarēja! (Epizodē ar Stefana nomētāšanu parādās zīmīgs vārds – «liecinieki»). Dabiski, mana versija met uz Pāvilu pasmagu ēnu – bet vai nu mazums noziegumu pastrādājuši reliģiskie fanātiķi (blēži un trākie arī ☺)?

Par ekstrasensiem. Jā, putra ar šo apzīmējumu un pašiem apzīmējamajiem ir tiešām liela. Es vārdu «ekstrasenss» lietoju visplašākajā nozīmē – man tas ir cilvēks, kurš spēj operēt ar «smalkajām enerģijām» (Ziedonis), «torsionu laikiem» (Akimovs-Šipovs), «mikroleptoniem», «bioenerģētiku» vai kā nu kurš to sauc. Es apzināti lietoju vārdu «operēt» – t.i., ne tikai uztvert, bet dažkārt arī ģenerēt (vai kā citādi izmantot «izejošajiem zvaniem», «rezonansei» u.tml.). Man nešķiet, ka diskusija par šo tēmu varētu būt kaut cik auglīga, tā kā paliekam katrs pie sava. Iepriekšējā vēstulē es gribēju tikai uzsvērt, ka

Jēzus spēja veikt brīnumdarbus (dotajā gadījumā, protams, «brīnumdarbus») var tikt atzīta arī no pozitīvisma pozīcijām. Un, attiecīgi, tā noteikti varēja atstāt iespaidu uz apkārtējiem.

Dabiski, plēšanās notiek visās organizācijās, Baznīcā tostarp, bet tieši ORGANIZĀCIJAS – ar tādu vai citādu pēctecību, slepenības pakāpi un ietekmi arī nosaka pasaules virzību. Par to ilgtspējību... «*Vai arī viņi nav slepeni – kā kristīgā baznīca cauri Viduslaikiem (ir gan ietekme, gan ideju pēctecība starp paudzēm).*» Man nav gluži saprotams, kāpēc Tu nepieļauj, ka tās pašas kristīgās baznīcas iekšienē varētu pastāvēt neredzami (ne obligāti slepeni, varbūt teiksim delikātāk: neafišējami vai – citiem neinteresanti) veidojumi – no centralizēti vadītiem ordeņiem līdz herētiskām sektām ar saviem, lokālākiem mērķiem? Un kā tad ar jebkurā valstī un jebkuros laikos pastāvējušajiem slepenajiem dienestiem – visiem Tevis nosauktajiem kritērijiem tie taču atbilst? Turklāt šo dienestu un attiecīgo valstu attiecībās nav gluži skaidrs, kurš ir «ola» un kurš «vista» – gan ģenēzes, gan reālās iekšpolitiskās un ārpolitiskās ietekmes ziņā, bez tam šo dienestu funkciju veikšanai, aizsegam un starptautiskajai koordinācijas pastāv arī visādi klubi, kustības, portāls «draugi.lv»... ☺ Bet tas nu tā.

Es nebūt nedomāju, ka idejas saglabājas nemainīgas. Taču vairums organizāciju, kuras pretendē uz pēctecību (piemēram, lai paturētu iepriekš uzkrātos līdzekļus, varu vai reputāciju) ir spiestas vismaz formāli šīs idejas uzturēt spēkā – kā komunisti Brežņeva laikos, kuriem nebija nekā kopīga ar partijas pamatlicējiem pagrīdniekiem. Un tomēr, pat tad viņi bija spiesti risināt sociālās problēmas nesalīdzināmi rūpīgāk, kā tas notiek tagad, kad šīs idejas demokrātijas vārdā tiek atmetas arī formāli.

Mani vairāk interesē šo organizāciju krīzes brīži – un kas no tā iznāk, rodas no jauna, tostarp, kas notiek ar pašām idejām. Piemēram, ja reiz par to jau ir runāts – ja masoni saka, ka viņi ir templeišu pēcteci, man ir interesanti paskatīties, par ko reāli ir pārtapušas sākotnējās premisas... par ASV prezidentiem. Un tad jautājums – vai ASV prezidenta rīcību var prognozēt, balstoties uz templeišu statūtiem? ☺ Apgriezts piemērs – ja esmu kaut cik pazīstams ar Indijas klasisko filozofiju un man pieejams tās Radhakrišnana apkopojums, es varu samērā nekļūdīgi novērtēt, teiksim, teosofu vai krišnaītu mistifikācijas.

Savukārt, ja krīzes rezultātā kāda organizācija iet bojā, zinot tās sludinātās idejas, es varu mēģināt sekot, vai līdz ar idejām uz kādu jaundibinātu organizāciju nav gadījumā pārceļojušas arī iepriekšējās idejiski tuvās organizācijas materiālās vērtības (Sv. Grāls, piemēram ☺).

Latvijas (tostarp Senlatvijas un Livonijas) vēstures studijās šāda pieeja ir ļāvusi izskaidrot dažu labu paradoksu.

A par Tautas frontes sairšanu... (tai arī pazuda saziēdotie līdzekļi, mājā). Protams, veidojoties valsts struktūrām un partijām, tai bija jābeidz pastāvēt. Bet zināms atskaites punkts turpmākajām idejām paliek. Teiksim, «Latvijas ceļš», toreizējā Demokrātiskā centra partija un LSDSP ir nākušas no LTF, bet «Tēvzemei un Brīvībai» – no LTF naidīgā Pilsoņu kongresa, pašreizējā PCTVL – no Interfrontes. Tas šo to izsaka, vai ne? Taču mēģināsim atcerēties tālāk. Starp LTF un LC ir bijis tāds «Klubs-21», no kura vēlāk izauga arī «Economistu apvienības» ar dažādiem nākotnes gadaskaitļiem. Un, ja šo apvienību proponētās idejas šodien parādās tās vai citas partijas programmās, tad es, arī nebūdams ekonomists, krietni padomāšu, vai šai partijai (un tās cilvēkiem) var uzticēties.

Viktors

42. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.30

No: Valdis Egle valdis.egle@gmail.com

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.30.8 23:33

Temats: Re: manipula

Sveiks!

Nu redz, es pilnīgi pareizi atcerējos, ka tam Pāvila (Saula) nomētātajam kristietim vārds sākās ar «S»! ☺

Kad es teicu, ka Pāvils bija vai nu blēdis vai psihiski slims, tad tas balstījās uz «oficiālajām» ziņām par viņu (nav ticies ar Jēzu, sākumā bija neviltots nācariešu ienaidnieks no ortodoksālā jūdaisma pozīcijām utt.). Protams, ja pieņem, ka īstenībā viņš ir bijis Jēzus māceklis, ka apkaroja nācariešus ne kā jūds, bet kā iekšējs konkurents, tad ir iespējama arī cita viņa darbības kvalifikācija.

Par organizācijām un pēctecību es joprojām domāju, ka atšķirība mums faktiski ir tikai akcentos, bet ne pēc būtības: Tu kā «sintētiķis» akcentē mežu, es kā «analītiķis» akcentēju kokus, – un tas ir viss.

Par ekstrasensiem un «smalkajām enerģijām», kur Tev «*nesīkiet, ka diskusija par šo tēmu varētu būt kaut cik auglīga*», tiešām nav vērts spriest vispārīgās kategorijās, bet ja Tu ķertos pie kādas

konkrētas situācijas, pie reāliem notikumiem un prognozēm no tiem, aprakstot to visu savās «sintētiskajās» «ekstrasensu», «smalko enerģiju» vai «torsionu lauku» kategorijās un terminos, tad es tūlīt to visu pārtulkotu manās «analītiskajās» cilvēku psiholoģijas un bioloģisko kompjūteru kategorijās un terminos, bet reālie un praktiskie secinājumi mums abiem neko daudz vis neatšķirtos.

Tev patīk tās «smalkās enerģijas», bet man viņas nepatīk (jo ir pretrunā ar Okama asmeņa principu un ievēd «smalko enerģiju» jēdzienus tur, kur mierīgi var iztikt ar parastiem psiholoģijas jēdzieniem). Tā ka runa ir par patīkšanu, bet nu – kas nu kuram patīk, tas patīk...

«Protams, es atceros, ka (pēc Lūkas stāstījuma), Saulu ceļā uz Damasku ķēra apgaismība (psihotronā lielgabala lādiņš ☺ Jēzus balss formā), un viņš kļuva atvērts jaunām idejām»

Pats Pāvils, cik es atceros, saka vienkārši, ka viņš «ticis aicināts» – un viss: ne mazākās norādes ne par balsīm, ne par atvērtām debesīm, ne par kādiem citiem «aicināšanas» līdzekļiem.

Iepriekšējo vēstuli Tu nobeidzi ar Kilblokas pieminēšanu – un tas nav pirmoreiz. Tev ar viņu ir kaut kādi īpaši rēķini vai tas ir tikai principa pēc?

Šoreiz beigšu, jo mani jau ir nomocījis tas Podnieks...

V.E.

43. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.31

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.31.8 13:34

Temats: RE: manipula

Sveiks!

Es Kilbloku nepazīstu pat pēc izskata, viņas vārds mūsu sarakstē «uzpeldēja» tikai sakarā ar grāmatu cenām – viņa ir prihvatizējusi izdevniecību («Zvaigzni»), kura nodarbojas pamatā ar mācību grāmatu izdošanu, un kļuvusi par miljonāri uz bērnu masveida analfabētisma rēķina. Mani vienkārši kaitina netaisnība, bet ne jau Kilblokai es gribu ieriebt...

Pāvila aicināšanas sakarā.

Nu redz, piespiedi mani meklēt patiesību baznīcā (☺ saits www.baznica.lv). Citāts no «Apustuļu darbu» (šis teksts ir Lūkas evaņģēlija turpinājums) 9. nodaļas:

Bet Sauls, vēl draudus un nāvi šņākdams pret Tā Kunga mācekļiem, gāja pie augstā priesteru un lūdza no tā vēstules sinagogām Damaskā, lai, atradis kādus šīs mācības sekotājus, vīrus vai sievas, tos saistītu vestu uz Jeruzālemi. Bet, viņam ejot, notika, ka, tuvojoties Damaskai, piepeši viņu apspīdēja gaisma no debesīm, un, pie zemes nokritis, viņš dzirdēja balsi, kas viņam teica: «Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā? Viņš jautāja: «Kas Tu esi, Kungs?» Bet Viņš atbildēja: «Es esmu Jēzus, ko tu vajā; celies un ej pilsētā, un tev pateiks, kas tev jādara. Bet viņa ceļabiedri stāvēja kā mēmi, balsi gan dzirdēdami, bet nevienu neredzēdami. Sauls piecēlās no zemes un, acis atvēris, neko neredzēja; un viņi to pie rokas ievēda Damaskā. Trīs dienas viņš nevarēja redzēt un ne ēda, ne dzēra. Damaskā bija kāds māceklis, vārdā Ananija, un Tas Kungs parādībā viņu uzrunāja: «Ananija!» Viņš atbildēja: «Še es esmu, Kungs!» Tas Kungs viņam sacīja: «Celies un ej uz tā saukto Taisno ielu un uzmeklē Jūdas namā tarsieti, vārdā Sauls; viņš lūdz Dievu un parādībā ir redzējis vīru, vārdā Ananija, ieejam un tam rokas uzliekam, lai tas atkal kļūtu redzīgs.» Bet Ananija atbildēja: «Kungs, es no daudziem esmu dzirdējis par šo vīru, cik daudz ļauna viņš darījis Taviem svētajiem Jeruzālemē; un te viņam ir augsto priesteru pilnvara saistīt visus, kas piesauc Tavu Vārdu.» Bet Tas Kungs viņam sacīja: «Ej, jo viņš Man ir izredzēts ierocis nest Manu Vārdu tautu, ķēniņu un Israēla bērnu priekšā. Jo Es viņam rādīšu, cik daudz viņam Mana Vārda dēļ jācieš.» Ananija aizgāja un nonāca tanī namā un, viņam rokas uzlicis, sacīja: «Brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījies ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu redzīgs un pilns Svētā Gara.» Tūdaļ no viņa acīm nokrita kā zvīņas, viņš atkal redzēja un uzcēlies tika kristīts. Un viņš ēda un atspirga. Viņš palika dažas dienas pie mācekļiem Damaskā un tūdaļ sludināja par Jēzu sinagogās, ka Tas ir Dieva Dēls.

Tev ir taisnība, ka visu augstākminēto tiešām nesaka Pāvils pats. Lūk! Viņš nemelo, viņš vienkārši noklusē (vai «viņam noklusēja»), KĀ TIEŠI viņu Jēzus ir aicinājis.

Pie reizes mazliet pakomentēšu citātu. Situācijas izklāstā vairākkārt pārķāpts Tevis iecienītais «Okama skalpeļa (☺, jo Lūka bija dakteris, ja būtu balbieris – es piesauktu pucnazi)» princips – domājams, lai varētu iedarboties uz lasītāja iztēli un padarītu stāstīto kaut cik ticamu. Un, lūk – «ceļabiedri» kā liecinieki (jāšaubās gan, vai Lūka tos izprašājis, ko tie «dzirdējuši» un «nav redzējuši» – bet smalks paņēmiens, ka liecinieki ir tikai «daļēji», jo ne jau kuram katram lemts), dubultā uzruna «Saul, Saul», lai atdarinātu tēvišķi nosodošo intonāciju (dīvaini gan, ka Dievs uzdod jautājumu, uz kuru

nemaz netiecas saņemt atbildi – bet pats uz Saula pretjautājumu atbild uzreiz; atzīmēsim arī, ka Dievs lieto divdomīgo teicienu «tā saukto», turklāt par «Taisno» ielu – nu jā, kristiešu vajātājs nevarēja apmesties «īsteni Taisnā» ielā), aklums no Dieva gaismas redzēšanas («tiešā» nozīmē; pārnestā – jau pieminētā jēdzienu «dzīvs»/«nedzīvs», «akls»/«redzīgs» izspēle), trīs dienu neēšana (mājiens uz Jēzus gavēšanu tuksnesī un atkārtota antinomija – «badā»/«sātā»), Ananijas uzticība Jēzum, ejot pie zināmā ienaidnieka un uzrunājot viņu par «brāli» (tiešām talantīga detaļa), «augsto priesteru» divkārtējs nosodījums (nav gan skaidrs, kā Ananija varēja zināt par tikko atvestā Saula pilnvarām)... Nu jā. Pieņemsim, ka stāstītais ir tikai un vienīgi alegorija par to, ka Saulam pēkšņi «pielēca» (hm, hm)... Viss jau būtu labi, ja nebūtu pārkāpts viens no vissvarīgākajiem kristiešu principiem – proti, izklāstā Saulam NEBIJA brīvās izvēles.

Bet visu jau nevar gribēt pat no Lūkas. Taču kas tiešām arī šeit vedina uz pārdomām – Saula (Pāvila!) «*draudu un nāves šņākšana pret Tā Kunga mācekļiem*» un arī – manai versijai it kā pretrunā esošā staigāšana pie augstajiem priesteriem un iespēja sludināt sinagogās. Turklāt (pēc «acu atvēršanās») – sic! – oficiāli sodīta noziedznieka oficiāli nosodītu mācību! A sinagogu kungiem ta bija spēks rokā, ja jau viņi varēja tvarstīt kristiešus... Tas varētu nozīmēt, ka uz šķelšanās robežas bija arī ortodoksālā jūdaisma ietekmīgi spēki – vai arī (kā domāju es), ka starp Jēzus mācekļiem bija viens jauns, apdāvināts rabīns...

...kura īstais vārds varbūt bija Iskariots?

«*mani jau ir nomocījis tas Podnieks*». Tiešām var just, ka neesi formā, citādi rakstītu «esmu noguris no tā Podnieka mocīšanas» ☺.

Zaļo, brāl, es arī tagad drusku pašalkšu. ☺

Viktors

44. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.01

No: Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam: «Viktors.Daugmalis@riga.lv» <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums: 2006.1.9 00:57

Temats: Re: manipula

Sveiki,

Nu, es patiešām vairs nemaz nezinu, ko sacīt uz visu to! Tu apejies ar reliģijām – un arī ar vēsturi – kā ar beletristisku sacerējumu ☺

Manai draudzenei akadēmiķei Maijai Kūlei bija (vēl padomju, Brežņeva, laikā rakstīta) disertācija ar (par) hermeneitīku kritiku. «Hermeneitīki» – tie ir tādas uz mākslu – arī beletristiku – tendētas personības, kuras – kā stāstīja Kūle – pašas izgudrojot savu vēsturi un neliekoties ne zinīs par «objektīvo vēsturi». Toreiz man bija grūti noticēt, ka tādas personības iespējamas, bet nu es redzu, ka viņai taisnība ☺

Es varu tikai aizrādīt, ka starp Lūkas stāstu un Pāvila stāstu ir vēl tā pretruna, ka pēc Lūkas Pāvils «*tūdaļ sludināja par Jēzu sinagogās*», bet pēc paša Pāvila vārdiem viņš pa priekšu esot trīs (? – varbūt atkal nepareizi atceros?) gadus pavadījis Arābijā.

Un kāda tad ir Tava versija par jauno rabīnu Iskariotu?

Kilbloka patiešām ir miljonāre? Burtiskā nozīmē? Un kā tas notika, ka tikai viņa izdod mācību grāmatas?

Es nekādi nevarētu pateikt «esmu noguris no tā Podnieka mocīšanas», jo otrā vārdkopa varētu atrasties tikai tādā kontekstā: «Es šovakar jutos lieliski, jo galīgi nomocīju to Podnieku!». (Šovakar gandrīz ka tā var arī teikt...)

Tagad es būšu Internetā pirmdienas vakarā.

V.E.

45. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.01

No: Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Kam: valdis.egle@gmail.com

Datums: 2006.1.9 15:41

Temats: RE: manipula

Sveiks!

Kilbloka figurē Lapsas miljonāru sarakstā, viņa pati savu bagātību gan noliedz, jo, lūk, dzīvojot parastā dzīvoklī. Viņai pieder specializēta izdevniecība un grāmatnīcu tīkls, un viņa parasti uzvar visos Izgl. ministrijas rīkotajos konkursos par mācību grāmatu sastādīšanu un izdošanu. Nezinu, kā tas nāk – droši vien, citi prasa vēl vairāk vai nav tik respektabli un pieredzējuši.

Par Arābiju (un Damasku). Pāvils nesaka, ka viņš tur pavadītajos trīs gados nebija sludinājis – viņš saka, ka ar Pēteri iepazīties pēc trim tur pavadītiem gadiem un pazīstot vēl tikai Jēkabu, Jēzus brāli. Un no konteksta var saprast, ka viņš taisnojas saistībā ar citu apustuļu pazīšanu (! – klīda, klīda baumas...).

Starp citu, abi bijām neprecīzi – Pāvils runā gan par savu aicināšanu – savās aizstāvības runās «Ap.d.» 22:6–16 un 26:12–18 – viss gandrīz vārds vārdā, kā jau bija citēts, tikai mazliet plašāk. Varbūt tāpēc arī izkrita no prāta?

...Tātad, tomēr «pēkšņa atklāsmē» un sludināšana nekavējoties.

Termins «objektīvā vēsture», manuprāt, ir absurds, ja to lieto faktu tāda vai citāda apkopojuma nozīmē; ar to var apzīmēt tikai pagātni kopumā, bet tad tā ir kantiskā «lieta sevī». Kolīdz sākas faktu apzināšana, atlase un cēloņsakarību meklēšana, NEIZBĒGAMI sākas interpretācija – jau sākot ar kritērijiem jēdziena «fakts» noteikšanai. Taču tas nebūt nenozīmē, ka vēsturi nav iespējams izprast vismaz tik lielā mērā, lai gūtu kaut kādu skaidrību par attiecīgajām cēloņsakarību ķēdēm.

Būtībā jautājums ir par to, kura SUBJEKTĪVĀ (tostarp ideoloģiski nosacītā) versija spēj aptvert, izskaidrot savstarpējo saistību lielākām un dažādākam faktu klāstam un ir mazāk pretrunīga par pārējiem.¹⁷⁴ Kura var kalpot pašas ekstrapolācijai un, līdz ar to, dabiskajai pārbaudei. Manuprāt, uz «objektīvās vēstures» zināšanu pretendē tikai pārliecināti marksisti vai tie, kas par tādiem uzdodas («vēsturiskie materiālisti»).

Kas attiecas uz hermeneitiku, tad manās acīs tas nav nekāds lamuvārds – ne klasiskā, ne Dilteja, ne Gadamera. Gluži pretēji, pielietojot šādus tādus tās piegājenus, iespējams sasniegt interesantus (vismaz man – bet, šķiet, arī Tev ☺) rezultātus.

Praktiski tas izskatās tā. Nu, piemēram, par to pašu Saulu-Pāvilu (Iskariotu) – lai neizplūstu bezgalīgi, aprobežošos ar jau citēto un pieminēto. Kā kaut kāds jauns cilvēks Sauls vispār var tikt klāt augstajiem priesteriem? Viņiem ko, nebija nekā cita ko darīt? Jeb – teokrātiskā valstī bija tāda kārtība, ka augstie priesteri rīkoja apmeklētāju pieņemšanas stundas? Saulu vienkārši jau priekškambarā pasūtītu d... ! Uz kāda pamata viņš saņemtu pilnvaras izteikt draudus un sodīt ar nāvi citus cilvēkus? Pat pirmatnējās kopienās tas nebūtu tik vienkārši, bet, ja viņš rīkotos bez pilnvaras, viņu drīz vien paņemtu ciet par patvaļu. No kurienes radās pavadoņi ceļā uz Damasku (domājams, tas bija pietiekami liels bruņots konvojs, lai ne tikai deportētu cilvēkus, bet arī atvairītu iespējamus citu kristiešu mēģinājumus atbrīvot sagūstītos ticības brāļus)? Un sludināšana sinagogās? Nevienš gailis savā kūtī citu gaili neielaiž. Atbilde «viņš pats bija rabīns» (turklāt no vadības viedokļa ļoti uzticams!) šos apstākļus vismaz daļēji izskaidro. Turklāt – rabīns, kurš vai nu patiesi ienīda nācariešus (1.variants, kanoniskais), vai veikli slēpa savu pārliecību līdz brīdim, kad radās jaunās ticības izplatīšanās priekšnosacījumi un konkurenti tika novākti (2.variants, mans). Tālāk. No kurienes jaunam cilvēkam, jebšu rabīnam, šāda uzņēmība un pašpārliecinātība (par vadības uzticēšanos vēlāk)? Vai nu fanātiķis, vai karjerists, un abos gadījumos pie 1.varianta radikāla uzskatu maiņa maz ticama, jo cilvēks jau «sasmērējies ar asinīm» un vispār «savu vietu atradis». 2. variantā fanātismam nepieciešams NU ĻOTI nopietns pamats, bet karjerismam trūkst pamata vispār. Bet akcentēsim šeit dubultās spēles klātbūtni. Un vēl. No kurienes šis dedzīgais jauneklis tik pēkšņi uzradās? Kāpēc viņš pirms pavisam neilga laika nevajāja daudz lielāku «nelieti» – Jēzu?

Par vadības uzticēšanos. Evaņģēlijos minēts kāds cilvēks, kurš JAU bija pilnvarots sapulcināt augsto priesteru un vecāko pārstāvjus, kā arī bruņotu vienību, lai apcietinātu pazīstamo ķeceri. Tas bija Jūda Iskariots. Parastam stukačam šādas pilnvaras diez vai var uzticēt. Turklāt Jēzus atrašanās vieta un izskats nebija nekāds lielais noslēpums. Un vispār – augstie priesteri (ja arī klaidonis Jūda pie viņiem tiktu personīgi), turklāt vēl žīdi, varētu vienkārši pateikt: «Par ko Tev maksāt? Žigli stāsti tāpat, citādi būsi līdzvainīgs, kad to ķeceri sodīs!»

Un – vai tik šī vienība nebija tā pati, kura sagaidīja un nomētāja Stefanu, kad viņu padzina no Sinedrijas? No kurienes radās šī pēdējā vienība? Kāpēc nevarēja izmantot iepriekšējo, kurai jau bija zonderkomandas pieredze? Ja tā pati, nav problēmu to vest arī uz Damasku (un tur tikt no tās vaļā). Un ir tikai loģiski, ka to vada bijušais «komandieris».

¹⁷⁴ V.E. Šī ir ļoti pareiza tēze, kurai es pilnībā piekrižu; tas ir tas pats «Sistēmu salīdzināšanas princips», kurš neskaitāmas reizes sludināts manos rakstos.

Kādi bija Jūdas rīcības motīvi? Minēta naudas kāre un sātana iemājošana. Un tas – Jēzus MĪĻĀKAJĀ MĀCEKLĪ? Jēzus ko – nespēja viņu suģestēt vai pasargāt? Un tik ļoti nepazina cilvēkus? Nē, viņš zināja, ka Jūda viņu nodos – un tomēr (paradokss!) – ļāva šādam mēslam sēdēt sev pie krūts un vēl skūpstīt! Kā to saprast? Jēzus nodošana un miršana krustā bija iēplānota iepriekš, un Jūda pildīja pavēli – «ko darīsi, dari drīz!» (vai kaut kā tekstuāli ļoti tuvu). Atgriezāties pie dubultās spēles jēdziena – turklāt attiecībā uzreiz pret divām personām (tikai Jūda krāpa nevis Jēzu, bet gan ar viņa ziņu – farizejus. Faktiski viņš bija dubultaģents).

Starp citu, Jēzus mokošajai nāvei bija ne tikai dziļi simboliska nozīme, uz kā balstās visa kristīgā mācība par grēku izpirkšanu. Kādā herētiskajā skaidrojumā Jēzus nāvei piedēvēta arī metafiziska nozīme. Proti, uzņemdamies visas cilvēces grēkus, viņš līdz ar to kļuva par galējās netikumības iemiesojumu, un viņam vienkārši BIJA jāiet bojā.

Labi, pieņemsim, ka Jūda bija prasts naudaskārs nodevējs. Vai tas būtu dabiski, ka, nododot tik ļoti pazīstamu un tuvu cilvēku, nodevējs nodoto arī skūpstītu? Tas taču ir pretēji visiem psiholoģijas likumiem! Turpretī ja mēs pieņemam, ka Jūda smagu sirdi pildīja skolotāja pavēli, tad gan šāda abu reakcija ir saprotama. Un kas ar Jūdu notika tālāk? Kanoniskās versijas ir veselas divas – pakārās vai «vidū pārsprādzis». Varbūt viņš bija «miris» pārējo apustuļu acīs tāpat, kā manis jau pieminētais Lācars? Vai varbūt viņa miršana bija tikai palaistā bauma? Bet īstenībā Jūda kā Jēzus mīļākais skolnieks turpināja misiju ar dubultās spēles palīdzību. Resp., izmantoja augsto priesteru uzticību mācības izplatīšanai. Jo, ja jau tik daudz ir (būs) padarīts, Jēzus paša nāvi ieskaitot – vai tad var atstāt turpmāko pilnīgā pašplūsmā? Turpretī par mīļākā skolnieka turpmāko centību šādā lietu virzībā Jēzum vairs nevarētu būt šaubu. (Starp citu, arī Pētera liegšanās, iespējams, bija iepriekš plānota – taču nevarēja paredzēt, vai šo liegšanos pieņems. Un varbūt arī – vai Pēteris viens pats spēš turpināt misiju. Jūda kā farizeju uzticamības persona viņu varēja «piesegt» – un varbūt arī kontrolēt.) Kāpēc Jēzu nevarētu nodot kāds cits, mazāk nozīmīgs Jēzus pavadonis? Vai vispār – kāpēc neļauties dabiskajam notikumu plūdamam, jo Jēzu tāpat jau meklēja? Tāpēc, ka tad – abos gadījumos – zustu «trampļins» farizeju atbalsta veidā un ticības izplatība ciestu – vai vispār tā tiktu pakļauta iznīcināšanas briesmām.

Kāpēc bija nepieciešami 30 sudraba graši – un nevis, teiksim, atklāta versija par nelietīgo farizeju spiegu? Tāpēc, ka zustu Jūdas «pēkšņās» transformācijas pamatojums un ciestu Jēzus tēls, kurš būtu ielaidies ar zināmo pretinieku un nespētu viņu pārliecināt. A tā – Jūda jau tā bija tāds zaglīgs, un tāpēc viņa varēja ienākt sātans... Tas, protams, pilnībā neatceļ manus iepriekš uzdotos jautājumus, taču vismaz izceļ priekšplānā viszemiskāko – mantkārību un nodevību iepretī Jēzus nesavtībai un uzticībai Dievam. Tiešām labs dramatiskais efekts!

(Protams, attīstot dubultās spēles tēmu, var pieļaut, ka Jūda nodeva Jēzu BEZ viņa ziņas, upurējot doktrīnas dēļ ne tikai Stefanu, bet arī Jēzu pašu. Tas ir maz ticami, jo sabrūk Iskariota-Saula-Pāvila fanātisma psiholoģiskais pamats.)

Šāda versija, starp citu, padara saprotamu arī Saula apmešanos Damaskā «tā sauktajā Taisnajā ielā» (sak, tā jau bija jānotiek pēc Jēzus prāta, bet tomēr Jūda ne visai labi kaut kā izdarīja...), turklāt – «Jūdas namā». Tas varētu būt mājiens uz lietas patiesajiem apstākļiem. «Nē, nē, es nevienu nepazīstu, tikušies tikai trīs gadus pēc tam, es neesmu tas, ko jūs domājat...».

Vai ir kādi pretargumenti? Vispirms – kā tas viss saskan ar pašu kristietības garu? Bībelē dubultās spēles piemēri ir pietiekamā skaitā – sākot ar Ābrama un faraona attiecībām Sāras dēļ, jaunās mācības kontekstā – Jēzus nes fizisko upuri, Iskariots un Pēteris – morālo, principiālas starpības nav. Vai ir kādi laikmetīgi precedenti? Ir – tas pats Flāvījs, piemēram. Vai plāns nav par sarežģītu? Mums ir darīšana ar ģeniāliem domātājiem un ģeniāliem organizētājiem, kuriem bija jāpārvar ļoti spēcīga pretestība. Un viņi izmantoja sistēmu pret sevi pašu, kā jau es minēju.

Kā redzi, mana versija «vienā rāvienā» izskaidro veselu lērumu jautājumu, par kuriem teologi lauzījuši galvas simtiem gadu. Tātad, tai ir tiesības uz pastāvēšanu līdz brīdim, kad kāds nepierādīs tas pretrunīgumu ar citiem faktiem vai neizskaidros minētos apstākļus kaut kā vienkāršāk.

Uff! Nu gan Tu parāvi slūžas vaļā ar savu Pāvila pieminēšanu (Tu, Tu to visu uzsāki! ☺).

Viktors

2. Izlaistās vēstules

Pirmajā grāmatas MUNUS izlaidumā zemāk šajā 2.nodaļā dotās vēstules neietilpa, jo bija (uz laiku) nozaudētas (skat. {[MUNUS2.Pazudis](#)}). Tālākajos izlaidumos tās tiek šeit iekļautas, taču viņu prombūtene ir ietekmējusi 3.nodaļā doto atbildi, kura tomēr tiek saglabāta negrozīta.

1. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.04

No Viktors.Daugmalis@riga.lv

Kam valdis.egle@gmail.com

Datums 2006.4.9 10:59

Temats iskars

Sveiks, Valdi!

Nenotiek vienas «manas» komitejas sēde, un var paturpināt šķetināšanu. Tātad, par notikumu stihisko vai tomēr plānoto attīstību.

Vai Tevi nekad nav pārsteigusi iesaistīto personu fenomenālā erudīcija? «Telšu taisītājs» (namdaris?) Pāvils, «zvejnieks» (turklāt uzsvērts – «nemācīts un vienkāršs cilvēks») Pēteris, pats Jēzus, Stefans utt., par evaņģēlistiem nemaz nerunājot? Nebija taču ne tikai Interneta (☺), bet arī grāmatnīcu un publisko bibliotēku! Resp., fakts Nr. 1 – teorētiskajā līmenī šie cilvēki savai misijai bija sagatavoti lieliski.

Kad tika izveidota Jēzus komanda? Sinoptiskajos evaņģēlijos mācekļi parādās pakāpeniski, bet Jāņa evaņģēlijā tie minēti praktiski vienlaikus ar brīdi, kad Jordānas krastā Jēzus tiek nominēts par Dieva dēlu. Arī «Apustuļu darbos» (epizodē, kad tiek izvēlēts jauns apustulis Jūdas vietā) Pēteris saka, ka viens no pretendentiem bijis kopā ar viņiem kopš Jēzus kristīšanas! Tie ir savstarpēji nesaistīti darbi – tātad, atzīmējam faktu Nr. 2: komanda pastāvēja jau PAŠĀ SĀKUMĀ.

Fakts Nr. 3, vispārsteidzošākais. NEVIENS no Jēzus mācekļiem nefiksēja Jēzus sacīto, nedokumentēja brīnumus, nerakstīja dienasgrāmatu. Un tad, pēc daudziem gadiem, kā pēc burvja nūjiņas mājiņa – detalizēti izklāsti. No kurienes? Pieņemsim, tika veikts milzīgs izpētes darbs, un pirmavoti, kā arī viss, kas nederēja, tika iznīcināts (izņemot dažus apokrifus – bet tādu taču vajadzēja būt daudz, daudz). Bet varbūt viss jau bija sagatavots – un vajadzēja tikai pagaidīt, kad nomirs laikabiedri, tiešie liecinieki? Galu galā, Kumranas sekta pastāvēja, ja nemaldos, kopš 187. gada p.K. (pirmā pieminēšana), un varēja pagaidīt vēl kādus gadus...

Lūk, Kumrana. Tās gravā (manuprāt, tieši tur savulaik bija dzīvojis Melhisedeka svētību saņēmušais Lats) varēja iegūt arī attiecīgo izglītību, izstrādāt plānu un izveidot grupu.

Esam jau atzīmējuši faktu, ka jēdzieni dzīvs/nedzīvs tiek lietoti pārnestā nozīmē, kā sinonīmi jēdzieniem ticīgs/neticīgs. No šāda viedokļa Jēzus augšāmcelšanās nozīmē viņa ticības izplatīšanos, uzvaru. Jēzus augšāmcelšies tik, cik savu darbu paveiks apustuļi. Tā ir vēl viena, jebšu netieša norāde uz plānu.

Atgriezīsimies pie Pāvila kā Iskariota un palūkosimies no šāda viedokļa uz viņa rakstīto (starp citu, dubultā spēle viņam nebija nekas neparasts – piem., viņš vairākkārt uzdodas par romieti). Divās vietās viņš lieto satriecošu Jēzus apzīmējumu – Jēzus kā nolādētais (droši vien, tieši no tā aug arī minētā herēze). Turklāt vienuviet viņš pat blefo, apgalvodams, ka rakstos krustā sistais tiek saukts par nolādēto (krustā vispār nesita – karātavas izskatījās kā T burts; krusts ir metafizisks simbols). Un – sic! – viņš aicina kristiešus sveikt citam citu ar «svēto skūpstu». Baznīcā šāds rituāls nav ieviests – domājams, lai neatdarinātu nodevības ainu. Bet Pāvilam šādas asociācijas nebija! Gluži pretēji – ja pieņemam manu versiju, Jūda (Pāvils), skūpstot «nolādēto», ne tikai apliecināja savu mīlestību, skumjas un izpildīto pienākumu, bet arī uzpurējās kā īstens kristietis! No šāda viedokļa Jūdas skūpstis ir pašsaprotams, no cita – tik nesaprotams, ka top izmantots par iztēli varen iespaidojošo pretdabiskuma simbolu.

Pāvils arī nemitīgi, kā tāds klasiskais dialektīķis apspēlē antinomiju pirmie/pēdējie. Kanoniskais Jūda tiešām ir pats pēdējais, «pēdējākam» būt vairs nav iespējams. Un kā tāds viņš pārtop par «pirmo», kurš liecina par Jēzu un liek pamatus viņa «atdzimšanai».

Nu, apmēram tā ☺.

Viktors

2. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.05

No Valdis Egle valdis.egle@gmail.com

Kam Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums 2006.5.9 02:13

Temats Re: isgars

Sveiks,

Paldies par skaidrojumiem! Lai kaut ko sacītu pēc būtības, ir jāpadomā, bet es tikko kā pabeidzu «valsts darbu», un pustrijos naktī nav īstais laiks domāšanai. Tā ka kādreiz vēlāk...

3. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.05

No Viktors.Daugmalis@riga.lv

Kam valdis.egle@gmail.com

Datums 2006.5.9 15:58

Temats RE: isgars

Sveiks!

Nelauzi galvu, ja pati neplīst pušu ☺. Dievs ar visiem tiem stukačiem un nodevējiem (precīzāk, lai Velns viņus parauj). Es, kā noproti, tik par tiem «neredzamajiem spēkiem», «informatīvajiem vīrusiem» un «sistēmas pārprogrammēšanu» ☺. Taustos, kā pašam... ☺

Viktors

4. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.08

No Valdis Egle valdis.egle@gmail.com

Kam Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums 2006.8.9 01:32

Temats Re: isgars

Sveiks!

Es te vēlreiz pārlasīju Tavas divas pēdējās (garās) vēstules, bet tā īsti līdz galam man tomēr grūti saprast visu Tavu koncepciju. (Daļēji varbūt vēstules formas dēļ; kad pārnesīšu *Word* failos, iespējams, būs labāk pārskatāms...).

Bet varbūt tomēr Tu varētu savu koncepciju vēlreiz izklāstīt tā īsi un lakoniski visā pilnībā: bez pierādījumiem, bez atsaucēm, bez «ortodoksālās» versijas apstrīdēšanas – vienkārši: «bija tā, tā un tā» – kā tas ir Tavā koncepcijā.

Daži sīkumiņi pie Tevis rakstītā:

«krustā vispār nesita – karātavas izskatījās kā T burts; krusts ir metafizisks simbols».

Nu, citi autori stāsta, ka krusti bijuši trīs veidu: T, +, X. Visos gan sita ar naglām, gan piesēja ar striķiem – kā nu kuru sodīto. Kas īsti bijis ar Jēzu (kāds krusts un kāds piestiprināšanas veids) – neesot zināms.

«Pāvils runā gan par savu aicināšanu – savās aizstāvības runās «Ap.d.» 22:6–16 un 26:12–18 – viss gandrīz vārds vārdā, kā jau bija citēts, tikai mazliet plašāk»

Jā gan, bet tikai «Apustuļu darbi» nav Pāvila teksts, tātad arī aizstāvības runa nav autentiska. (To stenografēja, vai kā, lai viņa varētu būt autentiska?). Autentiskas ir tikai piecas Pāvila vēstules, un tur viņš saka tikai (ja pareizi atceros): *«..kad es tiku aicināts..»* – un viss.

Vai visa šī versija (Iskariots-Sauls-Pāvils) ietilpst Tavā «Svētā Gara Evaņģēlijā»?

5. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.08

No Viktors.Daugmalis@riga.lv

Kam valdis.egle@gmail.com

Datums 2006.8.9 09:56

Temats RE: isgars

Sveiks!

«Sv.G.ev.» vēl nav pabeigts, tāpēc šis tas tajā var mainīties – rakstot turpinājumu, šad tad nākas mainīt arī iepriekšējo. Bet vismaz pagaidām tur versijas par Jūdu nav.

Redz, nav tā, ka es noteikti apgalvotu – «bija tā, tā un tā», mana versija ir tikai pieņēmums, kurš man ļauj izprast notikumus ar un ap Jēzu bez atsauces uz pārdabiskajiem spēkiem plus apstākļu nejaušo sakritību. Taču šī versija nav izstrādāta visās detaļās un, protams, kaut kādi gali var palikt nesasieti; šādi tādi pieņēmumi man vispār ienāca prātā mūsu sarakstes laikā.

Īsumā tas, par ko es rakstīju pēdējās vēstulēs, varētu būt noformulēts tā – kristietības mācība pamatvilcienos bija izstrādāta PIRMS evaņģēlijos aprakstītajiem notikumiem un tās «iedzīvināšana» notika saskaņā ar plānu, kurā noteikta vieta bija atvēlēta arī Jūdām.

Jūda, tāpat kā pārējie «mācekļi», bija kopā ar Jēzu kopš brīža, kad viņš devās pildīt savu misiju. Jūda nebija nodevējis šā jēdziena parastajā izpratnē, bet par tādu tika pataisīts, lai mācība iegūtu «pilnīgu» formu un lai kristietības izplatīšanai nebūtu šķēršļu. Šādā nolūkā, lai pasargātu to no iznīcināšanas, kristiešu vajāšanas priekšgalā arī nostājās «Jēzus mīļākais māceklis».

Jūda pirms Jēzus misijas sākšanas bija ieguvis farizeju uzticību, un, misijai sākoties, piedroņās Jēzum it kā farizeju spiegs. «Nodevis» Jēzu, Jūda kā farizeju uzticamības persona it kā vajāja kristiešus, bet faktiski sekoja tam, lai jaunā mācība iegūtu pietiekamu adeptu skaitu. Kad šis uzdevums bija izpildīts, viņš mainīja vārdu un apmešanās vietu un nostājās kristiešu priekšgalā kā viņu galvenais ideologs un organizators.

Viktors

6. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.11

No Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam Viktors.Daugmalis@riga.lv <Viktors.Daugmalis@riga.lv>

Datums 2006.11.9 13:13

Temats Re: iskars

Sveiks!

To, ka tas ir tikai pieņēmums, nevis kategorisks apgalvojums, es saprotu. Vienkārši arī pieņēmums, lai to varētu apdomāt, ir jānoformulē pozitīvā un skaidrā formā: «bija tā, tā un tā...»

Tātad, cik es sapratu, šajā versijā Jūda un Sauls-Pāvils ir viena un tā pati persona? (Un līdz ar to stāsts par Jūdas nāvi – lai no kā viņš nomira – ir mistifikācija?).

Šajā versijā mani pašreiz vairāk par visu interesē jautājums: kāds bija visa šī pasākuma MĒRĶIS. Izplatīt kristietību – tas ir skaidrs, bet AR KĀDU NOLŪKU izplatīt kristietību?

Iepriekšējā vēstulē pie tur minētajiem «sīkumiem» aizmirsu vēl pieminēt par to, ka Pāvils sauca sevi par romieti (lai gan tolaik vēl Romu pat apmeklējis nebija, nerunājot jau par izcelšanos no turienes). Man šķiet, tas ir izskaidrojams ļoti vienkārši – Sauls (Pāvils) bija Romas PILSONIS, pie tam dzimis kā tāds (t.i., pilsonību bija ieguvuši jau viņa vecāki). Romas sākumos – dažus gadsimtus pirms Kristus – Romas pilsonis un Romas pilsētas iedzīvotājs patiešām bija viens un tas pats, bet, republikai (vēlāk impērijai) augot, pilsonību sāka dot – aizvien pieaugošos apmēros – arī visādiem provinciāļiem – gan par nopelniem, gan vienkārši par naudu. Es domāju, ka Saula vecāki (vai varbūt pat vēl agrāki senči) kā gudri un bagāti ebreji vienkārši nopirka Romas pilsonību, lai palielinātu savu ietekmi un tiesības.

7. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.11

No Viktors.Daugmalis@riga.lv

Kam valdis.egle@gmail.com

Datums 2006.11.9 14:41

Temats RE: iskars

Sveiks!

Par Romas pilsonību visai ticami.

Jā, Jūda un Sauls-Pāvils, manuprāt, ir viena un tā pati persona.

Ar kādu nolūku izplatīt kristietību? Ar ļoti vienkāršu, kā vienmēr – izglābt pasauli ☺.

Ir, protams, dzirdēta versija, ka kristietību žīdi ir radījuši, lai uzņemtu ārēšiem tiem neraksturīgo pasaules uzskatu un sagrābtu pasaules kundzību (vai vismaz – lai nokrafitu romiešu jūgu): bez vispārējās «cilvēkmīlestības» – augļošanas monopols plus bijības pret sievieti iedzīvināšana kā sieviešu tirdzniecības priekšnoteikums. Taču personiski man šī versija šķiet mazticama. Un vispirms tāpēc, ka notikumos ar Jēzu iesaistītie cilvēki PAŠI TICĒJA savai misijai. Protī, ticēja, ka ar savu uzpurēšanos izpirks pasaules grēkus un nesīs cilvēkiem jaunu ticību. Ka viņi iemācīs uzpurēties arī citiem. Tas, ka viņi varēja pielietot mistifikācijas, lietas būtību nemaina – vēlākos laikos radītā tēze par mērķi, kurš attaisno līdzekļus, taču neradās tukšā vietā!

Tātad, manuprāt, Kumranas sekta mērķtiecīgi strādāja pie tā, lai sekta vidū pastāvošās attiecības padarītu par pasaules universālo kārtību. Resp., viņi sagatavoja mesiju ar visu mācību un «komandu».

Viktors

8. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.12

No Valdis Egle <valdis.egle@gmail.com>

Kam Viktors.Daugmalis@riga.lv

Datums 2006.12.9 19:57

Temats Re: iskars

Sveiks!

Tas, ka Sauls-Pāvils bija Romas pilsonis, ir aprakstīts literatūrā; tas par to pilsonības pirkšanu ir (laikam) mana versija (neatceros, ka būtu lasījis).

Runājot kopumā par Tavu versiju (Jūda=Sauls). Tā kā tas nav kategorisks apgalvojums, bet tikai pieņēmums, tad tur nav arī ko strīdēties – pieņemam zināšanai, ka tāda versija pastāv.

Ir momenti, kas šajā versijā izskatās psiholoģiski ticamāki nekā kanoniskajā versijā (piemēram, tas slavenais Jūdas skūpst). (Es vispār neatceros – varbūt Tu vari paskaidrot? – kā tas skūpst tiek izskaidrots kristiešu teologu versijās: kāpēc bija vajadzīgs skūpst, kāpēc nevarēja vienkārši parādīt ar pirkstu – kaut vai neuzkrītoši?).

Šī versija arī labi saskan ar Pāvila (īstajām) vēstulēm. Kā zināms, tās ir visvecākās no visiem kristietības dokumentiem (agrākas nekā evaņģēliji, agrākas nekā «Apustuļu darbi»). Un tur Pāvils Jūdu vispār nepiemin, toties teic, ka Jēzus pēc augšāmcelšanās esot parādījies (visiem!) 12 (!) mācekļiem.

Psiholoģiski mazāk ticams izskatās apstākļi, ka Kumranas sekta varēja projektēt pasaules glābšanu. Toreizējo cilvēku domāšana nebija tik «globāla»; pat ja viņi teica «pasaules grēki», tad ar to viņi īstenībā domāja tikai savas tautas grēkus. Cik es atceros no grāmatām un «Discovery» filmām, Kumranas sekta bija aktīva karotāja pret romiešiem Jūdejas sacelšanās laikā, un gandrīz pilnībā tika izkauta – tā arī beidza pastāvēt (un atstāja rokrakstus alās – nebija vairs kam izņemt). Tas iznāk grūti savienojams ar domu glābt arī romiešus.

No otras puses, ja aplūkojam kristietību kā diversiju pret romiešiem, tad tāda tā izskatās tikai no Pāvila parādīšanās brīža – bet ne no Jēzus laika. (Varētu gan piedāvāt arī kombinētu versiju: sākumā, kamēr Iskariots vēl bija Jūda, runa bija par «pasaules», t.i. ebreju tautas glābšanu, bet vēlāk apstākļi iegrozījās tā, ka mērķi pārorientēja uz diversiju pret Romu).

9. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.13

No Viktors.Daugmalis@riga.lv

Kam valdis.egle@gmail.com

Datums 2006.13.9 16:43

Temats RE: iskars

Sveiks!

Kā jau Tu pats iepriekš (gan citā sakarā) rakstīji, mūsu viedokļi atšķiras tikai «sintētiķa» un «analītiķa» akcentos. ☺ Vismaz pagaidām es nejutu, ka jautājumā par Iskariotu-Saulu-Pāvilu Tu būtu ieņēmis izteikti noraidošu pozīciju, kas mani priecē un pacilā. ☺

Ar «pasauli» es domāju ne tik daudz «cilvēku kopumu», cik to pasauli, kurai «jāpienāk galam» un jāpiedzīvo «pēdējā kaija». Attiecīgi jāizpērk «pirmdzimtais grēks». Tas – saskaņā ar esēnu priekšstatiem, Kumranas sekta biju esēnu «ekstrēmais» strāvojums. Lai gan jāpiebilst, ka jau Stefans un Pāvils par jauno ticību runā kā par universālo, visām tautām domāto – un arī pats Jēzus noraida žīdu Jahvi.

Par Jūdas skūpstu. Šī epizode neskaitāmas reizes attēlota gleznās un svētbildēs, taču nekur teologu sacerējumos es neesmu sastapies ar šīs epizodes skaidrojumu – ir tikai apriori skūpsta kā visnелиetīgākās liekulības apzīmējumi.

Es iepriekš biju rakstījis par šā skūpsta psiholoģiskajiem aspektiem. Varu teologu vietā mēģināt paskaidrot arī tā metafizisko nozīmi.

Tātad, Jēzus nodošana, tāpat kā nāve krustā, augšāmcelšanās utt. bija ar dziļu simbolisku nozīmi – mūsu priekšā būtībā norisinās mistērija. Sāksim ar brīdi, kurā tas notika. Jūda ar augstajiem priesteriem bija jau vienojies iepriekš, un uz ko tad viņš (kopā ar Jēzu) gaidīja? Gaidīja uz Neraudzētās maizes svētkiem, kad bija jākauj upurjērs! (=Jēzus). Kas norisinājās tonakt?

Vakarēdiena laikā Jēzus saka, sniedzot biķeri ar vīnu: «Dzeriet visi (!!!) no tā!» (viņa «asinis» grēku piedošanai). Viņš zina, ka Jūdam viņš jānodod – un tomēr necienā mācekļus, teiksim, PĒC Jūdas aiziešanas. Tad Jēzus ar visiem, izņemot Jūdu, dodas uz Ģetzemanes dārzu, lai izcīnītu sevī cīņu starp cilvēcisko un dievišķo. Šīs cīņas laikā, neraugoties uz Jēzus lūgumiem, VISI aizmieg (tātad, «izslēdzas» no mistērijas, tajā paliekot tikai diviem – upurējamajam un upurētājam). Nomodā – gan tiešā, gan

pārnestā nozīmē – ir tikai Jēzus un Jūda. Un izšķirošajā brīdī Jūda vairs netiek saukts vārdā, bet dēvēts par «to, kurš nodeva». Šajā mirklī viņi abi ir līdzvērtīgi mistērijas dalībnieki, un nu katram būs jānes SAVS krusts: Jēzum – fiziskais, Jūdām – garīgais (ne velti Jēzus pirms tam saka: «Tam cilvēkam būtu labāk, ja nemaz nebūtu dzimis». Resp., Jēzus saprot, cik smags būs OTRAIS krusts). Jūda saka: «Esi sveicināts, rabi!» (Pirmkārt, viņi redzējušies pavisam nesen – tāpat, sveiciens netiek attiecināts uz divu CILVĒKU attiecībām. Varbūt – uz «dievišķā» un «cilvēciskā» satikšanos? Tiesa, citos tulkojumos, tostarp krieviskajos, Jūda saka: «Priecājies, rabi!» Par ko «priecājies»?! Taču jau par to, KA VISS NOTIEK. Otrkārt, Jūda saka «rabi», tāpat, apliecina viņam cieņu un padevību.) Tad – skūpst. Un Jēzus par atbildi saka satriecošus vārdus: «Draugs (!!!), kāpēc tu esi šeit?». Ko šie vārdi nozīmē? Jēzus taču zina, KĀPĒC Jūda ir šeit – lai viņu nodotu! Tāpat, teksts jāsaprot simboliski, kā viss notiekošais. Šie vārdi varētu nozīmēt, piemēram, «Vienmēr atceries par savu misiju, atceries, KĀPĒC». Un «draugs» – vai tā Jēzus varētu saukt sātanu, kurš it kā (kanoniskā versija) iemiesojies Jūdā? Absurds! Tāpat, tā varētu būt pateicība par Jūdas misijas veikšanu un simboliski – «dievišķā» un «cilvēciskā» salīgšana.

Un, tāpat, pats skūpst. SKŪPSTS ir Jēzus kā mesijas apcietināšanas iemesls. Tāpat, Jūda atklāti pauž savu pārliecību, ka Jēzus IR MESIJA, kurš nu jāņem ciet kā tāds! Un vienlaikus – Jūda apliecina, ka viņš IR kopā ar Jēzu (visi pārējie mācekļi bija tikko prom – gulējuši, un tūlīt būs prom – Jēzu noliedzot).

Starp citu, vienā no evaņģēlijiem pēc Jēzus apcietināšanas ir epizode, kad kāds kails jauneklis aizbēg pliks, pamezdams savas drēbes. Kur nu vēl simboliskāk – «cilvēks kā tāds» izglābjas no nešķīsto farizeju varas.

Viktors

2007.06.06 22:10 trešdiena

V.E.: Nu tā, esmu pievienojis tās iztrūkstošās vēstules. Tā kā nevarēju tās savlaicīgi pārlasīt, tad arī neievēroju, rakstot Tev atbildi pirmajā MUNUS grāmatā. Te Tu patiešām saki, KĀDĒĻ tas viss bija vajadzīgs – lai «izglābtu pasauli», iedvestu cilvēkiem pašuzpurēšanos.

Labi, pieņemu zināšanai. Daži momenti man tomēr iedvēš šaubas:

1) Salīdzinot šo lietu ar visu pārējo, ko es zinu par pasauli un par vēsturi, grūti noticēt, ka tāds motīvs bija **ebrejiem**; ja tie būtu bijuši grieķi vai, teiksim, (toreizējie) latvieši, tad nu vēl tā...

2) Šis būtu labs sižets kādam (alegoriskam un simboliskam) romānam, bet kā reālu cilvēku reālā vidē īstenots pasākums tas izskatās no psiholoģijas viedokļa visai maz ticams; kura kvadranta cilvēki varētu kaut ko tādu izdomāt un īstenot: Z? M? A? G? – Z, M un A atkrīt uzreiz – viņiem pat uz to pusi domas neietu, pat prātā nevarētu ienākt... Atliek vienīgi G. Nu, tie izdomāt varētu gan... (Jēzus, kāds viņš parādās «kanoniskajā versijā», jau arī bija G tips; kāds, teiksim, GA¹⁷⁵). Tomēr no izdomāšanas līdz realizācijai dzīvī ir milzīga distance, un grūti noticēt, ka viņi spētu to noiet...

3) Ja Jūda un Sauls-Pāvils bija viena un tā pati persona, tad (zinot, ka Pāvils vērsās speciāli pie nežīdiem) jāsecina, ka viss plāns bija orientēts no paša sākuma galvenokārt uz nežīdiem. Kāpēc tā? Vai žīdi nebija jāglābj? Un ja bija jāglābj, tad kāpēc galu galā iznāca tā, ka kristietību pieņēma nežīdi, bet paši žīdi nepieņēma?

3. *Atbilde Viktoram Daugmalim*

2007.05.22 14:06 otrdiena

Jāatzīstas, es arī tagad, pēc šo vēstuļu ievietošanas Dokumentu krājumā «Mūnus» un līdz ar to pēc vairākkārtējas to pārlasīšanas gan krājuma rediģēšanas gaitā, gan pēc tam vēl atsevišķi, tā īsti nesaprotu līdz galam Tavu versiju. Tomēr es to fiksēju kā vienu no postulātu (pieņēmumu) sistēmām, kuras mums figurē šeit sakarā ar kristietības izcelšanos.

Tāpat pavisam mums (priekš «disputa MUNUS») ir trīs pamatversijas, kurām es piešķiru identifikatorus C, D un E.

Versija (jeb sistēma) C ir kanoniskā Baznīcas versija (varbūt arī starp visām daudzajām kristīgajām baznīcām un sektām pastāv kaut kādas nelielas atšķirības šo notikumu interpretācijā, bet mūsu nolūkiem tās laikam gan ir maznozīmīgas, tāpēc pieņemsim, ka tur ir vienota versija).

¹⁷⁵ Tas ir Tavs tips.

Apzīmējums C lai ir no latīņu vārda «*canon*»¹⁷⁶ (arī no vārdiem «klasisks» un «kristietība» viņu latīniski-eiropeskajā transkripcijā). Sistēma C ir pietiekoši labi zināma, un to es neaprstāšu.

Versija (jeb sistēma) D ir Tava versija (apzīmējums no vārda «Daugmalis»). Cik es sapratu, šajā sistēmā Jūda Iskariots un Sauls-Pāvils ir viena un tā pati persona; Jēzus nodošana un krustā sišana notika ar viņa paša piekrišanu; vispār pastāvēja (diezgan labi) organizēta un izplānota «ģeniālu domātāju un ģeniālu organizētāju» «sazvērestība» kristietības radīšanai, ieviešanai un izplatīšanai. Galvenais, kas man nav īsti skaidrs, ir – kam un kāpēc tas viss bija vajadzīgs.

Un, beidzot, mums ir versija (jeb sistēma) E – mana versija¹⁷⁷ (apzīmējums no vārda «Egle»; arī no vārda «ebreji»). Saskaņā ar šo versiju tāpat pastāvēja plašāka vai šaurāka «sazvērestība», kuras centrā atradās Sauls-Pāvils, un kuras mērķis bija (ebreju interesēs) izplatīt kristietību Romā ar nolūku sagraut Romas valsti un vispār demoralizēt «nežīdus», padarot tos nespēcīgus un cīņas nespējīgus.

Tad nu es deklarēju par vienu no «disputa MUNUS» mērķiem šo trīs sistēmu apspriešanu, salīdzināšanu un izvērtēšanu.

Visumā mēs to darīsim (ja darīsim) turpmākajos MUNUS sējumos, bet šeit es gribu (īsu tēžu veidā) tikai minēt dažus apsvērumus, kas būtu jāievēro (un uz kuriem būtu jāatbild) C un D versiju piekritējiem minētās apspriešanas gaitā.

1) Ebreji kā tauta sāka formēties ar «iziešanu no Ēģiptes» (ko viņi svin kā «*paseh*» jeb «*pashas*» svētkus) Mozus laikā un ar Palestīnas (pirmo) iekarošanu; tā bija nežēlīga iekarošana, taču visumā neatšķīrās no citu tā laika iekarotāju rīcības; ebreji (žīdi) kā specifiska, unikāla grupa vēl nebija izveidojušies ar visām tām īpatnībām, kas viņus raksturo vēl līdz šai dienai.

2) Kā tādi, ar visām šīm unikālajām īpatnībām apveltīti, ebreji jeb žīdi izveidojās tikai «Bābeles gūstā» un pēc tā; viņi pielika roku Babilonijas valsts sagraušanā un tās atdošanā persiešu iekarotājiem, bet pirmā viņu lielā «operācija» tieši īstā «specifiski žīdiskā» stilā un kvalitātē bija faktiskās varas sagrābšana pēc tam Persijas lielvalstī; tā ir aprakstīta Bībeles «Esteres grāmatā» – aprakstīta, protams, no ebreju pozīcijām. Ja atmetam tendenciozo interpretāciju un atstājam no šīs grāmatas stāsta tikai «kailus faktus», tad tie ir šādi:

a) Mordohajs (un acīmredzot arī citi žīdi) nepakļāvās Persijas paražām un likumiem, demonstratīvi ignorēja un noliedza tos, tādējādi izraisīdami konfliktu starp žīdiem un Persijas augstmaņiem;

b) rezultātā it kā esot bijusi izdota pirmā (aiz ķēniņa Ahasvera) augstmaņa Hamana pavēle iznīcināt visus žīdus impērijā divpadsmitā (ādāra) mēneša 13.dienā; taču tā ir žīdu versija, pašu persiešu versijas mums nav; nav skaidrs, kāpēc iznīcināšanu, ja tāda patiešām būtu bijusi nolemta, nevarēja sākt tūlīt, bet bija jāgaida gandrīz gads līdz noliktajai dienai; nav arī skaidrs, vai tas bija reāli, ka veselas tautas iznīcināšanu Persiešu impērijā viens augstmanis, lai arī cik ietekmīgs, varēja izlemt bez paša ķēniņa ziņas; faktiski neviens ebrejs, spriežot pēc Esteres grāmatas, nogalināts netika;

c) toties paši žīdi, ar Esteres palīdzību sagrābuši varu Persijā un padarījuši Mordohaju par pirmo augstmani pakārtā Hamana vietā, ādāra mēneša 13.dienā sarīkoja pa visu valsti masu slaktiņu, noslepkavojot 75'000 cilvēku; pašā galvaspilsētā Sūsā vien divās dienās nokāva 800 cilvēkus, tajā skaitā visus desmit Hamana dēlus;

d) šo slaktiņu Mordohajs pavēlēja turpmāk visiem žīdiem svinēt kā «*pūrim*» svētkus (ko viņi arī dara līdz šai baltai dienai); šajos svētkos nu jau apmēram divarpus tūkstošu gadu garumā līdz ekstāzei tiek kurināts naidis pret nežīdiem («žīdu ienaidniekiem»), sitot klabekļus katrreiz, kad (skaļi lasot Esteres grāmatu) izrunā Hamana vārdu, tiek durstītas Hamana figūras (bet, ja var dabūt, tad arī kāds dzīvs nežīds, kurš attēlo Hamanu).

3) Viss šis bija jau pastāvējis vairākus simtus gadu tajā laikā, kad norisinājās Jaunajā Derībā aprakstītie notikumi, kad sludināja Jēzus, darbojās Sauls utt.; žīdiem tad jau bija lielvalstu sagrābšanas (un, ja vajag, sagraušanas) pieredze Babilonijā, Persijā un arī, mazākā mērā, citur; vai, ievērojot šo apstākli, bija reāli, ka cik necik ievērojama žīdu grupa patiešām gribēja nest «priekā vēsti», labestības un mīlestības idejas «nežīdiem»? Nest tās bez kāda cita, slēpta nodoma?

4) Mūsu, Eiropas civilizācijā XIX un XX gadsimta vēsturē arī bija divas lielas strāvas, kurās tāpat žīdi (kā galvenie šo strāvu virzītāji) «nesa taisnīguma, godīguma un kopēja labuma idejas» nežīdiem. Šīs strāvas bija Sociālisms un (Rietumu) Demokrātija.

¹⁷⁶ V.E.: Tas ir grieķu cilmes vārds, bet bija pazīstams jau klasiskajā Romā, ne tikai Viduslaiku Eiropas latīņu valodā, un tur to rakstīja šādi; pašu grieķu vārdu tagad parasti ar latīņu burtiem pieraksta kā «kanōn». Latīņu vārds nozīmēja «norma, mēraukla, paraugs».

¹⁷⁷ V.E.: Es gan neuzstāju uz šo versiju kategoriski, bet tikai piedāvāju to salīdzināšanai ar citām versijām – pieņēmumu sistēmām.

5) Sociālistiskajās revolūcijās (ņemsim 1917.gada Krieviju kā vislielāko un visspilgtāko piemēru) darbojās trīs galveno grupu elementi:

a) viena grupa bija vienkārši kriminālie elementi, laupītāji un dzimti slepkavas; tieši viņi bija galvenie asinsdarbu izpildītāji (bet ne plānotāji);

b) otra grupa bija patiešām godīgi cilvēki, kas bija noticējuši sludinātajām sociālā taisnīguma idejām, tik tiešām gribēja un cerēja izveidot jaunu pasauli «kur valda taisnība un darbs», cilvēki, kas bija šī ideāla vārdā gatavi upurēties paši un nemeklēja sev nekādus labumus no tā visa; pie tādiem piederēja arī mani senči no tēva puses (un arī vispār lielais vairums «revolucionāro latviešu», ieskaitot sarkanos strēlniekus);

c) un beidzot, trešā grupa bija «revolucionāro žīdu» galvenā masa (varbūt bija arī izņēmumi, kas ietilpa (b) vai (a) grupās, bet galvenā žīdu masa bija (c) grupā); patiesais viņu motīvs nebūt nebija ideālas jaunas pasaules izveidošana priekš visiem cilvēkiem (kā tas bija «muļķa latviešiem»); aizkadrā šai trešajai grupai vienmēr stāvēja žīdu intereses un žīdu cīņa ar nežīdiem; faktiski tieši šis apstāklis arī padarīja iecerēto «jauno pasauli» par nerealizējamu utopiju, izgāza un padarīja veltīgu visu lielo cīņu.

6) Analogiski (tikai mazāk asiņaini) norisinājās arī «Rietumu demokrātiju» iedibināšana – un arī galarezultāts faktiski bija tas pats (un tā paša iemesla dēļ); žīdi «stāv un krīt» par «Rietumu demokrātiju» tikai tikmēr un tikai par tik, kamēr un par cik šī «demokrātija» ir izdevīga viņiem pašiem, sagraujot un nojaucot visas nežīdu tautu (aristokrātiskās) barjeras, bet šī «demokrātija» tūlīt tiek ierobežota, līdzko tā kļūst neizdevīga žīdiem (spilgts piemērs – vārda brīvības likvidācija «Holokausta nolieguma» sakarā); vienlaicīgi «Rietumu demokrātija» tiek kāpināta līdz karikatūras līmenim, tādējādi pārvēršot to par nežīdu tautu deģenerācijas un degradācijas ieroci («antirasisms», feminisms, narkomānija, pornogrāfija, homoseksuālisms, visi tie «praidi» un «Mozaikas»...).

7) Ja mēs redzam, ka abos šajos gadījumos – gan «sociālisma», gan «Rietumu demokrātijas» gadījumā – tās idejas, kas tika sludinātas (it kā) visas cilvēces labā, faktiski bija liekulība un tika tā (viltīgi) sludinātas tikai pašu žīdu labā un par postu nežīdu tautām, – vai tad nav loģiski pieņemt, ka arī trešajā – kristietības – gadījumā šī mācība tika sludināta tādā pašā veidā un ar tādu pašu nolūku?

8) Nav apstrīdams fakts, ka Romas impērija sabruka gandrīz tūlīt pēc kristietības pasludināšanas par valdošo reliģiju; nav apstrīdams fakts, ka vairāk nekā puse no tām teritorijām, kas eiropiešu civilizācijai piederēja (ietilpa Romas impērijā) Jēzus Kristus dzīves laikā, tika neatgriezeniski pazaudētas – visa Ziemeļāfrika, visi Tuvie Austrumi, visa Mazāzija; no pilnīgas bojāejas eiropiešu civilizāciju glāba tikai tas, ka ziemeļos no tās vēl atradās necivilizētas «barbaru» tautas, kuras spēja pastāvīgi «piebarot» mirstošo civilizāciju un ļāva tai noturēties līdz 1000.gadam, kad sākās vispārēja eiropiešu atkāpšanās no pirmatnējās (tātad no īstās) kristietības, reformējot to un izvirzot kristietības ideāla vietā jaunu – bruņinieku – ideālu, kurš tad arī ļāva eiropiešiem pacelties no nāves gultas un sākt «rekonkistu» – sākumā Krusta karu veidā, pēc tam kā «lielos ģeogrāfiskos atklājumus» un kā tai sekojošo dažādu kontinentu kolonizāciju.

9) Tieši bruņinieku ideāls pacēla Eiropu tajos augstumos, kuri savu kulmināciju sasniedza 19.gadsimtā, un tieši bruņinieku ideāls vienmēr ir bijis žīdu uzbrukumu galvenais mērķis (piemēram, Kārlis Markss sauca bruņiniekus par «suņiem-bruņiniekiem»; es varu minēt arī citus piemērus, kur žīdi ar īpašu niknumu vērsās tieši pret bruņiniekiem, cenšoties tos diskreditēt, pazemot, izsmiet); tagad bruņinieku ideāls eiropiešos faktiski ir iznīcināts, un tā vietā stāv žīdu iedvestais un ieviestais porno-tirgus «ideāls».

10) Savā 2006.gada 7.augustā pulksten 14:12 nosūtītajā vēstulē es izteicu cerību kādreiz rūpīgi no psiholoģijas viedokļa izanalizēt piecas autentiskās Pāvila vēstules, kas atrodamas Bībelē, lai mēģinātu noteikt Saula-Pāvila patiesos nolūkus. Tagad es esmu (vismaz pirmajā tuvinājumā) to izdarījis (precīzus rezultātus publicēšu vai nu MUNUS tālākajos sējumos vai arī atsevišķā grāmatā); pašreiz īsumā teikšu tā: Pāvila vēstules ir ārkārtīgi – nu ārkārtīgi! – dīvdromīgas; gandrīz visu (izņemot sveicienus konkrētām personām un tamlīdzīgas tīri sadzīviskas lietas) var interpretēt gan kā apstiprinājumu sistēmas C versijai (kanoniskajai), gan kā apstiprinājumu sistēmas E versijai, bet dažās vietās Pāvils taisa gandrīz vai atklātu atzīšanos, ka visa šī sludināšana ir viena liela milzu blēdība.

11) No cilvēku psiholoģijas viedokļa ir iespējams, ka cilvēks maina ticību – sāk ticēt citam dievam vai tam, ka tas, kuru viņš agrāk nav atzinis par mesiju, īstenībā tomēr ir bijis mesija. Bet lūk kas **nav** iespējams: līdz ar ticību mainīt arī visu savu psihisko struktūru. Cilvēks, kurš maina ticību, paliek tā pati personība ar visu savu psihotipu, paradumiem, paņēmienu utt., un jaunās ticības vārdā viņš rīkojas tāpat, kā agrāk bija rīkojies vecās ticības vārdā. Spilgts piemērs tam ir Eiropas vēsturē

visslavenākais inkvizitors Tomass Torkemada¹⁷⁸, kurš, kā zināms, bija kristietībā pārgājis ebrejs¹⁷⁹ (tādā veidā – it kā – bija tā pati situācija, kas Saulam-Pāvilam). Un te nu mēs redzam, ka viņš kristietības labā darbojās, tajā skaitā apkaroja slēpto (marānus) un atklāto (žīdus) jūdaismu, ar pašu žīdu metodēm un nežēlību.¹⁸⁰ Bet Pāvila gadījumā – ja ticam kanoniskajai versijai – mēs redzam pilnīgu personības izmaiņu: cilvēks, kurš tikko kā bija gājis «draudus un nāvi šņākdams pret Tā Kunga mācekļiem», pēkšņi pārvēršas par pašu pazemīgās «ticības, cerības un mīlestības» iemiesojumu. Tāda mēroga pārvērtības cilvēka personībā psihiatrija pazīst tikai vienā – lobotomijas – gadījumā. Bet man liekas visai apšaubāmi, ka kāds varēja atvērt Saula galvaskausu un pārgriezt viņam saites starp abām smadzeņu puslodēm.¹⁸¹

Valdis Egle

2007.gada 3.jūnijā

---

¹⁷⁸ **V.E.:** Torkemada (Torquemada) Tomass (ap 1420 – 1498.09.16), tulkojumā no spāņu valodas «Liesmojošais Tornis», dominikāņu mūks, Spānijas inkvizīcijas galva; bija karalienes Izabellas personīgais garīdznieks, 1483.gadā iecelts par Kastīlijas un Aragonas Lielo inkvizitoru; sastādīja inkvizīcijas kodeksu un radīja inkvizīcijas tiesas procedūru; 1486.gadā iecelts arī par Valensijas un Katalonijas Lielo inkvizitoru; labi pazīdams ebrejus un viņu viltības, neļāvēs apmānīties no marāniem (it kā kristietībā pārgājušiem žīdiem) un sadedzināja sartos apmēram 10 tūkstošus cilvēku, bet 1492.gadā, kad karaliene Izabella atteicās izpildīt viņa prasību un izdzīt žīdus vispār no Spānijas, tad nosvieda viņai pie kājām 30 sudraba monētas un ar vārdiem «Saņemiet maksu par Kristus pārdošanu!» izgāja no zāles, aizcirdams durvis. Izabella neizturēja, piekāpās un izdeva dekrētu par pilnīgu ebreju izraidīšanu no Spānijas.

¹⁷⁹ **V.E.:** Pirmoreiz es to izlasīju (latviešiem pietiekami labi pazīstamā) Simona Vīzentāla grāmatā «Cerību Buras» (un, jāteic, biju visai pārsteigts); pēc tam šo pašu apgalvojumu sastapu arī citos avotos. Simona Vīzentāla autoritāte, es domāju, pilnīgi izslēdz iespēju, ka tas varētu nebūt patiesība.

¹⁸⁰ **V.E.:** Визенталь Симон. «Парус надежды». Перевел с португальского А. Мороз. В кн. «Тайны тысячелетий», том 2, с.147–217. Издательский дом «Вокруг света», Москва, 1996.

¹⁸¹ **V.E.:** Tāda ķirurģiska operācija saucas par lobotomiju, un ASV psihiatru praksē to kādu laiku lietoja; tagad, šķiet, ir aizliegta; Latvijā nekad nav bijusi atļauta.

3. DAĻA. Burtnīca «UNESCO»

2007.05.24 12:47 ceturtdiena

Priekšvārds

Zemāk šajā sējumā (MUNUS) kā trešā tā daļa tiek ievietots mans sacerējums, kurš dažādos agrākos izdevumos figurēja kā «Meditācija UNESCO». Sākot ar Trešo Mediotēku (1979–1984), tas ietilpa grāmatā «Законы Пути»¹⁸² (datoridentifikators: RULES), ievadot to grāmatu kā pirmā tās daļa. Šis nelielais sacerējums sastāv no piecām nodaļām. Pirmā nodaļa sākumā bija patstāvīgs īss sacerējums – mana pati pirmā «meditācija», uzrakstīta latviski rokrakstā manu universitātes studiju pirmā kursa pašā sākumā 1965.gada novembrī. 1979.gada 14.jūnijā tas tika pārtulkots krieviski un nodrukāts ar rakstammašīnu, lai kļūtu pieejams latviski nesaprotošajiem darba biedriem. 1983.gada martā tas tika papildināts vēl ar četrām nodaļām (jau no paša sākuma rakstītām krieviski).

Šajā, Vekordijas publikācijā pirmā nodaļa ir dota no latviešu oriģināla, bet pārējās četras tulkotas no krievu valodas 2007.gada maijā. Tulkojumā saglabāti tie punktu numuri, kas tiem bija Veddas sējumā {[RULES](#)}.

No meditācijas UNESCO titullapas grāmatā RULES

Patiesībā uz Zemes cilvēki aizņem ļoti maz vietas. Visu cilvēci varētu sagāzt kaudzē uz pašas mazākās Klusā okeāna saliņas.¹⁸³

*Antuāns de Sent-Ekziperī*¹⁸⁴

Rakstīts: 1965.11 un 1983.03
Balvi un Rīga

1. UNESCO

UNESCO komisijas ziņojums:

1964.gadā pasaules iedzīvotāju skaits, tāpat kā iepriekšējos gados, pieaudzis par 2%, bet pārtikas produktu ražošanas apjoms par 1%.

Ko nozīmē šī ziņojuma pirmā daļa?

Pēc procentu procentu formulas

$$A = a (1 + p/100)^t$$

¹⁸² V.E.: «Ceļa Likumi».

¹⁸³ V.E.: Pieņemsim, ka mēs varam iepakot desmit cilvēkus vienā kubikmetrā. (Tas ir reāli, jo cilvēka miesas blīvums ir tuvs ūdens blīvumam; vienā kubikmetrā ir tonna ūdens, tātad pie mūsu pakojuma uz vienu cilvēku iznāks 100 kilogramu svara. Tas ir pat vairāk nekā vidējais cilvēka svars). Vienā kubikkilometrā ir miljards kubikmetru. Tātad sapatotā veidā seši miljardi cilvēku neaizņems pat pilnu kubikkilometru. Ja Sent-Ekziperī minētajai kaudzei būs piramīdas vai konusa forma, tad pie pamatnes laukuma, teiksim, seši kvadrātkilometri (tādas Klusā okeāna saliņas platība), kaudzes augstums būs tikai trīs simt metru (divreiz augstāka nekā Heopsa piramīda). Ja pakojuma blīvums būs mazāks, kaudze attiecīgi augstāka. Ja kaudzes forma būs ne piramīda vai konuss, bet uzbērums ar vertikālām malām, tad augstums būs trīs reizes mazāks. Bez tam Ekziperī laikā planētas apdzīvotāju skaits bija (tie optimālie) 2 miljardi (ko viņš arī pats min tekstā). Toreiz pietika ar diviem kvadrātkilometriem kaudzes pamatnei. Aprēķini tātad apstiprina Sent-Ekziperī apgalvojuma pareizību.

¹⁸⁴ V.E.: Antuāns de Sent-Ekziperī. «Mazais Princis». Izdevniecība «Liesma», Rīgā, 1966., 54.lpp.

Šeit a – sākuma skaits, A – beigu skaits, p – procentu likme, t – laiks. Aprēķināsim, pēc cik ilga laika pasaules iedzīvotāju skaits divkāršosies.

1965. g. (2)

UNESCO komisijas ziņojums:
1964. gadā pasaules iedzīvotāju skaits, āpat kā iepriekšējos gados, pieaudzis ar 2%, bet pārtikas produktu ražošanas apjoms par 1%.

Ko nozīmē šis ziņojuma pirmais daļa?
Pēc procentu procentu formulas

$$A = a(1 + \frac{p}{100})^t$$

Šeit a – sākuma skaits, A – beigu skaits, p – procentu likme, t – laiks. Aprēķināsim, pēc cik ilga laika pasaules iedzīvotāju skaits divkāršosies.

$$2a = a(1 + \frac{p}{100})^t$$

$$2 = 1,02^t$$

$$t = \frac{\lg 2}{\lg 1,02} = \frac{0,3010}{0,0086} = 35 \text{ (gadi)}$$

Tātad pasaules iedzīvotāju skaits dubultojas 35 gados. Te veidojas ģeometriskā progresija. (Ko tas nozīmē, pietiek atcerēties Indijas prinča Sirama bēdīgo darījumu ar šaha spēles izgudrotāju.) Parēķināsim, ko tas nozīmē cilvēcei.

1965. gadā uz Zemes dzīvo 3 miljardi cilvēku. 2000. gadā tātad to būs jau 6 miljardi. Lai vienkāršotu aprēķinus, noskaidrosim vispārīgo formulu: $(2000 + m)$ -tajā gadā būs $6 \cdot 2^{\frac{m}{35}}$ miljardi, kur $n = \frac{m}{35}$.

2140. gadā būs 96 miljardi cilvēku.

Manas pašas pirmās meditācijas rokraksta sākums. Rakstīts 19 gadu vecumā.

$$2a = a \cdot (1 + p/100)^t$$

$$2 = 1,02^t$$

$$t = \lg 2 / \lg 1,02 = 0,3010 / 0,0086 = 35 \text{ (gadi)}.$$

Tātad pasaules iedzīvotāju skaits dubultojas 35 gados. Te veidojas ģeometriskā progresija. (Ko tas nozīmē, pietiek atcerēties Indijas prinča Sirama bēdīgo darījumu ar šaha spēles izgudrotāju.) Parēķināsim, ko tas nozīmē cilvēcei.

1965. gadā uz Zemes dzīvo 3 miljardi cilvēku. 2000. gadā tātad to būs jau 6 miljardi. Lai vienkāršotu aprēķinus, noskaidrosim vispārīgo formulu: $(2000 + m)$ -tajā gadā būs $6 \cdot 2^{\frac{m}{35}}$ miljardi, kur $n = m / 35$.

2140. gadā būs 96 miljardi cilvēku.

Zinātnieki saka, ka Zeme, ja izmanto visu tās sauszemes platību, var uzturēt 90 miljardus cilvēku. Mūsu aprēķinos šis skaitlis būtisku lomu nespēlē. Agrāk vai vēlāk cilvēki dibinās savas kolonijas kosmosā, un cilvēce izies no Zemes un Saules sistēmas robežām.

Saules sistēmā ir 9 planētas. Pieņemsim, ka uz katras no tām var dzīvot 111 miljardi cilvēku, tad visā Saules sistēmā apmēram 1000 miljardi cilvēku. Saule ir visādā ziņā vidēja zvaigzne, tāpēc pieņemsim tās sistēmu par standartsistēmu un uzskatīsim, ka katrā zvaigžņu sistēmā var dzīvot 10^3 miljardi cilvēku.

2350. gadā būs 6138 miljardi cilvēku jeb ≈ 6 zvaigžņu sistēmas.

2700. gadā aizņems ≈ 6000 sistēmas.

3540. gadā aizņems ≈ 100 miljardi zvaigžņu sistēmu jeb visu mūsu galaktiku.
(Šeit 2^{10} pieņemts ≈ 1000).

Var apgalvot, ka cilvēki cels zemes ražību, laukus iekārtos daudzos stāvos, ko apgaismos ar mākslīgām saulēm, ražos pārtikas produktus bez augu un dzīvnieku starpniecības, būs kosmosā mākslīgas planētas utt. Nestrīdēsimies, bet parēķināsim. Galaktikas visgarākais caurmērs ir $100\,000$ gaismas gadu. Iedomāsimies tagad milzīgu kuba ar šādu šķautni, bet šī kuba iekšienē uz katru kubikmetru (!) pa cilvēkam. Cik ilga laika vajadzēs, lai sasniegtu šādu stāvokli?

Aprēķināsim mūsu kuba tilpumu:

$$10^5 \cdot 365 \cdot 24 \cdot 3600 \cdot 3 \cdot 10^8$$

ir kuba šķautnes garums, izteikts metros.

$$V = (365 \cdot 72 \cdot 36 \cdot 10^{15})^3 = 365^3 \cdot 72^3 \cdot 36^3 \cdot 10^{45}$$

$$\lg(V) = \begin{array}{l} 3 \cdot \lg(365) = 3 \cdot 2,5623 = 7,6869 \\ 3 \cdot \lg(72) = 3 \cdot 1,8573 = 5,5719 \\ 3 \cdot \lg(36) = 3 \cdot 1,5563 = 4,6689 \\ 45 \cdot \lg(10) = = 45 \\ \hline 62,9277 \end{array}$$

$$V = 8,5 \cdot 10^{62} \text{ m}^3$$

Apzīmēsim meklējamo gadu skaitu ar x . Tad pēc x gadiem būs

$$3 \cdot 2^{x/35} \text{ jeb } 8,5 \cdot 10^{62} \text{ cilvēku.}$$

$$\begin{array}{l} 3 \cdot 2^{(x/35)} = 8,5 \cdot 10^{62} \\ 2^{x/35} = 2,83 \cdot 10^{62} \\ (x/35)\lg(2) = \lg(2,83) + 62 \\ x = ((62 + \lg(2,83)) \cdot 35) / \lg(2) \\ x = ((62 + 0,4518) \cdot 35) / 0,3010 \end{array}$$

$$\lg(x) = \begin{array}{l} \lg(62,45) = = 1,7955 \\ \lg(35) = = 1,5441 \\ -\lg(0,3010) = -1,4786 = 0,5214 \\ \hline 3,8610 \end{array}$$

$$x = 7261$$

Tātad pēc nedaudz vairāk nekā septiņiem tūkstošiem gadu visā galaktikā un tās tuvumā uz katru m^3 atradīsies pa cilvēkam. Te, kā saka, komentāri lieki. Tomēr piezīmēsim, ka, lai sasniegtu mūsu kuba ārieni no centra, gaismai jāiet $50\,000$ gadu. Bet cilvēkiem dots laiks tikai $7\,000$ gadu. Tātad cilvēkiem jāvirzās 7 reizes ātrāk nekā gaismai. Bet Einšteina teorija māca, ka vislielākais dabā iespējamais ātrums ir elektromagnētisko viļņu jeb gaismas izplatīšanās ātrums.

Vai septiņi tūkstoši gadu ir ilgs laiks? Mēs zinām, ka cilvēku dzimums pastāv jau apmēram miljons gadu. Tad šie nākamie gadu tūkstoši ir tikai $1/120$ daļa no visas cilvēces pastāvēšanas vēstures, niecīga pēdējā simtdivdesmitā daļa. Nemaz nerunājot par to, kas būs tad, kad cilvēce būs divtik veca kā tagad.

Paanalizēsim tagad, ko nozīmē minētā ziņojuma otrā daļa. Iedzīvotāju skaits pieaug straujāk nekā pārtikas ražošana. Tādējādi pārtikas deva uz vienu cilvēku arvien samazināsies. Aprēķināsim, pēc cik gadiem mēs ēdīsim 3, 10, 100 vai 1000 reizes mazāk nekā tagad. Apzīmēsim šo reižu skaitu ar N . Pēc x gadiem būs $2^{x/35}$ reizes vairāk cilvēku nekā tagad, bet $(1 + 0,01)^x$ reizes vairāk pārtikas produktu (pēc jau pieminētās procentu procentu formulas). Cilvēku būs N reizes vairāk, nekā šie pārtikas produkti varētu uzturēt, pastāvot tagadējām devām. Tad

$$\begin{aligned}
 2^{x/35} &= 1,01^{x \cdot n} \\
 (x/35) \cdot \lg(2) &= x \cdot \lg(1,01) + \lg(n) \\
 x \cdot (\lg(2)/35) - x \cdot (\lg(1,01)) &= \lg(n) \\
 x &= (\lg(n)) / ((\lg(2)/35) - \lg(1,01)) \\
 x &= (\lg(n)) / ((0,3010/35) - 0,0043) = \\
 &= (\lg(n)) / (0,0086 - 0,0043) = \\
 &= \lg(n) / 0,0043
 \end{aligned}$$

Liekot tagad N vietā mums vajadzīgo reižu skaitu, atrodam, ka cilvēki pēc 111 gadiem ēdīs 1 reizi dienā (trīsreiz mazāk), pēc 450 gadiem ēdīs vienu reizi mēnesī, pēc 700 gadiem ēdīs 1 reizi gadā, un pēc 900 gadiem ēdīs 1 reizi 70 gadus garā mūžā.

Tiesa, šo katastrofu var novērst, ja intensīvi izmanto tehniku, zinātnes sasniegumus utt., tas ir, ja kāpina pārtikas produktu ražošanas tempus līdz iedzīvotāju pieauguma tempiem. Bet ko lai dara ar pašu iedzīvotāju pieaugumu? Pēc izdarītajiem aprēķiniem pilnīgi skaidrs, ka tas objektīvi, neatkarīgi no mūsu gribas, nevar pastāvēt pašreizējos apmēros kaut cik ilgāku laika periodu arī nākotnē. Ja tas nesamazināsies dabiskā ceļā, gribot negribot nāksies to samazināt mākslīgi (uzmanību! savā uz faktiem un stingri matemātiskiem aprēķiniem dibinātajā domu gājienā mēs esam nonākuši pie Maltusa mācības reakcionārajām tēzēm!), vai arī Darvina dabiskā izlase iznīcinās vājākos, bet stiprākajiem dzīve pārvērtīsies mokpilnā cīņā dēļ eksistences.

Varbūt pieaugums 2% gadā ir raksturīgs tikai īslaicīgam periodam, dažiem gadiem? Bet pasaules iedzīvotāju skaits pēdējos 35 – 45 gados patiešām ir divkāršojies. (Bez tam jāņem vērā, ka šajā periodā ietilpst visasiņainākais karš cilvēces vēsturē – II pasaules karš). Bet ko mums sola nākotne? Cilvēku medicīniskā aizsardzība arvien uzlabosies, slimības tiks izskaustas; mirstība samazinās, cilvēka mūža garums palielinās, tā visa rezultātā dzimstības pārsvars pār mirstību jeb dabiskais pieaugums vēl palielināsies. Pie tam lielākais dabiskais pieaugums pašreiz ir tieši tajās zemēs, kur viszemākais medicīniskās apkalpošanas līmenis, kur plosās neskaitāmu slimību epidēmijas, kur mūžs ir visīsākais. Kāds pieaugums šajās zemēs būs tad, kad veselības kultūras līmenis sasniegs attīstīto zemju līmeni?

Tātad, lai cilvēce izbēgtu no varmācīgas, nehumānas dabiskā pieauguma ierobežošanas, vienīgā iespēja ir – cerība, ka pieaugums samazināsies dabiskā ceļā, bez rupjas iejaukšanās (kas varētu notikt pat ar likuma spēku). Šajā atziņā mēs esam paraduši saskatīt necilvēcību, bet pašreizējais pieaugums noteikti objektīvi nevar pastāvēt. (Starp citu, apbalvojumi mātēm-varonēm acīm redzot ir visai muļķīgs iestādījums).

Vai mēs varam cerēt uz dabisku iedzīvotāju pieauguma samazināšanos? Izanalizēsim dažus datus (par 1961. – 1962. gadu).

Eiropā dzimstība vidēji (gadā uz 1000 iedzīvotājiem) ir 17 – 19 (PSRS – 23,8), Āzijā 30 – 35, Āfrikā 45 – 50, Amerikā 30 (ASV – 22,4, bet Latīņamerikā 40 – 45). Mirstība Eiropā 10 (PSRS – 7,2), Āzijā 12, Āfrikā 20, Amerikā 14 – 15 (ASV – 9,5). Līdz ar to dabiskais pieaugums Eiropā ir 7 – 9 (PSRS – 16,6), Āzijā 20, Āfrikā 25 – 30, Amerikā 20 (ASV – 12,9). Tātad dabiskais pieaugums Eiropas zemēs ir ievērojami zemāks nekā citās pasaules daļās un pasaulē, neskatoties uz vismazāko mirstību. Mēs varam cerēt, ka tad, kad mazattīstītās zemes sasniegs veco Eiropas kultūras zemju kultūras līmeni, varbūt samazināsies šo zemju dzimstība un tuvosies Eiropas rādītājiem. Bet, no otras puses, tūdaļ arī samazināsies mirstība šajās zemēs, un tāpēc pieaugums diez vai samazināsies. Un vai arī pašā Eiropā, aurot materiālai labklājībai un veselības aizsardzības līmenim, pieaugums nepalielināsies?

Un pat ja visā pasaulē pieaugums noslīdētu līdz Eiropas līmenim, tad (pieņemot pieaugumu par 1%) mūsu pieminētais kubs piepildīsies pēc 14,5 tūkstošiem gadu, ja pieaugums būs tikai 0,5% – pēc 29 tūkstošiem gadu (tātad tomēr nav saskaņojams ar Einšteina teoriju).

Tādi ir fakti, skaitļi un kāda «nezinātniska» mācība.

Balvi, 1965.gada novembra sākums

2. Matemātiskais modelis

1983.03

(pēc 17 gadiem, 4 mēnešiem)

.50.¹⁸⁵ Meditācija «UNESCO» (kura tagad ir kļuvusi par iepriekšējo nodaļu) bija pati pirmā mana meditācija, tas ir – rakstisks sacerējums, kas radīts bez jebkāda pamudinājuma no skolotāju, pasniedzēju vai vispār no kāda cita puses, un kas veltīts kādām filosofiskām, zinātniskām utt. problēmām (līdz tam es pēc analogiskiem principiem biju rakstījis tikai beletristiku – romānus). «UNESCO» tika uzrakstīta 1965.gada rudenī, kad es tikko kā biju iestājies universitātes pirmajā kursā, un mums sāka mācīt kapitālisma politekonomiju, kurā, sekojot Marksam, tika apgalvots, ka «maltusiāniskie murgi» par pārpalīdzīvotību esot nieki, vajagot tikai gāzt kapitālismu – un viss būs kārtībā: visi būs paēduši un bagāti.

.51. Tiešu impulsu meditācijas «UNESCO» uzrakstīšanai deva kaut kur periodikā izlasīta piezīme par UNESCO ziņojumu, saskaņā ar kuru 1964.gadā, tāpat kā iepriekšējos gados, pasaules iedzīvotāju skaits bija pieaudzis par 2%, bet pārtikas produktu ražošana – par 1%.

.52. Tajā laikā man jau bija liela, ilggadīga pieredze, sekojot vairojošos tautu iedzīvotāju pieaugumam, un es jau ļoti labi zināju, ko nozīmē šie no pirmā acu uzmetiena tik nevainīgie 2% iedzīvotāju pieauguma gadā. Ārprātīgie skaitļi, kas izrēķināti meditācijā «UNESCO», nebūt nebija man kaut kas jauns un kāds atklājums (un tāpēc jo vairāk nožēlojama un garā nabadzīga man likās un liekas pārpalīdzīvotības draudu noliegšana universitātes politekonomijā).

.53. Savu pieredzi attiecībā uz demogrāfiskajiem sprādzieniem es ieguvu sekojošā veidā: 1961.gadā, kaut kur starp skolas septīto un astoto klasi, es sāku aprakstīt savu izdomāto Pasauli H¹⁸⁶, kurā dzīvoja simtiem dažādu tautu, tādas kā coldi, peoņi, pereči un daudzas citas, kuru nosaukumi, jādūmā, neko neizsaka manam lasītājam, bet man ir tikpat labi pazīstami kā vārdi «angļi», «vācieši» un citi. Es paņēmu par savas pasaules attīstības sākuma punktu brīdi, kad colds Torijs atklāja Eidzijas kontinentu (Jauno Pasauli) 1090.gadā, piešķīru visām Pasaules H tautām sākotnējo cilvēku daudzumu un sāku sekot viņu attīstībai, sacerēju viņu vēsturi, zīmēju kartes, izspēlēju karus utt.

.54. Lai aprēķinātu manu tautu augošo iedzīvotāju skaitu, man bija vajadzīgs attiecīgs matemātiskais aparāts, un es griezios pie tēva, kurš iemācīja mani rīkoties ar logaritmiem (ilgi pirms tam, kad šādas zināšanas sāka prasīt skolas programma).

.55. Un, lūk, tad es pats no savas pieredzes izjutu un līdz maksimālai skaidrībai sapratu, kas tas tāds demogrāfiskais sprādziens (un ģeometriskā progresija vispār).

.56. Man likās, ka sākotnējo iedzīvotāju skaitu es esmu izvēlējis savām tautām pavisam saprātīgu – tādu, lai, mierīgi attīstoties, mazliet ciešot no kariem un epidēmijām, tās līdz mūsdienām skaitliski pieaugtu dažas reizes un sasniegtu mūsu laikiem atbilstošu jēdzīgu līmeni. Pieauguma procentu es arī paņēmu pilnīgi reālu – tos pašus (tajā laikā man jau zināmos) 2% gadā. Tas aptuveni atbilst vidējam bērnu daudzumam ģimenē, vienādam četriem (tajā pašā laikā es zināju, ka mana vecvectēva, Balvu Eglu dzimtas patriarha Reča Egles ģimenē bija 14 bērni, no kuriem 9 sasniedza pilngadību; manam vectēvam pa mātes līniju izauga 5 bērni, bet viņa brālim – apmēram desmit; ar vārdu sakot, – reālajā dzīvē agrākajos laikos bieži vien bija vērojams bērnu daudzums, daudz lielāks par 4, tāpat mans sākotnējais parametrs 2% gadā bija drīzāk samazināts nekā paaugstināts).

.57. No paša sākuma es uzstādīju visām Pasaules H valstīm zemes auglības koeficientu, un tad no tā un no valsts teritorijas izrēķināju maksimālo cilvēku skaitu, ko valsts var pabarot. Ja iedzīvotāju skaits kādā valstī pārsniedza šos griestus, tad cilvēku pārpalikumam vajadzēja vai nu mirt, vai emigrēt, vai arī man vajadzēja precīzi norādīt, no kurienes notiek pārtikas imports, un tad tajā valstī atbilstoši ievērot

¹⁸⁵ V.E.: Punktu numuri pēc grāmatas {[RULES](#)}.

¹⁸⁶ V.E.: Vispār dažādas savas pasaules es aprakstīju arī agrāk, «Pasaule H» nebija pirmā. Bet agrākie apraksti bija nelieli: dažas kartes, dažas lapiņas ar datiem... 1961.gadā sāktais «Pasaules H» apraksts, turpretim, izvērtās milzīgs – kādi 15 sējumi (precīzāk nevar pateikt, jo nav iespējams novilkt skaidru robežu, kur beidzas pašas Pasaules H apraksts un sākas materiāli tam vai citam romānam, kura darbība notiek Pasaulē H; 1964–1966.gada romāns «Vētru Krasta Gals» bija viens no tiem; šī romāna pamatsizēts – par ārzemju žurnālista ierašanos trakajā Vētru Krastā – ir izmantots «Mirandā»). Nosaukums «Pasaule H» nav dots tai no paša sākuma. Sākumā tai nebija nekāda nosaukuma. Tēvs, redzēdams, ar ko es nodarbojos, nosodīja mani un izturējās pret visu to nelabvēlīgi, sacīdams, ka tā esot tukša laika šķiešana. Tad es, sevi aizstāvēdams, teicu, ka tas ir mans «hobijs», un izdomātā pasaule kļuva par «Pasauli *Hobby*», bet vēlāk saīsināti par «Pasauli H». «Mirandā» tā ir pārdēvēta par Mundu (no latīņu *Mundus* – Pasaule).

produktu aizplūdumu. Vispārīgi, viss Pasaules H iedzīvotāju skaits nedrīkstēja pārsniegt summāros griestus, kurus spējīga pabarot planēta.

.58. Sākuma punktā es iedevu savām tautām kārtīgu rezervi: faktiskais iedzīvotāju skaits, salīdzinot ar griestiem, bija summāri pa visu planētu tikai kaut kur ap 10%. Man likās, ka, ievērojot karus un epidēmijas, šīs rezerves pietiks, lai nodzīvotu līdz mūsu dienām.

.59. Bet nekā nebija vis! Ļoti ātri es pārlicinājos, ka manas tautas ir spējīgas aprīt šo rezervi kāda viena gadsimta laikā (un ko tad viņi darīs visus atlikušos gadsimtus?).

.60. Es sāku nežēlīgi iznīcināt savas tautas. Es laidu viņām virsū postošus karus. Lasītājs no filmām un grāmatām (bet varbūt arī no savas pieredzes) zina, kāds briesmīgs, asiņains, cietsirdīgs bija Otrais pasaules karš. Tajā gāja bojā 20 miljoni padomju pilsoņu¹⁸⁷ jeb nedaudz vairāk nekā 10% iedzīvotāju. Polija cieta vēl vairāk – tur gāja bojā apmēram 20% iedzīvotāju (galvenokārt uz Polijas ebreju rēķina). Tad lūk: es sūtīju savām tautām tikpat postošus karus, kas iznīcināja 10 un 20 procentus iedzīvotāju, taču atklājās, ka tas var aizturēt demogrāfisko sprādzienu tikai uz kādiem 10 – 20 gadiem (bet kā man tikt galā ar gadsimtiem?).

.61. Es sūtīju Pasaulei H briesmīgas epidēmijas, sērgas, mēri, bakas; vienu pēc otra laidu darbā savu Čingishanu un konkistadoru karagājienus, šķaidīju un nīcināju tautas kā vien varēju, bet pietika man atstāt kādu Pasaules H nostūri uz kādu laiciņu mierā, lai turienes iedzīvotāju skaits ļoti ātri augtu, un tad man nācās kaut ko uzsākt: iznīcināt viņus vai kaut kā apgādāt ar pārtiku.

.62. Ar vārdu sakot: sākotnēji es domāju, ka būšu Pasaules H saimnieks, sūtīšu karus pēc savas vēlēšanās kur un kad man ienāks prātā, bet īstenībā izrādījās, ka es biju spiests līdz riebumam piesātināt Pasauli H ar nāvi, lai vismaz kaut kā likvidētu to «dīvu procentu» sekas un noturētu savu tautu iedzīvotāju skaitu saprātīgās robežās.

.63. Ja es gribēju ļaut kādai tautai savairoties, tad man obligāti vajadzēja iznīcināt kādu citu tautu. Un vispār, ja izslēdzam masveidīgus pārtikas pārvadājumus, tad skaitliski izaugt tauta varēja tikai tajā gadījumā, ja tai bija teritorija, «dzīves telpa». Un, otrādi, līdzko kādai tautai parādījās brīva, mazapdzīvota teritorija, šī tauta momentā savairojās.

.64. Mūsdienu kvazizinātniskajā valodā var sacīt, ka mana Pasaule H, šīs manas bērnības spēles, bija reālās pasaules demogrāfiskās situācijas matemātisks modelis. Un spēlēšanās ar šo modeli jau bērnībā iemācīja man ļoti daudz ko tādu, ko līdz pat šim laikam vēl nesaprot daudzi zinātņu doktori, akadēmiķi un Politbiroja locekļi.

3. Par tumsoņiem

1983.03

.65. Vienreiz es kaut kā sāku nodarboties ar Staļina nāves laikmeta pētīšanu pēc vecām avīzēm un paņēmu bibliotēkā 1953.gada «Pravdu». Taču pirmais raksts¹⁸⁸, kas piesaistīja manu uzmanību attiecās nebūt ne uz Staļinu. Lūk, šī raksta teksts:

«Pravda» 1953.gada 3.janvārī.

Angļu tumsoņa maltusiāniskie murgi

.66. Londona. 2.janvārī. (TASS). Filozofijas doktors un garīdznieks Viljams Snovs, uzstājoties ar jaungada sprediķi Bognor-redžisas baznīcā (Dienvīdanglija), paziņoja, ka visnopietnākās briesmas, kas šodien draud pasaulei, ir nevis trešais pasaules karš, bet zemeslodes pārapdzīvotība.

.67. Snovs aicināja nodibināt «starptautisku kontroli pār dzimstību». Viņš paziņoja, ka tikai epidēmijas, bads, atombumbas vai arī vienošanās par dzimstības ierobežošanu var glābt pasauli no pārapdzīvotības.

.68. Snovs lika priekšā radīt starptautisku parlamentu, kurš noteiktu zināmu dzimstības kvotu katrai valstij uz katru gadu.

¹⁸⁷ V.E.: Staļins savā laikā deklarēja, ka «Lielajā Tēvijas karā» esot gājuši bojā 7 miljoni padomju cilvēku. Tas, protams, visiem likās stipri par maz. Hruščovs paziņoja, ka faktiskais bojā gājušo skaits esot 20 miljoni, un tas tad arī bija tas skaitlis, kas figurēja «manā laikā» kā oficiālais. 1983.gadā, kad es rakstīju šo nodaļu, tas vēl joprojām bija Padomju Savienībā oficiāli deklarētais. Es gan mazliet šaubījos arī par šo skaitli, taču, ja es ņemtos to apstrīdēt, tad padarītu savu sacerējumu vieglāk apstrīdamu priekš saviem lasītājiem – pretiniekiem (galvenokārt «ortodoksāli» noskaņotiem krieviem). Tāpēc es to neapstrīdēju (jo vairāk tādēļ, ka šajā konkrētajā gadījumā PSRS zaudējumu samazināšana manas galvenās tēzes padarīja tikai vēl spilgtākas). Pēc Gorbačova «glasnostj» ēras iestāšanās tika paziņots skaitlis 40 miljoni kā Padomju Savienības zaudējumi Otrajā pasaules karā.

¹⁸⁸ V.E.: «Мальтузианские бредни английского мракобеса». «Правда» 1953.01.03.

.69. Tumsoņas ir ļaudis, kas ir dogmātiski pieņēmuši kaut kādus priekšstatus un fanātiski turas pie tiem, pretēji loģikai un zinātnei. Protams, ne Snovs ir tumsonis, bet gan tie, kuri, ignorējot precīzu matemātisku aprēķinu, turas pie savām dogmām un ir sacerējuši rakstiņu par Snovu.

.70. Tagad (1983.g. – red.)¹⁸⁹ padomju prese reizēm pieļauj runas par pārapdzīvotību, nesaucot tās par «maltusiāniskiem murgiem». Bet tomēr oficiālā padomju zinātne neuzskata šo problēmu par nopietnu. Un valsts vadītāji vispār izturas pret to ar nicinājumu. Atceros, kā nesen pirms kaut kādām «vēlēšanām» televīzijā uzstājās viens «kandidāts» – PSKP CK Politbiroja loceklis un savā runā pieminēja «Rietumu tumsoņas», kuri runājot par pārapdzīvotības draudiem, bet mēs, lūk, padomju ļaudis, pilnīgi otrādi... Joprojām pasniedz ordeņus mātēm-varonēm, bet Gundareva filmējas kino laimīgas un visnotaļ pozitīvas mātes lomā, kura dzemdējusi divpadsmit bērnus.

.71. Var nešaubīties, ka ne tumsoņi no «Pravdas» redakcijas, ne tas Politbiroja loceklis nekad nav būvējuši pasaules matemātiskos modeļus (un es pat neesmu īsti pārliecināts, vai viņi vispār prot apieties ar logaritmiem tādā mērā, kāds ir priekš tam nepieciešams). Bet matemātisks aprēķins, stingrs, zinātnisks, netendenciozs, ar visu skaidrību parāda, ka pašreizējā demogrāfiskā situācija pasaulē nevar turpināties ilgi, neatkarīgi no tā, vai uzvarējis ir «komunisms» vai «kapitālisms».

.72. Man ir teikuši, ka tās ekstrapolācijas, kas izdarītas meditācijā «UNESCO», ir pilnīgi fantastiskas un iziet ārpus jebkurām saprātīgām robežām. Protams, līdz blīvumam viens cilvēks uz kubikmetru piepildīt Galaktiku septiņas reizes ātrāk par gaismu nebūs vajadzīgs. Krahs iestāsies daudz agrāk. Bet es taču arī negribēju parādīt aprēķinu paredzēto fantastisko rezultātu iespējamību. Tieši otrādi, es gribēju parādīt absolūto un neapstrīdamo tādu rezultātu neiespējamību, to pašu neiespējamību, kuru tik ļoti noliedz un neredz tumsoņi no «Pravdas», tas Politbiroja loceklis televīzijā, Gundareva savā kinolomā un daudzi viņu domubiedri.

.73. Saprātīgi domājošiem cilvēkiem ir pilnīgi skaidrs, ka demogrāfiskais sprādziens nevar ilgi turpināties, un viss jautājums ir tikai tāds, ar ko gan tas beigsies. Vai tas beigsies ar saprātīgu un brīvprātīgu pašierobežošanu, kuru vēl 1953.gadā piedāvāja tas pats «angļu tumsonis» Viljams Snovs, vai arī dievs būs spiests atkal sēt nāvi un tautu iznīcināšanu, kā to bērībā biju spiests darīt es ar savu Pasauli H.

.74. Bet priekš saprātīgas pašierobežošanās taču ir vajadzīgs tik maz: tikai princips «trešais lieks», t.i. trešais bērns ģimenē ir lieks. Ne vairāk par diviem bērniem ģimenē – tas ir pilnīgi pietiekami, lai pārtrauktu sprādzienu un pat lai dabiskā ceļā mazliet samazinātu zemeslodes apdzīvotāju skaitu, kas ļoti labvēlīgi ietekmētu gan dzīves līmeni, gan ekoloģisko līdzsvaru, dabas aizsardzību (zemeslode jau tagad ir stipri pārapdzīvota un tai vajadzīga atslodze; pēc kāda laika varētu apturēt samazināšanos un fiksēt Zemes iedzīvotāju skaitu kaut kādā līmenī, piemēram, 2 miljardi¹⁹⁰). Bet ar diviem bērniem ģimenē taču ar uzviju pietiek pilnīgai visu bērnrādīšanas instinktu apmierināšanai. Pārapdzīvotības draudi ceļas tikai no visparastākās muļķības, neizglītības un nespējas novērtēt to vai citu parādību globālās sekas.

.75. Protams, pašierobežošanās ir jāattiecinā uz visām tautām. Būtu galēji netaisnīgi, ja vienas tautas, piemēram, eiropieši, ierobežotu sevi, bet citas, piemēram, āfrikāņi, tajā pašā laikā katastrofiski vairotos. Taču būtu arī netaisnīgi propagandēt pašierobežošanu tikai priekš nēģeriem, bet baltajām mātēm-varonēm dot ordeņus.

.76. Protams, atomkara draudi ir briesmīgi draudi. Taču no atomkara varbūt izdosies izvairīties. Toties no demogrāfiskā sprādziena sekām izvairīties nekādi neizdosies, ja sprādziens nebeigsies, bet šīs sekas var būt tikpat šausmīgas. Atomkarš ir katastrofa, kaut kas ārkārtējs, kas draud pasaulei. Turpretim pārapdzīvotība – iekšējās, klusas briesmas, kas nāk no «labvēlīgas attīstības». Šīs divas briesmas nedrīkst pretstatīt vienas otrām, kā to dara «Pravdas» tumsoņi savā demagoģiskajā rakstiņā. Un ne Snovs, ne es, runājot par pārapdzīvotības draudiem, nenoliedzam briesmīgos kodolkatastrofas draudus. Bet mēs gribam, lai pasaule, ja tai tomēr izdosies izbēgt no vienas katastrofas, nenonāktu otrā.

.77. Pie mūsdienu pasaules pārapdzīvotības jautājumiem mēs vēl atgriezīsimies meditāciju ciklā «Glābiņa Ceļš»¹⁹¹, kas ir veltīts cilvēces nākotnei. Bet šo meditāciju es ievietoju ciklā «Cilvēka Ceļš»¹⁹², kurš ir veltīts tās pagātnei.

.78. Viens meditācijas «UNESCO» lasītājs pēc tās izlasīšanas sacīja: «Labi, nākotnē tas ir pilnīgi neiespējami, bet kā tad tas bija pagātnē, aizgājušajās tūkstošgadēs?». Patiešām: kā tad bija pagātnē? Un

¹⁸⁹ V.E.: Piezīme meditācijas UNESCO 1989.gada izdevumā CDOM sastāvā.

¹⁹⁰ V.E.: Lūk, mans jau 1983.gada sacerējumā nosauktais optimālais cilvēku skaits uz Zemeslodes (kurš, kā mēs redzējam piezīmē augstāk, sakrīt ar tajā vietā minēto ekspertu grupas slēdzienu 2007.gadā).

¹⁹¹ V.E.: Oriģinālā «Путь Спасения».

¹⁹² V.E.: Oriģinālā «Путь Человека».

tagad es pamēģināšu izdarīt tos galvenos secinājumus, kas izriet no apsvērumiem par demogrāfiskiem sprādzieniem un par iedzīvotāju skaita augšanu; secinājumus, kas skar pagātņi un kuru dēļ es tad arī ievieju šo meditāciju cikla «Cilvēka Ceļš» sākumā.

4. Modeļa mācības

1983.03

.79. Ar Pasauli H es spēlējos laiku pa laikam līdz pat precībām trīsdesmit gadu vecumā, un nav izslēgts, ka vēl kādreiz pie tās atgriezīšos. Tagad es pamēģināšu īsi un kodolīgi izklāstīt galvenās mācības, kas gūtas no ilggadīgām spēlēm ar demogrāfijas matemātisko modeli.

.80. Izdarīsim ātri vēl vienu aprēķinu. Pieņemsim, ka vienlaicīgi ar Kristu (un ar mūsu ēras sākumu) piedzima divi cilvēki, kurus nosauca, teiksim, par Ādamu un Ievu. Pieņemsim tālāk, ka viņi apprecējās un ka viņu pēcteči vairojās līdz mūsu dienām ar ātrumu tie paši 2% gadā. Pēc 35 gadiem viņiem tad bija 4 bērni, pēc 70 gadiem 8 mazbērni utt. Secinājumu skaidrības labad pieņemsim, ka viņu dzimta ievēroja stingru endogāmiju, tas ir, visas laulības tika slēgtas dzimtas iekšienē, nepiesaistot «resursus no malas». Cik cilvēku būtu šajā dzimtā šodien? Viegli izrēķināt, ka mūsu dienās šajā dzimtā būtu aptuveni 2^{58} , t.i. ap 10^{17} cilvēku. Tas ir 100'000'000 miljardu, 20 miljoni reižu vairāk, nekā tagadējais planētas iedzīvotāju skaits. Un tie ir tikai viena vienīga pāra pēcnācēji, un tikai kopš Romas laikiem (vienā pašā Romas pilsētā bija 2 miljoni iedzīvotāju, un kur tad vēl grieķi, ēģiptieši, asīrieši utt. utml.)!

.81. Kad mēs sākam pārdomāt tamlīdzīgu aprēķinu brīnumainos rezultātus, dabiski rodas jautājums: bet kāpēc gan Zeme nebija «piepildīta līdz kaklam»? Pirmā prātā nāk atbilde: tāpēc, ka plosījās kari, epidēmijas utt. Un tad liekas: vellos, taisni vai kaut kāda laime, ka bija tie kari un tās epidēmijas, savādāk būtu kaut kāds trakums!

.82. Taču pietiek par to aizdomāties tikai mazliet dziļāk, lai daudz ticamāka par iepriekšējām naivajām domām sāktu likties pavisam cita atbilde: patiesībā Zeme **BIJA** piepildīta līdz pēdējai iespējai. Tiem cilvēkiem bija jānomirst; ja ne no kara, ne no epidēmijas, tad no kaut kā cita.

.83. Pamēģināsim iedomāties, kas būtu bijis, ja kari, bads un epidēmijas «savlaicīgi» nebūtu iznīcinājuši «liekos» iedzīvotājus. Lūk, rit pēc kārtas dažī bezkara, mierīgi un ražīgi gadi. Iedzīvotāju skaits aug un nedaudz pārsniedz teorētiskos «griestus». Pārtikas, lai gan tik tikko, taču pietiek. Bet te pēkšņi neraža, sausums utml. Iestājas bads. Daži mirst no bada, bet, galvenais, lielākā iedzīvotāju daļa ir novājināta no nepietiekamas ēšanas, starp šiem novājinātajiem ļaudīm, kā uguns pakulās, uzliesmo un izplatās dažādas epidēmijas un pandēmijas. Iedzīvotāju skaits nokrīt nedaudz zemāk par «griestiem». Maz kurš saprot, ka īstais, galvenais epidēmijas cēlonis bija nepietiekama barošana un, galu galā, pārapdzīvotība.

.84. Neraža, kas radīja visas šīs nelaiemes, var tikt aizstāta ar kariem, kuru trūkuma nekad nav bijis.

.85. Tādu ainu vajadzētu novērot, kad sasniegti iedzīvotāju skaita «griesti», bet tieši tāda aina taču arī **bija** vērojama visās zemēs gadu simtiem un tūkstošiem.

.86. Zeme pie noteikta ražošanas spēku līmeņa varēja pabarot noteiktu cilvēku daudzumu, un «liekie» NEVARĒJA NEMIRT, viņiem bija jāmirst ja ne no viena, tad no cita. Un tad visi šie kari, epidēmijas un bērnu mirstība sāk izskatīties vairs ne kā «laimīga» nejaušība, bet kā dzelzaina nepieciešamība. Tas viss vienkārši nevarēja nebūt. Un aizdomājieties arī par to, kāpēc šīs epidēmijas vienmēr «laikā» apstājās un nekad neiznīcināja iedzīvotājus līdz pēdējam.

.87. Protams, gandrīz vienmēr pastāvēja privileģētās šķiras, kuru pārstāvji pārēdās pat lielākā bada laikā. Taču tas neko nemaina mūsu spriedumos. Ja valstī teorētiskie «griesti» ir 10 miljoni cilvēku, bet pastāv 1 miljons privileģēto, kuri apēd divkārtu normu, tad, tātad, «griesti» priekš nabadzīgajiem šajā valstī būs ne 9, bet 8 miljoni, un gala rezultātā valstī būs 9 miljoni cilvēku. Var uzskatīt, ka koriģētie «griesti», kuri ievēro sociālā stāvokļa nevienlīdzību šajā valstī, tad arī sastāda 9 miljonus cilvēku. Tikai par tādiem, rezultējošajiem «griestiem» arī ir vērts runāt.

.88. Savienoto Valstu teritorija pie mednieku-vācēju ekonomikas varēja pabarot apmēram 2 miljonus indiāņu; tāds bija viņu skaits baltās kolonizācijas sākumā un, svārstoties ap šo lielumu, nekur neauga. Pie fermeru lauksaimniecības ekonomikas šī teritorija jau varēja pabarot simtiem miljonu cilvēku un, neskatoties ne uz kādiem kariem, epidēmijām un slaveno «Mežonīgo Rietumu» teroru, balto kolonistu skaits ātri auga, pie kam (ne visiem zināms fakts) dabiskais pieaugums vienmēr deva lielāku ieguldījumu nekā mehāniskais pieaugums – imigrācija.

.89. Līdzīga bija situācija Krievijas un Sibīrijas plašumos, kur mazapdzīvotajās mednieku un vācēju teritorijās ieplūda krievu iedzīvotāji, kuri spēja radīt daudz lielāku iedzīvotāju blīvumu.

.90. Tādi spriedumi noved pie pārliecības, ka tās vai citas tautas iedzīvotāju skaits bija atkarīgs pirmām kārtām no diviem faktoriem: no tautas rīcībā esošās teritorijas, «dzīves telpas», un no tās ekonomikas efektivitātes, ar kādu šī teritorija tika ekspluatēta.

.91. Pašreizējais Zemes iedzīvotāju skaita vētrainais pieaugums ir sekas krasam ekonomikas efektivitātes pieaugumam un notiek pateicoties zinātnisku metožu ieviešanai (protams, ekonomikā, nevis bērnu taisīšanā, kur zinātnisku metožu, tas ir – regulēšanas, kā reizē arī nav).

.92. Pie vienādas ekonomikas par lielu kļūst tā tauta, kurai ir vairāk teritorijas. Lai tik būtu telpa, bet aizpildīt to, kā parāda mūsu aprēķini (un vēsturiskā pieredze) – nav problēma. Visas mūsdienu lielās tautas kļūva par lielām, pateicoties teritoriju sagrābšanai. Angliski runājošajām tautām vai krieviem šodien pieder lielas teritorijas ne tādēļ, ka tās ir daudzskaitlīgas, bet gan viņas kļūva daudzskaitlīgas tādēļ, ka savā laikā viņām izdevās iegūt lielas teritorijas. Ja šīs teritorijas toreiz būtu ieguvuši, teiksim, holandieši un zviedri, tad šodien tieši viņu zemes būtu pasaules lielvalstis, bet angļi un krievi būtu palikuši vēstures pabērnu lomā.

5. Tautu izzušana

1983.03

.93. Un noslēgumā aizdomāsimies par karu un teritoriju sagrābšanu lomu ne tautu izaugšanā, bet, tieši otrādi, izzušanā. Vēstures gaitā no Zemes ir izzudušas tūkstošiem tautu. Kas bija galvenais viņu iznīcināšanas mehānismā?

.94. No pirmā acu uzmetiena atbilde liekas acīmredzama: slepkavības, iekarotāju zvērības utt. Taču matemātiskā modeļa analīze liek nedaudz grozīt šo viedokli.

.95. Pieņemsim, ka kādā teritorijā, kura pie noteiktas ekonomikas spēj uzturēt 10 miljonus cilvēku, dzīvo ukuru tauta (tā ir viena no manas Pasaules H tautām). Iedzīvotāju skaits, dabīgi, svārstās desmit miljonu tuvumā, labvēlīgos periodos nedaudz šo skaitli pārsniedzot, bet neveiksmīgos nokrītot nedaudz zemāk.

.96. Bet, lūk, Ukuru zemei uzbrāzās Džigazhana vadītās čatāru ordas (vēl viena Pasaules H tauta). Čatāri laupīja un slepkavoja, ko vien redzēja, rīkoja fantastiskas zvērības, būvēja piramīdas no cilvēku galvām utt. Kā zināms, Otrais pasaules karš, šis neiedomājami briesmīgais un smagais karš iznīcināja apmēram 12% Padomju Savienības iedzīvotāju. Čatāru iebrukums bija vēl četras reizes briesmīgāks un asiņaināks. Čatāri izkāva pusi iedzīvotāju. Tas ir ļoti daudz. Nav brīnums, ja pilnīgi tiek iznīcināti kādas pilsētas iedzīvotāji, stipri cieš tie apgabali, pāri kuriem nogāja ienaidnieka karapūļi, bet parasti vienmēr paliek arī apgabali, kuriem paveicās, kuri palika nomaļus no galvenajiem karadarbības teātriem un gandrīz netika cietuši. Tāpēc vidējais pa visu lielu valsti skaitlis 50% nogalināto – tas ir ļoti daudz. Tas nozīmē, ka lieli vairāk cietušie apgabali ir tikuši iznīcināti vispār pilnīgi.

.97. Un, lūk, čatāri aizgāja. Visvairāk, protams, bija cietušas ukuru pilsētas, bija iznīcināti kultūras centri, amatniecība utt., t.i., tā sakot, ukuru intelektuālā virsotne, tautas smadzenes. Tāpēc ukuru kultūras attīstība varēja stipri aizkavēties. Taču, par cik bērnu ražošanai intelekts un kultūra nav vajadzīgi (bet, tieši otrādi, traucē), tad dzīvi palikušie 5 miljoni ukuru sāka vairoties ar parasto ātrumu 2% gadā (īstenībā pat ātrāk, jo pēc postošām katastrofām parasti ir novērojama vairošanās pastiprināšanās). Ja pieaugums ir 2% gadā, tad iedzīvotāju skaits dubultojas katrus 35 gadus. Tātad, jau pēc 35 gadiem (smieklīgi maziņš termiņš no vēstures viedokļa) ukuru atkal bija 10 miljoni, un drausmīgais čatāru iebrukums praktiski neietekmēja demogrāfisko ainu Ukuru zemē.

.98. Bet tagad ukuru zemēs atnāca nuesi. Viņi nevienu nekāva un neslepkavoja, piramīdas no cilvēku galvām necēla. Vienkārši 10 miljoni nuesu atnāca un apmetās līdzās ukuriem. Bet, tā kā zeme varēja uzturēt tikai 10 miljonus cilvēku, un dzīvoja tajā tagad 20 miljoni, tad nezināmu iemeslu dēļ uzliesmoja mēra epidēmija un noguldīja 5 miljonus ukuru un 5 miljonus nuesu. Palika no katras tautas tikpat daudz – pa 5 miljoniem. Tagad atnāca jauns nuesu vilnis – vēl 10 miljoni. Atkal nez no kurienes parādījās melno baku epidēmija, nopļāva 7,5 miljonus nuesu un 2,5 miljonus ukuru. Vēl viens nuesu kolonistu vilnis – un ukuru viņu dzimtajā zemē bija palicis vairs tikai ap miljonu, tas ir 10% iedzīvotāju un 10% no iepriekšējā skaita. Tagad jau nuesiem nebija grūti asimilēt, uzsūkt kādreiz daudzskaitlīgās tautas atliekas, un ukuri izzuda no Zemes virsas.

.99. Tā absolūti miermīlīgie nuesi izdarīja to, ko nebija spējis izdarīt čatāru rīklurāvēju sarīkotais briesmīgais slaktiņš.

.100. Tādas pārdomas par demogrāfijas matemātisko modeli liek uzskatīt, ka tautu izzušanā, vienas tautas nomaiņā ar citu kādā areālā, pirmšķirīga loma ir bijusi kolonizācijai, un nebūt ne aborigēnu mehāniskai iznīcināšanai.

.101. Protams, mūsu piemērā mums bija darīšana ar ļoti lieliem atnācēju viņiem (kolonisti uzreiz dubultoja iedzīvotāju skaitu). Vēsture patiešām zina tādus viņus – «lielās tautu staigāšanas». Taču ne mazāk droši darbojas arī klusa, bet pastāvīga un ilgstoša kolonizācija (tad vienkārši ir daudz mazu vilnīšu).

.102. Daudzi Rietumu pētnieki par Amerikas indiāņu skaita krasās samazināšanās cēloni uzskata karus kā starp indiāņiem (atcerieties kaut vai Kūpera «Pēdējo mohikāni»), tā arī indiāņu karus ar baltajiem, un arī katastrofisko alkoholisma izplatīšanos starp indiāņiem pēc viņu iepazīšanās ar «ugunsūdeni». Padomju rakstītāji turpretī, pildot «briesmīgā amerikāņa» tēla radīšanas programmu, uzsvāru liek uz skalpu medniekiem. Augstāk dotie apsvērumi tomēr liek domāt, ka izšķirošais faktors šeit bija gluži vienkārši Amerikas baltā kolonizācija, kura atņēma indiāņiem dzīves telpu. Analogiski, nevajag meklēt īpašas krievu zvērības pret izzudušajiem Austrumeiropas somugru un baltu iedzīvotājiem. Krievi iznīcināja viņus vienkārši ar pašu savu klātbūtni,¹⁹³ un analogiskā veidā samazināja Sibīrijas nekrievu iedzīvotāju skaitu.

.103. Augstāk dotajā piemērā ar ukuriem un nuesiem abām tautām bija vienāda ekonomika un vienādas iespējas nomirt no nelaimēm; epidēmijas skāra abas tautas proporcionāli viņu skaitam. Bet ja atnācēji kaut kādu iemeslu dēļ izrādās dzīvotspējīgāki, ja viņiem ir efektīvāka ekonomika, ja viņi ar spēku paņēma labākās zemes un atstumj pamatiedzīvotājus uz sliktākajām, tad aborigēnu iznīcināšanas procesam jāiet vēl ātrāk.

.104. Un tā, fiksēsim Modeļa mācības:

.105. 1) Tautu potenciālās spējas vairoties ir milzīgas, un labvēlīgos apstākļos iedzīvotāju skaits ir spējīgs ļoti ātri augt.

.106. 2) Šīs spējas vienmēr ir tikušas ierobežotas ar «griestiem», kurus nosaka teritorija un ekonomikas līmenis.

.107. 3) Dažādas nelaimes (neražas, bads, epidēmijas) patiesībā bija ārējās, redzamās šo «griestu» «darbības» izpausmes.

.108. 4) Teritoriju iegūšana ir galvenais tautas iedzīvotāju skaita augšanas priekšnosacījums pie pastāvīgas ekonomikas.

.109. 5) Tiešām slepkavībām karadarbības laikā utt. bija samērā neliela loma tautu demogrāfiskajos likteņos.

.110. 6) Pirmšķirīga nozīme bija teritoriju, areālu izmaiņām, vienas tautas zemju kolonizācijai ar citas tautas pārstāvjiem.

.111. Šīs modeļa mācības lasītājam būs noderīgi labi iegaumēt, jo, pārdomājot pasaules vēsturi, es bieži atsaukšos uz šiem secinājumiem.

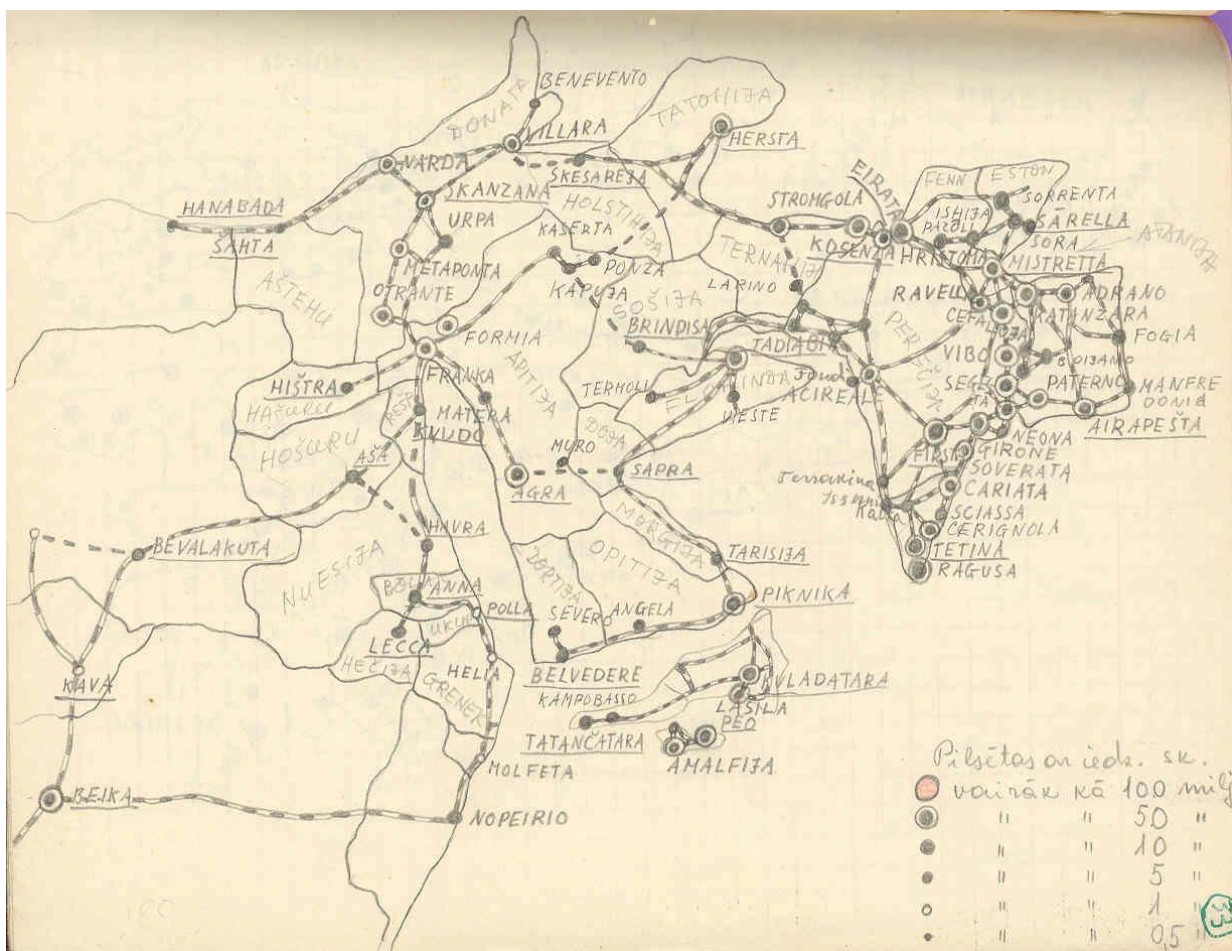
Pielikums Nr.1. Pasaules H ilustrācijas

2007.05.24 15:41 ceturtdiena
(pēc 24 gadiem 2 mēnešiem)

Mūsdienu tehniskie līdzekļi ļauj pievienot šai meditācijas UNESCO publikācijai dažas ilustrācijas no Pasaules H arhīviem, kas nebija iespējams agrākajos šī sacerējuma izlaidumos. Dodu kā piemērus trīs kartes un vienu tabulu. Tas viss ir zīmēts, rēķināts un rakstīts 1961–1962.gadā 14–15 gadu vecumā.

---

¹⁹³ **V.E.:** Es esmu lasījis desmitiem, bet drīzāk gan simtiem grāmatu un rakstu par šiem (vēsturiski etnogrāfiski demogrāfiskiem) tematiem, bet, lai cik tas dīvaini nebūtu, nekur un nekad neesmu sastapies ar šī apstākļa skaidru apzināšanos. «Oficiālajai zinātnei» tas, kā šķiet, ir «*terra incognita*». Nesen, jau 2007.gada sākumā «Delfos», kad tur komentāros sanāca runa par baltu izzušanu tagadējās Krievijas teritorijā, es mēģināju «delfistiem» izskaidrot šo lietu. Atbilde bija «delfistu» cienīga: «Pilnīgi murgi, ko propagandē kaut kāds stulbenis».

Preklīja – baltās rases cilvēku civilizācijas centrs (apmēram atbilst Eiropai Reālajā pasaulē). Rietumos no Preklījas atrodas dzeltenādaino (un «šķībacaino») civilizācijas zemes (Čatārija, Mongu impērija u.c.) – skat. nākamo karti. (Te ir redzamas arī nesus un ukuru zemes, kas minētas meditācijā UNESCO).

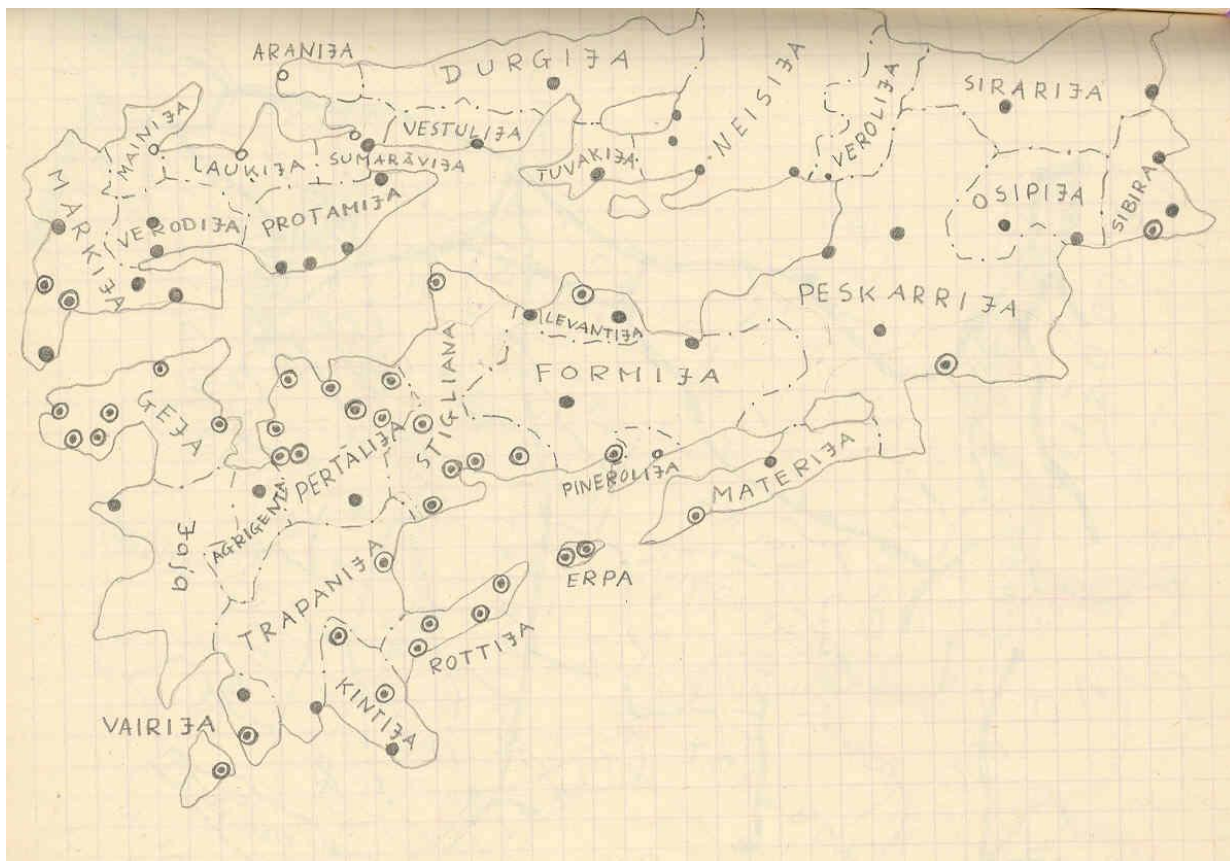
Pasaļu radītājs. Foto: Juris Egle

Kortija – dzeltenās rases civilizāciju kontinents (apmēram atbilst Āzijai Reālajā pasaulē). Šīs rases pārstāvi ir tādi spilgti dzelteni – gandrīz zeltīti – un stipri mongoļoīdi¹⁹⁴. (Te redzama arī čatāru zeme, kas minēta meditācijā UNESCO).

¹⁹⁴ V.E.: Šīs rases pārstāvis ir Džordžs Bušs Vašingtons romānā «Miranda». (Oriģinālā – «Mirandas» priekšteços – viņš bija pēc tautības korets).

Kerrija – otrs galvenais Pasaules H civilizācijas centrs, Preklijas sīvākais konkurents un sāncensis; Pasaules kari notika starp abām šīm civilizācijām (par koloniju sadali). Kerri arī pieder dzeltenai rasei, tikai citai – ne tai pašai, kurai kortieši. Šie ir tādi bālgandzelteni. Kerrijas galvenās koloniāllielvalstis ir Geja un Vairija.

	Plat.	Max	1090	1190	1250	1300	1350	1400	1450	1500												
Geja	2	408	714	816	771	770	770	702	702	82	702	81										
Loeri	2,75	748	870	870	748	748	748	402	503	245	503	245										
Nikastri	1,5	418	504	410	420	113	153	81	109		147	30										
Pogi	1,25	595	385	564	802	108	146	197	266		323											
Agigenti	4,5	2.499	1.353	1.970	2.704	2.010	2.192	1.869	1.008	58 165	544	32 89	2.94	17 48	2.94	1.705	15					
Vairi	1	555	357	555	290	391	253	213	136	4	2.85	324	384	40	160	467	68					
Karboni	0,5	272	175	230	151	172	100	172	100	172	100	172	100	172	100	232	135					
Roseti	0,25	136	87	93	120	136	136	136	136	136	136	136	136	136	136	136	136					
Kinti	2,25	979	720	1.130	820	970	554	30	606	45	818	60	943	73								
Rotti	1,25	694	251	457	654	882	882	953	48	884	66	884	89	1.192	108							
Trapani	3,5	2.539	700	510	438	70	158	591	957	101	478	775	573	323	523	386	174	282	208	2.539	15	
Luidzi	0,35	83	115	108	109	109	109	83	22	61	22	18	27								150	
Paoli	1,75	729	509	556	80	638	91	621	101	628	101	339	54	336	339	54	336				1.086	
Pertali	3,25	930	976	970	970	970	930	930	1.156	930	930	930	930	930	930	930	930	930	930	930	1989	82
Stigliani	3	1.994	640	664	412	950	1.010	960	1.030	-	1.994	-	1.994	-	1.994	-	1.994	-	1.994	-	2.811	40
Gioisi	2	1.110	630	1.147	985	1.328	717	387	313	280	380	730										
			8.986																			
Formi	10,5	3.294	2.099	3.055	2.407	2.497	797	2.297	997	2.097	1.197	2.097	1197	2.262	732	30						
Speciesi	0,6	122	121	88	139	116	56	81	41	81	41	44	78	-	122	-	165					
Pineroli	0,5	238	111	121	80	108	130	108	130	-	238	-	238	-	238	-	238	-				5

Viena no tabulām (starp simtiem citu) ar Pasaules H iedzīvotāju skaita dinamikas aprēķinu rezultātiem. Šī tabula ir izvēlēta kā piemērs tāpēc, ka te figurē (kerru) tautas «geji» un «vairi» (kuras figurē arī romānā «Miranda»¹⁹⁵).

¹⁹⁵ V.E.: Kā redzam, geju un vairu tautas ir izdomātas nebūt ne «par godu» tagadējiem gejiem un tagadējai Latvijas Valsts prezidentei. Kad es, skolnieks būdams, izdomāju savus «gejus» es ne tikai nezināju, ko tāds vārds nozīmē Rietumu leksikā, bet, šķiet, nezināju pat, ka tādi homoseksuālisti vispār pastāv (valsts nosaukums Geja ir no grieķu dievietes Gejas vārda). Taču – kaut kādas dīvainas nejaušas sakritības (vai varbūt Providences tālredzīga

Grāmatas «Mūnus» pēcvārds

2007.05.26 14:11 sestdiena

Un tā, es esmu ievietojis «dokumentu krājumā MUNUS» trīs daļas, trīs «burtnīcas»: AMIS, DAUGMALIS un UNESCO; pirmā bija disputs «Delfos» ar kādu Amerikas latvieti (pagaidām¹⁹⁶ domājams – kādas ASV universitātes bijušo profesoru); otrā bija e-pasta sarakste ar Viktoru Daugmali, laikraksta «Diena» dibinātāju un pirmo galveno redaktoru; un trešā bija mana ceturtdaļgadsimtu veca krievu valodā rakstīta sacerējuma tulkojums latviešu valodā.

Šie dokumenti bija domāti kā starta materiāls «Disputam MUNUS» par Zemes civilizācijas, eiropiešu kultūras un latviešu tautas likteņiem pagātnē, tagadnē un nākotnē.

Disputs tika piedāvāts pēc tā paša «Delfu» principa: kad tiek dots kāds sākuma materiāls, un tad iesaistās dažādi komentētāji – bieži vien arī novirzīdamies no sākotnējās tēmas (kas nebūt nav slikti, bet tikai piešķir diskusijām īpašu dabiska plūduma šarmu).

Disputs bija iecerēts pēc «Delfu» principa, bet tikai nesalīdzināmi augstākā intelektuālā un tehniskā līmenī.

Šīs trīs «starta burtnīcas» jau ir aizpildījušas pirmo disputa sējumu pilnībā, un turpmākos komentārus (ja tādi būs) vairs nav jēgas pievienot šim pašam sējumam – mēs tos liksim otrajā sējumā {[L-MUNUS2](#)}.

Tā ka šo sējumu (L-MUNUS) var uzskatīt par visumā pabeigtu. Būtiski papildināts tas vairs netiks, taču jaunas tā versijas gandrīz noteikti tiks izlaistas: varbūt izlabojot kādas iespiedklūdas, pievienojot norādes uz citiem, pašlaik vēl neiznākušiem (Vekordijas) sējumiem un, galvenais, iespraužot šajā sējumā jaunas grāmatzīmes¹⁹⁷, lai citi sējumi varētu precīzi atsaukties uz šā sējuma konkrētām vietām.

Disputam MUNUS nekādas jēgas nav – tāpat kā jēgas nav absolūti nekam, ko vien cilvēki uz šīs planētas Zeme vispār dara. Zemes civilizācija vienalga aizies bojā, un neglābs to nekādi disputi MUNUS. Bet, kamēr tā vēl eksistē, un kamēr mēs visi vēl dzīvojam, mums ar kaut ko ir jāaizpilda sava dzīve. Katrs var aizpildīt savu dzīvi ar to, kas viņam labāk patīk.

Man nekas šajā pasaulē neliekas interesantāks un nodarbošanās vairāk vērts, kā grāmatu lasīšana, rakstīšana un apspriešana ar tādiem cilvēkiem, kuriem piemīt (vismaz) zināms intelekta minimums. Tāpēc, no šī viedokļa raugoties, es esmu ieinteresēts, lai Disputi MUNUS noritētu. (Arī lai noritētu agrāk izsludinātā Diskusija REVISERE par Vēras teoriju, protams, bet tur es praktiski jau esmu zaudējis cerības, ka Latvijā un arī starp ārzemju latviešiem varētu atrasties kaut viens vienīgs ar tādi diskusijai nepieciešamo intelekta minimumu).

No otras puses, pašlaik es par savas dzīves galveno uzdevumu uzskatu nevis to vai citu disputu un diskusiju vešanu, bet gan visu savu agrāko sacerējumu publicēšanu elektroniskā veidā (Vekordijas sastāvā). Ir vēl sacerējumi, kuri vispār pastāv tikai rokrakstos vai drukāti ar rakstāmmašīnu, nerunājot jau nemaz par daudzajiem agrākajiem izdevumiem ar datoru printeriem. Tādēļ es neesmu ieinteresēts, lai Disputi MUNUS (un citas diskusijas) noritētu pārāk strauji – tik strauji, ka man neatliek laika un spēku veidot pārējo Vekordijas daļu.

Tāpēc es brīdinu MUNUS potenciālos lasītājus (un disputantus), ka varu «aiziet pagrīdē» uz mēnešiem, uz pusgadu vai vēl uz ilgāku laiku (kā esmu to jau pagātnē darījis ne reizi vien). Tas nebūt nenozīmē, ka es esmu pavisam izstājies no diskusijas. Tas tikai nozīmē, ka es gribu, lai manos rakstos augtu kārtība, nevis nekārtība.

Tas pats attiecas arī uz citiem disputantiem (ja tādi būs): neviens neprasa no Jums obligāti ātras atbildes; Jūs varat visu labi pārdomāt, un tikai tad izteikties.

---

nodoma ☺) dēļ priekš romāna «Miranda» man pietika paņemt divu galveno Kerrijas tautu (un tātad baltās rases civilizācijas nīkņāko ienaidnieku) nosaukumus no savas Pasaules H, lai iznāktu (mūsdienu apstākļos) komiska (un simboliska!) situācija.

¹⁹⁶ V.E.: Kamēr viņš precīzi nosauks sevi.

¹⁹⁷ V.E.: Angliski: *bookmark* – tehnisks termins *Microsoft Word* un citās programmu sistēmās, kuras veido un izmanto hipertekstus.

Šī – Disputa MUNUS pirmā sējuma – nobeigumā es gribu vēl paskaidrot divus terminus. Tas ir gan pateikts Vekordijas pamatsējumu sākumā, bet, tā kā pamatsējumus es (vismaz pagaidām) neeksportēju¹⁹⁸ – eksportēju (izplatu) tikai izvilkumus – tad atkārtošu to šeit vēlreiz.

Nosaukums VEcordia, no vienas puses, ir mani iniciāļi plus latīņu «cor» (ģenitīvs: «cordis») – tātad it kā: «no V.E. sirds». No otras puses, latīņu vārds «vecordia» pats par sevi nozīmē: «neprāts». Ikviens var pats spriest, **KĀ** neprāts ir atspoguļots Vekordijā: mans? – vai Pasauls?

Nosaukums «Impositum» ir manis paša izdomāts latīņu vārds (vismaz es tādu nekur neesmu sastapis – ne vārdnīcās, ne antīko izteicienu krājumos utt.), taču tas ir jaunvārds, radīts pēc visiem latīņu valodas likumiem. Pirmvārds te ir latīņu verbs «ponere», kuram ir milzīgs daudzums nozīmju (manā vārdnīcā¹⁹⁹ – veselas 17 nozīmes! – un visas tās man der!)²⁰⁰. Supina celms no šī verba ir «posit» – eiropiešu valodās labi pazīstama forma.

«In» nozīmē «iekšā» vai «uz»; bet vienlaicīgi pastāv arī nolieguma partikula «in», izmantojama tikai kā salikteņu sākums; abos šajos «in» skaņa «n» pārvēršas par «m», ja tai seko «p». Latīņu «-um» ir nekatras dzimtes lietvārdu galotne.

Lūk, vienlaicīgi no šiem abiem «in» (gan «iekšā», gan «ne»), no verba «ponere» supina celma (ar visām viņa 17 nozīmēm) tad arī ir veidots mans nekatras dzimtes jaunais latīņu lietvārds kā Vekordiju publicējošās izdevniecības nosaukums.

Valdis Egle

2007.gada 26.maijā

---

¹⁹⁸ **V.E.:** Tie ir domāti nodošanai gan papīra izdruku veidā, gan elektroniski Latvijas Nacionālajai bibliotēkai pēc manas nāves.

¹⁹⁹ **V.E.:** Latīņu – latviešu vārdnīca. Sastādījuši K. Veitmane, L. Čerfase, H. Novackis un A. Apinis. Latvijas Valsts izdevniecība, Rīgā, 1955.

²⁰⁰ **V.E.:** Verba «ponere» nozīmes ir šādas: 1. likt, nolikt; 2. novietot; 3. pasniegt; 4. ziedot, veltīt; 5. sakārtot; 6. dot balvai; 7. ieguldīt; 8. aprēķināt, norēķināties; 9. atzīt, uzskatīt; 10. iecelt, nozīmēt; 11. izdot, publicēt; 12. padarīt par; 13. celt, būvēt, uzstādīt; 14. attēlot, uzgleznot; 15. noteikt, nosacīt, ievest; 16. nomierināt, norimt; 17. atteikties, atsacīties, atstāt, atmest.

VEcordia ir Valda Egles elektroniska literāra dienasgrāmata, kurā viņš ir citējis arī daudzus citu autoru tekstus. Vekordija dibināta 2006.gada 30.jūlijā un sākotnēji sastāvēja no lineāri numurētiem sējumiem, katrs apmēram 250 lappušu apjomā A4 formātā, taču vēlāk par galveno izdevuma eksistences formu kļuva «izvilkumi». Vekordijas izvilkums ir fails, kurā atkārtots viena vai vairāku Vekordijas iecirkņu teksts bez lineāras numerācijas un bez iepriekš uzdota apjoma. Izvilkums parasti reproducē kādu Valda Egles vai cita autora grāmatu vai brošūru. Izvilkuma faila nosaukumā pirmais burts «L» nozīmē, ka grāmatas pamatteksts ir dots latviski, burts «E», ka angļiski, burts «R», ka krieviski, un burts «M», ka jaukts. Burts «S» nozīmē, ka fails ir sagatave, kura vēl tiks stipri modificēta, bet burts «X» apzīmē faksimilus. Dienasgrāmatas VEcordia oriģinālos un izvilkumu failus Jums **ir tiesības** kopēt, pārsūtīt pa e-pastu, ievietot WWW serveros, izdrukāt un nodot citām personām bez maksas informatīvos, estētiskos vai diskusiju nolūkos. Bet, pamatojoties uz LR un starptautiskajām autortiesībām, **ir aizliegta** šī faila jebkura veida komerciāla izmantošana bez Dienasgrāmatas autora rakstiskas atļaujas, un **ir aizliegts** šos failus jebkurā veidā modificēt. Ja attiecībā uz šeit doto tekstu bez Dienasgrāmatas autora tiesībām darbojas vēl citas autortiesības, Jums jārespektē arī tās.

Šī sējuma izdošanas brīdī (kurš titullapā apzīmēts ar vārdu «Versija:») Vekordijas galvenās pārstāvniecības Internetā bija vietnes: <http://vekordija.blogspot.com/> – latviešu grāmatām; <http://vecordija.blogspot.com/> – krievu grāmatām.

Satura rādītājs

VEcordia	1
Izvilkums L-MUNUS	1
Disputi Internetā	1
MŪNUS	1
Ievads	2
1. DAĻA. Burtnīca «AMIS»	4
1. Delfu rakstiņš	4
Irākas prezidents: ASV karaspēka izvešana būtu «katastrofāla»	4
2. Komentāri Delfos par šo rakstu	4
1. Komentētāju sākotnējā polemika	4
2. Mans 2003.gada raksts par VVF motīviem Irākas karā	8
3. Mans 2003.gada raksts pret Irākas karu	9
4. Polemikas turpinājums	10
5. Individuāls disputi Delfos starp V.E. un ASV	13
6. Mans 1991.gada raksts par Armēniju	15
7. Polemika par Sadamu Huseinu	18
8. Mana 1998.gada Atklātā vēstule Ulmanim	24
9. Polemika par Vāciju	28
3. A. Gravas vēstule Valdim Eglem 2006.12.04	50
4. Atbilde «Amim»	52
1. Teoriju pamati	52
2. Kenedija lietas sistēmas A un E	53
3. Prezumpcijas	53
4. Nekompetence vai tīša slēpšana?	54
5. Piedāvājums Amim izskaidrot faktus sistēmā A	55
6. Personības integritāte	55
7. Vairas Viķes-Freibergas personība	56
8. Hitlera personība	58
9. Rubija personība	59
10. Uzskatu ģenēze	60
11. Zinātniskā ētika	61
12. Arsenāls	61
13. Nobeigums	63
Pielikums Nr.1. Irākas kara pārdevējs	63
Bušs lenc Pauelu	63
Diplomātiskās metodes izčākst	64

Apvainojumi ir, vajag pierādījumus.....	65
Mācās no vēstures	65
Neder, der, neder.....	66
Ģenerālmēģinājums	66
Gandarījuma vietā depresija.....	67
Asu jautājumu krustugunīs.....	67
Vai gatavs atvainoties?.....	68
Pielikums Nr.2. Elzasa-Lotringa.....	69
Pielikums Nr.3. Histēriska personība.....	71
Pielikums Nr.4. Ķempes ielas ugunsgrēks.....	73
2. DAĻA. Burtnīca «DAUGMALIS».....	78
1. 2006.gada sarakste ar Viktoru Daugmali.....	78
1. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.06.....	78
2. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.07.....	78
3. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.07.....	79
4. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.10.....	79
5. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.12.....	80
6. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.12.....	80
7. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.13.....	81
8. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.18.....	81
9. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.20.....	83
10. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.20.....	83
11. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.21.....	84
12. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.21.....	85
13. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.21.....	86
14. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.21.....	86
15. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.21.....	88
16. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.25.....	88
17. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.25.....	89
18. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.26.....	92
19. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.26.....	93
20. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.04.27.....	96
21. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.04.28.....	99
22. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.05.02.....	100
23. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.05.02.....	101
24. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.05.08.....	101
25. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.07.25.....	103
26. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.07.26.....	103
27. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.07.26.....	104
28. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.07.27.....	105
29. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.07.27.....	106
30. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.07.28.....	106
31. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.07.31.....	107
32. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.07.31.....	108
33. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.03.....	109
34. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.03.....	109
35. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.04.....	111
36. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.07.....	113
37. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.28.....	115
38. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.28.....	116
39. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.29.....	117
40. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.29.....	118
41. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.30.....	119
42. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.08.30.....	120
43. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.08.31.....	121
44. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.01.....	122
45. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.01.....	122

2. Izlaistās vēstules.....	125
1. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.04.....	125
2. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.05.....	125
3. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.05.....	126
4. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.08.....	126
5. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.08.....	126
6. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.11.....	127
7. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.11.....	127
8. Valdis Egle Viktoram Daugmalim 2006.09.12.....	128
9. Viktors Daugmalis Valdim Eglem 2006.09.13.....	128
3. Atbilde Viktoram Daugmalim	129
3. DAĻA. Burtnīca «UNESCO».....	133
Priekšvārds.....	133
No meditācijas UNESCO titullapas grāmatā RULES	133
1. UNESCO.....	133
2. Matemātiskais modelis.....	137
3. Par tumsoņiem	138
4. Modeļa mācības	140
5. Tautu izzušana	141
Pielikums Nr.1. Pasaules H ilustrācijas	142
Grāmatas «Mūnus» pēcvārds	146
Satura rādītājs.....	148